

Ο ΗΣΑΥΡΟΣ



ΣΕΛΙΔΕΣ

72

№ 34 ΔΡ 5

PHOTO OFFSET
ΠΕΧΑΙΒΑΚΙΩΝ

ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΝΤΟΤΕΛΕΣ ΡΟΜΑΝΤΖΟ

ΜΟΝ ΕΙΣΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ

ΤΗΣ ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΑΝ

Οπισθοφυγή

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ■ ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΕΤΟΣ Α'—ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 34 ■ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟΦΟΣ Β' ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ Θ' ■ ΑΘΗΝΑΙ 29 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1932

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΑΔΕ ΕΦΗ ΛΟΥΛΟΥ...

Τὸ παρὸν δὲν τὸ ἔχω γράφει ἐγὼ. Μοῦ τὸ ἔχει ὑπαγορεύσει ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ἢ γάτα μου, ἢ Λουλοῦ — ἡ ἴδια, σὰς λέω, καθὼς ἔχει σταθῇ ἀντίκρυ μου καὶ κυρτώνει τὸ λαστιχένιο τόξο τῆς σπονδυλικῆς τῆς στήλης, ἐνῶ πάλλονται τὰ ρόδινα ρουθούνια τῆς, τρέμουν οἱ μαθημένες βοῦρτσες τῶν μουστακιῶν τῆς, κρατάει κατσουλωμένα τ' αὐτιά τῆς, ἔχει μεταβληθῇ ὁλόκληρη σὲ ἠλεκτρικὴ στήλη, ποὺ εἶναι ἐτοιμὴ νὰ ἐκκενώσῃ τὴ μπαταρία τῆς σὲ πρῶτο σύνθημα ποὺ θὰ φτάσῃ ἀπὸ τὰ κεραμίδια, στὴν πρώτη ἐρωτικὴ ἐπίκλησι τῆς στέγης.

Καὶ αὐτὴ ἡ μπαταρία ἐκκενώνεται ἐπὶ νύκτας συνεχεῖς. ἐκεῖ ἐ. πάνω, εἰς τὰς ἀπροσίτους ἐπάλξεις τῶν κεραμιδιῶν, ποὺ καθένα ἀπ' αὐτὰ εἶναι καὶ ἀπὸ μίαν ἐρωτικὴν παστάς ὅπου γράφονται τὰ πιὸ παθητικὰ πρελούδια, οἱ πιὸ ὀνειρώδεις σονάτες τῶν συμπαθητικῶν τετραπόδων.

«Τὰ ἔχετε βάλει μαζί μας ἐσεῖς οἱ ἄνθρωποι — μοῦ ὑπαγορεύει καὶ γράφω — σὰ νὰ σὰς ἔχωμε σκοτώσει τὸν πατέρα ἢ σὰ νὰ μπήκαμε ἐμπόδιο στὶς ἐρωτικὰς σὰς ἐπιχειρήσεις. Διαλέξατε τὸν μῆνα ποὺ εἶναι γιὰ μᾶς τὸ ἀρμόνιο ποὺ παίξει τὸ ὀνειρώδες ἐμβατήριο τοῦ γάμου, μέσα στὴν ἀνυχμρότητα ὅλης τῆς χρονιάς. Ἐσεῖς ἔχετε ὅλο τὸν καιρὸ νὰ κάνετε τοὺς ἐρωτὰς σὰς ἐπὶ δώδεκα ὁλόκληρους μῆνες — ἀφήστε μας, λοιπὸν, ἡσυχούς στὸν ἕνα, τὸν δικό μας.

»Εἰσαστε, δὲν θὰ τὸ ἀκούτε δὲ γιὰ πρώτη φορά, ράτσα ὑποκριτῶν. Ἄν εἶχαν στόμα ὅλα τὰ τετράποδα, θὰ σὰς τὸ φώναζαν ἀπὸ τὸ πρωὶ ἴσαμε τὸ βράδυ κατὰμουτρα. Πότε ἀνακατευτήκαμε ἐμεῖς στὴν ἰδιωτικὴν σὰς ζωὴν, πότε χάσαμε τὴ μύτη μας στὰ ἄδυστα τῆς κρεββατοκάμαράς σας; Ἐσεῖς, παίρνετε κάρτα μπιάνκα καὶ σκαρφαλώνετε ἀναιδῶς ἴσαμε τὴ δικιά μας. Γιὰ νὰ κατηγορήσετε ἐκεῖνο ἀκριβῶς ποὺ ἐσεῖς δὲν μπορεῖτε νὰ κάνετε. Τί σὰς φταίμε, ἂν τὸ ἐρωτικὸ πρόβλημα, τόσο ἀπλὸ σ' ἐμᾶς, παίρνει σ' ἐσὰς τίς διαστάσεις λογαριθμικῆς ἐξισώσεως; Θέλετε κάθε στιγμὴ νὰ εἰσαστε γὰρ καὶ μᾶς βρίζετε ποὺ τυχαίνει νὰ εἰσαστε μόνον ἄνθρωποι. Λυσοῦντε ποὺ δὲν μᾶς μοιάζετε καὶ πολεμάτε νὰ μᾶς ἐξευτελίσετε μὲ τὸν χειρότερο τρόπο. Μὲ τὴ δυσφήμησι. Δυσφημεῖτε τοὺς ἐρωτὰς τῶν κεραμιδιῶν — ποὺ εἶνε τόσο πιὸ κοντὰ μὲ τὸν οὐρανὸν, ὅσο ὅτι οἱ στέγες τῶν σπιτιῶν σὰς, κάτω ἀπὸ τίς ὁποῖες κρύβετε ἐσεῖς τοὺς δικούς σας ἐρωτὰς.

»Τοῦτος ὁ μῆνας ποὺ περνᾷ, εἶναι, τὸ ξέρετε, σὰ νὰ πῆραν μιὰ μπαταρία ἀπὸ 220 βόλτ καὶ μᾶς τὴν πέρασαν ἀπὸ τὴ μιὰ ἴσαμε τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς σπονδυλικῆς μας στήλης. Νοιώθουμε ὅλη τὴν ὑπαρξίμας νὰ γεμίζῃ ἀπὸ γλυκὸν ἵμερο. Καὶ ἐσεῖς βρίσκετε κάθε τρόπο, γιὰ νὰ μᾶς στερῆσετε τὴν εὐτυχία ποὺ βρίσκεται τόσο κοντὰ μας. Μᾶς κλείνετε τὴν πόρτα τῆς ἐξόδου (ἡ ὑπηρεσία σας θὰ τὰ τσοῦγρυσε αὐτὰς τίς ἡμέρας μὲ τὸν γαλατῶν), μᾶς τραβάτε τ' αὐτιά (εἶναι ἀλήθεια πῶς σὰς παράτησε ἡ φιλενάδα σας;), μᾶς κυνηγάτε μὲ τὸ πασουμάκι (δὲν μπορεῖ νὰ βλέπεται πιά εὐκόλως μὲ τὸν ἐραστή τῆς ἡ γυναῖκα σας;).

»Ἐτσι μᾶς φέρεσθε ὅλον αὐτὸν τὸν εὐλογημένον μῆνα. Καὶ σὰν φέρνωμε, τέλος, στὸ φῶς τὰ προϊόντα του, βιάζεστε νὰ σβύσετε τὸ τίμημα τῶν ἐρώτων μας μέσα σ' ἕναν κουβᾶ βρώμικο νερό — ἔχετε συνηθίσει, φαίνεται, ἀπὸ τὰ προϊόντα τῶν δικῶν σας ἐρώτων. Μόνο ποὺ ἔχετε τὴ φρόνησι καὶ πνίγετε τὰ παιδιὰ μας ὅταν ἔχουν ἀκόμα τὰ μάτια τους κλειστὰ — γιὰ νὰ μὴ μποροῦν νὰ ἴδουν τὰ χόλια σας μὲ μάτια ἀνοιχτὰ — καθὼς τὰ βλέπομε τώρα ἐμεῖς, ποὺ δὲν προφτάσατε νὰ μᾶς πνίξετε.»

Ταῦτα ἐφθέγγατο ἡ Λουλοῦ. Ἐν μηνὶ σωτηρίῳ Ἰανουαρίῳ. Βοῦ τὴν πέννα στὸ πράσινο ἱρίδισμα τῶν σχιστῶν ματιῶν τῆς καὶ ὑπογράφω τὸ παρὸν

ΑΛΤΡΟ

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΕΙΔΥΛΜΙΟ ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ



—Ὅλα τελείωσαν μεταξύ μας. Νὰ μοῦ ἐπιστρέψετε τὴ βέρα, τὰ γράμματα καί... τὸ θερμόμετρο.

ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ



Ἀρ μ ἀ ν δ ρ ς: —Δὲ μ' ἀγαπᾷς πιά, Μαργαρίτα, Δὲ βήχεις ὅπως ἔλλοτε.

Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Το βιβλίο

Άλκη Τροπαιάτη: «Ήρωες»
Μ. Κουρήτης: «Σταυροδρόμι»



Ο κ. Άλκη Τροπαιάτης δεν είναι άγνωστος στα γράμματα. Αρχικά έκανε αραίες εμφανίσεις με διηγήματα στα περιοδικά. Πρό δύο ετών κυκλοφόρησε έναν τόμο με τον τίτλο «Δέκα τρία διηγήματα».

Το διάβασμα αυτού του βιβλίου έπρόδιδε τον άνθρωπο που είχε ταλέντο αλλά και που είχε ακόμη ανάγκη να καλλιεργήσει την τέχνη του. Στα δυο χρόνια που έπαιρνε συστηματική πιά την συνεργασία του στα «Γράμματα» ως διηγηματογράφος. Άλλ' αὖ... δεν άρει.

Πρώτος τον κατάλαβε ο συγγραφέας, που παράλληλα έγραζόταν. Και τώρα μας έδωσε ένα βιβλίο που, χωρίς υπερβολή, αποτελεί αληθινή πνευματική απόλαυση.

Ο τίτλος του είναι «Ήρωες». Το αποτελεί μία νουβέλλα με τον ίδιο τίτλο που καταλαμβάνει περί τις 65 σελίδες. Ακολουθούν δύο διηγήματα «Απρίλης» και «Δεύτερος Απρίλης». Το χαρακτηριστικό είναι ότι νουβέλλα και διηγήματα συνδέονται. Σά να λέμε τα διηγήματα είναι ή φυσική συνέχεια της νουβέλλας.

Δεν πρόκειται εδώ, στον ελάχιστο αυτό χώρο που διαθέτουμε ν' αναλύσουμε το έργο του κ. Τροπαιάτη και το περιεχόμενό του. Αισθανόμαστε όμως την υποχρέωση να τονίσουμε ότι το έργο του, ή γλώσσα του, τα διανοήματά του, ο αισθηματικός κόσμος είναι άμεμπτα. Πρόκειται για έργο με αξιώσεις και μάλιστα αξιώσεις σοβαρές.

Ας καλλιεργήγουν λοιπόν συστηματικά πλέον το ταλέντο του ο νέος διηγηματογράφος. Έχει όλα τα εφόδια της μεγάλης επιτυχίας.

Ο κ. Μανώλης Κουρήτης—ή άλλως ο κ. Μανώλης Σκουλούρης—έιναι γνωστός για τις μουσικές, θεατρικές και λογοτεχνικές εργασίες του. Στην πραγματικότητα πρόκειται για έναν αληθινά καλλιτέχνη, ο οποίος ενδιαφέρεται για πολλές πλευρές της τέχνης και ο οποίος ως τώρα μας έχει δώσει πολλά δείγματα της αξίας του.

Με το «Σταυροδρόμι» που κυκλοφόρησε σε φαινομένη έκδοσι του «Πυρρός» μας έδωσε ένα σύγχρονο δράμα σε πεζό και σε στίχους, ενδεκασυντάκτως, με μουσική, γραμμένη απ' τον ίδιο. Το έργο είναι χωρισμένο σε πρόλογο, τρεις πράξεις και τέσσερες εινόνες και είναι αφιερωμένο τόσο στη γυναίκα του συγγραφέως όσο και στην πατρίδα του Κρήτη.

Το χαρακτηριστικό του έργου, που το διακρίνει αληθινός παλμός, είναι ότι είναι γραμμένο σε Κρητική διάλεκτο και εξελίσσεται σ' ένα όρεινό Κρητικό χωριό.

Δεν πρόκειται εδώ να κριθή λεπτομερώς το «Σταυροδρόμι», ούτε είναι εύκολο να επιβαθύνει κανείς σ' αυτό στις πράξεις αυτές γραμμές. Συμπερασματικά μόνο μπορεί να λεχθή ότι είναι έργο με ζωηρά διαγραφή Κρητικών χαρακτήρων και

Έβδομαδιαία ανασκόπησης υπό ΔΗΜ. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ότι αποδίδει όλο τον τόνο της ήρωικής και περήφανης ατμόσφαιρας της Κρήτης. Ο στίχος άρτιος, αξιοπρόσεκτος, αποτελεί αληθινή συμβολή στην μελέτη της γλώσσας του Κρητικού λαού. Γενικά με το «Σταυροδρόμι», ο κ. Κουρήτης πρόσφερε στα γράμματα, την ποιήσι, το θέατρο αλλά και την λογογραφία σημαντική συμβολή.

Καλλιτεχνικά νέα

★ Ο θίασος Άνδρεάδη ανέβασε την ώραία κωμωδία του Νόελ Κάουαρτ «Η Κυρία Μαρκησία επιστρέφει».

★ Ο' ακολουθήθη απ' το ίδιο θέατρο ή «Ρωμαντική Μελισσόαθη» του Μίλν και τα «Όνειρα που σβήνουν» του Πρίολεϋ.

★ Άλλά το μεγαλύτερο γεγονός που ετοίμαζε ο θίασος Άνδρεάδη είναι το ανέβασμα της «Έντας Γκάμπλερ».

★ Τη περίφημο αυτό 'Ιφηνικό έργο θ' ανεβάσθη κατά μεταφράσειν του κ. Λ. Κουκούλα, που είναι γνωστός για την σχετική εργασία του.

★ Φυσικά ή κ. Κατερίνα Άνδρεάδη θα βοηθή την ευκαιρία να διαπλάση τον περίφημο τύπο της Έντας που θεωρείται ένας από τους πιο δύσκολους και τους πιο θαυραί 'Ιφηνικούς ρόλους.

★ Έντος των ημερών στο «Μοντιώλ» δίδεται ή πρώτη μιάς νέας επιθεωρήσεως με τον τίτλο «Χρυσές γάμπες».

★ Διαψεύδεται ή πληροφορία ότι ο κ. Πέτρος Κυριακός άποχωρεί από συγκροτήματος του «Ιντεά».

★ Ο συμπαθής καλλιτέχνης έδωσαν τον ότι δεν υπάρχει κανένας λόγος καταγγελίας του σχετικού συμβολαίου με τον κ. Σαμαρτζή, τον όποιον ισχυρεί μέχρι του Σεπτεμβρίου.

★ Επίσης διαψεύδεται το άναγραφέν ότι επανασυνίσταται ή θεατρική εταιρία «Κοκκίνη—Μαυρέα».

★ Στο θέατρον Κοτοπούλη άρχισαν οι δοκιμές του έργου του κ. Άλέκου Λιδωρίκη «Αίθουσα Άναμονής».

★ Στο νέον έργο παίζει όλος ο θίασος Κοτοπούλη.

★ Αργότερα θα παιχθή στο ίδιο θέατρο το «Τέλος», μία ώραίατη κομηντί, των κ.κ. Χρ. Χαιροπούλου και Χρ. Γιαν' νακοπούλου.

★ Με επιτυχίαν εξακολουθούν στο «Βασιλικόν θέατρον» οι παραστάσεις του «Σχολίου Κακογλωσσίας» του Σέρινταν.

★ Επίσης παίζεται με επιτυχία στο θέατρον Κοτοπούλη ή «Μπλε Άλεπού».

★ Έδωμοσιεθθ νόμος διά του όποιου απαλλοτριώνονται οικήματα του τετραγώνου των όδων Κομνηνών—Μενάνδρου και Σταυροδρόμου για την επέκτασι του κτιρίου του Βασιλικού θεάτρου.

Το θέατρο

«Σχολείον Κακογλωσσίας του Σέρινταν στο «Βασιλικό θέατρον».

Η Έθνική μας σκηνή έδωσε πρό έβδομάδος μία πολύ ενδιαφέρουσα πρώτη. Βέβαια δεν επρόκειτο για κανένα από τα άθανάτα, τα μεγάλα, ιτά αλώνια έργα. Επρόκειτο όμως για μία δαντελλένια και σατυρικά δημοτική κωμωδία του προπερασμένου αιώνος, το «Σχολείον Καλογλωσσίας» του Σέρινταν ή, επί το άγγλικώτερον, «Το σχολείον του σκανδαλίου».

Οι έφημερίδες και τα ειδικά περιοδικά έγέμισαν κατά τις ημέρες αυτές δόκιλινες στήλες με αναλύσεις του έργου. Κατά συνέπειαν τέτοια συζητήσεις είναι έξηγνλημένη. Είναι μόνον ανάγκη να τονισθή ότι πρόκειται για ένα θεατρικά κομμάτι που παρουσιάζει περίφημα τα κομικά ήθη και έθιμα της άγγλικής άριστοκρατίας της εποχής της.

Δεν επαίχθη όμως το έργο, όπως το έγραψε ο Σέρινταν. Το άρχικόν κείμενον έχει δεκατρείς εινόνες, άσχετως προς τις δυσκολίες που θα γεννούσε ή πιστή μετάφρασις.

Βέβαια το Βασιλικό θέατρο έχει τα μέσα να κάνει δεκατρείς αλλαγές. Άλλά θα χανόταν ή συνοχή και ή πνοή του έργου. Γι' αυτό άντετέθη όρθώτατα στους κ.κ. Κουκούλαν και Τερζάκην να το διασκευάσουν στα σύγχρονα και κοινά θεατρικά καλούπια. Η εργασία επέτυχε άπολύτως.

Άλλά το χαρακτηριστικώτερον σημείον ύπηρεξεν ή σκηνοθεσία του κ. Τάκη Μουζενίδη. Ο νεαρός σκηνοθέτης του Βασιλικού θεάτρου που μας άπεκαλύφθη πέρυσι με την «Ζακυνθινή Σερενάτα» άποδεικνύεται κάτοχος της τέχνης του. Απέδωσε τον Σέρινταν όπως έπρεπε. Μερικές υπερβολές που παρατηρήθηκαν δεν θαρύνουν αυτόν, αλλά τους ήθοποιούς.

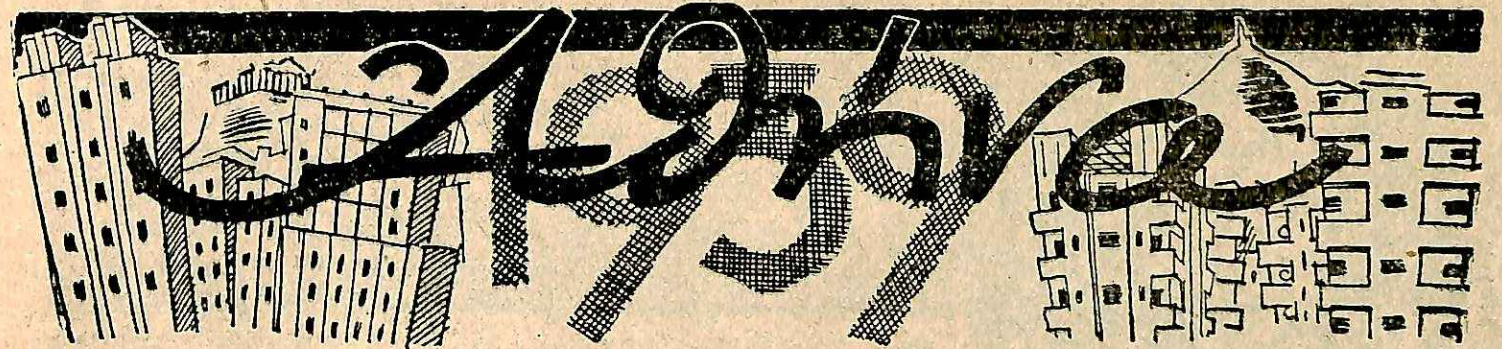
Η εκτέλεσις καλή. Η κ. Μαρία Άλκαίου, ο κ. Διονυσίου, ο κ. Γ. Γληνός, ή κ. Ελένη Παπαδάκη, άπεδείχθησαν κάτοχοι του ρόλου των. Καλοί επίσης οι κ.κ. Παρασκευάς, Μαλλιαγρός, Εύθυμιού, και Δεστούνης όπως και ή κ. Μανλίδου. Ίδιαίτερα όμως θα έπρεπε να έξαρθή το παίξιμο της κ. Σαφούς Άλκαίου, που έδωσε πάλι το μέτρον του μεγάλου ταλέντου της. Το ίδιο ακριβώς μπορεί να λεχθή και για τον κ. Χριστοφόρο Νέζε, τον όποιον ύστερα από μακράν άπουσίαν ξαναείδαμε στη σκηνή του Βασιλικού.

ΔΗΜ. Ν. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

Νέαι έκδόσεις

Η «ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ»

Έκυκλοφόρησε το δεύτερο βιβλίο της «Παγκοσμίου Λογοτεχνίας» υπό τον τίτλο «Ερωτική Σχολασία». Είναι ένα θαυμάσιο έργο του μεγάλου Ρώσου συγγραφέως Μαξιμ Γκόρκυ, μεταφρασμένο από τον ποιητή Γ. Σημηριώτη. Έκδοσις Α. Καραβία, Ακαδημίας 50. Πωλείται εις όλα τα βιβλιοπωλεία και τα περίτετρα, δεχ. 10.



Μιά ενδιαφέρουσα έμμετρη σατυρική περιγραφή του συνεργάτου μας

ΔΗΜ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ

ΙΙ. ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΣΠΙΤΙΑ ΤΟΥ 1939

Παντοτεινά χαθήκανε, άγαπητοί, τα χρόνια που δίπλα στην ευωδιαστή, την άνθισμένη γλά...

κι' οι κοπελλιές άνθίζανε έπάνω στα μπαλκόνια μαζί με το βασιλικό, τη ντάλια, τη μπεγκόνια... Τώρα, κοντεύουν όλ' αυτά να φθάσουν στά... άστρα και για να γίνης θεατής ένός βλέματος πλάνου ή θαυμαστής προκλητικώς ώραίου ποδογυρου, πρέπει να είσαι κάτοχος ένός... άεροπλάνου

ή, έστω, ατογύρου! Άλλοτε τα έψήνανε, όταν βρισκόταν μόνοι, ο νεαρός απ' την όδον, κι' αυτή απ' το μπαλκόνι. Κάνα το ίδιο σήμερα—άν τύχη νάναι κόμματος—με την ώραϊαν ένοικον του... είκοστού πατώματος! Έκ των πραγμάτων θάτανε των πλέον άδυνάτων. Γι' αυτό, φρονώ, άδιστακτα πως μέσα στα δεινά των, οι Άθηναίοι πρόσθεσαν, φτιάνοντας τις όκέλλες, και το να μη θαυμάζουνε τις δημοφες κοπέλλες. Θα ήπτε πως τις βλέπουνε, άφου υπάρχει δρόμος.

Άπ' το μπαλκόνι, όμως, ήταν αυτό το θέαμα άπείρως πιο ώραϊο, και μάθε, αναγνώστα μου, άν στα τοιαύτα ρέπης και άν έπης άπορία, πως αυτή την Ιστορία άλλο είναι να στη λέω κι' άλλο είναι να... τη βλέπης!...

Μιά τρέλλα ήτανε κι' αυτή, κι' απ' τις μεγάλες (τρέλλες, να ρίχνουμε τα σπítια μας για να γινούν όκέλλες. Αυτό τ' αποφασίζουμε, αφήφιστα, γενναία. και έγιναν «κουλέρ λοκάλ» στο τριανταενέα οι πολυκατοικίες, έντος των Άθηνων.

Με μένος δυσπερίγραπτον, μένος αληθινόν, τα σπítια του «παληού ρυθμού» ήδη κατεδαφίζονται κι' επί των έρείπων των νέες όκέλλες κτίζονται, εις τρόπον ώστε γίνεται ό... Υμηττός άθέατος, κι' έχομεν την έντύπωσιν πως ζώμεν έντος... φρέατος!

Ήδη, τα σπítια πούχουνε ένα ή δυο πατώματα, λογίζονται ως έχοντα σπουδαία έλαττώματα, και θεωραίνονται άχρηστα και περιφρονήτα. —«Εις την Άθήνα είμαστε και όχι στην Ίτέα!», φωνάζουν οι νοικάρηδες των οικιών των νέων, κι' οι σύγχρονοι άπόγονοι των πάλαι Άθηναίων, άνέρχονται σε ύψη,

που και ο Λίντμπεργκ κι' ο Πικάρ, δεν έχουν κα- (ταρρίψει!...

«Εις την Έδεμ των όκελλών, παίδες Έλλήνων, (ίτε!)

Αυτό είναι το σύνθημα που οι Ιδιοκτήται έσχάτως χρησιμοποιούν με τρόπον λίαν ευφώνον, προσφέροντες λουτρά-χαμάμ, καθοριφέρ, τηλεφώνον και πλείστα όσα ά...

κομφάρ ώφελιμώτατα και άρκετά μεγάλα. Με τέτοιους, φίλοι, πειρασμούς, ποίος από σάς τα (βάνει;

Άκόμη κι' άν ή κούτρα σας χτυπάη στο ταβάνι, άν το μαρδ του γείτονα πολύ σας έκνευρίξη, άν τυχόν ο θυρωρός, πόνε τσαγγός, σας βρίζη, έσεις θα πρέπη νάσαστε κατευχαριστημένοι, και προς τον νοικοκύρη σας καθυποχρεωμένοι, άναγνωρίζοντες σαφώς τιμή πως του άνήκει διότι συνεδύσατε και πρόσδον και... νοίκι! Λέτε ότι πληρώνετε γι' αυτό πάρα πολλά; Με το παράπονο αυτό, ειλικρινώς, τα χάνω! Διότι άφου θέλετε να κάθεστε ψηλά είναι σωστό να δίνετε και κάτι... παραπάνω!...

Αυτά, μά και χειρότερα, είναι, λοιπόν, τα νέα τα σπítια που καθόμαστε στο τριανταενέα. Έχουν, ως άντελήφθητε, έλαττώματων πλθθος: ταβάνια που σας κάθονται, ώσαν βραχνάς, στο (στήθος,

ρολόγια ρεύματος, νερού, που όλο και μετράνε, δυο ή τρία άσανσέρ που διαρκώς... χαλάνε (κι' έκπληξεις σας παρέχουνε σπουδαίες και με- (γάλες γιαντιές, γιατί σας αναγκάζουνε να τρέχετε στις σκάλες), υπηρεσίαν πρόθυμον (πού, να σας πώ όφείλω, άν της κακομιλήσετε σας σπάει και στο έυλο), και, τέλος, ένα θόρυβον που τρέμει όλη ή γή, και συστημένους στα Δαφνί τους πλείστους οδηγεί!

Παρ' όλο, όμως, πούχουνε μεγάλα έλαττώματα δεν είναι άποκρουστικά τα πολλαπλά πατώματα. Κι' έγώ, παρά τον κίνδυνον να πούν πως είμαι (βλάκας,

όμολογώ, τα προτιμώ απ' τα «παληά» της Πλάκας, που διαρκώς περίμενες να σούρθουν στο κεφάλι! Έ, οι όκέλλες, βέβαια, δεν έχουν τέτοιο χάλι ούτε εις τας προσόψεις των, ούτε εις τα ένδοτερα. Γι' αυτό καθόμαστε σ' αυτές λέγοντας... μη χειρό- (τερα!...

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

ΣΕ ΑΛΛΟ ΑΡΘΡΟΝ: Άθηναϊκά κέντρα του 1939.

Καθ' όλην την διάρκεια της άρχομένης άποκρηάτικης χορευτικής περιόδου, ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» θα δέχεται να δημοσιεύη άναμνηστικάς φωτογραφίας άναγνωστών του άπεικονιζόσας γκροϋπ άπό διαφόρους χοροεσπερίδας και έν γενεί άποκρηάτικες συγκεντρώσεις. Περιττόν να σημειωθή ότι αι άποσταλλόμεναι προς δημοσίευσιν φωτο- γραφίαί πρέπει να είναι έξαιρετικά καθαρά και ζωηρά, ει δυνατόν δέ με πολύ ευδιάκριτα τα πρόσωπα που περιλαμβάνουν.



ΜΙΑ ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΚΩΣΤΑΣ ΔΑΔΑΝΑΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

Ο ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΑΥΓΟΥΣΤΑΣ

Τό ανεκδιήγητο δράμα της
ζωής ενός ωραίου παλληκαριού

Πριν γίνει ακόμα Αυτοκράτωρ ο Ιουστινιανός έπαιξε το σπουδαιότερο ρόλο στα πράγματα της Αύλης και διηύθυνε σχεδόν μόνος του τις υποθέσεις του Κράτους, προικισμένος με μεγάλη εξυπνάδα και με συστηματική μόρφωση. Αναστήθηκε σ' αδιάδοχο. Γιατί ο Αυτοκράτωρ θείος του Ιουστινιανού ήταν έντελως αγράμματος κι' ανέβηκε στο θρόνο άναπαύτως. Έφρόντισε, λοιπόν, από μικρόν τον Ιουστινιανό να τον προετοιμάσει για βοηθό του και κληρονόμο του σκήπτρου του. Έτσι, ο Ιουστινιανός από νεαρός πρίγκιπας είχε έξουσία και δικαιοσύνη. Τον είδαμε άπάνω στο άνθος της νεότητός του να έρωτεύεται τρελλά τη φτωχή και χυλιοβασιτισμένη χορεύτρια Θεοδώρα και χωρίς διαταγή να τροποποιή τους νόμους που τον έμπόδιζαν να την κάνει νόμιμη γυναίκα του. Την αγαπούσε τόσο πολύ, ώστε την άκουγε σ' όλα και της έκανε πρόθυμα κάθε κέφι της. Όταν λοιπόν, την πήρε, παρά τη θέληση της Αυτοκρατορείας θείας του, την έγκρατέστησε προσωρινά σ' ένα χωριστό παλάτι, μέσα στον περίβολο του Μεγάλου Παλατιού που ήταν συνοικία ολόκληρη από μέγαρχα πατρικίων, αλλά όχι στο κυρίως Ιερών Παλάτιον για να μην ένοχληται ή γραία από την παρουσία της. Και εκεί, συνεπώς, του χρειάστηκε να εγκαταστήσει ιδιαίτερη προσωπική του φρουρά. Εδιόλεξε έναν-έναν εύσταλεις στρατιώτες από το σώμα της βασιλικής σωματοφυλακής, και η Θεοδώρα, τιμημένη με τόν τίτλο της Αύγουστας, έγινε επίτιμος διοικητής του τμήματος.

Έτσι πρωτοφαινεται στην Ιστορία ο Βελισσάριος, ο ενδοξότερος από όλους ανεξαιρέτως τούς επί χίλια χρόνια κατόπιν αναδειχθέντες στρατηγούς του Βυζαντίου, ένας από τους μεγαλύτερους στρατηλάτες της Ανθρωπότητας.

Ο Βελισσάριος ήταν τότε μόλις είκοσι χρονών παιδί. Ένας λεβέντης πρώτο μπόι, με έλληνική άθλητική κατατομή και ολόκαθαρο φωτεινό πρόσωπο. Η Αύγουστα καθώς τον αντίκρυσε ένθουσιασθηκε:

—Αυτόν να βάλης επί κεφαλής!—

Αίπε στον άνδρα της.

Η Θεοδώρα είχε φοβερή διαίσθηση στο να ξεχωρίσει πρόσωπα και πράγματα. Διέκρινε, λοιπόν, στον

άλκιμο εκείνο όπλιτη όλο το πλάτος της γενναίας του καρδιάς και της καταπληκτικής του διάνοιας. Με μία μονάχη ματιά μίπηκε στο πνεύμα της απέραντης φιλοδοξίας του. Ο Ιουστινιανός τον διέταξε να κάνει ένα βήμα μπρος από τη γραμμή:

—Από πού κατάγεσαι;— τον ρώτησε.

—Δέν είνε ούτε Μακεδονία, ούτε Θράκη άκριβώς ή επαρχία μου, έχει ανάμεσα βρίσκεται το μικρό μου χωριό!— απάντησε ο άμουστακός έβελοντής.

Ο Βελισσάριος έγινε υπαξιωματικός και άμέσως σχεδόν άξιωματικός, κι' έδειξε τόσο επιμέλεια και τόσο ζήλο στα καθήκοντά του καθήκοντα, ώστε όταν η Αυτοκράτειρα πέθανε και ο γέρον Ιουστίνος παρεχώρησε το Στέμμα έξ ολοκλήρου στον Ιουστινιανό, η Θεοδώρα τον έτοποθέτησε γενικό άρχηγό της μεγάλης αυτοκρατορικής σωματοφυλακής στο Ιερών Παλάτιον.

... Είκοσιπέντε χρονών ο Βελισσάριος είχε πάρει το βαθμό του στρατηγού και ύπηρετούσε ως υπασπιστής της Αυτοκρατορείας, υπερίφανος και μεγαλοπρεπής ανάμεσα στο κρυφό μίσος των εύνούχων και των λοιπών άξιωματούχων της Αύλης.

Όταν έξεσπασε η τρομακτική στάσις του Νίκα στον Ιππόδρομο και οι ένοχες φατρίες των Γαλαζίων και των Πρασίνων έκαμαν τά σπίτια και λεηλατούσαν τά καταστήματα, ο Βελισσάριος κατάρθωσε επί τεσσaris ολόκληρης ημέρας άναρχίας και έμφυλίου σπαταγμού να κρατήσει τα μαινόμενα πληθή του όχλου μακριά από το χώρο του Παλατιού. Και την τετάρτη ήμέρα, όταν στο Τρίκλινον, τη μεγάλη σάλα των ήγεμονικών τελετών ο Ιουστινιανός άπελπισμένος είχε αποφασίσει ν' αυτοκτονήσει, ο Βελισσάριος σ' ένα άπλό νεύμα της Θεοδώρας έβγαλε το σπαθί και ώρμησε έξω άποφασισμένος να σκοτωθί. Οι επαναστάτες διέσκορπίστησαν, και ο Βελισσάριος έγύρισε με κουρελιασμένη τη στολή του και τά χέρια του βουτηγμένα στο αίμα, με το ίδιο το σπαθί του τσακισμένο, και άνέφερε εις την κυρίαν του.

—Θεοφιλέστατη Άνασσα, ο δοῦλος Σου είναι εύτυχής ότι έξετέλεσε το καθήκον του!

Το Κράτος είχε ξαναβρή την γαλήνη του, χάρις στο θάῦμα της αν-

δρείας του άξιου αυτού στρατηγού. Αλλά, τον ίδιο καιρό, κάτω στη Μεσοποταμία οι Πέρσαι είχαν σηκώσει πόλεμο και προχωρούσαν με τόσο όρμη ώστε κάθε ίχνος Βυζαντινής κυριαρχίας στην Άνατολή κατέλυετο. Ένα σωρό στρατηγοί, ο ένας ύστερ' από τον άλλον, έχαναν τις μάχες, οι είδησεις έφθαναν κάθε μέρα και χειρότερες, και, τέλος, δέν άργησε να ξεπλωθί στη βασιλεύουσα ένας άκράτητος πανικός του κόσμου ότι ο έχθρος προχωρεί όλοταχώς στη Μικρά Άσία με άντικειμενικό σκοπό τη Χρυσόπολη, άντικρύ στο Βόσπορο! Ο Βελισσάριος έζήτησε να σταλή αυτός. Η Θεοδώρα το ένέκρινε. Με άνδρική θεληματικότητα και επιβάλλον άρχηγού, ο Βελισσάριος έμάζεψε τ' άπομεινάρια των φυγάδων του στρατού, τούς μετέδωσε το ήθικόν του, και με μία σειρά από έμπνευσμένα στρατηγήματα, άνάγκασε τούς Πέρσας να όπισθοχωρήσουν και τούς έκυνήγισε έως την άφεταιρία τους!

Τότε, η Αυτοκράτειρα τον έφόρτωσε από δόξες και τιμές και του χάρισε ένα μεγάλο μέρος από τά δημόσια κτήματα προς την άκρογιαλιά της Προποντίδος, στο περίφημο Παντείχιον. Ο φθόνος όμως των άνωτάτων βαθμούχων για την άνύψωσί του έφευρε το πιο άτιμο μέσον να του φαρμακώσει τη χαρά στον κολοφώνα της έπιτυχίας του. Κατά την έπιτροπή του από την έστρατεία, η Αύγουστα Θεοδώρα, μη ξέροντας πώς να του έκδηλώση τον ένθουσιασμό της για τη σωτηρία νίκη του, τον είχε φιλήσει στο μέτωπο. Αί, αυτό το έξεμεταλλεύθη ή συκοφαντία, και κάποια μέρα που ο Ιουστινιανός, κατάκοπος από την νομοθετική και άλλη όργανωτική εργασία του (πολλές φορές κοιμώταν μόνο μία ώρα στο έλκοισιτετράωρο, και κάποτε επί δυο ολόκληρες ήμέρες τις είχε περάσει χωρίς να καθίση στο τραπέζι, πίνοντας μόνο λίγο νερό) έπήγαινε ν' άναπαυθί, βρήκε ένα ρολλό χαρτί δεμένο με μία κορδέλλα στο κρεβάτι του. Άνώνυμος άχρειος τουόγραφε:

«Παραμελείς την όμορφη γυναίκα σου. Μη ξεχνάς πρίν από σένα πάσους άνδρες γνώρισε. Πρόσεχε όποιον περισσότερο εύνοεί».

Από τη μοιραία εκείνη στιγμή άρχίζει να γίνεται ανεκδιήγητο δράμα μορτηρίου ή ζωής του ωραίου

παλληκαριού.

Υπεδείχθη στο Βελισσάριο ότι θα μπορούσε ν' άποσυρθί για κάμποσο διάστημα στα κτήματά του να ξεκουραστή... Αύτος, άνύποπτος, έπήγε. Έχτισε εκεί ένα παλάτι και μάζεψε λαό να του καλλιεργή τις έκτάσεις. Οι «βουκελάριοι» του (ώπλισμένοι άγροφύλακες) ήσαν διαλεχτοί, και ο Βελισσάριος τούς ώργάνωσε με το στρατιωτικό του δαιμόνιο, ώστε να του προστατεύουν το μεγάλο εισόδημα από κάθε κίνδυνο άρπαγής. Η μηχανορραφία όμως ούτε στην έξορία του δέν τον άφησε ήσυχο. Ο Αυτοκράτωρ έλαβε νέο σημείωμα:

—Έχε το νοῦ σου στο Βελισσάριο πάντοτε. Τόν έκαμες πολύ πλούσιο και δέν λογαριάζεις τί μπορεί απ' αυτό να σου βγί. Στρατολογεί πολλούς!»!

Οι Ούννοι από βορρά, στη Βαλκανική, είχαν γίνει ένοχλητικοί με τις επιδρομές τους. Ο Ιουστινιανός άνέκαλεσε τον Βελισσάριο και τον έστειλε έναντιόν τους. Έπήγε πρόθυμα, και, όπως ήταν βέβαιο εκ των προτέρων, έξεκαθάρισε το έδαφος και απ' αυτούς. Τότε, έφθασε και ως τ' αυτιά της Αυτοκρατορείας ή έλεεινή διαβολή ότι τάχα έτρεφε κάποιο κρυφό αίσθημα προς το στρατηγό. Ταράχτηκε ή Θεοδώρα, αλλά σαν τετραπύρατη γυναίκα εύρηκε άμέσως τη διέξοδο. Χωρίς να πη τίποτε στον άνδρα της για να μη θολώσει την άρμονία των συζυγικών της σχέσεων, έφώναξε την πιο ωραία από τις θεραπεινίδες της, την πεντάμορφη Άντωνίνη, όρφνη θυγατέρα Πατρικίου, και της έπρότεινε να γίνει γυναίκα του στρατηγού. Οι γάμοι του Βελισσάριου έγιναν μ' έξαιρετική λαμπρότητα, κι' έτσι κάθε ίχνος παρεξηγήσεως θά διελύετο.

Αλλά, ή Αύγουστα πειραγμένη βαθειά στη φιλοτιμία της, μάντεψε ίσως και κάποια άμφιβολία στο ύφος του Αυτοκράτορος, κι' έπρεσε από την έπομένη του γάμου άρρωστη. Από τότε σχεδόν δέν είδε μέρα καλή. Η ύγεια της είχε σκαφή ύπουλα. Ο καρκίνος από μέσα την έτρωγε. Ως που την έσυρε στον τάφο...

★

Μία έμμονος ιδέα κατέλαβε τον Ιουστινιανό: «Ότι ο Βελισσάριος πρέπει να πεθάνη!

Οι Βάνδαλοι είχαν φανή έπίφοβοι για της άποικίας του Βυζαντίου στη Βόρειο Άφρική. Συσσωματωμένοι μαύροι έσφαζαν χωρίς έλεος τις Χριστιανικές φρουρές, κούρσεβαν τά κάστρα και θά κυρίευαν και την Αίγυπτο, ενώ στο μεταξύ συμμαχούσαν με τούς Γότθους, που είχαν κατακλύσει την Ιταλία και τη Σικελία, και ολόκληρη ή Μεσόγειος είχε πάρει άέρα έχθρικού συναγερμού.

Ήταν όλοφάνερο ότι δέν ώφελοῦσε τίποτε.

Ο Βελισσάριος διωρίστηκε άρχιστρατήγος. Οι κόλακες είχαν συμβουλευσει τον Ιουστινιανό να τον στείλη εκεί, όπου ήταν σίγουρο ότι τόν έπερίμενε ο θάνατος. Γιατί δέν τολμούσε κανείς να του έπιτεθί φανερά. Ο Βελισσάριος, σωστός Ηρακλής, ήξερε τις διαθέσεις του, αλλά δέν τις φοβότανε. Τόν συνόδευε άλλως τε και άκολουθία δορυφό-

ρων παντού και πάντοτε. Όταν του άνηγγέλθη το νέο ύπουργημα, εύχαρίστησε κι' άρχισε να προετοιμάζεται. Ήξερε καλά γιατί τόν προτίμησαν. Αλλά, πίστευε στο άστρο του. Είχε πεποίθησι στην άκλόνητή του ψηφή. Και ξεκίνησε. Τριαντατέσσερων μόλις χρονών ήταν τότε, αλλά διωργάνωσε με μεταγωγικά και έφοδιομπές μία υπερπόντιο έκστρατεία που θαυμάζεται σε κάθε της λεπτομέρεια έως σήμερα. Η ύπόβασίς του στην Τύνιδα, θυμίζει Σκιπίωνα. Ένα χρόνο σωστό πολέμουσε στην Έρημο. Η δύναμις των Βανδάλων ήταν τεραστία σε όρμη και άριθμητική ύπεροχή. Αλλά, στο τέλος τούς ρήμαξε κυριολεκτικώς. Ως που έπιασε και τόν ίδιο το βασίλειό τους, τόν Γελίμερο, αίχμάλωτο και μαζί μ' αυτόν άμύθητους θησαυρούς! Το άγγελμα σαν έφθασε στο Μέγα Παλάτιον τούς πάγωσε. Αυτοί περίμενον από ώρα σε ώρα ν' άπαλλαγούν από τόν έφιάλητη, και τώρα τούς γινότανε πνιγρότερος. Ο πληθυσμός της Κωνσταντινουπόλεως έπανηγύριζε και τόν άποθέωνε. Ο σοι στρατιώτες έφθαναν από 'κει έδυμνούνταν τά άπίστευτά του κατορθώματα...

Διεβίβασθη αυτοκρατορική διαταγή στον άρχιστρατήγο να έξακολουθήση την έστρατεία του σε όλο το μήκος της παρாலίας να για προσ-

κρούση σε νέα έμπόδια. Ο Βελισσάριος, άκάματος, κατέλαβε και τ' Αλγέρι και το Μαρόκο, και πέρασε άπέναντι στο Γιβραλτάρ να ξεριζώσει τούς έχθρους και από το σημείο εκείνο. Με στόλο έπεξέτεινε την κυριαρχία του στις Βαlearίδες νήσους της Ισπανίας, Μαγιόρκα, Μινόρκα κ.λ.π., και συνεχίζοντας επάτησε τη Σαρδηνία, την Κορσική, τη Μάλτα, εισήλθε νικητής στη Σικελία, κατ' έσχουσε σε πολέμους προς τούς ώχρωμένους βαρβάρους και ξανάσθησε, ύστερ' από τόσους αιώνας, τη Μεγάλη Έλλάδα της προ-Ρωμαϊκής εποχής. Τροπαιοῦχο τόν υπέδειχσαν τά Ιταλικά χώματα στο Ρήγιο. Κ' έπειδή καταλάβαινε τί θα του άπαντούσε το Βυζάντιον, έπρεσώχρησε άνεβαίνοντας δλη την Κάτω Ιταλία, μίπηκε και στη Ρώμη και την έξεπόρθησε!

... Εκεί πια είχε κούρασή. Δέν το όχε μείνει σχεδόν διόλου στρατός. Ήθελε να θέση ένα τέρμα. Αρχίζαν, άλλως τε, άλλα όρια περριοχής. Ήταν ή Δύσις που δέν ένδιέφερε την Αυτοκρατορία του. Οι Γότθοι είχαν συμπαγή παράταξι και μπορούσαν ν' άνανεώνωνται από τη



Γερμανία ανεξάντλητα. Μπαρκάρισε τη γυναίκα του, την Αντωνίνη αποκαμωμένος:

—Πήγαινε!—της είπε—και πές στον Αυτοκράτορα να με ανακαλέσει το ταχύτερο, αφού έτελειώσα το έργο μου. Αν τυχόν πάλι, έχω άλλα σγέδια, ας μου στείλεις πολύ στρατό έδω χωρίς αναβολή. Προτιμώ πάντως να φύγεις έσύ, γιατί με ζώνει μεγάλος κίνδυνος!

Ο βασιλιάς των Γότθων Ούτιγκις τον περιέσφιγγε όλο και στενότερα. Στο Βυζάντιο αδιαφόρησαν. Τό άνακτοβούλιο έδωσε στην Αντωνίνη ύποσχέσεις ψεύτικες για να την παραπείσουν να μείνει ως πού να χαθή. Δέν είχαν κουραγιο να τον ανακαλέσουν όπωσδήποτε. Η δημοτικότης του είχε τόσο αυξήσει, ώστε ο Ίουστινιανός έτρεμε πιά, άπροκάλυπτα, για τη θέσι του.

Ο Βελισσάριος έβλεπε τον καιρό να περνάει και πλήθαιναν οι φόβοι του. Γύρω του όλοένα πλήθαινε και ό έχθρικός στρατός. Ο Ούτιγκις όά τον έπιανε ζωντανό. Ο αϊχμάλωτος Άφρικανός Γελίμερος πού άκούλουθόσε δέσμιος τά μάθαινε και χαϊρότανε. Ο Βυζαντινός άρχιστράτης σκεφάλισε τους άνδρες του ξαφνικά κατά τά ξημερώματα. Έπιθεώρησε τον όπλιισμό τους, τους μοίρασε με άφθονία όλες τις ύπόλοιπες τροφές και τους έβγαλε ένα λόγο γεμάτο θανάσιμη συγκίνησι:

—Όλη ή αξία ένός στρατού—τους τόνισε—έγκειται στό να μη δειλιάζουν οι λίγοι μπροστά στους πολλούς!

Οι Γότθοι ήσαν χιλιάδες φορές περισσότεροι. Ο Βελισσάριος, χωρίς την παραμικρότερη πιθανότητα μέσα πού ότι θα ζήση, έδωσε τό σύνθημα της επίθεσεως. Οι έμπειροπόλεμοι άνδρες του έκαναν ένα γιουρούσι δαιμόνων της κολάσεως. Τόσο, πού ό έχθρος τάχασε. Ζαλισμένοι σκορπούσαν οι Γότθοι δεξιά και άριστερά να προφυλαχθούν από τά λυσσώδη κτυπήματα. Ο Βελισσάριος με τό όλιγάρημο σώμα του προήλασε προς την Ίταλία του θορρά, και ό εξακουσμένος Ούτιγκις έπεσε κι' αυτός αϊχμάλωτος στα χέρια του!

Στό Βυζάντιο έπηκολούθησε πρωτοφανής συναγερμός. Όλοι έκτός από τους έπισήμους, έπανηγύριζαν. Οι τελευταίοι αυτοί δέν είχαν πιά τόπο να σταθούν. Τι να τον έκαναν; Αν εξακολουθούσαν να τον αφήνουν, γινόταν νέος Ίούλιος Καίσαρ και δρασκελλίζοντας τις Άλπεις θα κατέβαινε να ξεσηκώσει με τό μέρος του τη Βαλκανική, όποτε τό διάδημα ήταν φυσικό κτήμα του.

Οι ίδιοι οι Γότθοι της Ίταλίας πού τον έπροσκύνησαν, τουστέιλαν έπιτροπή και τον παρεκάλεσε:

—Γενού βασιλιάς μας έσύ και αυτοκράτωρ μας. Τό Βυζάντιο τί γυρεύει έδώ; Χάρισέ μας, κάτω από τό σκήπτρο σου, την ανεξαρτησία μας! Είχε κατακτήσει με τό σπαθί του ένα βασίλειο. Έκείνο τον καιρό όμως ποδρθε ως δήθεν άπάντησις στις παληές επικλήσεις του από τό Βυζάντιο ή διαταγή της ανακλήσεως του. Σκέφτηκε λίγο. Άγαπούσε την πατρίδα του. Της είχε προσφέρει τό παν. Αυτή, αν τον έλύπησε κατά τό παρελθόν, θ' ανεγνώριζε, έπί τέ-

λους, τώρα, τη χρηστότητά του. Τ' άφησε όλα στη μέση, κι' έφυγε. Με δάκρυα ξαναείδε τό πανόραμα της Πόλης όταν τό στόλος του εισεχώρησε στον Κεράτιο. Έλαμπαν τά κτήματά του από μακριά. Στο μούραγιο λαχταρούσε προσμένοντας τον ή γυναίκα του. Οι κάτοικοι είχαν σηκωθεί στο ποδάρι να τον ύποδεχθούν με φωνές πούφθαναν ως στον ούρα, με άνυμνούσαν τη δόξα του. Ο Βελισσάριος ένοιώσε τά μάτια του να υγραίνονται από συγκίνησι καθώς είχε στρέψει τό βλέμμα του προς τό περιτείχισμα του Μεγάλου Παλατίου και θυμώταν — τί να πρωτοθυμής; Τά φτωχά του νειάτα. Τά πρώτα του θήματα. Την Αυγουστα! Ναι, εκείνη πριν από κάθε τί άλλο, αυτήν πού της άφειλε τό παν. Πού τοδχε δώσει και τη ζωή της άκόμα. Κι' ένας αναστεναγμός έβγήκε από τά πικραμένα χείλη του:

—Άχ! γιατί να υπάρχουν και τόσο μικροί και τιποτένιοι άνθρωποι...

★

Άπεσταλμένοι έφεραν στο πλοίο θιαστικά μία διαταγή με άυτόκρατορικά χρυσόβουλλα. Την άνοιξε νευρικά. Τού άπηγόρευαν ν' αποδίδασθής μέχρι νεωτέρας διαταγής. Πέρασαν ώρες. Ο κόσμος δύσκολα διαλέυτο. Και άφού σκοτεινίασε, μία περίπολος παρέλασε τους δυό αϊχμαλώτους βασιλείς, τον Άφρικανό Γελίμερο των Βανδαλών και τό Ρωμαιο Ούτιγκις των Γότθων μαζί με τά φορτία των θησαυρών, να τά μεταφέρη υπό συνοδείαν εις τό Μέγα Παλάτιον. Άργά, κατά τά μεσάνυχτα, έιδοποιήθη και ό άρχιστράτης όστι μπορούσε ν' αποβιβασθής, υπό τον ρητόν όρον όμως να μην πάη εις τό Παντείχι, έπειδή μπορούσε να τό μεταβάλει σε στρατόπεδο, αλλά ν' αποσυρθής άθόρυβα στην κατοικία του έντός της πόλεως.

Την επομένη παρουσιάσθηκε στον Αυτοκράτορα. Ο Ίουστινιανός του σφίξε τό χέρι, αλλά χωρίς καμιά έκφρασι συγχαρητηρίων τουδωσε διαταγή να φύγη άμέσως με άλλο στρατό για τη Μικρά Άσία, όπου τά σύνορα διέτρεχαν κίνδυνο από έχθρικές επιδρομές.

Με σκυφτό κεφάλι έφυγε. Έπολέμησε ξανά, και όχι μόνο δέν τον πείραξαν τά θέλη και οι λόγχεις των Περσών, αλλά πάλι τους ένίκησε! Έπέβαλε καθεστώς ειρήνης κ' έπερίμενε καταλυμένους την άχαριστία των άρχόντων του. Νέα διαταγή του έστάλη να έπιδιδασθής χωρίς άργιοπορία και να σπεύσει στην Ίταλία, όπου οι Γότθοι ξεσηκώθηκαν. Έπήγε, άγόγγυστα κ' εκεί ό Βελισσάριος. Οι Γότθοι τον έδριζαν δημοσία «έθελόδουλο» έπειδή δέν είχε δεχθής τό στέμμα τους. Τους καθυπέταξε. Ο Ίουστινιανός τώρα φοβήθηκε δτι έκαμε άσχημα και για να τον προλάβη από κάθε διάδημα άποστασίας τον ανεκάλεσε. Θθάνοντας έκ νέου στην Πόλη ό Βελισσάριος θρήκε ύπογεγραμμένη την άποστρατεία του!

Έπί χρόνια, φρόνιμος και σεμνός ιδιώτευε. Είχε γράσει πολύ από τά χρόνια κι' από τά βάσανα. Τον είχε αέψει ή σκασία, τό παράπονο, αλλά δέν έκύρτωνε. Τό παράρτημά του ήταν κυπριασένιο πάντα και τό χαμόγελο άνοιζε στα χείλη του

βλέποντας τό σεβασμό των πολιτών σε κάθε βήμα του. Ο Ίουστινιανός τον συλλογιζότανε άκόμα και τη νύχτα στον ύπνο του. Και μία μέρα τον κάλεσε σε γεύμα στο Ίερών Παλάτιον. Ήταν μία νέα πανουργία των εύνούχων γεμάτη από παγίδες του άκοίμητου δόλου των. Ο Αυτοκράτωρ μίλησε κατά τά επιδόρπια, σύμφωνα με τις πονηρές ύποδείξεις των έγκληματιών μαγιστρών του.

—Άκούσε του είπε — άγαπητέ μου στρατηγέ. Είνε χειμώνας και ό Δούναβις έπηξε. Οι Οδνοί, πού τους είχαμε άποκλείσει στην άπέναντι έχθη, πέρασαν τό ποτάμι με τά άμάξια τους και κατέβηκαν κάτω, όπου οι Βούλγαροι έγιναν ένα μαζί τους και προχώρησαν προς τη Θράκη. Φόρεσε τη στολή σου κι' έβγα να τους κρατήσεις, γιατί θα μας πάρουν την Πρωτεύουσα!

Στην πονεμένη καρδιά του βετεράνου των όπλων έσκήρτησε άκίνητο τό πατριωτικό αίσθημα. Η έπαναφορά του στην ένέργεια τον έκολλάκευ σε σημείο πού δέν μπορούσε ν' άρνηθής. Τούδωσε νειάτα ή συναίσθησις ότι άνεγνωρίζετο πάντα ή αξία του. Δέχτηκε. Έστισε τό στρατηγείο του στα περίχωρα, στον Άγιο Στέφανο. Κι' έστειλε μπροσθοφυλακή από άκροβολήτας. Ο έχθρος ήταν άμέτρητος και όλο ζύγωνε. Τότε πήρε χαμπάρι τό φρικαλέο τέχνασμα πού του είχε παιχθής. Γιατί, στρατός δικός του δέν ύπήρχε πουμενά. Είχε υπό τάς διαταγάς του καμιά τριακοσαριά βοηθητικούς, άγύμναστους, της κακής ώρας. Βλέποντας ότι δέν σώζεται, τους πήρε μαζί του κι' έπροχώρησε. Σαν νέος Λεωνίδας θα έπεφτε μ' αυτούς, να ήσυχάση έτσι από τό άνυπόφορο υαφτύριο...

... Η σκληρή του τύχη όμως δέν θα του χάριζε τό λυτρωμό ούτε πού τη φορά!

Καθώς, ό έχθρος προχωρούσε, ό Βελισσάριος συνέλαβε ένα σγέδιο. Ό,τι άκριβώς έκανε στα Δερβενάκια ό Κολοκοτρώνης με τό Δράμαλη. Υπήρχε κεί κοντά ένα δάσος πυκνό. Ο Βελισσάριος κρύφτηκε άνάμεσα στα δένδρα με τους άνδρες του. Τό πέρασμα ήταν στενό. Και τό βράδυ, μόλις ή στρατιά των Ούνων φάνηκε, ό Βυζαντινός άρχιστράτης έξόρμησε. Είχε οδηγήσει τους... άθλίους επιλέκτους του καλά περί του τί θα έκαναν:

—Θά ούρλιάζετε — τους είπε — σά σκυλιά. Βγάλτε τό λαρύγγι σας. Τό στόμα σας να μη σταματά, γιατί χαθήκαμε! Και να χτυπάτε σαν τρελλοί, όπου βρίσκετε, μέσ' τά δλα. Κι' αν δέν συναντάτε κορμιά, να χτυπάτε τις άσπίδες σας με τά δόρατα. Άκούστε και μένα πού άσπρισαν τά μαλλιά μου στον πόλεμο. Έτσι νικούν!

Ο ίδιος έβαλε την πρώτη φωνή για να δώσει τό παράδειγμα.

Οι Οδνοί εξαφνιάστηκαν. Με μεγάλη εύκολία οι Βυζαντινοί σκότωσαν καμιά τετρακοσαριά, χωρίς να πάθη κανένας τους. Στη σύγχισι τους οι Οδνοί τώβαλαν στα πόδια προτροδάδην και φθάνοντας πίσω στο στρατηγείο μετέδωσαν τον τρόπο σκούζοντας βαρβαρικά:

—Πού μας (Συνέχεια στη σελ. 68)



ΥΠΟ Δ. ΨΑΘΑ

ΜΕΓΑΛΗ ΖΩΗ

Χρήματα δέν είχε. Χρήματα άπέκτησε. Δυστυχής ήταν. Πανευτυχής έγινε. Μελαγχολικός σε όλην του την ζωή υπήρξε. Σε πανευτυχή άνθρωπον μετεβλήθη. Κέφι ποτέ δέν είχε. Κεφάλτος ήταν διαρκώς έχάτως.

- Λουλού, είσαι έτοιμη;
- Φυσικά. Εσύ;
- Θά μου φέρουν τώρα τό φράκο.
- Τό δοκίμασε;
- Είμαι κονκλί.

Είχε γίνει και πνευματώδης τελευταίως Άτυχής. Τό χόημα μεταμορφώνει έσωτερικώς και έξωτερικώς τον άνθρωπον. Άλλοτε για να πη μία έξυπνη κουβέντα ό Άτυχής έπρεπε να λή ένα χρόνο κουταμάρες. Τώρα όμως έσπινθηροβολούσε ή γλώσσα του. Κι' άνοησις όταν έλεγε ύπήρχαν πολλοί όλόγυρά του πού ήσαν έτοιμοι να σκάσουν στα γέλια και να συμφωνήσουν:

- Ωραίο!
- Έκτακτο!
- Μά τί έξυπνος ό κ. Άριστειδης.
- Ενθ άλλοτε ό φουκαράς κι' έξυπνο να πετύχαινε, έτσι και μιά φορά τον χρόνο, άμέσως όλοι έξυπνιζαν τά μούτρα κι' έσπευδαν να παρατηρήσουν:
- Κρόο!
- Σαχλαμάρα!
- Βλακεία!

Οι άναιδέστεροι, μάλιστα, έφθαναν άκόμη να του κάνουν και χειρονομίες, προχωρούσαν και μέχρι φάπας! Πάνε όμως εκείνοι οι καιροί! Έμεινε πού μακριά ή εποχή του αίσχους. Μεσουρανούσε ό ήλιος της ευδαιμονίας του Άριστειδη κι' ήταν παντού ευπρόσδεκτος. Σε συγκεντρώσεις. Σε τσάγια. Σε χορούς. Σε συναυλίες. Σε διαλέξεις.

Έτσι, άπόψε έτοιμαζόταν να πάη στον πρώτο άποκερηάτικο χορό. Καινούργια έξωση έσθητα έφτιανε ή κ. Άτυχής. Με φράκο συνεκλήρωσε την πλουσία γκαρδάρμπα του ό Άτυχής. Τού τό φέραν φρέσκο - φρέσκο. Τό δοκίμασε.

- Λουλού!
- Θαίσις είσαι...
- Θαίσις μόνο; Είδες στύλ; Είδες στρώσιμο; Είδες κομψότητα, Λουλού; Πουίς φοράει τό φράκο σαν κι' έμένα; Νομίζεις κι' έγεννήθηκα μ' έπίσημο ένδυμα, Λουλού!.. Δέν συμφωνείς;

Άριστειδης Άτυχού

—Απολύτως. Μη ξύνης τη μύτη σου όμως.

—Παλλά συνήθεια, Λουλού..

Ο χορός ήταν έπίσημος. Τουαλέτες, φράνα, κόσμος έλκεντός. Τό ζεύγος Άτυχής έπιασε ένα θεωρείο. Και μόλις ήθε ό μαίτη διάταξε:

- Σαμπάνια.
- Ντόπια;
- Παρακαλώ, κύριε!
- Πώς είπατε;
- Φυσικά, ευρωπαϊκή.

Ηλθε ή σαμπάνια. Φυσικά ευρωπαϊκή. Ήπие λιγάκι ή Λουλού. Ήπие ό Άτυχής, και ξανάπιε και ήρθε στο κέφι γρήγορα. Εθάρκε και κάτι φίλους του συνοδευμένους από κυρίες και δεσποινίδες. Ο Άριστειδης εκύτταζε τους άνδρες με ύπεροπτική συμπάθεια και τις γυναίκες με βλέμματα έρωτύλα. Περισσότερο από όλες του άρεσε μία κυρία, πού την εζητήσε άμέσως να χορέψουν:

- Τ' όνοματάκι σας;
- Άλεξάνδρα
- Έκτακτο.
- Τό δικό σας;
- Άριστειδης.
- Είσθε ό δικαίος Άριστειδης;
- Όχι. Άριστειδης ό Άτυχής, πού έχει την έτύχια να χορεύει μαζί σας και την δυστυχία να σας λατρεύη.

—Τί ψέματα πού λέτε..

—Ωραία ψέματα όμως.. Ε;

Η νεαρά κυρία έγέλασε. Εβρισκε πού χαριτωμένο τον Άριστειδη. Κι' όταν έτελειώσε ό χορός, του έκλεισε τό μάτι και του υπέδειξε με τρόπο ότι θα ήταν ιδιαιτέρως ένθουσιασμένη να χορέψη και τον άλλο χορό μαζί του. Ο άλλος χορός ήταν λάμπεθ - γουόκ. Ω, τί σουζε ήταν εκείνο του Άριστειδη! Από την πρώτη στιγμή έτέθη επί κεφαλής των χορευτικών ζευγαριών, κι' έχορευε με μπρο, με κινήσεις έξοχες, κι' έκανε κομψότερες χειρονομίες κι' έκυψε και χτυπούσε τά γόνατά του, τακα—τακα—τάκ, κι' ύστερα έτίναζε με ζωηρότητα τον μέγαν δάκτυλον προς τά πίσω, μισοκλείνοντας τό μάτι προς την ντάμα του και βγάζοντας κραυγές ένθουσιώδεις.

- Μπαρόο!
- Άντε παιδιά!
- Δόστου!
- Πάνε εκείνα πού έζέρατε! Πάνε οι έποχές της δυστυχίας! Πάνε πιά τά άτυχήματα. Έχομε λεφτά τώρα! Έχομε και κατακτήσεις! Δόστου!
- Η ντάμα του χόριλασε. Έβλεπε τον Άριστειδη πού είχε πη τόσο κι' έκανε τέτοιο κέφι ώστε ένκινδυνε να γίνει νούμερο, γιατί ήδη όλα τά ζευγάρια τον κυτούσαν κι' έμειδιούσαν με τους τρόπους του. Η Λουλού πού έχορευε πίσω με κάποιον άλλο κύριο άνησυχούσε τρομερά. Ετύγχις πού ό χορός τελείωσε κι' ό Άριστειδης, άφού έκανε μία μεγαλοπρεπή ύπόκλησι μπροστά στη ντάμα του, την πήρε και άπεσώθη στο τραπέζι του. Κατέβασε μερικά ποτήρια σαμπάνιας άκόμα παρ' όσον ότι ή Λουλού τού πατούσε τό πόδι κάτω από τό τραπέζι, και κατά τις δυό τό πρωί ήταν σκάνια. Πλέον εις πε-

λάγη ευτυχίας εύρηκε μία στιγμή να σκύψει στο αυτί της κομψής κυρίας:

- Με αγαπάτε λίγο;
- Πολύ!
- Ψεύδεσθε..
- Σας όρκίζομαι..
- Έρχεσθε στη γκαρσονιέρα μου;
- Έχετε;
- Άλλά; Στο Κολωνάκι.
- Ευχαρίστως.

Καθώς τον έβλεπε στα χάλια στή, ή κυρία διεσκέδαζε μαζί του. Άλλά ό Άτυχής ήταν τόσο πού ένθουσιασμένος ώστε κατέβηκε στην μέση της πίστας, έστράφη στην όρχήστρα κι' έφώναξε:

- Λάμπεθ - γουόκ.
- Άμέσως, τού άπήντησε ό μάεστρος.
- Ταίτην την στιγμήν!
- Σε δυό λεπτά.
- Άμέσως! Έγώ ό Άριστειδης Άτυχής διατάσσω την όρχήστραν να παianίση ένα λάμπεθ - γουόκ, τό όποιον πού μού άρέσει και πού άρέσει εις την ντάμαν μου.

Παταγώδη κύματα γέλιων διεχύθησαν σ' όλόκληρο τό κέντρον.

- Μάλιστα!..
- Λάμπεθ - γουόκ.
- Τό χορεύει ώραία!..

Και πού την γενική πιέσεως και των χειροκροτημάτων ή όρχήστρα άρχισε να ξαναπαίξη τά λάμπεθ - γουόκ, τραβώντας με τό ζορί τη ντάμα του πού άρχισε να φοβάται ζωηρότατα τό ρεζίλι. Ο σύζυγός της άπειράθρη να διαμαρτυρηή αλλά ό Άριστειδης τού παρετήρησε εις ύφος φιλικώτατον ότι έπρεπε να είνε περισσότερο πολιτισμένος και να μη φοβάται ότι θα την φάνε την γυναίκα. Έτσι έτέθη πάλιν επί κεφαλής του χορού και άρχισε να σεληνιάζεται:

- Μπαρόο!
- Δόστου!
- Χόπλα παιδιά!..

Μεγάλη ζωή! Ζήτω ή μεγάλη ζωή! Έτσι διασκεδάζουν οι παραλήδες! Αυτό είνε νάχη κανένας τύχη και λεφτά!

Πάταγος. Γέλια. Χειροκροτήματα. Τό κέντρον πού ήταν κοιμισμένο στην αρχή έπήρε ζωή κι' άρχισαν όλοι να πίνουν και να χορεύουν με κέφι. Έν τώ μεταξύ όμως ή Λουλού είχε φύγει. Της ήταν άδύνατο να παρίσταται περισσότερο σε τέτοιο διασυρμό.

★

Την επομένη ή Λουλού ήταν άδύνατο να πεισθής ότι είχε έπιτυχία ό Άριστειδης. Και έπέισθη μόνον όταν τό κέντρον όπου έδημιούργησε τόσο κέφι τού έστειλε ως δώρον δυό σαμπάνιες και όταν τό ταχυδρομείο έφερε δέκα προσκλήσεις από διάφορα σπία για τους άποκερηάτικους χορούς..

Της έδειξε, τότε, όλα αυτά ό Άριστειδης και της παρετήρησε με πικρία:

—Τί να σου κάνω Λουλού! Άκόμα δέν μπορέσεις να χωνέψεις την μεταβολήν πού συνέβη στη ζωή μας. Είμαστε πλούσιοι βρέ! Πλούσιοι, καταλαβαίνεις; Κι' ό πλούσιος ποτέ δέν γίνεται ρεζίλι! Πρέπει να συνήθισης στην μεγάλη ζωή!

Δ. ΨΑΘΑΣ



Μοντέρνος διάλογος υπό ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Σ' ένα κοσμικό κέντρο της Αθήνας, λίγο μετά τα μεσάνυχτα, Έ. κεϊνός κι' Έ. κεϊνή τρώνε ήσυχα, σάν δυο καλοί φίλοι. Μέσα απ' τις σαμπανιέρες προβάλλουν περιεργά τους λαιμούς τους δυο μπουκάλια ακριβοδο κρασιού, σφιχτά άγκαλιασμένες απ' τόν πάγο. Τό φαί συνεχίζεται σιωπηλά. Κάπου-κάπου, Έ. κεϊνός γεμίζει τό ποτήρι Έ. κεϊνής, κι' Έ. κεϊνή τ' άδειάζει. Στο δεύτερο πιάτο, τό γκαρσόνι άνοίγει και την δεύτερη μπουκάλια, παίρνει την άδεια, και βάζει στη θέσι της μία γεμάτη, εις τρόπον ώστε, μέσα στη σαμπανιέρα, να υπάρχει πάντα ή άρμονία του ντουέτου).

ΕΚΕΙΝΟΣ (ένω Έ. κεϊνή βρίσκεται στις τελευταίες πηρουιές του φιλέτου της): Λίγη Σάντα-Έλενα ακόμα; Παίρνει τη μισοάδεια μπουτλία απ' τη σαμπανιέρα, και την τυλίγει με μία πετσέτα για να μη στάξει).

ΕΚΕΙΝΗ (σοβαρά): Βλέπω ότι επιμένετε να με μεθύσετε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με κωμική μελαγχολία): Τι θα κερδίσω;

ΕΚΕΙΝΗ: Όταν οι άντρες παίρνουν τό ύψος τό δικό σας, σημαίνει πώς βάζουν σ' ενέργειαν τα μεγάλα

μεσα...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Έγώ τάχω βάλει πρό πολλού, χωρίς αποτέλεσμα όμως...

ΕΚΕΙΝΗ: Αφήστε την πίκρα του ύφους... Δεν περνάει...

ΕΚΕΙΝΟΣ (της γεμίζει τό ποτήρι με κρασί): Πάντως, θα πείτε, δεν είν' έτσι;

ΕΚΕΙΝΗ: Για να σας αποδείξω πώς δε μεθάω και πώς δε σας φοβάμαι. (Πίνει τό ποτήρι ολόκληρο).

ΕΚΕΙΝΟΣ (ρουφάει κι' αυτός τό δικό του): Μα επί τέλους, είσαστε μία πολύ περιεργή γυναίκα.

ΕΚΕΙΝΗ: Περίεργη; Γιατί; 'Ας άνακεφαλαιώσωμε: Είναι δυο μήνες τώρα πουχετε γίνει ή σκιά μου...

Στις έκδρομές σας έβλεπα να σκαρφαλώνετε ως την κορυφή της Πάρνηθος, της Πεντέλης ή του Ύμηττου, πίσω απ' τα βήματά μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα σκαρφάλωνα κι' ως την κορυφή του Έβερεστ των Ιμαλαίων, αν είχατε την ιδιοτροπία να επιχειρήσετε κι' αυτή την όρει-βασία...

ΕΚΕΙΝΗ: Και θα κάνατε πολύ άσχημα, γιατί τό Έβερεστ είναι πολύ ψηλό και θα πεθαίνατε απ' τό κρύο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με κωμική αυτοθυσία): Θα πέθαινα για σας...

ΕΚΕΙΝΗ: Δε θα κέρδιζα τίποτα.

Ύστερα, αφού γύρισα και καταστάλαξα στην Αθήνα, δεν έπαυσα να σάς νοιώθω σκιά της σκιάς μου: Στα μαγαζιά πήγαινα; Δεν κοιτούσα να κυττάξω μέσα σε μία βιτρίνα της όδου Έρμου, κι' άμέσως έβλεπα τη φυσιογνωμία σας στόν καθρέφτη του βάθους, άνάμεσα στα μεταξωτά, τις νταντέλλες και τις ψεύτικες κούκλες...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με βαθύτατο παράπονο): Κατάντησα να μάθω όλες τις τιμές των γυναικείων καλτσών, τα χρώματα των φορεμάτων και τους έμπορούπολλήλους, με τα όνόματά τους, έναν-έναν...

ΕΚΕΙΝΗ (σταυρώνοντας τό πηρόνι και τό μαχαίρι της επάνω απ' τις άφημένες γαρνιτούρες του φιλέτου): Δεν πιστεύω αυτό να σας έβλαψε... Πλουτίσατε τις γνώσεις σας... Είναι μία βδομάδα τώρα που καταφέρατε τόσο να με άναγκάσετε με τη συχνή σας πολιορκία, που δέχτηκα να σας γνωρίσω... Μου προτείνετε έναν περίπατο ως τό Διόνυσσο, δέχτηκα, την άλλη μέρα μου προσφέρατε ένα γεύμα στο Σκαρμαγκά, δέχτηκα πάλι, την μεθεπομένη επιμένετε να με συνοδεύετε στην πρεμιέρα ενός θεάτρου, δέχτηκα πάλι, κι' άπόψε μου προτείνετε νάρθοι με έδω πέρα, όπου, σκεφθήκατε ότι ή μουσική, τό κρασί, τα γλυκά σας λόγια, θα έγίνονταν άφορμές για να πέσω...

ΕΚΕΙΝΟΣ (άναστατωμένος γιατί νοιώθει πώς Έ. κεϊνή έχει άπόλυτα δίκιο): Να πέσετε πού;

ΕΚΕΙΝΗ: Στην άγκαλιά σας... Βλέπετε όμως ότι έχω φτάσει αίσως στο τέλος της δεύτερης μου κάλας, κι' ή ύπόθεσις σας δεν έχει προχωρήσει καθόλου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (έξαλλος, άδειάζει εντελώς τη δεύτερη μπουκάλια στο ποτήρι της και στο δικό του): Γκαρσόν, άνοίξε και την άλλη μπουκάλια.

ΕΚΕΙΝΗ (ήσυχη τσουγγρίζει τό ποτήρι της με τό δικό του): Στην ύγεια σας... και προσέξτε μη μεθύσετε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ρουφάει ως τό τέλος τό κρασί του κι' άρπάζει τό χέρι της): Και... θα μ' άγαπήσετε ποτέ...

ΕΚΕΙΝΗ (με χαμόγελο γλυκύτατο): Ουδέποτε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ούτε αν προσπαθήσετε...

ΕΚΕΙΝΗ: Δε θα προσπαθήσω...

ΕΚΕΙΝΟΣ (άρπάζει την τρίτη μπουκάλια, και χωρίς να την τυλίξω στην πετσέτα, γεμίζει τό ποτήρι τους): 'Ας πιούμε, λοιπόν...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι, αλλά κοντέψατε να με λερώσετε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Χίλια παρντόν...

ΕΚΕΙΝΗ: Ζητάτε παρντόν για κάτι που δεν κάνατε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όπως ζητάω από τώρα συγγνώμη που θα σας φιλήσω σε λίγο...

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' έγώ σας ζητώ συγγνώμη που θα σας χαστουκίσω σε λίγο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (έκτοές έαυτού): Είσαστε ένα φοβερό πλάσμα. Θα πάρετε λίγο τυρί;

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν τρώω ποτέ τυρί...

ΕΚΕΙΝΟΣ (δεν παύει να γεμίζει τό ποτήρι του και τό δικό της): Φρούτα, τότε...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι, κι' αν θέλετε ν' αγοράζω με κανένα γλυκό κρασί,

αφού φυσικά τελειώση ή τρίτη μπουκάλια Σάντα Έλενα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μα... θα τελειώση άμέσως. (Ξαναγεμίζει τό ποτήρι τους. Χτυπάει τα χέρια του): Γκαρσόν! Φρούτα... Και μία Μαυροδάφνη στόν πάγο...

ΕΚΕΙΝΗ: Ξανά εις ύγείαν σας, λοιπόν!... ('Αδειάζουν κι' οι δυο τό ποτήρια τους. Έ. κεϊνός άρχίζει να λοιπόν!... ('Αδειάζουν κι' οι δυο τα μες έφ' όσον δυο άρχίζει να βλέπει. Έ. κεϊνή διατηρεί άπόλυτη την ψυχραιμία της).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Βρίσχω πώς είσαστε ένα σίνιγμα... Μία σφιγξ...

ΕΚΕΙΝΗ: Μά; 'Ισως να είσα-στε υπερβολικός... (Φτάνουν τα φρούτα κι' ή Μαυροδάφνη). Τό γκαρσόνι την άνοίγει και βάζει στο ποτήρι τους). Εις ύγείαν σας... Και προσέξτε... 'Αν μεθύσετε, θα παραγγείλω να σας ψήσουν καφέ πικρό...

ΕΚΕΙΝΟΣ (προσβεβλημένος στόν έγωισμό του, κατεβάζει όλο τό περιεχόμενο του ποτηριού με τό γλυκό κρασί. Ύστερα, κάνει να πιάση τό χέρι της, και πιάνει κατά λάθος μία φέτα πορτοκαλλίου): —Σ' άγαπώ... Είμαι τρελλός για σένα...

ΕΚΕΙΝΗ: Πολύ ώραία... Δε θα πητε άλλο... (Τού παίρνει τό ποτήρι κι' άδειάζει τη Μαυροδάφνη της μπουκάλιας μέσα στη σαμπανιέρα).

ΕΚΕΙΝΟΣ (φέσι πλέον): Γκαρσόν! Ούτσου με σόδα... Γρήγορα και πάγο...

ΕΚΕΙΝΗ: Αρχίζω να πιστεύω πώς είναι ή τελευταία φορά που βγαίνω μαζί σας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' έγώ είμαι βέβαιος... Άπόψε, ή θα μ' άγαπήσετε, ή θα πεθάνω. (Τό γκαρσόνι φέρνει τα ούτσου).

ΕΚΕΙΝΗ (τσουγγρίζοντας τό μακρόστενο ποτήρι τού ούτσου της με τό δικό του): Μα πώς είναι δυνατόν ν' άγαπήσω έναν άνθρωπο που με φέρνει σ' ένα κέντρο για να με μεθύσει, και μεθάει ο ίδιος...

ΕΚΕΙΝΟΣ (στουπί): Έγώ; Μεθύσιμος; Παρακαλώ... Έχετε λάθος... (Ρουφάει με άπεγνωσμένη προσπάθεια τό ούτσου του).

ΕΚΕΙΝΗ (συνεχίζει): Πώς είναι δυνατόν να κατακτήση μία γυναίκα από έναν άντρα, που σκέπτεται ότι θα τόν κουβαλήσει σπίτι του;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έμένα; Θα με κουβαλήσετε; Λάθος... Μέγα λάθος... (κάνει να σηκωθεί απ' την καρέκλα του, χωρίς όμως και να τό καταφέρει).

ΕΚΕΙΝΗ: Μην κάνετε προσπάθειες να σηκωθείτε, που σας εκθέτουν στα μάτια μου, και στα μάτια του κόσμου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έγώ; Προσπάθειες;... Γκαρσόν! Ένα κοκτέιλ με Μαρτινί... Και υπόλικο λεμόνι...

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά στο γκαρσόνι): Έναν πικρό καφέ και τό λογαριασμό...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θέλετε να σας πλατυσάσω με τό νού μου τό 2364 με τό 1983 για να σας δείξω ότι είμαι ξεμεθύσιτος;

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι... Θέλω να πληρώσετε τό λογαριασμό... 'Αν βλέπετε, δηλαδή, που είναι ή τσέπη σας... Έκτός αν θέλετε να τόν πληρώσω έγώ...

ΕΚΕΙΝΟΣ (που από την άπειλή της έπικειμένης προσβολής, άναγκά-

σθαι στιγμήν τό λογικό του, βγάζει τό πορτοφόλι του και πετάει ένα χαρτονόμισμα στο γκαρσόνι, που τό παρουσιάζει τό λογαριασμό): Κράτα τό όλο...

ΕΚΕΙΝΗ (τόν άγκαλιάζει σποργικά και τό δίνει τόν πικρό καφέ): Έλάτε τώρα... Πιείτε αυτό. ('Έκείνος πίνει καταγνακτισμένος): Έλάτε τώρα... Σηκωθείτε... Σηριχθήτε επάνω μου... Έτσι...

(Βγαίνουν απ' τό κέντρο και μπαίνουν στο αότοκίνητο Έ. κεϊνού, που είναι άραγμένο κάπου απ' έξω. Στο βόλαν κάθεται Έ. κεϊνή μ' Έ. κεϊνον δίπλα της, ήμιοιανή. Όδηγεί τ' αότοκίνητο σπίτι του. Ύστερα κατεβαίνει απ' τη θέσι της, χτυπάει τό κουδούνι του διαμερισμάτος του, κι' έμφανίζεται ο ύπηρετής του μισοκοιμισμένος και με τη βοήθεια του Έ. κεϊνή βγάζει Έ. κεϊνον απ' τό αότοκίνητο, και τόν άνεβάζει στο διαμερισμά του. Όταν φτάνη στήν κρεββατοκάμαρά του, τόν πετάει σαν σακκί με πατάτες στο κρεβάτι του, και διώχνει τόν ύπηρετή του).

ΕΚΕΙΝΟΣ (προσπαθεί να ένοηση τί συμβαίνει): Σ' άγαπώ... Ουύ-

σκυ Σόδα... Πάγο... Σε λα-τρεύω!...

ΕΚΕΙΝΗ: Πόλύ καλά... Αύριο όταν θα συλλογιώτητε, πώς αντί να με φέρετε σεις στην κρεββατοκάμαρά σας, σάς έφερα έγώ, θα διαπιστώσετε πώς δεν υπάρχει πια καμία έλπίδα να με κατακτήσετε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (αισθάνεται να του περνάει πέρα για πέρα τό σκοτισμένο του μυαλό με άκτίνα λογικής): Είμαστε μόνοι μας; Έσείς κι' έγώ;... Στην κρεββατοκάμαρά μου;

ΕΚΕΙΝΗ: Και σεις δεν είσατε κανός ούτε να μ' άγκαλιάσετε. ('Έ. κεϊνός κάνει να σηκωθεί, και καταφέρνει μόνο να πέση στο πάτωμα). Ήσυχάστε τώρα... Θα πώ στόν ύπηρετή σας νάρθη να σας γδύσει... Θα μού επιτρέψετε ακόμα να δανειστώ τό άμάξι σας για να πάω στο σπίτι μου... Στείλτε αόριο τό σελιέρ σας να τό πάρη... Κι' έλπίζω πώς θα έχετε τό φιλοτιμία να μην ξαναφανήτε μπροστά μου... (Βγαίνει απ' την κάμαρα ειρωνική, νηφάλια, μυστηριώδης. Σφίγγε με τα δλα της).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ζούμε αλά 2939

ΜΙΑ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ

Η πρώτη αεροδολίς της Παγγήνης Διαπλανητικής 'Εταιρίας, που έκτελούσε τη γραμμή Αθή — Άρρα — Αφροδίτη, μόλις είλεν έκκίνησι απ' τό άεροαερο αεροδρόμιο κι' άμέσως σ' έπ'ελε, επάνω στο ταμπλό του Έλέγχου 'Αεροκίνητος άρ-χισε να διαγράφεται ή φωτεινή συλλογή μιας άλλης αεροδολίς.

Περτέρω! Έκαμε ο Γενικός Έλεγκτής της Τρίτης Διαπλανητικής Περιοχής καθώς έροίξε μία ματιά επάνω στο ταμπλό. Μία αεροδολίς με τα διακριτικά της Σελήνης και με κατεύθυνσι προς τό αεροδρόμιο μας... Πώς συμβαίνει αυτό, χωρίς μάλιστα να είδοποιήση;

Θα είναι της νοσημής τάως, είπεν ή 120.601 204 μηχανικός ασφάλειας της 1. διας περιοχής, που λίγο πότερα μόλις είχε έβάλει την από φλοιόδενδρο φόρμα της και ρουφούσε τώρα τό εταμινούχο πιάτο, νό της απ' τό δερμάτινο κύπελλό της.

Ποιά γραμμή; άπήντησε ο 340.507.333, ο νεαρός ραδιοηλεκτρονικός καθώς καλούσε τόν σταθμό Σελήνης επάνω στο μηχανήμα του. Σήμερα δεν έχει δρομολόγιο από τη Σελήνη...

Και γιατί; άπόρησε ή 120.601.204. Φανταίται πως έχω, μικρή μου, έπε νεό ή Γενικός Έλεγκτής, ότι σήμερα οι Σελήνιται γιορτάζουν την έπέτειο της άνακαλύψεως της Γης και ότι όλα άκίνητον εκεί επάνω...

—Ω! Έχετε δίκιο! Έκαμε ή 120.601.204, πώς μοι διέφυγε! Τότε, όμως, τι να θέλη ή έκτακτη αυτή αεροδολίς ταν, που να, όπως έλέπετε επάνω στο ταμπλό, έφθασε κι' όλα στη γήινη άπόφαση;

—Μας έρχεται, δέχθηκε ο 340.507.333 χωρίς να σπρώξει τα μιάτια του από την ραδιοηλεκτρονική θόνη, ο Γενικός Έλεγκτής 'Αρχαιολογικών. Αναζητήσαν της Σελήνης για να ζητήση προσωπικός μία πληροφορία επάνω σ' ένα σοδαρό ζήτημα που άποσχολεί πολύ, ίδιος σήμερα, τους έπιστήμονες της Σελήνης.

Δεν είχε κατατελειώσει τη φράσι του κι' άμέσως τό φωτεινό θέλω του ταμπλό Έλέγχου 'Αεροκίνητος έδειχνε ότι από την αόδρομη αεροδολίς που είχε πιάσει σε άρκετό ύψος επάνω απ' τό αεροδρόμιο, άπεσπάρη μία άλλη στρογγυλή, που κατευθυνόταν στην ταράτσα του πορσελάνινου κυρίου του αεροδρόμιου.

—Μπα! Έκαμε ο Γενικός Έλεγκτής. Μας έρχονται δυο άτομα, ένω ή αεροδολίς κατευθύνεται προς τόν Άρρα.

Την ίδια στιγμή, ο ήλιακός σηματοδότης έσημαίνε την προσέλευσι της άλλε. ένωπιακής θολίδος, επάνω στόν είδικό χώρο της ταράτσας, και, σ' έπ'ελε, άπό τό άνοιγμα του τοίχου, έφάνηκαν δυο πελώριοι άνθρωποι ντυμένοι με μεταλλικές από έρμθριο φόρμες.

Ο Γενικός Έλεγκτής της Τρίτης Διαπλανητικής Περιοχής έσπευσε να τους χαιρετήσει κι' άμέσως ο ύψηλότερος απ' τους νεοφερμένους, δείχνοντας τό σημά του Σελήνιτου που έφερε στην άριστερή πλευρά της φόρμας, έρω είπε γρήγορα λόγους:

Είμεθα οι γραμματείς του Γενικού Έπιτρόπου 'Αρχαιολογικών. Αναζητήσαν τον πλανήτη μας και έρχόμαστε να ζητήσωμε από τό 'Ινστιτούτο μας μία πληροφορία. Ξέρετε, βέβαια, ότι σήμερα γιορτάζουμε την 2031 ήλιακή έπέτειο από τότε που οι πρόγονοί μας άνακάλυψαν τόν πλανήτη σας. Με την έκαρία λοιπόν, αυτήν έκάσαμε μία γενική άνασκόπησι όλων των προσπαθειών που έκαμαν οι πρόγονοί σας για να φτάσουν πριν χίλια χρόνια σε μας ή σ' άλλους πλανήτες. Γελάσαμε θέβαια πολύ καθώς άκούσαμε τόν Γενικό Έπίτροπό μας να μας άκούγεται τό σχέδιο των προγόνων σας, πώς έπλασθη φαντάζονταν νάρθουν σε μας με κάτι ρουκέτες, λέει, και δεν έβλεπε τί άλλα πράγματα, αλλά ο Έπιτροπος σταμάτησε, καθώς κυττάζε τα άρχαία σ' ένα σχέδιο κάποιας Βρετανικής Διαπλανητικής 'Εταιρίας που, πριν χίλια χρόνια άκούσθη, θα έπιχειρούσε να φθάση στη Σελήνη.

Σ' αυτό τό σχέδιο άναφέρεται ότι έκείνοι που θα έπιχειρούσαν τό ταξίδι αυτό, θαάπαιρναν μαζί τους, άνάμεσα σ' άλλα προγράμματα της τότε εποχής, και ένα που τό έλεγαν... Πώς τό είπαμε; ρώτησε τόν σύντροφό του.

Α σ π ρ ι ν η !, είπε ο άλλος, κυττάζοντας στο γυάλινο σημειωματάριό του. —Ναι, άσπρινη, έπανάλασε ο πρώτος. Αυτό πρόβαλε να μεθύμε. Τι ήταν ή άσπρινη; Μηχανήμα, όπλο, όργανο τροφής; Χιι! Έκαμε ο Γενικός Έλεγκτής.

Πρώτη φορά άκούω αυτή τη λέξη... 'Ισως να τό ξέρουν οι σοφοί μας του 'Ινστιτούτου.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

ΜΥΡΙΣ ΛΤΕ ΦΟΣ

Ραλλού

ή άπιωτη
άρχοντοπύλα



(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ)

Ο γυιός του Θεοχάρη Κώστας έρωτευμένος τρελλά με την κόρη του άρχοντα Βουγά, την Ραλλού, έσ' ου έξομολογείται στον πατέρα του το άσθημά του και όν θερμπαρκαλεί να λησμονήσει το πατροπαράδοτο μίσος του προς τους Φαναριώτες, φεύγει για τη Χίο, όπου γίνεται φιλοξενούμενος του Προξένου Μελά και από έναν άσση πρώην δήμο, πληροφορείται ότι ό παππούς του κρεοανήθηκε κατ' έντολήν όν Φαναριωτών αυτών. Ο Κώστας δέ θέλει να πιστεύη σ' αυτά του και νομίζοντας ότι ό άρχοντας αυτός τον ειρωνεύεται, του επιτίθεται και τον δένει, κι' έτσι διστάζει στη φυλακή και κατόπιν σ' ένα περίεργο δικαστήριο, στο οποίο προεδρεύει ό ίδιος ό πατέρας της Ραλλούς. Γίνεται ή ανώνυμη άγαστη και σέ λίγο από καθηνορούμενος γίνεται φιλοξενούμενος του μέλλοντος πεθερού του).

δον

— Κι' έπειδή έχασα, σάν καλός παίκτης φώναζε ό Φώτης-Μπέης, καπαβάλλω τά έξοδα της κωμωδίας. Σας καλώ να φάμε μαζί. Κύριε αντί-ζηλε, δέν πιστεύω να μου άρνηθήτε; "Εδωσε γελαστός τό χέρι του στο Θεοχάρη. Δίσασε ό νέος μία στιγμή. Δέν ήξερε άν έπρεπε να θυμώσει ή να γελάσει. Τού ήταν ξένοι οι πρόσχαροι, ελαφροί αυτοί τρόποι των δύο Φαναριωτών. Στην οικογένειά του, δέν γελοΐσαν τόσο εύκολα, και δέν συλλογίζονταν να κάνουν άστεία σε τέτοιες περιστάσεις. Πάντως, ξενιωθε μία άνακούφισι που είχε τελειώσει έτσι άνώδυνα αυτή ή ιστορία, και μία χαρά μεγάλη για τη γυναιμιά του Βουγά. "Η χαρά αυτή Νίκησε τη δυσθυμία του.

"Εδωσε κι' αυτός τό χέρι του γελαστός στο διοικητή, κι' είπε:

— Δέν έχω καμιά κακία. Εύχαριστώ πολύ.

Μ' ελαφρά καρδιά πράδηναν οι τρεις άντρες. Καθώς προχωρούσαν σ' ένα διάδρομο, σταμάτησαν. Φοβερές φωνές έβγαίνουν από ένα δωμάτιο. "Ανοιξε ό διοικητής την πόρτα. "Ο μυθρος παλός δέχθηκε ήταν πεσμένος κάτω, κι' ένας άλλος δήμιος έκτελοΐσε την ποινή του. Καλονικά, ρυθμικά, σάν τό σιδηρουργό που χτυπάει με τό σφυρί του τον άκμονα, χτυπούσε με τό θαρύ ραβδί την πλάτη του δυστυχισμένου. Στριφογύριζε αυτός, κουλουριαζόταν σάν οίδι, και δάγκωνε τά χέρια του από τον πόνο, θγάζοντας κραυγές ίκετευτικές.

— "Αρκεί! φώναζε ό Κώστας ταραγμένος.

— "Αρκεί! είπε ήρεμα κι' ό Βουγάς.

— "Αφήστε τον! αποκρίθηκε ψυχρά ό Μανώλης Μπέης. Τού αξίζει.

— Μά είναι άπάνθρωπο... Έκανε ό Θεοχάρης με φρίκη.

— Νά έκτελεστή ή μιση ποινή! είπε ό διοικητής, υποχωρώντας επί τέλους.

"Όταν βγήκαν από τό φρούριο, τού φάνηκε τού Κώστα πώς ζυπνούσε ή

"Ενα άνάγνωσμα έρωτος, αϋτοδυσίας και ήρωϊσμών

Κατά διασκευήν
ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

τό κανένα ξφιαλτικό όνειρο. Οι λίγες ώρες, που είχε περάσει φυλακισμένος, τον είχαν κάνει να αισθανθή όλη τη φρίκη της σκληριάς.

Στό διοικητήριο, τους περίμενε ένα πλούσια στρωμένο τραπέζι. Τά κρασιά της Σάμου και της Κύπρου σπίζαν στα κρύσταλλα. "Ο Βουγάς ήταν εύθυμος κι' όλο έκανε προποσεις.

— Στην υγεία των έρωτευμένων! "Ο Μανώλης-Μπέης, φανόταν κι' αυτός εύθυμος και φερόταν ήπιονικά στο νεαρό του αντίζηλο. Ειρωνεύονταν ελαφρά τον έαυτό του, και έλεγε, με κωμικούς άναστεναγμούς, καθώς άδειαζε τό ποτήρι του:

— "Ας πιούμε, να ξεχάσουμε τους καύμους.

Τό θάρος όμως δέν μπορούσε να φύγη από την ψυχή του Θεοχάρη. "Ο δέρας του όμορφου νησιού τού φαινόταν τώρα καταθλιπτικός, κι' ό νους του έτρεχε σε σοβαρές σκέψεις. Και σε μία στιγμή, άσυναίσθητα, σήκωσε τό ποτήρι του, φωνάζοντας:

— Στην υγεία των ελευθέρων "Ελλήνων!

"Ήταν πιά άργά όταν θυμήθηκε, ότι ό άνθρωπος που τον φιλοξενούσε ήταν Τούρκος, κατά τους τύπους τουλάχιστον μααμεθανός ύπήκοος, κι' άνώτατος υπάλληλος της όθωμανικής αυτοκρατορίας. Νόμιζε πώς έκανε γκάφα για την πρόποσι του. Και την ιδέα του αυτή, την πρόδωσε τό ζαφνικό του κοκκινισμό, κι' ή στενωχωρήμένη του ματιά.

Τό αίμα άνέθηκε και στά μελαχροινά μάγουλα τού διοικητού. Ψυχολόγησε καλά τό Θεοχάρη. "Η ματιά του σπίζεσε μία στιγμή θυμωμένη. "Αμέσως όμως, έγινε κύριος τού αυ-

τού του, κι' είπε γυρίζοντας στο νέο λιγάκι αγέρωχα:

— Κι' εγώ πίνω στην υγεία των ελευθέρων "Ελλήνων! "Η μήπως νομίζετε πώς έπειδή με πληρώνει ή Τουρκία, είμαι λιγώτερο πατριώτης από σας; Κι' άν ύπηρετώ την Πύλη, δέν βλάπτω τους συμπατριώτες μου. "Ισα-ίσα, μάλλον τους όφελω, γιατί τους ύποστηρίζω έναντίον των Τούρκων.

— "Ισως ό άγαπητός μου Κώστας, να είναι έπηρεασμένος από τις ιδέες τού πατέρα του περί Φαναριωτών, έκανε ό Βουγάς συνδυαστικά.

— "Όχι, είπε ό Θεοχάρης ντροπιασμένος λιγάκι, δέν έχω καμιά άμφιβολία για τά πατριωτικά σας αισθήματα...

Κι' άρχισαν την πολιτική συζήτησι οι τρεις άντρες.

"Αρχισε να χαράζει, κι' ακόμα δέν είχαν χωριστή. Συνεπαρμένος από τον ένθουσιασμό να μιλή έτα: έλεύθερά για την "Ελλάδα, μέσα σ' ένα τουρκικό δικαστήριο, ό Κώστας, δέν συλλογίζονταν την ώρα που περνούσε. Σε μία στιγμή όμως, σηκώθηκε ό Βουγάς.

— Μ' όλη την εύχαρίστησι της συντροφιάς, είπε, εγώ πρέπει να σας άφήσω.

— Κουράστηκες; ρώτησε ό Φώτης.

— "Όχι — ίσα-ίσα — έτοιμάζομαι για ταξίδι. Φεύγει κάποιο βαπόρι για τη Σύρο, τώρα σε λίγο και θέλω να έπωφεληθώ να φύγω κι' εγώ.

— Στη Σύρο βρίσκεται ή Ραλλού;

— Ναι, με τη Γαλλίδα δασκάλα της.

— Κι' άνυπομονείς να την ιδής; Χαμογέλασε ό πατέρας.

— Πάντα βλέπει κανείς μ' εύχαρίστησι τά παιδιά του, είπε, προσάτων όταν έχη ένδιαφέροντα πράγματα να τους πη.

Κι' έρριξε μία γρήγορη ματιά στον Κώστα.

Με μία ζωρή κίνηση, σηκώθηκε κι' ό Κώστας.

— Φεύγετε κι' έσεις; ρώτησε ό διοικητής.

— Μου φαίνεται πώς δέν πρέπει να χάσω κι' εγώ την εύκαιρία, είπε ό Θεοχάρης. "Ανυπομονώ να ιδω τον πατέρα μου.

"Η ματιά του, άστραφτερή, συνήνησε την έξυπνη ματιά τού μέλλοντος πεθερού του. Συνεινοήθηκε βουθά. Κι' ό Φώτης-Μπέης, άν και έμεινε ψυχραιμος, με άφογη, τυπική ευγένεια, κατάλαβε τη συνενόηση αυτή, ένα σύνεφο πέρασε στο έξυπνο πρόσωπό του. Πάντως, δέν έδειξε τό παραιμικό. Συνώδεσε τους δυό ξένους του ως την προκυμιά, και χωρίστηκαν σάν καλοί φίλοι.

Για μία στιγμή ό Κώστας, συλλογίστηκε πώς δέν έπρεπε να φύγη χωρίς ν' εύχαρίστηση τον πρόξενο και

τις πέντε χαριτωμένες του κόρες. Για μία στιγμή μονάχα. Νίκησε ή άνυπομονησία του. "Ωρες όμως στο ταξίδι, ό νέος, νόμιζε πώς έβλεπε μπροστά του πέντε ζευγάρια κοριτσιών, μάτια να τον θωρούνε γεμάτα πάρονο, γεμάτα άπυρόητευσί.

*

"Όταν είδε τό γυιό του ό γέρο Θεοχάρης να μπαίνει χαρούμενος, όρμητικός στο γραφείο του, έμεινε άναυδος. Σούφρωσε τά πυκνά του φρύδια κι' άντι να τον καλωσόριση με χαρά, φώναξε με φανερή δυσάρεσκεια:

— "Ηλθες κιάλα, Γιατί;

— "Εξέτελεσα την έργασία που μου είχες άναθέσει, πατέρα, είπε ό Κώστας με σοβαρό χαμόγελο.

— Μά πώς δέ με είδοποίησε ό πρόξενος... Ψιθύρισε ό γέρο Θεοχάρης.

Τά μάτια τού νέου έλαμψαν με πείσμα. Με τά λόγια του αυτά, ό πατέρας του είχε προδοθή, έδειχνε φανερά τη συνωμοσία. Πάντως συγκρατήθηκε και ρώτησε άπλά:

— Για ποιό πράγμα περιμένες να σε είδοποίησι ό πρόξενος, πατέρα;

"Η παλός βουλευτής κατάλαβε πώς είχε πη κάτι που δέν έπρεπε να πη.

— "Α... είπε άνχιμεσα από τά δόντια του... φανταζόμουν πώς θα λάβαινα γράμμα του, να μου γράφη τις έντυπώσεις του για σένα... "Ισως σου φάνηκαν τά πράγματα εκεί...

— Θά στα πω όλα αυτά εγώ, φώναξε ό Κώστας με άνεπαίσθητη ειρωνεία. Οι έντυπώσεις του για μένα στην όρχή ήταν έν... ωδεις, στο τέλος όμως φαντάζομαι πώς θάσβυσεν ό ένθουσιασμός.

— Γιατί; έκινε ρουτρωμένος ό Θεοχάρης.

— Ω! για άνημναντο λόγο. "Επειδή έφυγα ζαφνικά, χωρίς να τον άποχαιρητήσω.

— "Ήταν καμιά άνάγκη να φύγης σάν τον κλέφτη;

— Εφευγε τό βυπόρι κι' άνυπομονούσα νάρθω να σε ιδω. "Επειτα δέν είχα πιά δουλειά εκεί πέρα, "Ότι είχαν να μου πουν οι πρόγονοι, μου τό

είπαν.

— Και τί έμπνεύσεις σόδωσαν; ρώτησε ό Θεοχάρης, σπλώνοντας άσπρηρά τά μάτια του στο γυιό του.

Δίσασε αυτός μία στιγμή και στο τέλος αποκρίθηκε σοβαρά:

— Ν' άγαπή την έλευθερία, αυτή ήταν ή πρώτη έμπνευσι που μουδωσαν.

"Η χαρά άστραψε στο πρόσωπο τού γέρου.

— Κι' ή δεύτερη; ρώτησε άνήσυχος.

— Νά μείνω πιστός στον έρωτά μου. Πατέρα, έξακολουθώ ν' άγαπώ τη Ραλλού Βουγά, και θέλω να την κάνω γυναίκα μου.

"Ο γέρο Θεοχάρης σηκώθηκε θάρως. "Η χαρά είχε σβύσει δλότελα από τό πρόσωπό του.

— Πολύ καλά! Έκανε με χείλη σφιγμένα. Και πρόσθεσε με ύφος παγερό.

— Και βέβαια. Θά περιμένης να τηρήσω κι' εγώ τό λόγο που σόδωσα. Πώς όταν γυρίσης από τό ταξίδι σου, κι' έξακολουθείς να θέλεις να παντρευτής με τη Ραλλού Βουγά, θα πάω μόνος μου να τη ζητήσω από τον πατέρα της...

Τό ύφος τού πατέρα του πείσμωνε τό νέο.

— Δέν φαίνεται να σ' ένθουσιάζη σ' αυτή ή ιδέα, είπε θυμωμένος.

— Αυτό δέν έχει σημασία, αποκρίθηκε ό γέρος με τό ίδιο παγερό ύφος. Θά κρατήσω τό λόγο μου.

— "Ήσουν, φαίνεται, σίγουρος πατέρα, πώς στη Χίο θα με μάθουν να μιλά τ' όνομα Βουγά, είπε ειρωνικά ό Κώστας.

— Φανταζόμουν, διώρθηκε ό πατέρας του, πώς οι τάφοι των προγόνων σου θα σου δίδασκαν να διακρίνης τους άληθινούς "Ελληνες και ν' άποτροπιάζεις τους προδότες.

— Πατέρα, είπε ό νέος χλωμός. Κι' όλα αυτά να είνε άληθινά, ή Ραλλού είνε άνεύθυνη, είνε τό πιο χαριτωμένο κορίτσι που γνώρισα στη ζωή μου και την άγαπώ τρελλά.

— Δέν ύπάρχει λόγος να έξακολουθήσι αυτή ή δυσάρεστη συζήτησι, τον διεκοψε ό παλός πολιτικός. Είνε έδω ό Βουγάς με την κόρη του;

— "Όχι, είνε στη Σύρο, αλλά πρόκειται νάρθουν αυτές τις ήμέρες.

— "Όταν έλθουν, με είδοποιείς, και τους είδοποιείς κι' αυτούς ότι θα πάω να τους κάνω την πρότασι, για να περιμένουν την έπίσκεψή μου.

— Εύχαριστώ, πατέρα, είπε ό Κώστας, κι' έσκυψε για να φιλήση τό χέρι τού πατέρα του.

Μά ό γέρος τό τράδηξε και με βήμα θρονιότερο βγήκε από τό δωμάτιο.

Τό αίμα άνέβηκε στα μάγουλα τού παλληκαριού. Στάθηκε λίγη ώρα φουρτουνιασμένος. "Επειτα, σήκωσε τους ώμους και τράδηξε κι' αυτός πεισωμένος.

*

Σε λίγες μέρες οι δύο έρωτευμένοι κυττάζονταν με μάτια ύγρά. "Ενωσαν τά χέρια τους κρυφά, καθώς κάθονταν πλάι-πλάι κι' έρριχναν ματιές θυμωμένες στη Σουζάννα Ραμώ που φαινόταν να τό κάνει επίτηδες και να μη τους αφήνι στιγμή μόνους. Είχα όμως μία δικαιολογία κι' αυτή. Ποιά; Είχε νοικιάσει προσωρινά δυό δωμάτια στο ξενοδοχείο της "Αγγιλίας. Στο ένα έμενε ό Βουγάς και στο άλλο τά δυό κορίτσια. "Ότε ή Γαλλίδα μόνο έξω στο χόλλ μπορούσε να πάη, άν ήθελε ν' άφήση τους άρραβωνιασμένους μόνους. "Αλλά φαινόταν να διασκεύηζή αρκετά με τη στενοχωρία τους.

Στό τέλος όμως ό Κώστας πήρε την άπόφασι, κι' άδιαφορώντας για την παρουσία της δασκάλας, πέρασε τό χέρι του γύρω από τους ώμους της κοπέλλας.

— Με παθύμησε; ρώτησε ψιθυριστά. "Ακούμπησε σ' αυτή τό μελαχροινό της κεφάλι στο χέρι του και ψιθύρισε:

— "Ήμουν δυστυχισμένη χωρίς έσένα.

Δίσασε ό νέος μία στιγμή, έπειτα, ρίχνοντας μία θυμωμένη ματιά στη Σουζάννα, κόλλησε τά χείλη του στα δροσερά χείλη της άγαπημένης του. Κοκκίνισε σ' αυτή και τον έσπρωξε άπαλά.

"Η δεσποινίς Ραμώ γέλασε δυνατά.

— Μήπως σας ένοχλώ; ρώτησε ειρωνικά.

— "Εξω στο διάδρομο είνε τόσο άμορφα, αποκρίθηκε γρήγορα ό Κώστας. Δέν έέρω γιατί δέν προτιμάτε να κάθεστε εκεί, παρά έδω μέσα στο πληκτικό σ' αυτό δωμάτιο.

— "Ω, οι έρωτευμένοι! γέλασε πάλι ή Γαλλίδα. Ξεχνούν να φανε, να κοιμηθούν, και τους κανόνες της καλής συμπεριφοράς. "Ωστόσο, δέν είνε κι' άσχημη ή ιδέα σας. Πάω να ιδω ποιές συτροφίες είνε έξω στο χόλλ.

Εφύγε πεταχτή ρίχνοντας τους ειρωνικές ματιές.

— Επί τέλους! φώναξεν ό Κώστας μόλις έμειναν μόνοι και έσφιξε τρελλά στην άγκαλιά του τη Ραλλού. "Αγαπημένη μου, φός μου, έχω ένα σπουδαίο νέο να σου πω. ήθελα όμως να τό πρωτοακούσις έσύ μόνη.

— Τι είνε; ρώτησε ή μικρή, καρφώνοντας τά θελουδένια μάτια της στο χαρούμενο πρόσωπό του.

— Άβριο τό μεσημέρι θάρθη ό πατέρας μου να σε ζητήσει από τον πατέρα σου.

Σάν κόμης άνέθηκε τό αίμα στα χλωμά μάγουλα της Ραλλούς. Τά μάτια της σπίζαν ένθουσιασμένα. "Εγείρε τό κεφάλι της στον ώμο του κι' αυτός



"Επρεζε κοντά στην άρραβωνιαστική του κι' έκοιμε να την φιλήση με θάρρος.

της γέμισε φιλιά τὸ πρόσωπο, τὰ χεῖ-
λη, τὸ λαιμό.

—Γυναικούλα μου, ψιθύριζε με φω-
νή κομμένη, θάμαστε τόσο εὐτυχισμέ-
νοι! Δὲν ξέρω ἂν μ' ἀγαπᾷς ὅσο σ' ἀγαπῶ.

Ἀνατρίχιαζε ἡ μικρὴ κάτω ἀπὸ τὰ
πρελλὰ φιλιὰ του καὶ τοῦ ψιθύριζε,
κατακόκκινη, λόγια γεμάτα λατρεία.
Σὲ λίγο ἀκούστηκε τὸ πεταχτὸ θή-
μα τῆς Γαλλίδας στὸ διάδρομο.

—Μὲ τὸ σταγονόμετρο μᾶς μετράει
εἰς στιγμὲς τῆς εὐτυχίας ὁ Κέρβερός
σου, ψιθύρισε ὁ Κώστας μισοθυμμέ-
νος.

Μόλις ἀνοίξε ἡ πόρτα, ἡ Ραλλοῦ ἔ-
τρεξε χαρούμενη στὴ φίλη της.

—Σουζάννα! φώναξε. Αὐριο θάρθῃ
ὁ κ. Θεοχάρης νὰ κάνῃ πρότασι στὸν
πατέρα μου.

Ἦταν τόση ἡ χαρὰ πού τὴν πλημύ-
ριζε, πὺ δὲν μποροῦσε νὰ κρατήσῃ οὐ-
τε στιγμὴ τὸ μυστικὸ ἡ μικρὴ.

—Ἐπὶ τέλους! φώναξε μ' ἐνθουσια-
σμὸ ἡ δασκάλα. Ἔπεσε τὸ φρούριο;
Ἔδωσε τὴ συγκατάθεσί του;

—Βέβαια! ἀποκρίθηκε ὁ Κώστας.
Ἄφου σὰς λέω πὺς θάρθῃ αὐριο νὰ
κάνῃ τὴν ἐπίσημη πρότασι;

—Πρέπει νὰ ἐτοιμασθῇς, ἐν εἰσαί ὡ-
μορφῇ, εἶπε ἡ Σουζάννα στὴ Ραλλοῦ,
γιὰ νὰ κατακτήσῃς καὶ τὸν πατέρα ὡ-
πὺς κατέκτησας τὸν γυῖό.

Γέλασε ἡ Ραλλοῦ κι' ὁ Κώστας ἔ-
φυγε μὲ θῆμα φτερωτό.

★

Οἱ καμπάνες χτυποῦσαν δώδεκα τὸ
μεσημέρι τὴν ἄλλη μέρα. Στὸ φαρδὺ
χῶλλ τοῦ ξενοδοχείου τῆς Ἀγγλίας οἱ
ἐνοικοὶ, μαζεμένοι σὲ μερικοὺς ὀμί-
λους περιμέναν νάρθῃ ἡ ὥρα τοῦ φα-
γητοῦ. Ἦταν ξένοι καὶ ντόπιοι, κό-
σμος καλὸς, κύριοι μὲ ὕφος σοβαρό,
καὶ γυναῖκες κομψοτυμένες. Οἱ οἱ
γνωρίζονταν μεταξὺ τους, ἔπιαναν εὐ-
κολὰ κουβέντα, γιατί ἡ Ἀθῆνα τότε
ἦταν μικρὴ καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀπέφευ-
γαν τὶς ἀνιερὰς ἐθιμοτυπίας. Σὲ μιά
γωνία καθόταν ὁ Βουγᾶς, περιστοιχι-
σμένος ἀπὸ ἀρκετοὺς γνωστούς του.

Καλὸς συνομιλητής, εἶχε πάντα εὐρὺ
κύκλο γύρω του. Σήμερα ὁμως δὲν εἶ-
χε ὄρεσι γιὰ κουβέντα κι' ἡ ματιά του
γύριζε κάθε τόσο ἀνησυχὴ πρὸς τὴν
εἰσοδο. Ἦταν μὴ ἀπὸ τὶς πύλεις σπου-
δαῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς του. Περιμενε
τὴν ἐπίσκεψι τοῦ βουλευτοῦ Θεοχάρη.
Κι' ἤξερε πὺς ἐπᾶνω στὸ δωμάτιο ἡ
Ραλλοῦ καὶ ἡ Σουζάννα, σίγουρα τὴν
ὥρα αὐτὴ θὰ εἶχαν κολλήσει τὶς μυτί-
πες τους στὸ τζάμι καὶ θὰ περιμέναν
κι' αὐτὲς μὲ καρδιοχτύπι ν' ἀντικρύ-
σουν τὴ γερὴ κορμοστασιά τοῦ μονό-
χειρους ἀξιωματικοῦ.

Δὲν ἀναγκάστηκαν ὁμως νὰ περιμέ-
νουν πολλὴ ὥρα τὰ δύο κορίτσια. Μό-
λις λίγα λεπτά εἶχαν πὺς χτύπησαν οἱ
καμπάνες, ὅτε φάνηκε στὴν πλατεῖα
τοῦ Συντάγματος ὁ πατέρας τοῦ Κώ-
στα.

Ἡ στολή του ἔλαμπε κάτω ἀπὸ τὸ
μεσημεριανικὸ ἥλιο. Ἡ φουτανέλλα
του ἀνέμιζε, φαρδεῖα, μακρυὰ, ὀλόλευ-
κη. Τὸ φέσι του ὄλιγο ἀπᾶνω στὰ ὀ-
σπρα του μαλλιά, τοῦδινε μιά πολεμό-
χαρι ὄψι. Καὶ τὰ χρυσὰ κεντήματα
ποῦ ἔστραφταν μακρυὰ, τοῦδιναν ἰὰ
μεγαλόπρεπη αἴγλη.

Οἱ οἱ γύριζαν καὶ τὸν κύτταζαν μὲ
θεάσμο, κι' οἱ περισσότεροι τὸν χαί-
ρα.

ρετοῦσαν, γιατί δὲν ὤπρρχε Ἀθηναῖος
πὺς δὲν ἐγνώριζε τὸ βουλευτὴ Θεο-
χάρη.

Χαιρετοῦσε αὐτὸς δεξιὰ κι' ἀριστε-
ρά, μὲ ὕφος ἡγεμονικὸ καὶ τὰ μάτια
του σπίζιζαν κάτω ἀπὸ τὰ πυκνὰ του
φρύδια.

Ὅταν ἔφθασε στὸ ξενοδοχεῖο, ἀνέ-
θηκε τὶς μαρμέρινες σκάλες ἀργά, βα-
ρεῖα, μὲ τὸ ὕφος Ρωμαίου κατακτητοῦ
πὺς θὰ πῆγαινε νὰ κάνῃ θυσία στὸ
Καπιτώλιο.

Ἐνας ψιθύρος ἀκούστηκε στὸ διά-
δρομο τοῦ ξενοδοχείου, μόλις φάνηκεν
ὁ παλὸς ἀξιωματικὸς τῶν ἐυζώνων.
Κι' ἀμέσως, ὅλοι σηκώθηκαν μὲ σεβα-
σμὸ, ὅπως θὰ σηκῶνονταν ἂν ἔβλεπαν
κανένα πρίγκηπα. Σηκώθηκε κι' ὁ
Βουγᾶς καὶ περίμενε, ἐνῶ ἐνοιαθε τὴ
συγκίνησι νὰ τοῦ σφίγγῃ σὰν κόμπος
τὸ λαιμό.

Ὁ Θεοχάρης προχώρησε εὐθυτενῇ,
μὲ βῆμα σταθερὸ πρὸς τὸν πατέρα τῆς
Ραλλοῦς. Οἱ φίλοι τοῦ Βουγᾶ, ἂν καὶ
δὲν εἶχαν βέβαια ἰδέα γιὰ τὴν πρότα-
σι τοῦ γάμου, θεώρησαν καλὸ ν' ἀπο-
σπασθοῦν ὅταν ἀντελήφθησαν ὅτι ὁ βου-
λευτῆς ἤθελε νὰ μιλήσῃ στὸ φίλο τους.

Κι' ὁ Βουγᾶς μέσα του ἦταν εὐχαρι-
στημένος νὰ μείνῃ μόνος μὲ τὸν μέ-
λοντα συμπεθερό του, γιὰ νὰ τοῦ δοθῇ
ἡ εὐκαιρία νὰ μιλήσῃ πὺς ἐγκάρδια,
πὺς συγγενικά στὸν ἄνθρωπο αὐτὸ πὺς
θάπαιζε ρόλο στὴν εὐτυχία τῆς μονά-
κριβῆς του.

Ὁ γέρος Θεοχάρης ὁμως, μόλις εἶ-
δε τὸν κόσμο ν' ἀποσύρεται, σήκωσε
τὸ μοναδικὸ του χέρι, καὶ μὲ εὐγένεια,
ἀλλὰ συγχρόνως καὶ μὲ ὕφος ἐπιτα-
κτικὸ, φώναξε δυνατὰ:

—Μὴν ἀποσύρεστε, σὰς παρακαλῶ.
Σὰς παρακαλῶ νὰ μείνετε γιὰ ν' ἀ-
κούσετε κάτι πὺς θὰ σὰς ἐκπλήξῃ.

—Ὅλοι στάθηκαν ἐκπληκτοί. Ὁ Θεο-
χάρης ἔκανε δύο θήματα ἀκόμα πρὸς
τὸ Βουγᾶ. Στεκόταν αὐτὸς μὲ εὐγενικὸ
χαμόγελο πάντα στὴ θέσι του, ἀλλὰ
ἐνοιαθε τώρα τὴν καρδιά του νὰ χτυ-
πά μ' ἓνα κακὸ προαίσθημα.

Καὶ μέσα στὴ νεκρικὴ σιγῇ, ἀκού-
στηκε ἡ φωνὴ τοῦ γέρου Θεοχάρη, στα-
θερῇ, ἡχηρῇ, περιφρονητικῇ.

—Βουγᾶ ἀπὸ τὴ Σῦρο, σοῦ ζητῶ τὸ
χέρι τῆς κόρης σου γιὰ τὸν Κώστα
Θεοχάρη.

Καὶ πρὶν προφθάσῃ κανένας νὰ συν-
έλθῃ ἀπὸ τὴν κατάπληξι, γύρισε τὴν
πλάτη καὶ κατέβηκε, μέσα στὴ νεκρι-
κὴ σιγῇ, τὰ μαρμάρινα σκαλοπάτια,
μὲ τὸ ἴδιο ὕφος τοῦ Ρωμαίου κατα-
κτητοῦ.

★

Πρὶν γυρῆσῃ ὁ πατέρας του στὸ σπι-
τι, τὰ κακὰ μαντάτα εἶχαν φθάσει εἰς
τὸν Κώστα Θεοχάρη. Τὸ αἷμα ἀνέβηκε
στὰ μάγουλά του, νόμισε πὺς θὰ τοῦ
ἐρχόταν συγκοπὴ κι' ἡ πρώτη του σκέ-
ψις ἦταν νὰ τρέξῃ στὴν ἀγαπημένη
του.

Ὁ διάδρομος τοῦ ξενοδοχείου τῆς
Ἀγγλίας ἦταν ἔρημος ἐκεῖνη τὴ στιγ-
μῇ, γιατί οἱ ἐνοικοὶ θρίσκονταν στὴν
τραπεζαρία. Σὰν τρελλὸς ἀνέβηκε τὶς
σκάλες ὁ νέος καὶ χτύπησε τὴν πόρτα
τοῦ διαμερίσματος τοῦ Βουγᾶ.

—Ἐμπρός! ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς
Σουζάννας.

Ἡ εἰκόνα πὺς ἀντίκρουσε τότε ὁ Θεο-
χάρης, καθὼς ἀνοίξε ὀρμητικὰ τὴν
πόρτα, ἦταν ἀκριβὲς ὅπως τὴν εἶχε
φανταστή. Σὲ μιά πολυθρόνα καθόταν

ὁ Βουγᾶς μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο, καὶ
φαίνονταν νά'ῃ γεράσει λαφνικά δέκα
χρόνια. Στὸ ντιθάκι ἡ Ραλλοῦ μὲ τὸ
κεφάλι σκυμμένο στὰ μαξιλάρια, ἔ-
κλαιγε σιγανά. Ὅτε κι' ἄλλαξε στάσι
κανεῖς, ὅταν τὸν εἶδαν. Ἡ Ραλλοῦ ἔ-
ξακολούθησε νὰ κλαίῃ. Ὁ Βουγᾶς
δίχως νὰ σηκῶθῃ, τοῦρριξε μιά σκοτει-
νὴ ματιά.

Ὁ Κώστας Θεοχάρης γονάτισε μπρ-
στὰ στὸν πατέρα τῆς Ραλλοῦς. Ἀθελ-
τὰ μάτια του πλημμύρισαν δάκρυα.

—Συγχώρα! φώναξε μὲ φωνὴ πνιγ-
μένη. Ὁ πατέρας μου εἶνε τρελλός.

Ὁ Βουγᾶς ἀναστέναξε βαρεῖα καὶ
δὲν σήκωσε τὸ κεφάλι.

—Ἐγὼ τὴ Ραλλοῦ τὴν ἀγαπῶ, τὴν
λατρεύω! φώναξε ὁ Κώστας μὲ φωνὴ
δονούμενη. Θὰ τὴν πάρω κι' ὡς συν-
μὸς ὁ κόσμος ὅλος ἐναντίον μου.

Ἐνα ἀχνὸ χαμόγελο φώτισε τὴν εὐ-
γενικὴ φυσιογνωμία τοῦ γέρου Φανα-
ριώτη.

—Παῖδι μου, δὲν θέλω τὸ κακὸ σου,
εἶπε. Ἀλλὰ μετὰ τὴν προσβολή...

—Μὰ εἶνε τρελλός, σοῦ λέω! φώνα-
ξε ὁ νέος. Σοῦ ζητῶ ἐγὼ συγχώρεσι,
γονατιστός.

—Δὲν ξέρω τί θὰ πῇ ἡ ἴδια ἡ Ραλ-
λοῦ... Ψιθύρισε ὁ Βουγᾶς.

Ὁ Κώστας πετάχτηκε, ἔτρεξε κοντὰ
στὴν κοπέλλα πὺς ἔκλαιγε πάντα. Τὴ
σήκωσε ἀπαλὰ, τῆς κατέβασε τὰ χέ-
ρια ἀπὸ τὰ δακρυζόμενα τῆς μάτια καὶ
τῆς ψιθύρισε:

—Ραλλοῦ... νομίζεις πὺς μ' ἀγαπᾷς
ἀκόμα;...

Ἐνα ἀχνὸ χαμόγελο φώτισε τὸ δα-
κρυζόμενο τῆς πρόσωπο. Ἡ φωνὴ
τῆς ἀκούστηκε κομμένη ἀπὸ λυγμούς.

—Σ' ἀγαπῶ...

Ἀψηφώντας τὴν παρουσία τοῦ πα-
τέρας τῆς, ὁ Κώστας τῆς ἐφίλησε σὰν
τρελλός τὰ χέρια. Ἡ κοπέλλα χαμο-
γέλασε μέσα ἀπὸ τὰ δάκρυά τῆς κι' ἡ
Σουζάννα Ραμῶ, δάκρυσε κι' αὐτὴ
ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

—Κύριε Βουγᾶ, εἶπε ὁ Θεοχάρης
σοβαρά, ὅταν συνήλθε σὲ λίγο. Ἡ
πρότασι πὺς ἔκαμε μὲ τόσο ἀνάρ-
μοστο τρόπο ὁ πατέρας μου, δὲν
δὲν παύει νὰ εἶναι ἡ πύς θαθεῖα μου
ἐπιθυμία.

—Ἐγὼ δὲν ἔχω ἀντίρρησι, εἶπε ὁ
Βουγᾶς συγκινημένος.

—Τότε! φώναξε ἐνθουσιασμένη ἡ
Σουζάννα, δὲν ὑπάρχει ἐμπόδιο. Ἀς
παντρευτοῦν, κι' ἡ προσβολὴ σβύνει.
Μιά φορὰ ὁ κ. Θεοχάρης ἔδωσε τὴ
συγκατάθεσί του, ἐνώπιον μαρτύρων
μάλιστα, ἀδιάφορο μὲ ποῖο τρόπο.
Δὲν ἔχετε ἀνάγκη κανένα.

Ἡ Ραλλοῦ τῆς ἔσφιξε κρυφὰ τὸ χέ-
ρι γι' αὐτὰ τῆς τὰ λόγια, κι' ὁ Κώ-
στας εἶπε γρήγορα:

—Ἐγὼ εἶμαι ἔτοιμος!

Ἐτρεξε κοντὰ στὴν ἀρραβωνιαστι-
κία του, κι' ἔκανε νὰ τὴ φιλήσῃ μὲ
θάρρος.

—Μιά στιγμὴ! ἀκούστηκε σοβαρά
ἡ φωνὴ τοῦ πατέρα, κι' οἱ νέοι τὸν
κύτταξαν ἀνησυχῶ.



Τὸ διαμαντάκι..



νὸ, μὰ ποῦ μπορεῖς νὰ
θρῆς μὲ δυο-τρία ἑκατο-
στάρικά ἓνα ἱμιτασιόν,
πρὺ δύσκολα τὸ ξεχωρί-
σεις ἀπ' ἀληθινόν; Μιά πὺς
τὸ θές—ἐγὼ λέω πὺς εἶναι
περιττὸ—νὰ σοῦ βρῶ μὲ τὰ
λεφτά πὺς ἔχεις μαζέψει
ἓνα ψεύτικο. Γιὰ μένα πὺς
θὰ τὸ φορῶ, θὰ εἶναι καλὸ
τερο κι' ἀπὸ ἀληθινόν, γιὰ
τί θὰ εἶναι ἀπὸ τὰ χέρια
σου. Ἐ, χρυσό μου; Πάμ-
μόνο μαζί νὰ δοῦμε τὸ ἄλ-
λο, τὸ ἀληθινόν, πὺς σοῦ
ἔρεσε καὶ τοῦ κάνεις κόρ-
τε, γιὰ νὰ μπορέσωμε νὰ
δρῶμε ἓνα ἴδιο ψεύτικο.

★

Ἔτσι τὸ «διαμαντάκι»,
ἡ γυναῖκα του, φόρεσε τὸ
ἄλλο τὸ διαμαντάκι — τὸ
δαχτυλίδι μὲ τὸ ψεύτικα
διαμάντι.

—Μωρὲ ἐπιτυχία, ἔκαμε
ὁ ἄντρας τῆς, καθὼς τὸ
κύτταξε μὲ προσοχὴ καὶ
τὸ ἔφερε στὸ φῶς, ἀφήνον-
τας νὰ τὸ χτυπήσῃ ὁ ἥλιος,
γιὰ νὰ θλέπῃ τὰ χρώματα
καὶ τὴ λάμψι πὺς ἔπαιρνε.
Δὲν παραλλάζει ἀπὸ ἀλη-
θινόν...

Ἐκανε κάμποσες ἡμέ-
ρες νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ κα-
τάστημα ὅπου πούλοῦσαν
τὸ ἀληθινόν. Ἐνα ἑράδου,
καθὼς περνοῦσε ἀπ' ἐξω,
σταμάτησε νὰ τὸ ξαναδῇ—
ὅσο νᾶναι τοῦ εἶχε ἀφήσει
κάποια πίκρα στὴν ψυχὴ ἔ-
κείνο τὸ διαμάντι τὸ ἀλη-
θινόν, πὺς ἡ φτώχεια τοῦ
δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ τὸ πά-
ρῃ. Ὅσο καὶ νὰ μοιάζῃ
μὲ ἀληθινόν τὸ ἄλλο... Ἐνα
διαμάντι ψεύτικο σὲ μισὴ
ἀγάπη ἀληθινή, δὲν ἀξι-
ζει, ὅσο νᾶναι, δὲν ἀξίζει
—συλλογιόταν.

Παραξενεύτηκε πὺς δὲν
τὸ εἶδε σὰν ἄλλοτε στὴ
βιτρίνα.

—Πάει, τὸ πούλησαν, σὺν
λογιστικῇ καὶ μελαγχολίᾳ
σε. Ἄλλοι πὺς πλούσιοι ἀ-
πὸ μένα σοῦ τὸ πήρανε.
Τί νὰ γίνῃ... Δὲ θαρῶ-
σαι... Καὶ τὸ ψεύτικο, στὸ
δαχτυλάκι τῆς ἀγάπης
μου, ἀξίζει καλύτερα ἀπὸ
χρυσὸ ἀληθινόν...

Ἐἶχε προσπεράσει καὶ
κοντοστάσει. Ἐπὶ γὰρ
κι' αὐτὸ—ἐπὶ γὰρ
τὸν κυριεψὲ ἡ διάθεσις νὰ

Πρωτότυπο ἑλληνικὸ διήγημα, ὑπὸ ΔΑΚΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

μετ' ὀψιν.

—Μὴν εἶσαι κουτός, τοῦ
ἔλεγε αὐτὴ, χαδιάρη σὰ
γατίτσα καὶ κουλούριαζε
τὰ ὄσπρα τῆς χέρια γύρω
ἀπὸ τὸ λαιμὸ του. Μοῦ
φτάνει πὺς μ' ἀγαπᾷς...

Κοντὰ του, χάρις ἀπὸ
τὴν ἀγάπη, εἶχε βρῇ τὴ
στέγη, τὸ ψωμί, τὸ ζεστὸ
κρεβάτι. Κι' ἦταν ἀκόμα
πεινασμένη γιὰ ὅλα αὐτά.
Μακάρι νὰ μὴν τὰ χόρται-
νε ποτέ τῆς...

Λογάριαζε νὰ τῆς κάμῃ
ἓνα δῶρο στὴ γιορτὴ τῆς.
Μάζευε κάμποσο καιρὸ μὲ
σὰ σ' ἓναν κουμπάρη τάλ-
ληρα καὶ δεκάρικά. Μὰ
σὰν τὸν ἔσπασε, τὴν παρα-
μόνη τῆς γιορτῆς, ἐκεῖ πὺς
πὺς ἤθελε καὶ πικραίνονταν
πὺς δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ τὸ

τῆρσε πὺς πολλὰ ἀπὸ τέσ-
σερα ἑκατοστάρικά. Νὰ
τὸν βλέπατε τὸν πόνο πὺς
πῆρε ἡ ὄψις του! Τὸ ξεστό-
μιζε στὸ τέλος στὴ γυναι-
κα του. Ἰσως, λέγοντάς
τὸ, νὰ ἐξαλάφρωνε.

—Ἦθελα νὰ σοῦ πάρω,
τῆς εἶπε, ἓνα δαχτυλίδι μὲ
ἓνα ἀκριβὸ διαμάντι. Τὸ
εἶδα κάπου στὴν ὁδὸ Στα-
δίου καὶ μοῦ ἔχει καθήσει
στὴν καρδιά. Μὰ στοιχίζει
κάπου τρεῖς χιλιάδες. Κι'
ἐγὼ δὲν ἔχω μαζέψει πα-
ραπάνω ἀπὸ τετρακόσιες
δραχμές...

Τότε ἐκεῖνη τοῦ χαμογέ-
λασε, ἐνῶ τὸν ἀγκάλιαζε
καὶ τὸν φιλοῦσε.

Κουτούλη μου, τοῦ ἔ-
καμε. Γιὰτὶ νὰ δώσης
τρεῖς χιλιάδες γιὰ ἓνα
διαμάντι, ἔστω κι' ἀνέ-
μοι...

γυρίση και να ρωτήσει στο κατάστημα πού είχε αγοράσει το δαχτυλίδι με το διαμάντι. Παράξενη διάθεση, αλήθεια...

—Α, εκείνο το δαχτυλίδι με το διαμάντι; τού απάντησε ο υπάλληλος που ρώτησε μπαίνοντας. Καθίστε να θυμηθώ. Είναι καμιά βδομάδα που πουλήθηκε. Ναι, τώρα το θυμάμαι καλά. Ήρθε ένας κύριος με μια κυρία μαζί. Μου είχε κάνει μάλιστα έντυπωσι που ο κύριος ήταν πλούσιος ντυμένος κι η κυρία όχι ανάλογα, μάλλον φτωχικά. Μόνο που ήταν όμορφη. Πολύ όμορφη. Γλυκιά κοπέλλα, με φωτεινά καστανά μάτια κι άσπρα, πολύ άσπρα χέρια, με δαχτυλά κρινένια... Δεν είναι ανάγκη όμως να χάνετε το κέφι σας για ένα ασήμαντο πράγμα. Θά βρούμε άλλο...

Φαίνεται ωστόσο πως μπορεί να χαθί ακόμα κι ένας κόσμος από ένα διαμάντι. Φαίνεται ακόμα πως δε φτάνει ένα ζεστό κρεβάτι κι ένα καλό πιότο για να χορτάσει μια καρδιά άχορταχη.

Το ίδιο θράδυ, που γύρισε ο δύστυχος στο σπίτι του, το βρήκε άδειο. Το πουλί, το «διαμαντάκι» του—για να καταλάβετε—είχε πετάξει. Ήταν κάτι που το περίμενε—έδώ και λίγες ώρες, από τη στιγμή που είχε βγί απ' το κατάστημα όπου πουλούσαν δαχτυλίδια με διαμάντια. Μαζί με δυο λόγια που άφηνε, βρήκε και το δαχτυλίδι, κλεισμένο στον ίδιο φάκελλο με το γράμμα της.

Διάβασε, ότι του έγραφε, κι ύστερα, πήρε στο χέρι το δαχτυλίδι με το διαμάντι και το κτύπαζε, το κτύπαζε ώρα πολλή. Δε θάρρεπε, δεν άξιζε να θυμώσουν τα μάτια του για όλα αυτά. Ή ζωή γελοία, γελοία για μιά ακόμα φορά μαζί του—αυτό ήταν όλο. Το ίδιο το «διαμαντάκι» που του έστειλε ήταν αληθινό. Μά αυτός—τί κουτός—πονούσε για το άλλο, το «ψεύτικο», που είχε χάσει...

ΛΑΚΗΣ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

Στο κατώφλι του άπειρου Τὰ ζωντανά πτώματα!

Καταπληκτικές περιπτώσεις ανθρώπων που ξαναγύρισαν στη ζωή

Είναι ποτέ δυνατόν να ξαναγίνει το θάμα του Λαζάρου; Και εν τούτοις τελευταίως, οι έφημερίδες έγραψαν μια καταπληκτική είδηση. Μιά νεκρά αναστάς έλαθε χώραν στο Καστέλ νουόβο. Κάποιο πρωινό, μερικοί διαδότες αντίκρισαν μια μαύρη κηλίδα επάνω στον χιόνι. Ήταν το σώμα ενός ηλικιωμένου ανθρώπου. Μάτια τον ακούνησαν για να σηκωθεί. Φαινόταν νεκρός. Κι' ένας γιατρός διεπίστωσε πως ο θάνατος είχε επέλθει από ψήξι. Τον μετέφεραν στον νεκροθάλαμο του κοινού νεκροταφείου.

Εκεί τον άφησαν αρκετή ώρα και όταν άρχισαν να τον περιγυρίζουν μερικοί γείτονες του νεκροταφείου που άντελήθησαν τη μεταφορά του, άφηνικά ο «νεκρός» χασμουρήθηκε, άνοιξε τα μάτια κι' άνασχήθηκε στο τραπέζι επάνω που τον είχαν τοποθετήσει, γυρίζοντας το κεφάλι περίεργος και τρομαγμένος από το περιβάλλον του. Περίσσοτερο όμως τρομαγμένοι απ' αυτόν, ήταν οι άνθρωποι που στέκονταν κοντά του και όταν είδαν με τα μάτια τους την φρικιαστική τή σκηνή, τώβαλαν ατά πόδια, φωνάζοντας σαν τρελοί.

Λίγο αργότερα, ενώ ο «νεκρός» μουρμούριζε μερικά λόγια συγγνώμης για την ένόχληση που έδημιούργησε, άρχισε συγχρόνως σιγά-σιγά να σκέπτεται λογικά. Ο νεκροζώντανος, που ωστόσο άναπνεε κοπιαστικά, αφού υπεβλήθη στην κατάλληλη θεραπεία, ώδηγήθηκε στο σπίτι του. Μιά ώρα αργότερα όμως ξαναπέθανε και αυτή τη φορά

για πάντα.

Το γεγονός αυτό δεν είναι νέο, γιατί και πρό ενός αιώνα συνέβη ένα έπεισόδιο του αυτού είδους, άλλ' ακόμη πιο περίεργο, του οποίου πρωταγωνιστής υπήρξε ο Άγγλος γιατρός Χόταμ.

Στα 1827, αναζητώντας, μέσα στην άδυση του Σάν Κοιτάρντε, ένα πολύτιμο αντικείμενο που του είχε πέσει εκεί μέσα κατά τύχην, ο δόκτωρ Χόταμ βρήκε σφηνωμένο μέσα σ' ένα τεράστιο κομμάτι πάγου το σώμα ενός ανθρώπου ηλικίας περίπου τριάντα χρόνων, τελείως ντυμένου και που διατηρείτο σε μια τέτοια κατάσταση, ώστε να δίνη την έντυπωσι πως είχε πέσει εκεί μέσα πρό ολίγων ωρών! Διεπιστώθη όμως ότι η φορεσιά του άγνωστου, ήταν ίδια με εκείνη που φορούσαν οι περιηγητές του μεσαίωνα.

Κατάπληκτος από την μακάβρια αποκάλυψη, ο δόκτωρ Χόταμ ξαναγύρισε βιαστικά στο ξενοδοχείο και αφού εκάλισε μερικούς χωρικούς, έτοιμασε μιά άπιστολη για την παραλαβή του πτώματος.

Πράγματι, ύστερα από μια κοπιώδη προσπάθεια των χωρικών, το πτώμα βγήκε από τον πάγο. Ο δόκτωρ Χόταμ, πεπεισμένος πως το άτύχημα θά είχε συμβεί πρό ολίγων ωρών, θέλησε να κάμη ένα πείραμα επί του πτώματος. Πράγματι, το έβαλε άμέσως σε κρύο νερό, ύστερα σε χλιαρό και τέλος σε ζεστό. Και μετά το τριπλό αυτό μπάνιο, το ξάπλωσε σ' ένα ζε-

στό κρεβάτι.

Ύστερα από μιά περίπου ώρα ο νέος συνήλθε και κατάπληκτος κύταξε στα μάτια τον σωτήρα του.

Σιγά-σιγά ο νεκροζώντανος ανέκτησε και τη μιλιάντα του. Και έπρε γαλλιστί πως άνωμαζόταν Ρουζέρ Ντοσγουώρθ και γύριζε από ένα ταξίδι του στην Ιταλία. Για μιά στιγμή, το χιόνι τον συνεπήρε και τον έθαψε. Αυτό συνέβη άκριβώς στα... 1660. Ο Ντοσγουώρθ παρέμεινε, λοιπόν, μέσα στον πάγο 167 έλοκληρα χρόνια!

Κι' ο νεκροζώντανος έπαινε πως ζούσε ακόμη στην εποχή εκείνη και τα φορέματα των ανθρώπων που τον περιέβαλλαν, του φαινόταν πολύ γελοία και σπαρταρούσε από τα γέλια, παρατηρώντας τα.

Όταν του είπαν πως άριθμούσε δυο αιώνας έλοκληρών ζωή, τους πήρε έλους για τρελλούς.

Σιγά-σιγά όμως παρέδεχε την αλήθεια και θέλησε να εξακριβώσει την πρωτοφανή περιπέτειά του. Δυστυχώς δεν μπόρεσε να ικανοποιηθεί ούτε την δική του περιέργεια, ούτε των ανθρώπων που τον έσωσαν, γιατί πέντε ήμερες μετά τη «νεκρανάστασή» του, άφηνε για πάντα τον κόσμο.

Οι περιπτώσεις ψήξεως δεν είναι οι μόνες που μπορούσαν να παρουσιάσουν νεκροφάνεια. Το ηλεκτρικό ρεύμα επίσης, δεν έχει πάντοτε τη δύναμη να σκοτώνει, σύμφωνα με τη γνώμη μερικών ειδικών. Ένας «ηλεκτροπληκτός» δεν πεθαίνει συνήθως, αλλά πέφτει σ' έναν λήθαργα από τον οποίον θά μπορούσε να ξυπνήσει, αφού θά του έκαναν μιά σχετική θεραπεία.

Επί του προκειμένου υπάρχουν αρκετές μαρτυρίες και ακόμη έχουν γίνει μερικά πειράματα, το άποτέλεσμα των οποίων όχι μόνον απέδειξε πως ένας «ηλεκτροπληκτός» δεν πεθαίνει, αλλά και διατηρεί και πλήρη συνείδηση για ό,τι συμβαίνει γύρω του.



Συνταρακτικό ρεπορτάζ υπό Μ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗ ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΩΝ ΑΣΠΡΩΝ ΛΙΘΑΡΙΩΝ Ένα πελώριο φίδι, με μάτια σαν τάλληρα και την ούρά εκατό πήχες!

«Αν πάτε ποτέ στ' Αγραφιότικα, ρωτήστε και θά σάς ειπουν για το «στοιχείο».

Όλοι εκεί επάνω, και ειδικότερα στο Κεράσσο, στα Αγραφα και ακόμη στα Βραγγιανά, θά σάς όρκισθουν, ότι το «στοιχείο», χρόνους και χρόνους ζή και βασίλευει στην περιφέρειά τους.

—Τό είδατε; θά ρωτήσετε εκείνους που θά σάς άφηγηθούν την ιστορία του.

Και η άπάντησι, όπως στις περισσότερες περιπτώσεις απ' αυτές, είναι απογοητευτική.

—Δεν το είδαμε μεις, αλλά το είδε κόσμος και ντυνιάς...

Βγήκαμε, λοιπόν, στη γύρα, για να δοούμε εκείνους που το είδαν. Για να λέμε την αλήθεια, δεν έκαναμε τη μεγάλη αυτή γύρα, για να δοούμε εκείνους που είδαν το «στοιχείο», μά αφού πηγαίναμε προς τα βορειότερα, θά συναντούσαμε πολλούς και κάποιος μπορεί να το είχε δει, το περίφημο «στοιχείο».

Προχωρήσαμε, λοιπόν, και κάνοντας την άλλη δημοσιογραφική μας εργασία, ρωτούσαμε και για το «στοιχείο». Μά κι' αν δεν ρωτούσαμε, σε κάθε συνάντησή μας με λίγους ή πολλούς, γι' αυτό, μάς έλεγαν:

—Σαν πάτε κατά δώδε, μπορεί να ιδήτε και το «στοιχείο»...

—Τό είδατε σεις;

Κι' άρχισε η ιστορία:

—Τό «στοιχείο» είναι ένα φίδι κι' έχει μιά ούρα εκατό πήχες...

—Εκατό πήχες;

Κι' έδω ή ούρα δεν μπορούσε να μετρηθεί.

Άλλος ήν έβγαζεν εκατό πήχες...

Άλλος έφράσεται δέκα μέτρα ακόμη...

Κι' άλλοι άφαιρούσαν, πενήντα...

Και άπάνω σ' αυτό, άρχιζαν άφηγήσεις και άφηγήσεις, για στοιχείο και φαντά-

σματα. Τί δεν άκούσαμε από τους άγνους αυτούς ανθρώπους, που με την πλούσια φαντασία τους μεγάλωναν τα όσα είχαν άκούσει, ως που στο τέλος, όλες αυτές οι γραφικές και άξέχαστες τοποθεσίες, με λίγη καλή θέλησι, θά θγαίνανε κολασμένα τοπία, όπου τα «στοιχεία» δεν θ' άφηναν κανένα να θυμώσει τα ύπερτα μεγαλεία τους.

Τό παραδοξότερο ήταν, ότι όλα τα στοιχεία του τόπου αυτού, ήσαν πελώρια φίδια, που κατέβηκαν να μαυλίσουν όλα τα ζωντανά, που έτσι πέφταν μέσα στο πελώριο στόμα τους, με τα σουβλερά δόντια κι' άποχαιρτούσαν για πάντα τον όμορφο τούτον κόσμο.

Ένας τσοπάνος, που τον συναντήσαμε στη στήνη του, μάς έλεγε και έβαζε όρκος, ότι είχε χάσει δέκα σφαχτά, από τα κηταράμενα τα στοιχεία.

—Και πως τα χάνεις, κομπάρσε;

—Πως τα χάνω;.. Τά μαυλίζει τ' άτιμο και πέφτουν στο στόμα του... Αί να τάβησε ύστερα...

Και ο άγαθός τσοπάνος, μάς διηγήθηκε τα έξης:

—Τό στοιχείο θγαίνει, τις ώρες που θά καταλάβη πως θά περάσει άνθρωπος μοναχικός ή σφαχτό, που άφήνει το κοπάδι και δόσκει παράμερα. Ξαπλώνεται σε μέρος, που δεν το παίρνει μάτι και παραμονεύει. Κι' όταν νοιώσει πως είναι κοντά, ή ο ένας ή το άλλο, κερνά το κεφάλι του έξω από την κρυψώνα του. Τά μάτια του είναι σαν τάλληρα μεγάλα και τα σηλώνει στο ζωντανό, που θέλει να μαυλίσει.

Κι' αυτό στέκεται σαν χαζό, χωρίς δύναμη, χωρίς βούλησι και το στοιχείο, το χάρπει.

—Και δεν φεύγει;

—Να φύγει;.. Δε θά είδες στοιχείο

ποτέ σου και μιλάς έτσι. Γιατί αν έβλεπες, θάβηρες πως δεν θά το κουνούσε ρούπι.

—Μά γιατί; —Γιατί τά μάτια εκείνα που πετούν φλόγες, δεν σ' άφήνουν. Καρδιά καλοκαριού νάναι, θά νοιώσεις τη ραχοκοκμιά σου να την δρέχουν κουβάδες κρύο νερό... Τά ήπατά σου κόβουνται κι' άλλο δεν κάνεις, παρά να βλέπεις τά μάτια του ξωτικού, και σιγά σιγά, χωρίς να το καταλάβης, βρίσκεις σιμά του και τότες αλλοίμονό σου. Θά σ' άρπάξει, με τα σουβλερά δόντια του και σύγκαιρα θά πετάξει την ούρά του, να σ' άγκαλιάσει. Και σαν περάσει γύρω από το κορμί σου μιά φορά, τότε οι κολούρες γίνονται πλήθος και βρίσκεις έσωσμένο, σε μέσα σε σίδερα... Λίγο να σε σφίξει, θά σπάσουν τα κόκαλά σου και από δω πάνε κι' οι έλλοι. Θά σε σύρει στον κρυψώνα του, θά σε γλεντήση με το κέφι του.

Η άφηγήσις του τσοπάνη, ήταν παραστατική, αλήθεια. Μά ξέρουμε πως τά φίδια—τά μεγάλα κολούρα—εφαρμόζουν πάντα αυτό το κόλπο για να πιάσουν τα θύματά τους και ακόμη είναι γνωστότερο, πως τά μάτια του φιδιού, είναι σαν μαγνήτες που τραβούν.

Τά είπαμε στον τσοπάνη αυτό, μά δεν ήθελε να παραδεχθή τίποτα.

—Δεν είν' όλα τά φίδια έτσι... Αυτό μόνο τα «στοιχεία» το κάνουν. Αν δεν πιστεύεις, σήκωσε κεινή την πέτρα... Θά βρεις ένα φίδι από κάτω—σε κάθε κούρνα έδώ πέρα θά βρεις και φίδια. Μά τούτο, σαν νοιώσει το σάλαγο, θά φύγει γρήγορα. Μόνο αν πωρήθη πως μπορεί να του κάνης κακό, θά σε δαγκώσει...

Πραγματικά, αυτός ο παράδεισος με την πλούσια βλάστησι, έχει πολλά φίδια. Έτσι είναι παντού, όπου υπάρχει χλωρίς άφθονη και είναι πετρώδες το χώμα, υπάρχουν πολλά φίδια. Θυμάμαι κάποτε στις ψηλότερες πλαγιές του Παγγαίου, που ένας φίλος μου, θέλησε να κρυφθή σε κάποιο λάκκο, βαθύ, για να μάς τρομάξει. Ξαφνικά άκούσαμε γοργές κραυγές, που καλούσαν σε βοήθεια.

Τρέξαμε, είδαμε τον φίλο μας, μέσα στο λάκκο κι' έναν κόσμο φίδια τραβηγμένα στην άκρη του, να έχουν σηκώσει το κεφάλι τους και νάναι έτοιμα προς επίθεσι. Αν δεν τον τραβούσαμε πάνω, γρήγορα, θά ήσαν για τον άλλο κόσμος! Έτσι κι' έδω, έχει πολλά φίδια. Μ' άκόμη δικαίωσαμε τον τσοπάνη, χωρίς βέβαια να παραδεχτούμε πως υπάρχουν «στοιχεία», ότι θά πρόκειται για μεγάλα φίδια, που λόγω των ιδιοτήτων του γένους των, έχουν καταντήσει επικίνδυνα.

Από κουβέντα σε κουβέντα, επάνω στα «στοιχεία», ρωτήσαμε:

—Μά δεν δρέθηκε κάποιος να του ριέξη το στοιχείο;

—Βρέθηκαν πολλοί... Τράβηξαν την κομπούρα τους, μά δεν έπαιρνε φωτιά...

Κι' όταν πήρε, δεν τρυπήθηκε το στοιχείο. Πολλοί τρελλάθηκαν από το φόβο τους, που το είδαν και μόνο γι' αυτό γλώττωσαν. Γιατί σαν τρελλοί που γίνηκαν, και δεν καταλάβαιναν, δεν μπορούσε να τους μαυλίση το φίδι και τώβαλαν στα πόδια.

Αποχαιρέτησαμε τον καλό τσοπάνη και τραβήξαμε. Φτάσαμε σε κάποιο χωριό της περιφέρειας αυτής, και εκεί πιά, μάθαμε πολλά και διάφορα για το «στοιχείο».

Ένας νέος, που δεν είχε φύγει ποτέ από το βείο εκείνο κομμάτι της Ελλάδος, μά που το γνωρίζει πέτρα προς πέτρα, άφορη ήθελε ν' άσχόλη. Και το κακό ήταν,

πώς δεν τελείωνε εύκολα.

Ελεγε λοιπόν:

—Ο Θεός παιδιά μου να σ' εφύλαξε από τα στοιχεία. Μια φορά, είδα ένα, κι' αν δεν ήταν χορτασμένο, θα την πάθαινα. Μά' ύστερα έμαθα πως είχε φάει τρία σφαχτά, από τη σπάνη του κύρη Μήτρου, που ζύγνιζαν εκατό οκάδες...

—Και πως ήταν;

—Ένας φίδιος, με μια κεφάλια τόσο δα και με μάτια που σ' έκαναν να τα χάσεις... Μεγαλύτερα από τάλληρα άση-μένα.

Και η ούρα του; τον ρωτήσαμε περίεργοι ν' αποκαλύψουμε το μυστικό αυτό.

—Ε, τουτό, δεν θα το πιστέψετε, φώ-τιζε ο γέρος.

—Γιατί;

Μ' ακούστε... Είχε ανέβει σ' ένα δέν-δρο, που στη ρίζα του ήταν τυλιγμένη η άσχημη ούρα του. Διάβαινε σ, άλλο δέντρο, ύστερα σ' άλλο και κατόπιν σ' άλλο μακριά ως πενήντα πήχες και η ούρα του ακόμη δεν τελείωνε από τη ρί-ζα του πρώτου.

Τούτο πάλι, ήταν από τ' άγραφα—τα πραγματικά άγραφα, όχι την όρεινή κο-ρόπολη. Μα ο σεβαστός γέροντας, με τα κάτασπρα γένητα, ήταν τόσο σοβαρός, που δεν μπορούσαμε μήτε να διατυπώσου-με άμφιβολία.

Μα αφήνοντας το μήκος της ούρας του «Στοιχειού» για να τ'... μετρήσουν άλλοι, έρχομασε στη θλιτερή Ιστορία που'κανε όλο τον κόσμο δώ πάνω ν' ανατριχιάζει γενεές—γενεών, όταν την άκουη.

Μας την διηγήθηκαν πολλοί και την γράφουμε όπως ακούσαμε το θρύλο—γιατί περί θρύλου πρόκειται.

—Μια φορά κι' ένα καιρό—λένε—ήταν ένας όμορφονιός, Δράκος τον λέγανε. Και ο Δράκος ήταν παλληκάρι άτρόμητο, μα φτωχό.

Άγαπούσε την πεντάμορφη Βγενιώ κι' ήταν άραβωνιασμένος μαζί της. Μα είχε και μια αδερφή και περίμεναν να την παν-τρέψουν για να στεφανωθούν κι' αυτοί.

Περνούσε όμως ο καιρός, μα η κοπέλλα δεν παντρευότανε. Γιατί;

Δεν μπορούσαν να τ' καταλάβουν στο χωριό. Όμορφη ήταν, πολλοί την ζήτη-σαν—κι' ως μ'ην είχε και προίκα.

Μα εκείνη έλεγε πάντα όχι.

—Αποφασισέ το, της έλεγε ο Δράκος. Έλα, Βαγγελιώ, να ήσυχάζεις. Πάρε το σελιγγόπουλο, που μ'ας έστειλε προξε-νειό. Όποια κοπέλλα του χωριού κι' αν ζήτηση δεν θα πη το όχι... Γιατί, εσύ...

—Γιατί εγώ δεν είμαι ακόμη έτοιμη...

—Και τί θα έτοιμάσεις;

—Μη σ' γνωιάζει εμένα...

—Ο Δράκος παραβέλε...

Άγαπούσε την αδερφή του πολύ—δρ-φανά ήσαν—και γι' αυτό. Μα η ύπομονή έχει και τ' όριά της και ο Δράκος, όπως ήταν κι' έρωτευμένος, δεν μπορούσε να ύπομονεύη για πάντα...

—Θ' αγαπά κάποιον—του είπε η άρα-βωνιαστική του, η Βγενιώ, ένα βράδυ—και γι' αυτό... Δεν θα μπορέ να τ'ον πάρη. Βάξω το κεφάλι μου στοίχημα.

—Ν' αγαπά;... Δεν μου φαίνεται σω-στό.

—Παραμόνεψέ την... Και θα δής...

—Ο Δράκος παραμόνεψε.

Πέρασαν κάμποσα μερόνυχτα, μα η Βαγγελιώ, δεν έδειξε σημάδι, που να δι-καίωνη τη Βγενιώ. Μα μια νύχτα που ο Δράκος γύριζε από το Μοναστηράκι με-σάνυχτα—γιατί τελείωσε τη δουλειά του, που θαρρούσε θα τέλεβε την άλλη μέρα και γι' αυτό είχε πει στην αδερφή του, πως δεν θα γύριζε απόψε—περνώντας από

π'ον τόπο του Στοιχειού, του φάνηκε πως είδε, σ'ια ανθρώπου.

Τραβήχτηκε λίγο πιο πίσω, έχοντας τον φόβο του στοιχειωμένου τόπου, μα πάλι είδε τη σ'ια, που μοιάζε γυναίκα.

—Νεράιδα να είναι; σκέφθηκε... Μα τ'ον ποτάμι—είπε πάλι—είναι μακριά...

Και παραμόνεψε...

Πήγε να τ'ον φύγη το μυαλό, σ'αν γνώ-σε στη σ'ια αυτή την αδελφή του, τη Βαγγελιώ.

—Δίκιο έχει η Βγενιώ—σκέφθηκε. Μα πρέπει να δώ τ'ον άτιμο που την πλάνε-ψε, και να τ'ον φάω την καρδιά...

—Ετοίμασε την πιστόλα του.

Η Βαγγελιώ πήγε στο μέρος, που έλε-γαν πως έβγαίνει το στοιχειό και στάθη-κε. Κάτι κρατούσε στο χέρι της—τ'όβλεπε καθαρά ο Δράκος, μα δεν μπορούσε να διακρίνη...

Δεν κόπιασε όμως πολύ. Σ' ένα λεπτό, είδε τη Βαγγελιώ, μέσα σ'ε μια λάμψη κι' εκατάλαβε πως εκείνη που κρατούσε ήταν πιστόλα κι' έριξε.

Μα σ'ε ποιόν;

Κι' αυτό γρήγορα τ'ον κατάλαβε. Μια στριγγιά φωνή ακούστηκε, μια έ-κκληση ανθρώπου, που κλέπει τ'ον χάρο μπροστά του.

—Παναγία μου!...

Κι' ύστερα:

—Βοήθεια!...

Όρμησε κοντά της, μα στην άστροφε-γιά, τ'α μάτια του είδαν τ'ον τραγικό θέ-μα.

Τ'ον στοιχειό, με τ'α μάτια του τ'α φλο-γερά, που ήσαν μεγαλύτερα από τάλληρα, την θούρατη κεφάλια του και τ'ον λαμό του φουσκωμένο, από την πέτρα που'χουν έ-κει τ'α μεγάλα φίδια (πατ'έχει λέγεται κι' όποιος δηλητηριασθή από τ'ον έρεπετό αυτό, μπορεί να σωθή, διαλύοντας λίγο άπ' αυτό σ'ε νερό, όπως βεβαιώνουν αξιό-πιστοι μάρτυρες) είχε αρπάξει την Βαγ-γελιώ από την ούρα κι' άγωνιζόταν να την σύρη κοντύτερα και ν' άρχισή να κου-λουριάζεται γύρω στο κορμί της.

Τρελλός από τ'ον τρόμο του ο Δράκος, πλησίασε και ζήτησε να την έλευθερώση, ριχνοντας στο χοντρό τ'ον στοιχειού κορ-μί. Μ' αυτό, αφήνοντας την γυναίκα, πε-τάχτηκε και πέρασε και τ'ους δυο στην κουλούρα που'φτιαξε.

Τ'ον πρώτο, διαβάτες, είδαν και τ'ους δυο τσακισμένους κυριολεκτικά, από τ'ον σφιξι-μο τ'ον στοιχειού.

★

Άναγνώστριες και άναγνώστες μου, δεν ξέρω αν σ'ας εύχαρίστησα. Μα αυτό που διαβάσατε, ξεφεύγει, θαρρώ, από τις συνηθισμένες Ιστορίες για τ'α στοιχεία και τ'α φαντάσματα.

★

MINΩΣ Κ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

ΣΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Οι νεράιδες που κλέβουν τις καρδιές και την μιλιά των παλληκαριών.

★

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΑΩΝ

★ Άποφεύγετε τ'ον λουλούδι που φυτρώνει επάνω στην κοπριά και την όμορφη γυναίκα των καταγωγών.

★ Παιγνίδια γάτων, δάκρυα ποντικών.

★ Οι άνθρωποι είναι έχθροι α'αυτού που άγνωστ.

★ Η καρδιά τ'ου άχαρίστου μοιάζει την έρημο που πίνει διψα-σμένη τη βροχή, την άπορροφά όλη και δεν παράγει τίποτε.

★ Προτιμότερο νά'χη κανείς έναν άθλιο γάιδαρο, παρά να είναι ο ίδιος γάιδαρος.

★ Προτιμότερο να κατοική κανείς μόνος σ'ε μια γωνιά σταύλου, παρά σ'ε μεγαλοπρεπές μέγαρο με γκρινιάρη γυναίκα.

★ Ειλικρινής λύπη είναι προτιμότερη από πένθιμη περιβολή.

★ Όταν τ'ον πυθάρι φθάση ως τ'ον πάτο, οι φίλοι σ'ας έγκατι-λείπουν.

★ Οι γυναίκες είναι πάντοτε άσταθείς. Κι' αυτές ακόμη οι γυ-ναίκες τ'ων θεών.

★ Τ'ον πνεύμα της γυναίκας είναι υδράργυρος, η καρδιά της κερί.

★ Μόνον ο άνθρωπος της άξιας, ξέρει ν' άναγνωρίση την άξία.

—Και γιατί να πήγε η Βαγγελιώ εκεί πάνω;... Για τ'ον Στοιχειό; ρωτήσαμε.

—Βέβαια, πέρασαν τόσα χρόνια, που δεν μπορεί κανένας να ξεδιαλύνη τ'ον μυστήριο. Μα η Ιστορία, όπως την άκούμε, έδω πάνω, έχει και συνέχεια.

—Τότε να την άκούσουμε κι' έμεις...

Και ο άπλος άνθρωπος, που μ'ας άφηγή-θηκε τ'α παραπάνω πρόσωπα, συνεχίζει:

—Και βέβαια... Λοιπόν η Ιστορία μα-θεύτηκε—όπως άκούμε—από την Βγενιώ, την άραβωνιαστική τ'ου Δράκου, που τ'ον έβαλε να παραμονέψη την αδερφή του και από μια φιλενάδα της Βαγγελιώς, που της είχε πει τ'ον μυστικό της.

—Ποιό μυστικό;...

—Τ' άμοιρο κορίτσι, δεν ήθελε να παν-τρευτή τ'ον σελιγγόπουλο, χωρίς πονκά-μισο—με τ'ον συμπάθειο. Είχε λοιπόν άκού-σει, πως στην κοιλιά τ'ου στοιχειού βρι-σκαται χρυσάφι...

—Χρυσάφι;...

—Ναι... Πάντα τ'α στοιχεία έχουν χρυσάφι. Δεν άκούστηκε στοιχειό, χωρίς τ'ον τ'ον πλούτο. Τ'α στοιχεία όμως, που φανερώνονται σ'αν φίδια, έχουν τ'ον διός τους, στην κοιλιά τους, πολλές φορές. Κάποιους θα βρήτε σ'ον τόπο τ'ουτό, που έχουν χρυσάφια τ'ων στοιχείων και α'τοι βέβαια ξέρουν περισσότερα...

—Χρυσάφι λοιπόν κυνηγούσε η Βαγ-γελιώ;

—Μάλιστα... Χρυσάφι... "Ηθελε να σκοτώση τ'ον στοιχειό, για να πάρη τ'ον χρυσάφι και να παντρευτή με περηφά-νεια, σ'αν την τιμή, την είχε κορώνα... Μα δεν λογάρισε, πως είχε να κάμη με ξω-τικό... Κι' έπηρε κι' εκείνος ο άμοιρος, ο αδερφός της, ο Δράκος... Όσο για την Βγενιώ, λένε πως τρελλάθηκε, γιατί, θάρ-ρεψε, πως αυτή είχε την άμαρτία, που'θα-λε τ'ον Δράκο να παραμονέψη την αδερ-φή του. Δεν έμαθε, πως την συνάντησε άξαφνα...

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

Η ΑΓΑΠΗ ΕΞΑΓΝΙΖΕΙ

Όταν ο Τζιμ Ντρό-μπυ ψυχορραγούσε στο κελλί του, ο συγκατά-δικός του Μπάρτ Γου-ώκερ βρισκόταν στο προσκέφαλό του, και από τ'ον στόμα του πλη-ροφορήθηκε που είχε κρύψει τ'α πολύτιμα κα-σμήματα της λαίδης Μόσγκροβ.

—Ο Γουώκερ βρισκό-ταν στη φυλακή άδικα, από μια ψευδή μαρτυ-ρία τ'ου συντρόφου του Στραβάν. Έτσι ήταν δυσχεστερημένος α'π'ο την άποφασί τ'ου δικα-στηρίου και δεν είχε καμιά διάθεσι ό'ταν έβγαине από τη φυλα-κή να συνεχίση μι'ά τι-μια ζωή. Δεν θα επέ-στρεφε τ'α κοσμήματα για να πάρη την άμοι-δή από τη λαίδη Μόσ-γκροβ, αλλά θα τ'α πω-λούσε στο πρόσωπο που τ'ον έυδείξε ο Ντρόμπυ για να πάρη ένα σεβαστό ποσό.

—Η κρύπτη βρισκόταν στη σοφίτα της πολυκατοικίας της Καρλότας Γκάρντενς, κι' άκριβώς μέσα στο μικρό ντεπόζιτο τ'ου νερού, που ήταν χτισμένο μέσα σ'ον τοίχο. Ο Ντρόμπυ, όπως και ο Γουώκερ, ήσαν χρυσοχόοι, και ήξεραν πως να έπι-νοήσουν και να κατασκευάσουν μι'αν ειδική κλειδαριά, τ'ον μη-χανισμό της οποίας είχε έκμυστηρευθή ο έτοιμοθάνατος σ'ον άθλο συγκατάδικό του. Τ'α κοσμήματα της λαίδης Μόσγκροβ τ'α είχε κρύψει εκεί μέσα την ίδια ημέρα της κλοπής, έγκαταλεί-ποντας τ'ον διαμέρισμά του την άλλη μέρα. Έτσι, κανείς δεν ύποπτευε πως τ'α έβγαλε δυο μέρες μετά την έκμυστήρευσί τ'ου μυστικού του. Και ο Μπάρτ Γουώκερ βγήκε από τη φυλακή ύστερα από δυο μήνες, πηγαίνοντας κατ' εύθειαν στην πολυ-κατοικία για να βρή και να ιδιοποιηθή τ'ον θησαυρό.

—Μόλις όμως έφθασε εκεί και διεπίστωσε ότι δεν μπορούσε να εισόδη σ'α διαμερίσματα της σοφίτας της πολυκατοικίας, έ-ξύνισε τ'α μούτρα του. Τ'α είχε νοικιάσει μια νέα—η Μάργκαρετ Πάιν—με τ'ους δυο αδελφούς της, άπ' τ'ους όποιους ο ένας, η-λικίας 16 χρόνων, ήταν κρεββατομένος. Όστόσο νοίκιασε ένα δωμάτιο τ'ου από κάτω πατάματος κι' εύθύς άμέσως συνήντησε την νέα με την όποιαν έπρεπε με κάθε θυσία να γνωρισθή καλά. Εύτυχώς, η Μάργκαρετ Πάιν ήταν ένας άφελής και εύκολόπι-στος τύπος, κι' έτσι δεν άργησε να επιτύχη σ'ον σκοπό του. Έσκηνοθέτησε τη συνάντησι στις σάλλες, ισχυριζόμενος ότι ήταν άνεργος και πεινούσε. Εκείνη ενδιαφέρθηκε άμέσως με συμπόνια για την τύχη τ'ου, πράγμα που τ'ον έπεριμενε έλλωστε. Τ'ον έδωσε τ'ον χέρι της και τ'ον ώδήγησε σ'ον δωμάτιό της ό'που τ'ον έτοίμασε κατ'ι' έρωγα.

—Εκεί, με τ'ον έξησκημένο τ'ον βλέμμα, είδε ότι η κρύπτη βρι-σκόταν στην κρεββατοκάμαρα της Μάργκαρετ και η δυσκολία αυτή μπορούσε να ύπερνικηθή καλλιεργώντας σχέσεις με τ'ους αδελφούς της, που έμεναν σ'αίτι, πράγμα που ήταν εύκολο. Ο Ντίκνυ Πάιν, που ήταν καλλιτέχνης, δέχθηκε μ' εύχαρίστησι να παίρνη μαθήματα πρακτικής ίχνογραφίας από τ'ον Γουώκερ, ενώ ο άρρωστος Ρόντυ έγάζετο και διεσκέδαζε με τ'α παράξενα παι-γνίδια που κατασκεύαζε τ'ον έξησκημένο χέρι τ'ου Γουώκερ και την εύθυμη συντροφιά τ'ου.

—Έτσι, κάθε μέρα που η Μάργκαρετ και ο Ντίκνυ έλειπαν σ'ις δουλειές τους, ο Γουώκερ έμενε σ'ον σπύτι και διεσκέδαζε τ'ον άρρωστο Ρόντυ.

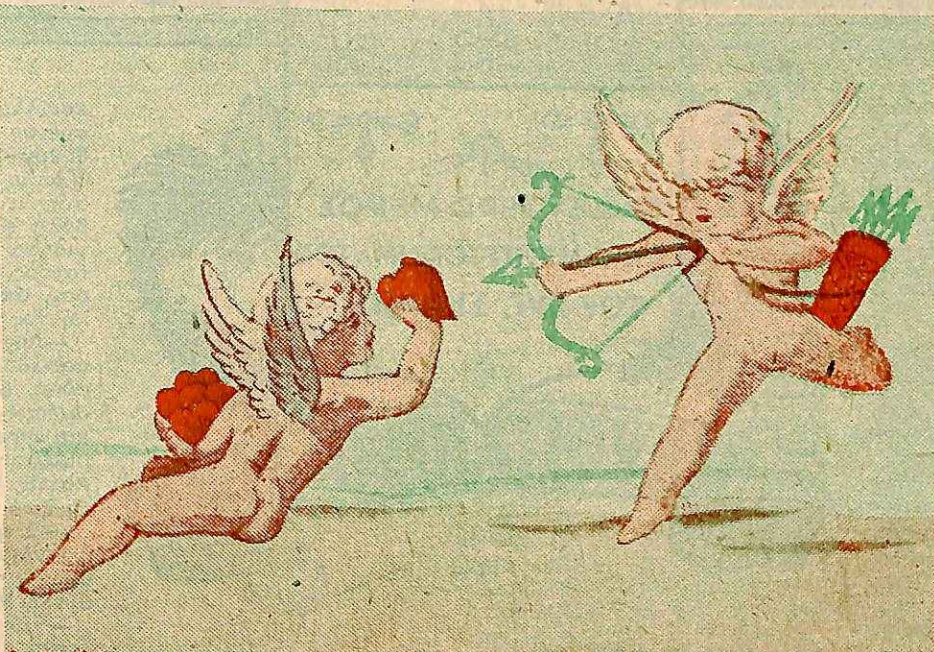
—Η Μάργκαρετ εργαζόταν ως πωλήτρια σ' ένα μεγάλο κατά-στημα νεωτερισμών και η μόνη της σκέψις ήταν να τ'ον καθήσκη εκεί και τ'ους αδελφούς της.

—Ένα βράδυ ο Γουώκερ την ρώτησε:

—Πότε θα κάμετε την έγχειρίσι που μου είπα ο Ρόντυ;

—Η Μάργκαρετ άπήντησε έπειτα από κάποιον δισταγμό:

—Όχι ακόμα. Άλλωστε η λύσις αυτή δεν είναι άναπόφευ-κτη. Ό'τι χρειάζεται ο Ρόντυ είναι άλλαγή άέρος, και έλπίζω να τ'ον στείλω στην παράλια πόλη Μόκ. Εκεί πρόκειται να



Αϊοδηματικό διήγημα τ'ου ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ ΝΙΟΥΤΟΝ

αισθήσεις. Τι άνοητος που ήταν... Αυτό τ'ον κορίτσι ήθελε να τ'ον κάνει άνθρωπο, δηλαδή σκλάβο της δουλειάς, και να έγκα-ταλείψη τ'α σχέδιά του που τ'ον έφεραν έδω. Κι' όλα αυτά για-τί; Για ένα άτροφικό αίσθημα που ένοιωσε για την Μάργκαρετ.

—Έπέστρεψε σ'ον δωμάτιό του κι' όλη την νύχτα έβριζε τ'ον έαυτό του.

—Παρά λίγο να χάση τ'ον μυαλό του για μι'ά γυναίκα!... Τώρα έβλεπε την κατάντια του. Είχαν περάσει τρεις εβδομάδες και ακόμα δεν κίταζε να βρή τ'α κοσμήματα. Γιατί; Γιατί τ'ον πε-ριωρίζε τη θέλησι τ'ον βλέμμα μι'ας γυναίκας; Όραιο! Τώρα, λοιπόν, ήθελε να ένεργήση άμέσως και σύντομα. Σ'ον δια-βολό η Μάργκαρετ με την καλή της καρδιά.

★

Τ'ον άλλο άπόγευμα, ήταν μόνος σ'ον σπύτι. Έβγαλε σ'ον άρ-ρωστο Ρόντυ μερικά παιγνίδια ν' άπασχοληθή μ' αυτά και εκεί-νος πέρασε στην κρεββατοκάμαρα της Μάργκαρετ. Σκοπός του ήταν να παραβιάση τ'ον μικρό σιδερένιο τ'ον πόρτιο τ'ου τοίχου.

—Ο Ντρόμπυ είχε δίκιο. Κανείς δεν μπορούσε να έπιστημνή την μικρή περίεργη κλειδαριά τ'ου ντεπόζιτου. Τ'ον χρεώστηκε άρκετή ώρα να την άνοίξη. Όστόσο τ'α κατάφερε και χώνοντας τ'ον χέρι τ'ον μέσα, έβγαλε κοσμήματα άξιας 25.000 λίρων.

—Εκείνη όμως τη στιγμή, άκουσε μι'ά στριγγή φωνή κι' έναν γδούπο. Η άπουσία τ'ου είχε άνησυχήσει τ'ον Ρόντυ κι' είχε σπρωχθή από τ'ον κρεβάτι—όπως έκανε καμιά φορά—για να τ'ον βρή. Η προσπάθεια όμως αυτή δεν ήταν άνάλογη με τις δυνάμεις τ'ου, και τ'ον παιδί έπεσε άναίσθητο σ'ον πάτωμα.

—Ο Μπάρτ Γουώκερ άφωσ έκτεθειμένα τ'α κοσμήματα και πε-τάχτηκε από τ'ον δωμάτιο. Έπρεξε κοντά σ'ον Ρόντυ, που στέ-ναζε από τ'ους πόνους, και τ'ον μετέφερε σ'ον κρεβάτι. Κατό-πιν έτρεξε στη θυροδό και της είπε να φωνάξη τ'ον γιατρό, ει-δοποιώντας συγχρόνως και την Μάργκαρετ με τ'ον τηλεφώνο.

—Όταν έφθασε η Μάργκαρετ σ'ον σπύτι, ο γιατρός βρισκόταν εκεί, ενώ ο Γουώκερ έστένεζε από τ'α χέρια της συνειδησώς τ'ου. Ό'τι φοβόντουσαν είχε συμβή. Η έγχειρίσις έπρεπε να γίνη άμέσως. Άλλωιως ο Ρόντυ κινδύνευε να πεθάνη. Ο μόνος κατάλληλος χειρουργός για να κάνει αυτή την έγχειρίσι—έπρό-κειτο περί λευκού όγκου σ'ον άριστερό γόνατο—ήταν ο καθη-γητής σ'ετ Άλαν Κίν. Η άμοιβή τ'ου όμως ήταν 150 λίρες τ'ον λιγώτερο. Έστω κι' εκατό, όπως τ'ους είπε ο γιατρός. Έκατό λίρες! Όλη η περιουσία της Μάργκαρετ άνερχόταν σ'ε 13 λίρες και 10 σελίνια!...

—Ο Γουώκερ τότε πήρε την άποφασί και της μίλησε για τ'ον κοσμήματα.

—Μη ρωτάς πως βρόδηναν, της είπε σύντομα. Πήγαινε τα άμέσως στην άστυνομία και π'ες ότι τα βρήκες τυχαίως. Υπάρ-χει μι'ά άμοιβή χίλιων λίρών για όποιον τ'α βρή και τ'α παρα-δώση... Αυτό τ'ον ξέρω. Έξηγήσεις (Τ'ον τέλος σ'η σελίδα 68)

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

γίνη ένα ύποκατάστη-μα και ο διευθυντής μου ύποσέχθηκε να τ'ον προσλάβη.

—Αί, έκανε ο Γου-ώκερ. Η Μόκ έχει λαμπρό κλίμα και θα μπορούσε να βρή καμ-μι'ά δουλειά και ο Ντ'ου έκει.

—Ναί, άπήντησε η Μάργκαρετ. Σ'ον ύπο-κατάστημα αυτό θα πα-λούν είδη χρυσοχοείου κι' εσύ έχεις κάποιαν ειδικότητα... Γι' αυτό σκέφθηκα ότι θα ήταν προτιμότερο να έργα-ζόσουν κι' εσύ εκεί.

—Ναί, άπήντησε η Μάργκαρετ. Σ'ον ύπο-κατάστημα αυτό θα πα-λούν είδη χρυσοχοείου κι' εσύ έχεις κάποιαν ειδικότητα... Γι' αυτό σκέφθηκα ότι θα ήταν προτιμότερο να έργα-ζόσουν κι' εσύ εκεί.

—Ναί, άπήντησε η Μάργκαρετ. Σ'ον ύπο-κατάστημα αυτό θα πα-λούν είδη χρυσοχοείου κι' εσύ έχεις κάποιαν ειδικότητα... Γι' αυτό σκέφθηκα ότι θα ήταν προτιμότερο να έργα-ζόσουν κι' εσύ εκεί.

—Ναί, άπήντησε η Μάργκαρετ. Σ'ον ύπο-κατάστημα αυτό θα πα-λούν είδη χρυσοχοείου κι' εσύ έχεις κάποιαν ειδικότητα... Γι' αυτό σκέφθηκα ότι θα ήταν προτιμότερο να έργα-ζόσουν κι' εσύ εκεί.

—Ναί, άπήντησε η Μάργκαρετ. Σ'ον ύπο-κατάστημα αυτό θα πα-λούν είδη χρυσοχοείου κι' εσύ έχεις κάποιαν ειδικότητα... Γι' αυτό σκέφθηκα ότι θα ήταν προτιμότερο να έργα-ζόσουν κι' εσύ εκεί.

—Ναί, άπήντησε η Μάργκαρετ. Σ'ον ύπο-κατάστημα αυτό θα πα-λούν είδη χρυσοχοείου κι' εσύ έχεις κάποιαν ειδικότητα... Γι' αυτό σκέφθηκα ότι θα ήταν προτιμότερο να έργα-ζόσουν κι' εσύ εκεί.

—Ναί, άπήντησε η Μάργκαρετ. Σ'ον ύπο-κατάστημα αυτό θα πα-λούν είδη χρυσοχοείου κι' εσύ έχεις κάποιαν ειδικότητα... Γι' αυτό σκέφθηκα ότι θα ήταν προτιμότερο να έργα-ζόσουν κι' εσύ εκεί.

—Ναί, άπήντησε η Μάργκαρετ. Σ'ον ύπο-κατάστημα αυτό θα πα-λούν είδη χρυσοχοείου κι' εσύ έχεις κάποιαν ειδικότητα... Γι' αυτό σκέφθηκα ότι θα ήταν προτιμότερο να έργα-ζόσουν κι' εσύ εκεί.

—Ναί, άπήντησε η Μάργκαρετ. Σ'ον ύπο-κατάστημα αυτό θα πα-λούν είδη χρυσοχοείου κι' εσύ έχεις κάποιαν ειδικότητα... Γι' αυτό σκέφθηκα ότι θα ήταν προτιμότερο να έργα-ζόσουν κι' εσύ εκεί.

—Ναί, άπήντησε η Μάργκαρετ. Σ'ον ύπο-κατάστημα αυτό θα πα-λούν είδη χρυσοχοείου κι' εσύ έχεις κάποιαν ειδικότητα... Γι' αυτό σκέφθηκα ότι θα ήταν προτιμότερο να έργα-ζόσουν κι' εσύ εκεί.

—Ναί, άπήντησε η Μάργκαρετ. Σ'ον ύπο-κατάστημα αυτό θα πα-λούν είδη χρυσοχοείου κι' εσύ έχεις κάποιαν ειδικότητα... Γι' αυτό σκέφθηκα ότι θα ήταν προτιμότερο να έργα-ζόσουν κι' εσύ εκεί.

—Ναί, άπήντησε η Μάργκαρετ. Σ'ον ύπο-κατάστημα αυτό θα πα-λούν είδη χρυσοχοείου κι' εσύ έχεις κάποιαν ειδικότητα... Γι' αυτό σκέφθηκα ότι θα ήταν προτιμότερο να έργα-ζόσουν κι' εσύ εκεί.

—Ναί, άπήντησε η Μάργκαρετ. Σ'ον ύπο-κατάστημα αυτό θα πα-λούν είδη χρυσοχοείου κι' εσύ έχεις κάποιαν ειδικότητα... Γι' αυτό σκέφθηκα ότι θα ήταν προτιμότερο να έργα-ζόσουν κι' εσύ εκεί.

Ο ΔΟΥΛΟΣ ΤΩΝ ΑΡΧΩΝ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.—Ο Έσκοθάρ, αφού Εξενωθώσε να πείση τὸν Πικουίλλο νὰ δεχθῇ νὰ μεσολαβήσῃ στὸν δούκα Ντέ Λάρμα, ὥστε νὰ μὴ υπογράψῃ τὸ διάταγμα τῆς ἐξορίας τῶν Ἰησουϊτῶν ἀπὸ τὴν Ἰσπανία, πῆγε στὴ Βαλεντία καὶ συνήντησε τὸν Μέγαν Ἱεροεξεταστὴν πρὸς τὸν ὁποῖον ἐδήλωσε ὅτι μποροῦσε ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὁ ἀδελφὸς του, δούξ Ντέ Λάρμα, δὲν ἦταν ὁ ἔνοχος τοῦ θανάτου τῆς βασίλισσας Μαργαρίτας, ὡς διέδιδον οἱ ἔχθροι, ἀν φυσικὰ ἀνελάμβανε νὰ ματαιώσῃ τὴν ἐξορίαν τῶν Ἰησουϊτῶν. Ὁ Μέγας Ἱεροεξεταστὴς ἐδέχθη ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ τοῦ ἐκθέσῃ λεπτομερῶς τί ἀποδείξεις κατείχε. Τότε ὁ Έσκοθάρ ἄρχισε νὰ διηγῆται:—Τὴν πρώτη Κυριακή, ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς, ἡ βασίλισσα ἀπεφάσισε νὰ παῇ στὸ παρεκκλήσι τῶν ἀνακτόρων γιὰ ν' ἀκούσῃ τὴν θείαν λειτουργίαν. Ὅταν ἐπέστρεψε στὰ διαμερίσματα τῆς διασκέψεως ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν ἐξέστη, ἐβλήθη μετὰ νὰ πῇ)

609

Ὁ δούξ Ντέ Λάρμα, πού τὴν συνώδευε μαζί με ἄλλους αὐλικούς καὶ μερικές κυρίες τῶν τιμῶν, ἔτρεξε στὴ θεράντα πού ἦταν κοντὰ στὰ διαμερίσματα τῆς βασίλισσας καὶ εἶδε ἐκεῖ μέσα μιὰ νέα κυρία τῆς αὐλῆς, πού κοιμῶταν ξαπλωμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα. Πλάι της, σ' ἓνα μικρὸ τραπέζακι, ὑπῆρχε ἓνα ποτήρι με πορτοκαλλάδα, πού εἶχαν ἐτοιμάσει γι' αὐτήν. Στὸ ποτήρι αὐτὸ, ἓνα ἄγνωστο στοὺς ἄλλους, ὑά γινωστό σὲ μένα χέρι, εἶχε πρῆξει λίγες σταγόνες ἑνὸς προμεροῦ δηλητηρίου πού φέρνει μετὰ τὸν καιρὸ τὸν θάνατο χωρὶς ν' ἀφήνῃ κανένα ἴχνη. Ἡ τύχη ὅμως ἐματαιώσε τὰ σχέδια τοῦ δολοφονοῦ.

Ἡ νέα, πού ἐτύχησε δὲ παν ἄκουσε τὰ βήματα τοῦ πρωτοπουργοῦ, τὸν ρώτησε:

—Τί θέλετε, Ἐξοχώτατε;—
—Ἡ Μεγαλειότης της διψᾷ, ἀπῆντησε ὁ δούξ, καὶ ἤρθε ὡς ἐδῶ νὰ ζητήσῃ λίγο νερὸ νὰ τῆς προσφέρω...

—Ἐδῶ εἶνε μιὰ δροσερὴ πορτοκαλλάδα πού τὴν ἐτοίμασαν γιὰ μένα, εἶπε ἡ νέα κυρία τῆς αὐλῆς, πηγαινὶς ἀμέσως νὰ τὴν προσφέρω στὴν βασίλισσα.

—Ὁχι, κυρία... Εἶνε περιττὸν νὰ κουρασθῇτε σεις, πηγαινὶς ἐγώ... Καὶ ὁ δούξ πῆρε τὸ ποτήρι μετὰ τὴν πορτοκαλλάδα καὶ τὸ προσέφερε στὴ βασίλισσα, γωρὶς νὰ ξέρῃ πῶς μ' αὐτὸ τῆς ἔδινε τὸ θάνατο.

—Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀφορμὴ πῶν διάδοσεως, πού γέμι-



σαν τὸν κόσμῳ εἰς βάρος τοῦ δουκὸς Ντέ Λάρμα καὶ ὕμῶν. Πανιερώτατε, κατέληξε ὁ Έσκοθάρ. Νά, σὰς τὰ εἶπα δλα!

—Ἀπεναντίας δὲν μοῦ εἶπες τίποτε ἀκόμα, ἀντί-τεινε ὁ Μέγας Ἱεροεξεταστής. Θέλω νὰ μάθω τὰ ὁνόματα τῶν πραγματικῶν ἐνόχων.

—Θὰ σὰς τὰ πῶ κι' αὐτὰ σὲ λίγο... Λάβετε ὅμως πρῶτα τὴν καλωσύνη νὰ υπογράψετε αὐτὸ τὸ ἔγγραφο, εἶπεν ὁ Έσκοθάρ, εἶνε ἡ ἔκθεσις πού πρέπει νὰ ὑπογράψῃ ἀπὸ τὸν βασιλέα ἀντὶ τῆς ἄλλης τοῦ κόμητος Ντ' Ουζέντ, πού κάποτε πρὸ ὀλίγου, τὴν ἔχω συντάξει μόνος μου γιὰ νὰ σὰς ἀπαλλάξω ἀπὸ τὸν κόπο...

Ὁ Σαντοβάλ, βλέποντας πῶς δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ διαφορετικὰ, ἔπηρε τὴν πέννα καὶ υπέγραψε τὸ ἔγγραφο πού τοῦ ἐδίδωσαν μπουρστά του ὁ ποιητὴς Ἰησουϊτῆς.

Τότε χαρούμενος ὁ Έσκοθάρ ἐξηκολούθησε τίς σοβαρές του ἀποκαλύψεις:

—Ἐκεῖνος πού ἔρριξε τὸ δηλητήριον στὸ ποτήρι πού προσεφέρθη στὴ βασίλισσα εἶνε ἡ κόμισσα Ντ' Ἀλταμέρα καὶ συνένοχός της εἶνε ὁ κόμης Ντ' Ουζέντ...

—Ὁ ἀνεψιὸς μου!... Φώναξε κατὰπληκτος ὁ Μέγας Ἱεροεξεταστής. Ὁ γιὸς τοῦ ἀδελφοῦ μου;

—Αὐτὸς ὁ ἴδιος, Πανιερώτατε...

—Καὶ πῶς τὸ ξέρεις;

—Ἀπ' τοὺς ἴδιους τοὺς πορτοκαλλάδα καὶ τὸ προσέφερε στὴ βασίλισσα, γωρὶς νὰ ξέρῃ πῶς μ' αὐτὸ τῆς ἔδινε τὸ θάνατο.

—Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀφορμὴ πῶν διάδοσεως, πού γέμι-

κόσμο νὰ τὸ πιστέψῃ;

—Ἐχῶ ἐδῶ μαζί μου τὴν ἀφήγησι αὐτὴ πού σὰς ἔκαμα, γραμμένη καὶ υπογεγραμμένη ἀπὸ τὸν πάτερ Ἱερώνυμο καὶ ἀπὸ μένα...

—Ἀλήθεια: φώναξε χαρούμενος ὁ Μέγας Ἱεροεξεταστής καὶ ρώτησε τὸν Έσκοθάρ.

—Σὲ κανένα ἄλλον ἀπὸ μένα δὲν τ' ἀπεκάλυψες αὐτά;

—Σὲ κανέναν... Εἶχα ἀποφασίσει γιὰ μιὰ στιγμή νὰ τ' ἀποκαλύψω στὸν πνευματικὸ τοῦ βασιλέως, τὸν Λουδοβίκο Ἀλιόγα, πού ἐνόμιζα ἀφωσιωμένον στὸν δούκα Ντέ Λάρμα. Δὲν τὸ ἔκαμα ὅμως, γιὰτὶ μ' ἔθγαλε γρήγορα ἀπὸ τὴν πλάνη μου ὁ ἴδιος, λέγοντάς μου πῶς μισεῖ τὴν πατιερότητά σου καὶ τὸν δούκα Ντέ Λάρμα, κι' ὅτι θέλει τὴν καταστροφὴ σου.

—Σοὺ τὸ εἶπε; Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια. Στὴν ἀρχὴ φάνηκε ἀφωσιωμένος σὲ μὰς, μὰς προσέφερε μάλιστα καὶ ἀρκετὰ σημαντικὰ ἐκδουλεύσεις χωρὶς καν νὰ τοῦ τις ζητήσουμε. Σήμερα ὅμως εἶνε ἐχθρὸς μας.

—Εἶνε καὶ δικὸς μας θανάσιμος ἐχθρὸς, εἶπεν ὁ Έσκοθάρ, καὶ μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε φρόνιμο νὰ τὸν πολεμήσουμε ἀπὸ κοινὸν σὺν σύμμαχου...

—Ἐχεις μεγάλο δίκην, ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ Μέγας Ἱεροεξεταστής, σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ Έσκοθάρ. Ἄν τὸν πολεμήσουμε ὅλοι μαζί, ὅθλωμε περισσότερες ἐλπίδες γιὰ τὴ νίκη μας...

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ

Ἐνῶ ὁ Αὐγουστῖνο ντὲ Μίντζια ἐδήλωνε στὸν Πικουίλλο ὅτι ἦταν ἀποφασισμένος νὰ ἐκτελέσῃ τὸ καθήκον του ὡς στρατιωτικοῦ, ἔξω ἀπὸ τὸ πλῆθος ὁρμούσε στὴν αὐλή, ἀπειλῶντας νὰ βάλῃ φωτιά στὸ ξενοδοχεῖο γιὰ νὰ κάψῃ τοὺς Μαυριτανούς αἰχμαλώτους πού ἦσαν ἀκόμα μέσα στὴν αὐλή του.

—Λοχαί!.. φώναξε ἀπ' τὸ παράθυρο πού ἐβλεπε στὴν αὐλή, ὁ στρατηγός. Σύνταξε ἀμέσως τοὺς αἰχμαλώτους καὶ πῆγαινε ἐκεῖ πού σὲ περιμένουν καὶ ἂν σοῦ φύγῃ κανεὶς θὰ τὸ πληρώσῃ μετὰ τὴ ζωὴ σου...

—Στρατηγέ, φώναξε μ' ἀγανάκτησι ὁ Πικουίλλο, τὸ αἷμα τῶν δυστυχισμένων αὐτῶν θὰ πέσῃ ἐπάνω σας...

—Ἐστῶ... σεβασμιώτατε, ἔκαμε ὁ στρατηγός. Αὐτὴ εἶνε ἡ μοίρα τῶν ἀνθρώπων πού πολεμοῦν.

—Κι' ἂν σεις ἢ οἱ ἄνθρωποι σας θρεθοῦν ποτὲ σὲ παρόμοια θέσι;

—Θὰ πεθάνω σὺν στρατιῶται, χωρὶς νὰ παρανοηθῶ καὶ χωρὶς νὰ ζητήσω κανενὸς τῆς εὐστολαχίας...

Δὲν πρόλαβε νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι του ὁ στρατηγός καὶ μῆτρε τρέχοντας στὴν τραπέζια, κατὰχλωμος ὁ ξενοδόχος.

—Τί τρέχει; Τί ἔπαθε; ρώτησε ὁ στρατηγός, δταν τὸν εἶδε σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι.

—Οἱ Μαυριτανοὶ κατεβαίνουν ἀπ' τὸ βουνὸ καὶ μῆτρε στὴν πόλι μας, σκοτώνοντας ὅσους ἀντιστέκονται στὴν ἀρπαγὴ τῶν τροφίμων.

—Οἱ Μαυριτανοὶ! ἔκαμε ὁ Ντὲ Μίντζια. Πῶς εἶνε δυνατόν; Θάχαζες φαίνεται τὰ μυαλά σου...

—Σὰς λέγω τὴν ἀλήθειαν, στρατηγέ μου! Οἱ ἄπιστοι μῆτρε στὴ πόλι μας καὶ ὁ δόλος ὁ κόσμος φεύγει τρομαγμένος. Δὲν ἀκούτε;

Πολλοὶ πυροβολισμοὶ ἀκούστηκαν ἐκεῖνη τὴ στιγμή.

—Μήπως ἔχη δίκην; εἶπε μετὰ σιγανὴ φωνὴ ὁ στρατηγός καὶ ἐτοιμάστηκε μετὰ τὴν ἰδίαν στιγμὴ ἓνα μαχαίρι.

—Μὴ θγαίνεις, στρατηγέ μου! Μὴ θγαίνεις! φώναξε ἓνας ἀνθρώπος πού χάθηκε μετὰ ὁρμὴ μέσα στὴν κάμαρα μετὰ ἐσκαμμένα ρούχα καὶ καταματωμένους.

—Ἐοῦ εἰσαι, Ντιέγο; εἶπε ὁ στρατηγός, χωρὶς νὰ χάσῃ διόλου τὴν ψυχραιμίαν του. Μὰ πῶς συνέβη αὐτὴ ἡ καταστροφὴ; Δὲν τὸ χωρεῖ

ὁ νοῦς μου...

—Προδοσία! στρατηγέ μου, μὰς πρόδωσαν, διαφορετικὰ δὲν θὰ μὰς νικούσαν ποτέ. Ἐνας Μαυριτανὸς αἰχμαλώτος πού τοῦ χάρισα τὴ ζωὴ, μετὰ τὴ συμφωνία νὰ μὰς παραδώσῃ τὸν Γεζίντ καὶ τοὺς ἀνθρώπους του, αὐτὸς μὰς πρόδωσε. Τὸν σκοτώσαμε, θέβαιαν, τὴν ἰδίαν ὥρα πού τὸν ἄκουσα νὰ φωνάζῃ στοὺς ὁμοφίλους του πῶς μὰς ἔρριξε στὰ χέρια τους, μὰ ἡ καταστροφὴ πῶς εἶχε γίνῃ.

Ἐφνικὰ ἀκούστηκαν ἀπ' τὸν δρόμο οἱ ἄγριες ἰαχὲς τῶν νικητῶν, πού ἐπληθιάζαν καὶ σὲ λίγο ἡ πόρις ὑπεχώρησε στὴν ὁρμὴ τῶν ἐπαυστατῶν.

—Κύριοι, εἶπεν ὁ Ντὲ Μίντζια, στοὺς ἀξιωματικούς πού μῆτρε τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη νὰ τοῦ ἀναγγελοῦν ὅτι οἱ Μαυριτανοὶ παρεβίασαν τὴν πόρταν τοῦ ξενοδοχείου καὶ ἀνεβαίνουν. Ἄς ὑπερασπισθοῦμε τὸν πνευματικὸ τοῦ βασιλέως, γιὰτὶ τὸ ράσο του τὸ ἐκθέτει πρῶτον στὴν ἐκδίκησι τῶν ἀπίστων.

—Φροντίστε γιὰ τὸν ἑαυτὸ σας, στρατηγέ, εἶπεν ὁ Ἀλιόγα. Ἐγὼ εἶμαι ἑτοιμὸς νὰ πεθάνω...

—Καὶ μήπως ἐμεῖς δὲν εἴμεθα; ἔκαμε μετὰ χαμόγελο ὁ στρατηγός. Σὰς τὸ εἶπα πρὸ ὀλίγου, ἀδελφέ μου, ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ τύχη τῶν ἀνθρώπων πού πολεμοῦν.

Κι' ὁ στρατηγός, μαζί με τὸν Ντιέγο, ἔπηρε τὰ σπαθία τους περιμένοντας. Ὁ Πικουίλλο ὅμως ἔτρεξε μπροστὰ τους καὶ τοὺς προκάλεσε μετὰ τὸ σῶμα του τὴ στιγμὴ πού οἱ Μαυριτανοὶ σὺν ἄγριεμένη θάλασσα, πλημμύρισαν τὴν τραπέζια.

—Σκοτώστε τὸν καλόγερο! φώναξαν δύο-τρεῖς μόνις εἶδαν τὸν Πικουίλλο, πού μ' ἀνοιγμένα χέρια προσπαθοῦσε νὰ καλύψῃ τὸν στρατηγὸ καὶ τὸν Ντιέγο.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς Μαυριτανούς εἶχε σηκώσει τὸ πιστόλι του καὶ σημάδευε τὸν πνευματικὸ τοῦ βασιλέως, καὶ τὴν ἰδίαν στιγμὴ ἓνας ἄλλος νέος ψηλὸς τοῦ κράτησε τὸ χέρι φωνάζοντας αὐστηρά:

—Κανεὶς νὰ μὴν ἀπλώσῃ χέρι σ' αὐτὸν τὸν ἀνθρώπο... Νὰ τὸν σεβασθῇτε σὺν νὰ ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Γεζίντ...

—Ναί, ναί, φώναξαν πολλοὶ τῶρα. Εἶνε ὁ εὐεργέτης μας, ὁ ἀδελφὸς Λουδοβίκος Ἀλιόγα...

Ὁ Πικουίλλο ἀνεγνώρισε στὸ πρόσωπο τοῦ νεαροῦ σωτήρος του τὸν πιστὸ ὑπηρέτη τοῦ Γεζίντ, πού συνήθως ἐρχόμενος ἀπ' τὴ Μαδρίτη, μαζί με τὸν Γογγαρέλο καὶ τοὺς ἄλλους αἰχμαλώτους, πού ὡδηγοῦσε στὴ Βαλέντια ὁ Γκαρντένιο ντέλλα Τρόμπα.

Ὁ νέος Μαυριτανὸς τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

—Τὴν τελευταία φορὰ πού σὲ συναντήσαμε μὰς ὠνόμασε ἀδελφούς σου καὶ σὺν τέτοιους μὰς περιποιήθηκε. Ἦρθε τώρα καὶ μὰς ἡ σειρά μας νὰ σοῦ ἀποδείξωμε τὴν εὐγνωμοσύνη μας.

—Σ' εὐχαριστῶ, ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ Πικουίλλο. σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ νέου.

—Νὰ μὴν κακοποιήσουν αὐτοὺς τοὺς δύο Ἰσπανούς, πού θέλησαν νὰ μὲ ὑπερασπισθοῦν ὅταν σὰς εἶδαν νὰ μπαίνετε.

—Ὅποιος κι' ἂν εἶνε ὁ θαῦμος τους καὶ τὸ δυνάμει, ἀπὸ τὸ θέλεις, δὲν θὰ τοὺς πειράξῃ κανεὶς.

—Σ' εὐχαριστῶ... Τώρα τρέξε νὰ ἐλευθερώσῃς τοὺς ἀδελφούς μας τοῦ χωριοῦ Βαρρέντο πού εἶνε κάτω στὴν αὐλὴ τοῦ ξενοδοχείου.

—Πηγαινὶς ἀμέσως... Καὶ μιὰ λέξις ἀκόμα. Νὰ μὴν μείνετε πολὺ σ' αὐτὴ τὴν πόλι. Πολυάριθμοι στρατοὶ εἶνε τριγύρω καὶ μπορεῖ νὰ εἰδοποιήσῃ νὰ σὰς περικυκλώσῃ...

—Μὴ φοβάσαι, κατεβαίνουμε μόνο γιὰ νὰ προμηθευθοῦμε τρόφιμα καὶ ὅτ' ἀνεβούμε πάλι ἀπὸψε στὰ λιμέρια μας...

—Θέλω, ἀδελφέ μου νὰ δῶ κι' ἐγὼ τὸν Γεζίντ... Ἐχω νὰ τοῦ μιλήσω...

—Θέλεις νάρθῃς στὸ βουνό;..

—Ναί, μὰ ὅχι σήμερα μαζί σας...

—Ἐλα, λοιπὸν, αὔριο κατὰ τὸ ἡλιοθασίλευμα, θὰ σὲ περιμένω κοντὰ στοὺς τρεῖς πρώτους βράχους. Μὰ ποῖός θ' αὐτὸς ὡδηγήσῃ ὡς ἐκεῖ:

—Ὁ Γογγαρέλο, πού μεγάλωσε σ' αὐτὰ τὰ μέρη, Ἀύριον, λοιπὸν, ἀδελφέ μου...

—Ναί, αὔριο τὸ δειλινό... Καὶ ὁ ὑπηρέτης τοῦ Γεζίντ κατέβηκε στὴν αὐλὴ γιὰ νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴ σωτηρίαν τῶν αἰχμαλτων ἀδελφῶν του.

Ὁ Πικουίλλο πλησίασε τὸν στρατηγὸ γιὰ νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ ὅτι ὤφειλε τὴ σωτηρίαν του στὴ χριστιανικὴ καλωσύνη πού ἔδειξε δταν συνήντησε στὸ δρόμο τοὺς αἰχμαλώτους πού μετέφερεν ὁ Γκαρντένιο ντέλλα Τρόμπα καὶ πού μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς κατῶρθωσαν νὰ δραπετεύσουν καὶ νὰ ἐνωθοῦν μετὰ τοὺς ἐπαναστάτες τοῦ Γεζίντ.

—Ὑστερα ρώτησε δὴθεν ἀδιάφορα τὸν Αὐγουστῖνο Ντὲ Μίντζια:

—Καὶ τώρα, τί σκέπτεσθε νὰ κάνετε, στρατηγέ μου;

—Ἄν οἱ διαταγὲς πρὸς ἐδῶσιν ἐκτελεθοῦν, ὁ Γκομέζ ντὲ Σίλβα μετὰ ἑκατόσιους ἱππεῖς δὲν περάσῃ ἀπὸψε ἀπ' τὴν Καρακόσα γιὰ νὰ πῇ νὰ σταθεύσῃ στὸ Οὐετί. Καὶ τότε οὔτε ἓνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἄπιστους δὲν θὰ ἐφεύγῃ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ. ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟ ΤΩΝ ΜΑΥΡΙΤΑΝΩΝ

Τὴν αλλή μερὰ, πρὶν νὰ δύσῃ ὁ ἥλιος, ὁ Πικουίλλο, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Γογγαρέλο, βγήκε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο καὶ ἔπηρε τὸν δρόμο τοῦ βουνοῦ.

Ἀπὸ περπατήσεως ἀρκετῆ ὥρα καὶ ἄρχισε πᾶ νὰ σκοτεινιάσῃ, ἔφθασε σ' ἓνα μικρὸ ὄροπέδιο, πού ὕψωνονταν πελώριοι βράχοι, τῶν

ποῖων οἱ κορυφαὶ ἐλαμπαν στὶς τελευταῖες ἀχτίνες τοῦ ἡλιοῦ πού εἶχε δύσει πᾶ στὸν ὀρίζοντα.

Ὁ ὑπηρέτης τοῦ Γεζίντ μετὰ μερικοὺς συντρόφους του περιμέναν ἐκεῖ τὸν Πικουίλλο.

—Ἐλα, ἀδελφέ μου, τοῦ εἶπε, μόνις τὸν ἀντίκρουσε. Ὁ ἀρχηγὸς σὲ περιμένει στὴ σκηνὴ του.

Ἡ συνάντησις τῶν δύο ἀδελφῶν στῆσις ἀρκετὰ συγκινητικὴ. Ρίχτηκαν ὁ ἓνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου, καὶ γιὰ πολλὴν ὥραν ἀλλάξαν τὰ φιλήματα, ἐνῶ τὰ μάτια καὶ τῶν δύο ἦσαν θορυβώδη.

Ὁ Πικουίλλο ἐκύτταξε μετὰ βλεμνὸν ἀνέσυχον τὸ ἀδυνατισμένο πρόσωπο τοῦ ἀδελφοῦ ὅπου καὶ δὲν ὑπόσχετο νὰ κρύψῃ τὴ λύπη πού τοῦ προξένησε.

—Ἀ! ἔκαμε ὁ Γεζίντ, ἐδῶ δὲν εἶνε θέβαια ὁ ἐπίγειος παράδεισος τῆς Βαλέντιας πού ζοῦσαμε. Οἱ κακουχίαι τοῦ πολέμου, οἱ στερεῖς, μὲ κατέβαλαν. Μὰ εἶμαι, ἀδελφέ μου, εὐτυχής, ὡστόσο, γιὰτὶ πολεμῶ ὑπὲρ πίστεως καὶ Πατρίδος. Σὺ ὅμως, γιὰτὶ ριψοκινδύνευσες νάρθῃς ὡς ἐδῶ ἀδελφέ μου; Ἐμαθεὶς τίποτε γιὰ τὴν Ἀϊζά, γιὰ τὸν πατέρα μας;

—Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πηγαινὶς στὴ Βαλέντια, κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως. Ἄς μιλήσωμε ὅμως πρῶτα γιὰ σένα... Ὁ πατέρας μας μὲ εἶχε παραδώσει, λίγες μέρες πρὶν φύγῃ, δύο ἑκατομμύρια ρετάνια, γιὰ νὰ τὰ δώσω στὸν δούκα Ντέ Λάρμα, ἂν κρατοῦσε τὴν ὑπόσχεσί του. Τὰ ἔχω μαζί μου καὶ σοῦ τὰ φέρνω τώρα...

—Σ' εὐχαριστῶ, ἀδελφέ μου, καὶ ἔκαμε πραγματικὰ μεγάλῃ ἀνάγκῃ ἀπὸ τὰ χρήματα αὐτά.

—Ἀκούσε με, εἶπεν ὁ Πικουίλλο. Ἀποφυγε δὸς μὴ νὰ χτυπηθῇς μετὰ τοὺς Ἰσπανούς. Εἶνε κρίμα νὰ χύνεται αἷμα τόσο ἀνθρώπινο αἷμα. Ἐχῶ τὴν βεβαιότητα ὅτι πολὺ σύντομα ὁ βασιλεὺς θ' ἀλλάξῃ τοὺς συμβούλους του, ὅτι γρήγορα ὁ δούξ Ντέ Λάρμα θὰ χάσῃ ὅτ' αὐτὸς χέρια τοῦ τῆν Ἐξουσία καὶ τότε τὸ διάταγμα τῆς ἐξορίας θ' ἀνακληθῇ καὶ ὁ πατέρας μας καὶ σὺ θ' ἀνακτήσετε δλα σας τὰ υπάρχοντα καθὼς καὶ οἱ ἀδελφοὶ μας.

—Μὰ πού βασιλεύεις ὅλες αὐτὲς τίς ἐλπίδες σου; ρώτησε ὁ Γεζίντ, πού δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ μιὰ τόσο μεγάλη εὐτυχία.

Ὁ Πικουίλλο τοῦ διηγήθηκε τότε τὸν σφοδρὸ ἔρωτα τοῦ βασιλέως πρὸς τὴν ἀδελφὴν του καὶ τὸν ἀνέφερε τὰ μέτρα πού ἔλαβε ὁ βασιλεὺς γιὰ νὰ ἐπαναφέρῃ δὸς μὴ νὰ γινῇ γρηγορότερα τὴν Ἀϊζά καὶ τὸν πατέρα τους στὴ Μαδρίτη. Τοῦ εἶπεν ὅτι



Ὁ Πικουίλλο, ὅμως ἔτρεξε μπροστὰ τους καὶ τοὺς σκέπασε μετὰ τὸ σῶμα του τὴν στιγμὴ πού οἱ Μαυριτανοὶ σὺν ἀγριεμένη θάλασσα πλημμύρισαν τὴν τραπέζια.



ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗ. ΓΟΥΜΕΝΑ.—Όταν ο Μαρσιάλ ά πεμακρίνη κάπως άπ' τη συστάδα των δένδρων του δάσους της Βουλώνης, ή Λευκή Ντ' Ωμόν κάλεσε τον Ιπποκόμο της Άρσιμπάλντ και τον διέταξε νά της πει τί είδε μέσ' στο δάσος και τί ξέρει. Ο Ιπποκόμος, τύπος πανηρού ανθρώπου άρχισε νά της εξηγή ότι συνήτησε δυό νεαρές έγγάτριες άπ' τις όποιες έμαθε ότι έρίσκονταν εκεί μέ έκδρομή που έκαμαν επί τη έορτή της κυρίας του καταστήματος στο όποιο εργάζονταν και πως ή κυρία αυτή λεγόταν κ. Μποστέλ. —Μπα!... ή διευθύντρια του καταστήματος των κεντημάτων που έινε της μόδας; Έκαμε ή Λευκή. —Άκριβώς! —Λέγε, συνέχισε ή Λευκή, που ήθελε νά μάθι περισσότερα. Λέγε, τί ξέρεις άκόμα.).

60V

— Ξέρω, λοιπόν, δεσποινίς, άρχισε ο Άρσιμπάλντ, πως ή μικρή μέ την όποια κουβέντιασα είναι μαθητευομένη... Είναι δυό άπό δαυτες στο έργοστάσιο... Ή άλλη είναι άκριβώς έκείνη που είναι λιγώτερο τολμηρή.

Ή Λευκή Ντ' Ωμόν δέν είχε πιά νά μάθι μεγάλα πράγματα άπό τον Ιπποκόμο της. Ή εκείνος όμως που είχε καταλάβει την σπουδαιότητα που μπορούσαν νάχουν οι πληροφορίες του είχε κρατήσει τις πιο ένδιαφέρουσες για τό τέλος.

Και καθώς ή άμαζών έτοιμαζόταν ν' άρχισι πάλι νά καλλιάζι, ο Άρσιμπάλντ έπρόφερε μέ μιάς:

—Επίστευε ότι δέν θά έκανα άσχημα άν φαινόμουνά περιέργος κι' έτσι

έμαθα πως ή διευθύντρια του εργοστασίου λέγεται...

—Καλά, διέκοψε ή Λευκή, ξέρω τώρα όσα θέλω νά μάθω και σέ είδοποιώ ότι κάτι θά κερδίσεις πάντα άν θέλεις νά μέ ύπηρετήσης πιστά.

—Μά μήπως δέν είμαι, άπό καρπό τώρα, στην ίδια τέρα ύπηρεσία της δεσποσύνης;

—Στην περίπτωση λοιπόν αυτή θάχης νά κάμης πολλά σέ λίγο...

—Δέν ζητώ καλύτερο παρά νά φανώ χρήσιμος στη δεσποινίδα.

—Θά τά θυμάμαι τά λόγια αυτά! είπεν ή Λευκή και μέ μιά κίνησι του μαστιγίου της άρχισε νά καλπάζι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' ΟΤΑΝ Ο ΕΡΩΣ ΟΔΗΓΗ

“Υστερ’ άπό κείνο τό πρωτό που πέρασαν στο δάσος της Βουλώνης τά τρία κυριώτερα πρόσωπα, που είχαν συναντηθι μέσά σ' αυτό υπό τις γνωστές περιστάσεις, καθένα είχε παραδοθι έκ μέρους του στις σκέψεις που ένέπνεε σ' αυτά ή κατάσταση.

Ο Μαρσιάλ ήταν εύτυχισμένος, ή εύτυχία του όμως δέν ήταν άπόλυτη. Ή έξερε τώρα ότι έπρεπε νά υπερβή πολλών ειδών δυσκολίας.

Εως εδώ πράγματι δέν είχε ύπολογισι τον νέο άντίζηλο που άνακηρυσσόταν πιο έπιφοβος άπ' όλους

τούς άλλους.

Δέν άγνοούσε θέβαια ως τότε τό αίσθημα που έτρεφε γι' αυτόν ή Λευκή Ντ' Ωμόν, ποτέ του όμως δέν είχε δώσει πολλή σημασία σ' αυτό.

Τό εξέλάμβανε ως άπλή φαντασία χαϊδεμένου παιδιού, ιδιότροπου που — τό πίστευε ειλικρινά — θά χανόταν μέ την ίδια ταχύτητα που είχε έλθει.

Τώρα όμως καταλάβαινε ότι κάθε άλλο παρά κάτι τέτοιο ήταν. “Όπως κι' άν είχε όμως τό πράγμα, ο Μαρσιάλ είχε σταθερή άπόφασι νά φθάσθ ως τά άκρα.

Βαυκαλίζονταν άπ' την έδέα ότι ή Λευκή Ντ' Ωμόν άγνοούσε την συνάντησι τού μέ την Τζέννη και όλο έρωτα και πλήρης άυτοπεποίθησι, σκεπτόταν, ότι θαπρεπε νά εργασθι έντατικά για την εύτυχία του, για τον γάμο του δηλαδή μέ την νεαρή εργάτιδα.

Ήξερε θέβαια και πολύ καλά μάλιστα έκ των πρώτων τά έμπόδια που θά του παρουσιάζονταν, τί τον έμελλε όμως για τά έμπόδια άφου ήταν θέβαιος ότι οι εύχές, του, ή έλπίς του, θά πραγματοποιώταν άρχά ή γρήγορα.

Τάχα την εύτυχία του δέν την είχε μαντεύσει στα θέλματα της Τζέννης; Δέν την είχε άναγνωρίσει στη γλυκεία εκείνη γλώσσα των λουλουδιών, όταν ή εργάτρια έφτιανε την άνθοδέσμη που προώριζε γι' αυτόν;

Ός πρὸς την Τζέννη, άπό την ήμέρα της συναντήσεώς της μέ τον Μαρσιάλ, μετεβλήθηκε έντελώς. Για τό νεαρὸ κορίτσι, ή συνάντησις εκείνη ήταν μιά συγκίνησις άπρόοπτη. Και τις μέρες που την έπακολούθησαν έμεινε υπό τό κράτος της έντυπώσεως που είχε νοιώσει τόσο ζωηρά ως και της εύτυχίας που γέμιζε την ψυχή της. Μ' ένα λόγο ή Τζέννη, δοκίμαζε τώρα μιά όλότελα νέα γι' αυτήν χαρά.

Ποτέ, άκόμα κι' όταν είχε πάρει τό πρώτο γράμμα του Ζακόμπ Μενιέ, που εύλογοίσε τον ούρανό γιατί, ύστερα άπό τόσα χρόνια ξανάβρισκε τό παιδί του, ποτέ ή Τζέννη δέν είχε δοκιμάσει τό συναισθηματικό όταν ή σκέψις της έτρεχε άφηνικά στον Μαρσιάλ.

Και τό φτωχὸ κορίτσι, έγκαταλείπονταν, γ λ υ κ ά

στο συναισθημα αυτό που λές και τό γευτόταν σιγά-σιγά.

Άλλά και γενικώτερα είχε μεταβλήθι πολύ ή Τζέννη. Δέν είχαν περάσει παρά έλάχιστες μέρες άπό την έξοχική έκδρομή στο δάσος της Βουλώνης και είχε έντελώς μεταμορφωθεί.

Αντί του άλλου περιλπου ύφους που άποτύπωνε τη θλιψη πάνω σ' όλα τά χαρακτηριστικά της, τό πρόσωπό της είχε πάρει τώρα τις αλφινίδες εκείνες έκφράσεις που φαίνονται σαν ν' άντανάκλουν την ευχαρίστησι της ψυχής.

Όλα τώρα έδειχναν ότι ή Τζέννη ήταν εύτυχισμένη! Εύτυχισμένη γιατί άγαπιώταν... Εύτυχισμένη γιατί εκείνος πρὸς τον όποιον πέταξαν οι πρώτοι έρωτικοί στοχασμοί της, τούς είχε δεχθι, τούς είχε εμποτισθι και τούς είχε δώσει τη θέση που άξίζαν στην καρδιά του.

Και ή εύτυχία αυτή έεδηλωνόταν μέσα της, χωρίς νά σκεφθι καν ν' άποκρύψι, χωρίς νά θελήσθ ούτε πρὸς στιγμήν νά κρατήσθ μυστικά τά ήδονικά συναισθήματα που δοκίμαζε.

Άλλά και ή εργασία πη γαινε θαυμάσια τώρα, για τη χθεσινή αυτή μαθητευομένη που φαινόταν ότι σύντομα θά εξέλισσόταν σε πρώτης τάξεως εργάτιδα.

“Εδειχνε πως κατέβαλλε έξαιρετικό ζήλο στη δουλειά της, πως ήθελε πολύ σύντομα νά προοδεύσθ.

—Έχει χέρι άληθινής νεράδας, αυτή ή Τζέννη, φώναζε ή άρχιεργάτρια καθώς εξέταζε τη δουλειά της μιά μέρα.

Και ή κ. Μποστέλ που έτυχε νά βρίσκεται εκεί κοντά πρόσθεσε ευχαριστημένη:

—Σας συνιστώ, κορίτσια, νά προσέχετε τη δουλειά της, γιατί ή μαθήτρια αυτή, σέ λίγο καιρό άσφαλώς θά υπερβή την δασκάλισά της.

Και ή Παυλίνα, ή διαβολο-Παυλίνα, άκούοντας τά ρα αυτούς τούς συχνούς έπαίνους, γελοῦσε κρυφά. Και γελοῦσε γιατί μόνον αυτή γνώριζε την αίτια της μεταβολής αυτής που είχε συντελεσθι, τόνον σωματικῶς, όσον και ήθικῶς πάνω στη νεαρή φίλη της. Συνέχαιρε μάλιστα τον έαυτό της γιατί συνετέλεσε κι' αυτή πρὸς τοῦτο.

Και όταν ή κ. Μποστέλ, πίστευε και έπιβεβαίωνε ότι ή προσεχής άφίξις των γονέων της, έκαμαν τόσο χαρωπή την Τζέννη, ή Παυλίνα προσποιώταν ότι ήταν

κι' αυτή της ίδιας γνώμης και το άπεοείκνυε μέ χίλια τεχνάσματα, σαν αληθινό ζιζάνιο του εργοστασίου που ήταν.

Ή αλήθεια θέβαια είναι, ότι στο τελευταίο του γράμμα, εκείνο που είχε πεσει στα χέρια της Λευκής Ντ' Ωμόν, ο Ζακόμπ Μενιέ, έγραφε πως σέ λίγο θά έρχονταν ξαφνικά στο Παρίσι, για νά κάμθι έκπληξι στη μικρή του Τζέννη, και αυτό είχε συντελέσει άρκετά στη χαρά που ζωγραφίζονταν πάνω στο πρόσωπο της νεαρής εργάτριας.

Αυτό θέβαια ήταν φυσικό, γιατί σαν φιλοστοργος που ήταν ή Τζέννη δέν μπορούσε παρά νά χαρή στη σκέψι ότι ύστερ' άπό λίγο θά έρισκόταν άνάμεσα στην οικογένειά της.

Ή Παυλίνα όμως ήξερε πολύ περισσότερα. Κι' άφου λίγες μέρες μετά την έκδρομή στο δάσος της Βουλώνης δέν είχε τίποτε σχετικό, στο τέλος δέν μπόρεσε νά κρατηθι περισσότερα.

—Μά την άλήθεια, τόσο τό χειρότερο, είπεν στην Τζέννη, την στιγμή που κι' οι δυό μαζί τακτοποιούσαν τό διαμέρισμα εργασίας, ύστερ' άπ' την άναχώρησι των εργατριών. Τόσο τό χειρότερο, θά σκάσω σαν μπόμπα, γιατί έχω ένα σωρό πράγματα νά σοῦ πῶ, άγάπη μου, που δέν μπορώ νά κρατήσω πιά μέσα μου.

Σ' άγαπάει, λοιπόν, και δέν τό λές, παληκορίτσο, πρόσθεσε πονηρά, Ήραία μου τό πληρώνεις που σέ βόήθησα... Μάλιστα, κυρία μου, άν δέν άναλάμβανέγώ νά γράψω στον έρωμένο σου, ποτέ ο κ. Μαρσιάλ δέν θά έρισκόταν στο δάσος της Βουλώνης, άκριβώς την ώρα που μπορούσε νά κουβεντιάσθι μέ την δεσποινίδα Τζέννη Μενιέ...

—Πώς; Έσύ, λοιπόν;... —Μάλιστα, κυρία μου, έγώ! Λυπώμουνά νά σέ βλέπω τόσο λυπημένη κι' έπειδή ήξερα την αίτια της μελαγχολίας σου, έκανα... ό,τι έπρεπε!

—Ω, σ' ευχαριστώ!... φώναζε ή Τζέννη χωρίς νά καταλάβθι ότι παραδεχόταν έτσι σαν άληθινές τις παρατηρήσεις που της έκαμε ή μαθητευομένη.

—Λοιπόν, έκαμε ή Παυλίνα, κατευχαριστημένη γιατί έβλεπε ότι τό μικρό τέχνασμα της είχαν επιτύχει, θά μὸς πῆς τά μυστικά σου νά σοῦ πῶ κι' έγώ τά δικά μου;...

Χαμογελοῦσε και μισοκλείνοντας έκφραστικά τό μάτι, πρόσθεσε:

—Άφου μὸς είπες πως άγαπιωόαιε και τό είπατε αναμεταξύ σας, είναι ή σειρά μου τώρα, άγαπητή μου Τζέννη, νά σοῦ καμώ κι' έγώ γνωστή την εύτυχία μου...

—Τι εύτυχία, λοιπόν, σοῦ συνέβη; ρώτησε ή Τζέννη, που άδίκά προσπαθούσε νά κρύψθ την στενοχώρια της γιατί μάντευσε τό μυστικό της.

—Ξέρεις, άγάπη μου, όπου νάναι έφθασει!... Καταλαβαίνεις θέβαια ποιός...

Και ή μοδιτρούλα, άκτι νοβολώντας όλη άπό χαρά στη σκέψι «εκείνου» έζηκούθησε στον ίδιο παιχνιδιάρικο τόνο:

—Ναι, άγάπη μου, έγραψα στη θεία μου, που μὸς δειξε τό γράμμα την περασμένη Κυριακή, που πήγα νά την δῶ... Γυρίζει άπ' την περιόδεία του που κάνει σ' όλη τη Γαλλία... Και τώρα, βλέπεις, ήρθε και ή σειρά μου νά καλοπεράσω ὡσου νά γίνω γυναίκα του «λεγαμένου» μου.

Και ένοιωθε ιδιαίτερα ευχαρίστησι χαρακτηρίζοντας τον έρωμένο της μέ την άπλή αυτή λέξι.

Ή Τζέννη είχε άκούσει μ' ευχαρίστησι τη φίλη της που τόσο λίγο έκρυβε την εύτυχία που ένοιωθε στην ίδια ότι σέ λίγο θά ξανάθλεπε τον άρραβωνιαστικό της.

Ή Παυλίνα άλλωστε δέν προσπαθούσε καθόλου νά κρύψθ την εύτυχία αυτή, γιατί σέ λίγο φώναζε:

—Ξέρεις, άγάπη μου, πως είναι καιρός, πολὺς καιρός που δέν τον... που

δέν φιληθήκαμε, θέλω νά πῶ! Σοῦ λέω λοιπόν πως την έλλειψι αυτή την ώρα θά πάρα πολύ... Είναι, βλέπεις, πράγμα που δέν μπορείς νά κάνης χωρίς αυτό, Τζέννη μου, πρόσθεσε μ' ένα χαμόγελο που έξέφραζε όλη την άφέλεια, που ύπηρεχε στο κεφάλι εκείνο ένὸς κοριτσιού, που γεννήθηκε άπό τά σπλάχνα του λαοῦ και που δέν είχε πάρει παρά τη στοιχειώδη έκπαίδευσι του λαοῦ που πρέπει νά ζήσθ εργαζόμενος.

“Υστερα αλλάζοντας τόνο είπε μέ σιγώτερη φωνή στη Τζέννη:

—Σοῦ τά λέω όλα αυτά, σαν καλή φίλη, και νά μὴν παραξενευθῆς όταν, ύστερα άπό λίγες μέρες, δέν μέ ξαναδῆς πιά στο έργοστάσιο. Φυσικά, εξακολουθήσε βλέποντας τη φίλη της νά κάνθ κίνημα έκπληξεως, αυτό δέν θά πῆ πως αφήνω για πάντα τό έργοστάσιο. Κάθε άλλο! Μόνον που ή θεία μου έπέτυχε νά μὸς δώσθ ή κ. Μποστέλ κάμποσες μέρες άδεια για νά μπορέσω νά πάω στο μέρος που γεννήθηκα για νά... καταλαβαίνεις... ή μάλλον δέν καταλαβαίνεις έντελώς. Πρόκειται για ένα συμβούλιο έπειδι δέν είμαι άκόμη ένήλικος και δέν έχω ούτε πατέρα, ούτε μητέρα... “Όλα θέβαια αυτά γίνονται για τον τύπο.

Δέν θά μὸς φάνε όμως πόλυ καιρό, δεκαπέντε μέρες ίσως ή τρεις εβδομάδες τό πολύ-πολύ... Λοιπόν, άγαπητή μου μου Τζέννη, θά μείνης μόνη και θά κάνης

Κατάλαβε μάλιστα ότι έπρεπε νά κρατήσθ μυστικό, άπό τον πατέρα της, τό έπεισόδιό της μέ τον Μαρσιάλ, και τοῦτο για χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των δεκαπέντε ημερών.

Εκείνο που εξηγεί την έπιφύλαξι αυτή έκ μέρους της έμπαθους και φλογεράς νέας είναι ότι, άκριβώς τις ήμέρες εκείνες ο δικηγόρος στο γραφείο του όποίου εργάζονταν ο Μαρσιάλ, θέλησε νά προσλάβθι τό νεαρὸ συνάδελφό του σέ μιά έπαρχιακή δικη.

Καθώς θά άπουσίαζε λοιπόν ο Μαρσιάλ, ή Λευκή είχε όλο τον καιρό νά προσκευάσθ τούς συνδυασμούς της και νά καταστρώσθ τό σχέδιό της, ὡστε ο Μπερέν, κατά την έπιστοφή του, νά συλληφθι σαν σέ παγίδα.

Πρέπει δέ νά προστεθι ότι ή δεσποινίς Λευκή Ντ' Ωμόν δέν άμφεβάλλε ούτε



— Πώς; Έσύ, λοιπόν, έγραψες τό γράμμα;... —Αυτός ή Τζέννη.

στιγμή **Οτι** ο Μαρσιάλ αν έβρισκόταν στην ανάγκη να έκφρασθῇ κατηγορηματικά μπρος στον προστάτη του, θα θυσίαζε άμέσως και τους φλογερότερους πόθους του και τις προσφιλέστερες του έλπίδες, μπρος στο ζήτημα της εϋπρέπειας και προ παντός της εύγλωμοσύνης.

Ήθελε με κάθε τρόπο να έκδικηθῇ τον Μαρσιάλ για τη σιωπηλή του στάση, την στιγμή που εκείνη κατακόκκινη από έρωτική παραφορά του έδιήλωσε ότι τον αγαπούσε.

Επεφύλασσε, λοιπόν, στον εαυτό της τη χαρά να πιάσῃ στην παγίδα, το ψυχρό εκείνο πρόσωπο, τον άκατάδεκτο εκείνον νέο, τον άνθρωπο αυτόν που άκούοντας όσα του έλεγε δεν ρίχτηκε στα πόδια της, δεν την άγκάλιασε τρελλά και δεν κόλλησε τα χείλη του πάνω στα δικά της.

Είχε λοιπόν προετοιμάσει πολύ έμπειρα την παγίδα που έστηνε στον Μαρσιάλ ή κόρη του Γκοντράν. Φθάνει μόνο να κατώρθωνε να τον φέρῃ μπροστά στην εργάτρια που αγαπούσε.

Και τότε, μπροστά στον πατέρα της, ή Λευκή Ντ' Ωμόν θ' άναφωνούσε:

—Πατέρα μου, να εκείνη που ό κ. Μαρσιάλ Μπερέν προτιμά από μένα!

Δεν άμφεβάλλε ότι την ίδια στιγμή ή εργάτρια θα ώρμούσε έξω σαν τρελλή ή καλύτερα σαν μια δυστυχισμένη που ή τρομερά άποκάλυψῃ την έπληξε κατακαρδία.

Και ή πλουσιωτάτη αυτή νέα, ή άριστοκράτειρα αυτή, ή εύτυχισμένη αυτή θνητή, που έφθανε ναθέλει μόνον για να δῇ στα πόδια της ένα σωρό πλούσιους νέους, χαιρόταν έκ των προτέρων για το κακό που θα προέκυπτε.

Κι' άφού πήρε σπέναντι του Μαρσιάλ όλες τις δυνατές προφυλάξεις, ώστε να μην άποτύχη το σχέδιό της, ή Λευκή Ντ' Ωμόν, θέλησε να κανονίσῃ τα πράγματα ώστε ή άνύποπτη εργάτρια να βρεθῇ την ώρισμένη μέρα και ώρα στο μέγαρο Ντ' Ωμόν.

Το σχέδιον ήταν βέβαια πολύ τολμηρό, αλλά και ή μοναχοκόρη του κληρονόμου του κόμητος Μοράν φημιζόταν πάντοτε για την πόλμη της.

★ Αφού βεβαιώθηκε ότι δεν ήταν πιά δυνατόν να πάρουν γράμμα του Μαρσιάλ—ό ταχυδρομικός διανομεύς των έπορχιών είχε κάμει ήδη το γύρο του—

διέταξε να ζεύουν το μικρό κουπέ με το όποιο συνήθιζε να κάνουν τους πρωινούς δρόμους της.

Πού θα πήγαινε; Δεν είναι δύσκολο να το μαντεύσῃ κανείς.

Ή δεσποινίς Ντ' Ωμόν, άφού προμελέτησε καλά το σχέδιό της και σκέφθηκε επί καιρό και σοβαρά όλες τις συνέπειες που μπορούσε να χῃ ή έκτέλεσίς του, διέταξε τον άμαξά της να την οδηγῇ στο κατάστημα κεντημάτων της κ. Μποστέλ, που ήταν τότε της μόδας στην άριστοκρατική Παρισινή κοινωνία.

Τό όνομα της κ. Μποστέλ συχνά άναφερόταν στα διάφορα σαλόνια και ήταν φυσικώτατο να πηγαίνῃ και ή Λευκή στο μοντέρνο αυτό κατάστημα, με το πρόσχημα ότι θάκαμε διάφορα ψώνια.

Τό μόνο δύσκολο για τό παράτυλο εκείνο κορίτσι ήταν να βρῇ τον τρόπο που θα κατώρθωνε να πάρῃ μαζί της την Τζέννη Μενιέ, της οποίας τυχαίως είχε μάθει τ' όνομα.

Όταν ή Λευκή έφθασε σῆς κ. Μποστέλ άναγκάσθηκε να περιμένῃ σ' ένα μικρό σαλονάκι ώπου να τελειώσῃ ή εργοστασιάρχισ με μερικές της πελάτιδες.

Ενῶ λοιπόν περίμενε, δχι χωρίς να έκδηλώνῃ την άνυπομονήσῃ της χτυπώντας νευρικά τό πόδι της στο πάτωμα, τά κορίτσια του καταστήματος περνούσαν ένα-ένα άπ' τό δωμά

τιο άναμονής για να δούν την άριστοκρατίδα αυτή που πρώτη φορά έρχόταν στο κατάστημά τους.

Κρίμα που δεν είναι έδω ή Παυλίνα, έκαμε ή άρχιεργάτρια, άφού πέρασε κι' αυτή με τη σειρά της άπ' τό δωμάτιο άναμονής. Μονάχα ή Παυλίνα θα μπορούσε να μάθῃ ποιά είναι αυτή ή νεαρά άριστοκράτισ και πώς την λένε.

Κι' ενῶ μιλούσε ή άρχιεργάτρια τά θέλματα όλων των κοριτσιών διηθούνταν προς την Τζέννη σαν να θέλανε να πουν ότι ή δεύτερη αυτή μαθητευόμενη δεν ήταν ικανή να ίκανοποιήσῃ την περιέργειά τους.

Όστόσο ή Τζέννη με τά μάτια χαμηλωμένα φαινόταν τελείως άδιάφορη προς ό,τι λεγόταν και γινόταν στο εργαστήριό.

Είχε περάσει μισή ώρα τώρα άπ' τη στιγμή που ή δεσποινίς Ντ' Ωμόν συζητούσε με την κ. Μποστέλ, όποτε ξαφνικά, ή άρχιεργάτρια, μπαίνοντας στο διαμέρισμα εργασίας, ζήτησε με τό θέλημα της τη μαθητευόμενη και της είπε:

—Εσύ Τζέννη, έτοιμάσου ν' άνεβῇς με τη νέα πελάτιδα στ' άμάξι της.

Ή Τζέννη σήκωσε τά μάτια της σαν να φανταζόταν καμμιά άπ' τις συνηθισμένες άστειότητες των έργατριών και δεν κινήθηκε άπ' τη θέσι της.

Ή άρχιεργάτρια όμως δεν άστείευόταν καθόλου

και επανέλαβε έντονότερα:

—Έλα μικρή, θάλε γρήγορα τη μπλερίνα και τό καπέλλο σου, γιατί να, οι δυο καπελλίερές είναι έτοιμες, κιόλας.

★ Δεν είναι δύσκολο να καταλάβῃ κανείς γιατί ή άρχιεργάτρια έδινε, έτσι ξαφνικά, την έντολή αυτή στη Τζέννη.

Ή δεσποινίς Ντ' Ωμόν, που απέθλεπε πάντοτε στο άρχικό της σχέδιο, προσπίστηκε ότι ήθελε να συμβουλευθῇ τον πατέρα της για κείνο που ήθελε να διαλέξῃ και είπε στην κ. Μποστέλ:

—Μπορείτε νομίζω, να στείλετε ένα κοριτσάκι στο σπίτι. Θά τό πάρω στο κουπέ μου και θα γυρίσῃ πάλι έδω με τ' άμάξι.

Ή εργοστασιάρχισ δέχθηκε άμέσως και καλώντας μια πωλήτρια τη διέταξε να είδοποιήσῃ την Τζέννη να έτοιμασθῇ.

Ή Λευκή Ντ' Ωμόν έπαιξε αρκετά έπιτυχημένα τό ρόλο της. Όστόσο μόλις κατώρθωσε να κρύψῃ την χαρά της, όταν είδε τη νεαρή εργάτρια, φέρνοντας τις δυο καπελλίερές, να κατεβαίνῃ πριν άπ' αυτήν για να την περιμένῃ στο άμάξι.

Απεχαιρέτησε την κ. Μποστέλ και με τόνο περιφρονητικό, άγέρωχο, είπε στη Τζέννη:

—Ανέβα στ' άμάξι!

Αντίθετα άπ' ό,τι περιμένα ή Λευκή, ή νεαρή εργάτρια δεν φάνηκε καθόλου στεναχωρημένη όταν υποχρεώθηκε να καθῆσθῃ δίπλα της, ούτε κατέληφῃ από ματαιόδοξες σκέψεις που θα την έβλεπαν μέσα στο άρχοντικό εκείνο άμάξι μαζί με μια κομψή δεσποινίδα της άριστοκρατίας.

Κάθισε, τηρώντας την αξιοπρεπή στάσι της εργάτριας που είχε συνείδησι της θέσεώς της και πού, άποζώντας από την εργασίας της, ήξερε να γίνεται σεβαστή, στην ανάγκη.

Σ' όλη τη διάρκεια της διαδρομής ή Λευκή Ντ' Ωμόν, ένοιθε διαρκώς τον πειρασμό να λύσῃ τη σιωπή με καμμιά πειρακτική φράσι προς την εργάτρια και άνυπομονούσε να δῇ πώς θα φερόταν προς αυτήν ή νέα εκείνη που είχαν τολμήσει να κάμουν αντίζηλό της.

Και ή τολμηρά άριστοκράτισ ένοιωθε κάποια δειλία μπρος στην αξιοπρεπή και μετρίοφρονα μαζί στάσι της εργάτριας.

(Ακολουθεῖ)

ΜΙΑ ΒΡΑΔΥΑ ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ ΤΟΥ ΜΠΡΑΙ

Ένα άριστουργηματικό διήγημα του νέου Ίταλου συγγραφέως Φ. Μ. Ματσιό

Έπειδή ό καιρός περνούσε και οι διακοπές κόντευαν να τελειώσουν, ή Ντόρα αποφάσισε να πάῃ μόνη και να ιδῇ την περίφημη λίμνη του Μπραί, μια θραυιά με πανσέληνο. Μπήκε σ' ένα αυτοκίνητο και καθισμένη κοντά στον σωφέρ, απέλαμβανε τη δροσιά της νύχτας ανάμεσα στο δάσος που ξανοιγόταν ό δρόμος ως τη λίμνη. Σαν έφτασαν, ό σωφέρ σταμάτησε και είπε στην επιβάτιδα:

—Ή λίμνη του Μπραί.

Ή Ντόρα κατέβηκε. Άριστερά της άντίκρουσε έναν στυλό φωτισμένο και μια πινακίδα, κι' άμέσως κατάλαβε πώς ή λίμνη βρισκόταν προς τά εκεί και προχώρησε.

Τό δρομάκι ήταν έρημο, ή ατμόσφαιρα γεμάτη άρώματα από τό δάσος και παράξενες σκιές απλώνονταν γύρω στο μαγευτικό τοπίο. Πέρασε μια ξύλινη γέφυρα, πρὶν άνομα άντικρύσῃ τη λίμνη, και την ίδια στιγμή, ένοιωσε μιάν ανατριχίλα να την άγκυλιάξῃ. Είχε τό συναίσθημα πώς και κάποια άλλη φορά είχε περάσει από εκείνη την ξύλινη και γραφική γέφυρα... «Περίεργο», σκέφθηκε. Και έξακολούθησε τό δρόμο της. Ξαφνικά όμως στάθηκε συγκρατώντας την άναπνοή της. Δεν είχε σκεφθῇ τό φεγγάρι!

—Ωί, έκαμε.

Μπροστά της ξανοιγόταν μια άδυσσος γεμάτη άστέρια, ένα άπειρο από άστέρια: άστέρια στον ούρανό και στο νερό και δυο φεγγάρια, όμοια, άσημένα, φανταστικά. Προσπάθησε να ξεχωρίσῃ τὸν πραγματικόν ούρανό από τὸν φανταστικό κι' άναποδογυρισμένον μέσα στα ἴσυχια νερά της λίμνης, άλλ' όταν τό κατώρθωσε, αντίκρουσε επί τέλους τη λίμνη του Μπραί. Παντού βασίλευε μια θαυιά σιωπή, ύπνωτική, έκφοβιστική, σχεδόν σαν μια αλβία άμνησία. Την ίδια εκείνη στιγμή, ή Ντόρα ένοιωσε πὸ έντονο τό συναίσθημα που την τρώαζε λίγο προητέρω. Και μουρμούρισε σαστισμένη: «Μά έχω ξανάρθει έδω, έχω ξαναιδῇ αυτή τη λίμνη...» και φοβήθηκε κάνοντας αυτή τη σκέψι... Άνεγνώρισε μάλιστα και τό κατάνυκτο έκπλησμά στις όχθες της λίμνης.

Τό άνεγνώρισε; Μά άφού δεν είχε έπισκεφθῇ ποτέ στη ζωή της αυτή τη λίμνη; Ποτέ! Ποτέ! Τότε γιατί αυτό τό συναίσθημα; Ήταν μήπως τρελλή; Άντιστάθηκε στην παραχή της και σαν σὸ όνειρο προχώρησε προς τ' άριστερά, στο δρομάκι ανάμεσα στη λίμνη και στο δάσος. «Τώρα έδω ή λίμνη προχωρεῖ μέσα στο δάσος», σκέφθηκε. Ήταν αλήθεια.

Πὸς τώφερε; Κάθισε σ' έναν πέτρινο πάγκο κυτίζοντας τά άκίνητα νερά, που

φώτιζε τό φεγγάρι με άσημένα άπόχρωσι.

★ Ξαφνιάστηκε. Στο δρομάκι είχε παρουσιασθῇ μια άνθρώπινη σιλουέττα, ένας άνδρας, που προχωρούσε σιγά σιγά κάτω από τό σελήνόφως.

—Καλησπέρα, είπε ό άνδρας μ' εύγένεια και προσπέρασε, αλλά δεν άργησε να ξαναγυρίσῃ και να καθῆσθῃ κι' αυτός στο πέτρινο παγκάκι, κοντά στη Ντόρα, που άπάντησε με σιγανή φωνή στον χαιρετισμό του.

Ή νέα έτρεμε. Και δεν είχε τό θάρρος να πῇ στον εαυτό της πὸς άλλη μια φορά, στις όχθες της λίμνης του Μπραί, είχε βρεθῇ κοντά σ' έναν άνδρα!... Ό άγνωστος αλλήσε: —Μαγευτική αυτή ή λίμνη, ε;

—Γοητευτική!, άπάντησε εκείνη.

—Τὴν έχετε ξαναεπισκεφθῇ, δεσποινίς;

—Όχι, είπε άφού έδίστασε λίγο για ν' άπαντήσῃ.

—Ούτε κι' εγώ.

Σάλασαν κι' οι δυο.

—Είμαι βέβαιος πὸς δεν ἦρθα ποτέ έδω, επανέλαβε ό άγνωστος με πὸ σταθερή φωνή. Μόλις ἦρθα τώρα, με τό αυτοκίνητό μου, για πρώτη φορά. Κι' όμως θέλετε να σὰς όμολογήσω κάτι; Νομίζω πὸς έχω ξαναιδῇ αυτή τη λίμνη. Τί περιεργο, ε;

Ή Ντόρα ανατρίχιασε.

—Αλήθεια; μουρμούρισε. Ρεῦματι άναμνήσεων που δεν ἦσαν δικές της, διέτρεχαν τό είναι της. Κι' επί πλέον κι' ό άγνωστος έλεγε πὸς... «Όχι! Όχι! Ήταν ένα φαινόμενο αὐτοπυθολῆς ή κάτι τό παρόμοιο!

—Θέλω να σὰς προσέσω και κάτι άλλο ακόμη, επανέλαβε ό άγνωστος με σιγανή φωνή. Έχω τό περίεργο συναίσθημα ότι κάποτε ξανανέθησα σ' αυτό τό πέτρινο παγκάκι, κοντά σέ, μια γυναίκα, κάποια μακρινή έτοχή! Περίεργο! κι' ό άγνωστος προσάφησε να γέλασῃ επάνω στο παράξενο των σκέψεών του. Θά πῇτε πὸς είμαι λίγο τρελλός! Ε;

Μ' ένα ίχνος φωνῆς εκείνη άπάντησε:

—Όχι.

—Εύχαριστώ, έκαμε τότε

έκλεινος σιγανά. Άσφαλός,

έπρόσθεσε, προδίδεται για ένα φαινόμενο του ύποσυνειδήτου. Κάποιος θα μου μίλησε για τη λίμνη του Μπραί κι' εγώ...

Ή Ντόρα τον διέκοψε με μια κίνηση, και με πινυμένη φωνή είπε:

—Μά σέ μένα ποιός

μίλησε για τη λίμνη;

—Σ' εσάς;

—Ναί, ναί, γιατί

κι' εγώ... κι' εγώ

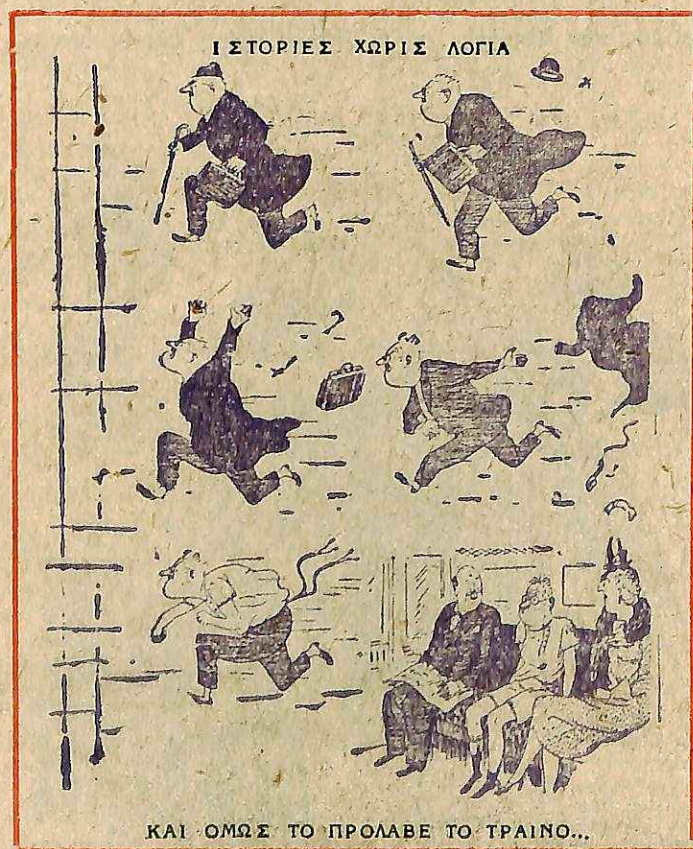
νοιώθω πὸς έζησα κά-

ποτε μια βραδυά σαν

κι' αυτή, στην όχθη

αυτῆς της λίμνης και

πὸς εκάθησα κοντά



ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΤΟ ΠΡΟΛΑΒΕ ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ...



Ένα άνδρα!...
—Όχι δά!
—Έτσι είναι, όπως σάς λέω!
—Κι' έσείς σάν κι' έμένα; Τό ίδιο συ-
ναίσθημα;...
—Ναί, ναί, μιὰ περασμένη εποχή...
Κυτάχτηκαν άόχταγα μέσα στο ήμί-
φως.

—Και νοιώθετε σάν κι' έμένα, πώς κα-
θήσατε κάποτε εδώ;
—Ναί! Ναί!
—Μ' έναν άνδρα;
—Ναί!... Ναί!...

Η Ντόρα μιλούσε συγκεκριμένα και τὰ
νεύρα της κόντευαν νά σπάσουν.

—Καθήσαμε εδώ... Δεν ξέρω πότε...
άλλα κάποτε!

—Περίεργο!, είπε ο άγνωστος, άλλ' ή-
μέσως ή δυσπιστία τόν κυριεύσε. Δεν εί-
ναι δυνατόν!, μουρμούρισε.

Κι' όμως κι' οί δυο έννοιωθαν πώς δέν
εγγελιόνταν. 'Υπήρξε, σέ μιάν ακαθόριστη
εποχή της ζωής τους, κάποια θραυιά που
έπέρασαν μαζί στις όχθες του Μπραί—
μιὰ γλυκειά και φεγγαρόλουστη θραυιά
γνωρίστηκαν, οί καρδιές τους μίλησαν, ά-
γαπήθηκαν... Μά οί ίδιοι; "Όχι! "Όχι
αυτοί! "Ίσως δυο άλλες ζωές που μετεμ-
ψυχώθηκαν στις δικές τους;

Κυττούσαν την άσημένια λίμνη. 'Εκεί-
νη τή λυπημένη λίμνη, την ήρεμη, τή πα-
ραμυθένια, από την οποία ύψωνόταν μιὰ
μαγευτική σιωπή που τόσο έμοιαζε με κά-
τι τὸ υπερφυσικό. Γιατί κι' οί δυο τώρα
πιά ήταν πεπεισμένοι πώς ζούσαν μέσα
σέ κάτι τὸ άπόκομο.

—Ίσως, τόλμισε νά ψιθυρίση εκείνος
περνώντας την παλάμη του από τὸ μέτω-
πό του, ή λίμνη αυτή νά μάς μαγεύη. 'Ε-
γώ...

Δέν ήξερε πιά τί νά πῇ. Βασίλευε μέσα
του μιὰ άκατανίκητη συγκίνηση. Μὲ χα-
μηλή φωνή, σάν ν' άκουγε την πιδ θαθεία
φωνή της ψυχής του, έπρόσθεσε:

—Κι' όμως είν' αλήθεια. Τὸ νοιώθω.
Σ' αυτή εδώ την πέτρα έγώ γνώρισα μιὰ
γυναίκα... ένα άξιολάτρευτο πλάσμα!...

—"Ω!, έκαμε ή Ντόρα ανατριχιάζοντας
κι' άρπάχτηκε από τὸ σκαμνί του, σάν
νόθελε νά την προστατεύση από τὰ φαν-
τάσματα που την έκινώνταν.

—Έτσι γνωρίστηκαν ὁ Πάολο και ή
Ντόρα ή... ξαναγνωρίστηκαν.

—"Ο ίδιος ὁ Πάολο μὲ διηγήθηκε αυτή
την ιστορία ένα μήνα μετά τὸς γάμους
του. Βρισκόμαστε σὸ σπίτι του. Μὲ κά-
ποια πρόφασι, τὸν παρεκάλεσα νά μὲ
δείξη τή βιβλιοθήκη του. Δέχτηκε. Κι'
έκει δέν άρρησα ν' άποκαλύψω, σ' ένα
ράφι, δυο αντίτυπα ενός και τοῦ αὐτοῦ
έργου. Ένός ροιάντισου τοῦ Κάουε.

—Πώς βρίσκονται στή βιβλιοθήκη σου
δυο αντίτυπα τοῦ ίδιου έργου; τὸν ρώ-
τησα.

—Απλούστατα, μὲ ἀπάντησε ὁ Πάολο.
Τὸ ένα τὸ εἶχα ἐγώ και τὸ άλλο τὸ έφερε
ή γυναίκα μου.

—"Ω!...

Τὸν παρεκάλεσα και μὲδῶσε νά δια-
βάσω τὸ βιβλίο. Καί μέσα σ' αὐτὸ θρῆ-
να τή λίμνη τοῦ Μπραί, την αφήγησι τοῦ
ερωτικού εἰδυλλίου δύο νέων, έτσι άκρι-
θῶς ὅπως μὲ διηγήθηκε ὁ Πάολο τὸ δι-
κὸ του με την Ντόρα.

—Ὅσοιδήποτε ζήλευν τὸν Πάολο γιατί
γνώρισε τή γυναίκα του μιὰ φεγγαρόλου-
στη θραυιά, στις όχθες μιᾶς μαγευτικῆς
λίμνης...

—Επλεξαν τὸ ερωτικό τους ρομάντσο μ'
όλη την πολίσι μιᾶς μαγευτικῆς κι' άστρο-
κεντημένης λίμνης, που σ' αὐτὴν βαφτι-
ζόταν τὸ άσημένιο φεγγάρι γέροντας στή
θύσι του, ἐνῶ γιὰ τήν καρδιά τους ή χα-
ραυγή της εὐτυχίας τους.

Φ. Μ. ΜΑΤΣΙΟ

Κυρίες και κύριοι

Γιὰ νὰ άρέσετε στοὺς
άνδρες, πρέπει:

★ Νὰ εἰσάστε ταπεινές, τρυφερές,
υπάκουες.

★ 'Από καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ χύ-
νετε κανένα δάκρυ. Μιὰ γυναίκα
που κλαίει, πάντα συγκινεῖ.

★ Μὴν ἐνοχλῆτε τὸν άνδρα σας
μὲ τὴ ζήλεια.

★ Νὰ εἰσάστε ὠραίες, κομψές,
περιποιημένες. Μὲ μιὰ λέξι: τῆς
μόδας.

★ Νὰ μὴν ξέρετε τίποτε ἀπὸ τὴ
ζωή. Ν' ἀπαρτῆτε γιὰ ὅλα, σάν μι-
κρά κοριτσάκια.

★ Στὸ ἐστιατόριο, νὰ λέτε πάν-
τα ὅτι πίνετε μονάχα νερό.

★ Νὰ μὴν ἔχετε κανένα ἐλάττω-
μα.

★ Νὰ ὀρκίζεσθε ὅτι σὰς ἀγαπῇ-
σάν πάρα πολλοὶ άνδρες, ἀλλὰ ὅ-
τι δέν ἀγαπήσατε ποτὲ κανέναν:
ἐπεριμένετε αὐτόν.

★ Νὰ μιλάτε πάντα γιὰ πρά-
γματα ἐλαφρά, ἀναπαυτικά.

★ Νὰ μένετε πολὺ στὸ σπίτι και
ν' ἀσχολῆσθε με ὅλες τῆς λεπτομέ-
ρειες τοῦ σπιτιοῦ.

★ Μὴν κάνετε ὑπεκφυγές, μὴ
δημιουργῆτε ἱστορίες, ἀλλὰ νὰ εἰ-
σάστε ἀφέλεις και εὐκρινεῖς.

★ Μὴ δίνετε ποτὲ τὴν ἐντύπωσι
ὅτι θέλετε νὰ τοὺς σκλαβώσετε γιὰ
πάντα.

★ Μὴν ἀσχολῆστε ποτὲ με τῆς ὀ-
ρθόσεις των.

★ Νὰ εἰσάστε πολὺ εὐγενεῖς με
τοὺς παλαιούς των φίλους.

★ Νὰ μὴ γράφετε ποτὲ στίχους,
οὔτε διηγήματα.

★ Νὰ μὴν τοὺς ζητᾶτε εὐθὺνες
γιὰ συμβουλές που σὰς ἔδωσαν και
που δέν ἔδωσαν τὸ ἀποτέλεσμα που
ἐπεριμένετε.

★ Ν' ἀγαπᾶτε πολὺ τὰ παιδιά.

Γιὰ νὰ άρέσετε στῆς
γυναῖκες, πρέπει:

★ Νὰ εἰσάστε, δυνατοί, ἀπότο-
μο, αὐταρχικοί.

★ Νὰ μὴν κλαίτε ποτὲ. "Ενας άν-
τρας που κλαίει εἶναι γελοῖος.

★ Νὰ εἰσάστε πολὺ ζηλότυποι.

★ Νὰ εἰσάστε ἀσχημοί, λιγάκι
ἀτημέλητοι. Νὰ μὴν ἐνδιαφέρεσθε
ποτὲ γιὰ τὴ μόδα.

★ Νὰ ἔχετε ζήσει πολὺ, νὰ ἔχετε
μεγάλὴ πείρα τῆς ζωῆς και νάσα-
στε άντρες, ὅχι παιδιά.

★ Στὸ ἐστιατόριο, νὰ παραγ-
γέλνετε πάντα σαμπάνια.

★ Νὰ ἔχετε ὅλα τὰ ἐλαττώματα

★ Νὰ ὀρκίζεσθε ὅτι ἀγαπήσατε
πολλές γυναῖκες, ἀλλὰ δέν ἀγαπη-
θήκατε ἀπὸ καμμίαν: μονάχα αὐ-
τὴ μπορούσε νὰ σὰς ἀγαπήσῃ.

★ Νὰ μιλάτε πάντα γιὰ πολὺ
σοβαρά πράγματα, ἔστω και ἂν
δέν τὰ καταλαβαίνουν καλά.

★ Νὰ μὴν πηγαίνετε στὸ σπίτι
παρὰ μόνο τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ
και νὰ μὴ χάνετε τὴ μὴτη σας στις
ὑποθέσεις τῆς γυναίκας σας.

★ Νὰ εἰσάστε πάντα λιγάκι μυ-
στηριώδεις.

★ Νὰ δίνετε τὴν ἐντύπωσι ὅτι ή
γυναίκα εἶναι δεσμευμένη μαζί σας
γιὰ ὅλη της τὴ ζωή.

★ Ν' ἀσχολῆστε πάντα με τὰ
παραμικρά γεγονότα που τῆς ἀπα-
σχολοῦν.

★ Νὰ μὴν εἰσάστε καθόλου εὐ-
γενικοί με τῆς νεαρές τους φίλες.

★ Νὰ γράφετε στίχους και διη-
γήματα.

★ "Εστω και ἂν πρόκειται νὰ
κάμετε ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο, νὰ δι-
νετε τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἀκολουθεῖτε
τυφλά τῆς συμβουλῆς των.

★ Ν' ἀγαπᾶτε πολὺ τὰ παιδιά.



ΤΟΝ ΠΑΛΗΟΝ ΡΟΜΑΝΤΙΚΕΣ ΑΠΑΓΩΓΕΣ ΚΑΙΡΟΝ

ΤΟ ΚΛΕΨΙΜΟ ΤΗΣ ΝΕΡΑΙΔΑΣ

τὸν έβρισκε άντιπαθητικό. Φεύγον-
τας, γύρισε και τοῦ έρριξε ένα θλέμ-
μα. Οί άλλοι υπάλληλοι που τὸ πα-
ρατήρησαν κι' αὐτοί, έσπευσαν νὰ
τοῦ δηλώσουν:

—Ίσα, 'Αντώνη, κι' ἔκανες τὴν τύ-
χη σου! Τῆς «γυάλισες» τῆς μικρού-
λας. 'Αν σ' έρωτευθῇ, κακόμοιρε,...
ἀντίο φτώχεια! Ξέρεις ποιά εἶνε;
'Η κόρη τοῦ χρηματιστοῦ 'Αρκου-
διάρη. Εἶναι ὁμορφὴ σάν νεράι-
δα και πλούσια σάν κόρη μαχαρά-
γιά.

'Εκείνο τὸ ἴδιο θράδυ ὁ Οἰκονομό-
πουλος πέφτοντας νὰ κοιμηθῇ, πήγε
νὰ χάσῃ τὸ λογικό του. Δέν ἔκλεισε
μάτι. Μά και τῆς άλλες μέρες που ἔ-
πέρασαν, ὡς τὴ στιγμή που ξανα-
τίκρυσε τὴν «λατρεία» του, δέν τοῦ
ἔφευγε στιγμή ἀπὸ τὸ μυαλό ή νε-
ράιδα. 'Ηρθε πάλι με τὴ μητέρα
της. "Επειτα, μιὰ άλλη μέρα ξανάρ-
θε με τὴ δασκάλα της. Κατόπιν με
μιὰ γρηᾷ ὑπρέτρια, κι' ὅλο χαμο-
γελοῦσε τοῦ νέου.

Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἥρωική ἀ-
πόφασι ὁ 'Αντώνης κατάφερε νὰ τῆς
δώσῃ ένα σημείωμα. 'Εκείνη τοῦ ἀ-
πάντησε. Κι' ἔτσι άρχισε μεταξύ
τους ένα φλογερὸ εἰδυλλιο. 'Ο έρω-
ς της ήταν ἰσχυρὸς σάν τὸν θάνατο.
'Αγαπιώντουσαν παράφορα κι' ήταν
τόση ή λατρεία τους, που δέν μπο-
ροῦσαν πιά νὰ τὴν κρῶνουν. Οί γο-
νεῖς της νέας άγρίεψαν φυσικά και
τὴν περιώρισαν σὸ σπίτι. Τῆς ἀπα-
γόρευσαν ακόμη νὰ πλησιάζῃ σὸ
μπαλκόνι και στὰ παράθυρα. Τὴν
κλειδώναν στήν κάμαρά της.

Οί νεαροὶ έρωτευμένοι πήγαν νὰ
τρελλαθοῦν ἀπὸ τὴν ἀπελπισία τους.
Πρώτῃ ή νέα, με μιάν ἐμπιστὴν καμα-
ριέρα της, τοῦ έστειλε δυο λέξεις:
«'Αν μ' ἀγαπᾶς, τοῦ έγραφε, πρέ-
πει νὰ με βγάλῃς ἀπ' αὐτὴ τὴν φυ-
λακή μου. Βασίζομαι σ' ἐσέναν».

Κι' ὁ Οἰκονομόπουλος ἀπὸ τὴν ἱ-
δια κιόλας μέρα άρχισε νὰ κατα-
στρώνῃ ένα σχέδιο ἀπαγωγῆς. Γιὰ
τὴν ἐπιτυχία του ζήτησε τὴν βοή-
θεια και δυο φίλων του, τοῦ Θεόδω-
ρου 'Αναγνωστοπούλου, κομματοῦ
στὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Εὐαγγελιστρίας
κουρείον Νικολάου, και τοῦ ἀδελφοῦ
του Θεανάσης.

—Σύμφωνοι, τοῦ εἶπαν ἐκεῖνοι.
Μά μετά τὸ γάμο σου, ὅταν θὰ πά-
ρῃς τὴν προίκα, θὰ μάς θυμηθῇς και
μάς. Θὰ μάς δώσεις χίλιες δραχμές.
Μάλιστα, γιὰ νάμαστε πιδ σύγυροι
θὰ μάς ὑπογράψῃς μιὰ συναλλα-
ματική.

—'Εν τάξει. Καί τώρα ἔλατε νὰ
σκεφθοῦμε με ποιὸν τρόπο θὰ κλέ-
ψουμε τὸ κορίτσι.

Και ή ἀπαγωγή κατεστρώθη. Δυο

μέρες ἀργότερα, μιὰ νύχτα, δίχως
φεγγάρι, οί τρεῖς φίλοι πήγαν σὸ
σπίτι τοῦ 'Αρκουδιάρη. 'Ο μικρότε-
ρος, ὁ Θεανάσης 'Αναγνωστοπούλος,
που ήταν ἐλαφρὸς κι' εὐκίνητος,
σκαρφάλωσε ἀπὸ τὸ λουκί και σάν
γάτος ἔφθασε σὸ μπαλκόνι. 'Εκεῖ,
στὰ κάγκελλα, ἔδεσε ένα σχοινί, που
εἶχε τὴν ἀκρὴ του τυλιγμένη στή μέ-
ση του. "Επειτα κατέβηκε κι' ἀνέβη
καν οί δυο άλλοι με ἑλξεις, σάν ἀ-
θληταί. 'Η νέα, που εἶχε εἰδοποιηθῇ,
τὸς περίμενε. Γιὰ νὰ μὴν κινήσῃ
τῆς ὑποψίες τῶν γονέων της, δέν εἴ-
χε ντυθῇ. 'Ηταν με τὰ νυχτικά της.
'Ερριξε μόνο ἑπάνω της τὸ παλτό
της. 'Ο Οἰκονομόπουλος τὴν πήρε
στήν ἀγκαλιά του, γιὰ πρώτη φορά,
και βοηθούμενος ἀπὸ τὸν Θεόδωρο
'Αναγνωστοπούλο τὴν κατέβασαν
σὸ δρόμο. Στὴ γωνιά ένα ἀμάξι
τοὺς περίμενε. Τὴν ἔβαλαν σ' αὐτὸ
και χάθηκαν μέσα στὴ νύχτα.

—Ὅπως εἶπαμε, πρὸ τῆς ἀπαγωγῆς
τὰ δυο ἀδελφία εἶχαν ἐκδιᾶσει τὸν
Οἰκονομόπουλο και τὸν εἶχαν θάλει
νὰ τοὺς ὑπογράψῃ μιὰ συναλλαγμα-
τική χιλίων δραχμῶν, γιὰ νὰ εἶνε
σύνγυροι ὅτι θὰ πάρουν τὰ λεφτά
τους.

Φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ Οἰκονομόπου-
λος μόλις ἔκανε τὴν δουλειά του,
τοὺς ἐξέλασε. Μά ἐκεῖνοι άρχισαν
ἀμέσως νὰ τὸν κυνηγοῦν παντοῦ.
Καί μιὰ ἡμέρα, λίγο μετά τὸν γάμο
τοῦ Οἰκονομόπουλου και τὴν συμφι-
λίωσί του με τὸν πεθερό του, στις
24 Αὐγούστου 1906, τὸν βρῆκαν σὸ
δρόμο και τοῦ δηλώσαν.

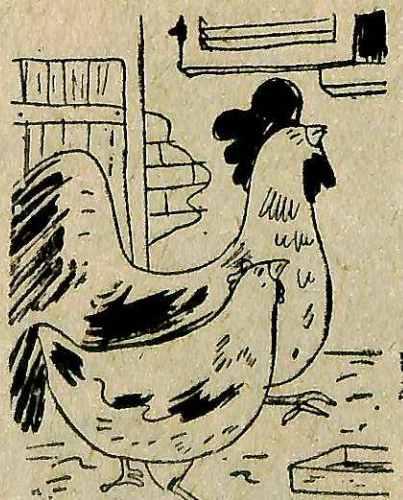
—Πρέπει νὰ μάς ὑπογράψῃς μιὰν
άλλη συναλλαγματική τῶν χιλίων
δραχμῶν με ἡμερομηνία λήξεως
1910. Τότε θὰ πιάναται, γιὰτί τώρα
ἀκόμη εἰσαι ἀνήλικος.

—Θὰ μοῦ δώσετε ὅμως πρώτα τὴν
παλιά.

Τὸ τὴν ἔδωσαν. 'Εκείνος τὴν ἔκα-
με γρήγορα κομμάτια κι' ἔπειτα
δέν ήθελε νὰ ὑπογράψῃ τὴν κοινοῦ-
για. Τσακώθηκαν. "Επεισε ἔδλο. Οί
χωροφύλακες τοὺς συνέλαβαν και
τοὺς ὡδήγησαν σὸ Β' άστυνομικὸ
τιμῆμα τῶν 'Αθηνῶν. 'Εκεῖ ήρθε εἰς
φῶς ὁλόκληρη ή ὑπόθεσις. Καί ή Εἰ-
σαγγελία ἀνέλαβε νὰ ξεκαθαρίσῃ
τὸν ἐκδιᾶσμό.

—Ὅσο γιὰ τοὺς δυο έρωτευμένους
τὸν κ. και τὴν κ. Οἰκονομοπούλου,
αὐτοί ἔχτισαν τὴ φοιτίσα τους και
περνοῦσαν εὐχάριστοι, γιὰτί τί-
ποτε δέν μπορούσε νὰ σκιάσῃ τὴν
γαλήνη τους. Τὰ πλοῦτη τοῦ χρημα-
τιστοῦ 'Αρκουδιάρη τοὺς εἶχαν ἐξα-
σφαλίσει μιὰν άνετη κι' ἀνέφελη
ζωή και ή ἀγάπη τους τὴν εὐτυχία.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ



'Η κόττα: — Γιατί τόσο πόσ;
'Ο κόκκορας: — Είμαι ὁ τελευταί-
ος ἀπόνους τοῦ αἰγῶ τοῦ Κολάμβου.



—Αραία φιλούρα θὰ κάνωμε. 'Ο γέροντας
έχει διπλὴ περηνευμονία κι' αὐτὸ ἔχει μόνο
ἕνα.



ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΠΟΥ

Ένα τρυφερό αισθηματικό

—Λοιπόν, θα σου γράψω. Ζακελίνα; Δεν θα με ξεχάσεις τώρα που πρόκειται να χωριστούμε επί δύο μήνες; Αν ήξερες πόσο σ' αγαπώ, γλυκειά μου!...

—Μα ναι, βέβαια, Ζώρζ, θα σου γράφω... γιατί να μη σου γράφω; Και γιατί με ερωτάς διαρκώς; Δεκαπέντε μέρες τώρα δεν λες άλλη κουβέντα. Μήπως φταίω εγώ που θα φύγεις από το Παρίσι για να συνο-

δέξεις την γυναίκα σου και τα παιδιά σου σε μια λουτρόπολη; Κι' έμένα δε με σκέπτεσαι; Τι θα γίνω εγώ σ' αυτούς τους δυο μήνες; Έσκέφθηκες ότι δεν πρόκειται να φύγω εγώ, αλλά εσύ, ότι εσύ μ' αφήνεις, με εγκαταλείπεις...;

—Μα, Ζακελίνα!...

—Ναι, βέβαια, μ' εγκαταλείπεις. Εμπήκεις στη ζωή μου σαν ανεμοστρόβυλος, χωρίς να σκεφθείς τις συνέπειες και τώρα παραινέσεις κίβλα. Πρέπει λοιπόν να συνεννοηθούμε, φίλε μου...

—Αφού σου τ' είπα χίλιες φορές, Ζακελίνα: εγώ μονάχα θένω αγαπώ. Είνε βέβαια και η γυναίκα μου στη μέση, αλλά τι μπορεί να κάνει; Έπρεπε να σε γνωρίσω πριν. Πάντως, δεν συγκρίνεται η αγάπη που αισθάνομαι για σένα με την φιλία που έχω στη γυναίκα μου. Σου υπόσχομαι ότι στην επιστροφή, θα της μιλήσω καθαρά, θα της εκθέσω την κατάσταση. Είνε έξυπνη, θα καταλάβει, και, ποιός ξέρει;... Πολλά πράγματα διορθώνονται...

»Τό σπουδαιότερο είναι ότι σ' αγαπώ και ότι δεν μπορεί να εξακολουθήσει αυτή η ζωή. Έχω άρρωστήσει, έχω γίνει νευρασθενικός... Δώσε μου το χέρι σου, Ζακελίνα. Τι ώραίο που είναι το χεράκι αυτό, τί απαλό!... Όλα είναι ώραία σ' εσένα: τα νειάτα σου, τα μάτια, τα μαλλιά, τα χείλη που είναι πάντα σαν παραπονεμένα... Γιατί γελάς; Ναι, αυτά τα χείλη μ' έκαναν να τρελλαθώ μαζί σου... Έχεις ένα παιδικό χαμόγελο και το βλέμμα σου είναι μεγάλη γυναίκας. Μην κραβάς το χέρι σου, Ζακελίνα... Ξφησέ με να το χαϊδέω απαλά...»

Και ο Ζώρζ έσκυψε κι' έφερε στα χείλη του τα τρυφερά χεράκια της Ζακελίνας, αναπνέοντας το λεπτό άρωμά τους. Ήταν Ιούλιος κι' έκανε ζέστη. Είχαν καθήσει στην ταράτσα ενός ξενοκιοκού κέντρου και κυττούσαν τον ουρανό, τα δένδρα, τους διαβάτες.

—Ζακελίνα, συχώρεσέ με που στο ξαναλέω: θα σου γράψω; Ή Ζακελίνα δεν μπόρεσε να συγκρατήσει έναν στεναγμό.

—Σε παρακαλώ, μην επιμένεις, Ζώρζ. Μη γίνεσαι γελοίος. Πώς πρέπει, λοιπόν, να σε διαβεβαιώσω; Θέλεις να σου δώ-

—Όχι, Ζακελίνα, σε πιστεύω... θα σου γράψω πότε-ποτε, στο χωριό Κογκολέν. Θυμήσου την διεύθυνση... Μα τί, θέλεις να φύγωμε κίβλα; Κάτσε ένα τέτοιο της ώρας ακόμη... Δέκα λεπτά... Θα περάσουν τόσο γρήγορα αυτά τα δέκα λεπτά, ενώ οι δυο μήνες του χωρισμού θα είναι αιώνιοι!... Όταν επιστρέψω όμως, Ζακελίνα, σου τ' υπόσχομαι: θα της μιλήσω!

★

Τό ταξίδι ήταν κουραστικό. Μόλις ξφθασε στις Κάννας, ο Ζώρζ δεν είχε άλλη σκέψη στο νου του από τό ταχυδρομείο του Κογκολέν. Άπείχε μερικά χιλιόμετρα απ' εκεί, αλλά τό σπτοκίνητό του έτρεχε καλά. Ή καρδιά του, λοιπόν, ήταν πλημμυρισμένη από χαρά όταν ξφθασε.

Μπροστά στη θυρίδα, έπεριμένε άρκετός κόσμος, και δεν ή-

ταν παρά μία μονάχα υπάλληλος. Έπρεπε να μεριμένει! Πόσο άτυπομονούσε! Έκανε σαν παιδί, σαν φοιτητικός! Ήταν όμως τόσο ευχαριστημένος που σ' αυτή την ηλικία, τριάντα χρονών και πλέον, ανέκαμψε πώς είναι έρωτευμένος σαν ν' αγαπούσε για πρώτη φορά.

Ήρθε η σειρά του κι' επέλσιωσε στην θυρίδα. Είπε τό όνομά του, ενώ η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Ή υπάλληλος ξφάξε στα γράμματα και τέλος τούπε με άδιαφορία:

—Δεν έχει τίποτε.

Ο Ζώρζ, όπισθοχώρησε σαστισμένος. Δεν είχε τίποτε! Και

όμως, τέσσερις μέρες που έλειπε, η Ζακελίνα είχε όλον τον καιρό να του γράψει, έστω και μία γραμμή, μία λέξη, τό όνομά της: Ζακελίνα!

Άρχισε να περπατά στην πράσινη χλόη του πάρκου, άδιαφορώντας για τό αυτοκίνητό του, για τ' άπαντα. Μονάχα η Ζακελίνα ήταν στο νου του: πόσο θα επιθυμούσε να την είχε τώρα εκεί, κοντά του, και να της ψιθυρίσει όλα όσα έστριφογύριζαν μέσα στο μυαλό του!...

Αλλά τί απαιτητικός που ήταν! Πόσο αισθανόταν έπιτακτική την ανάγκη λίγης τρυφερότητας!... Θα τούγγραφε, βέβαια, ίσως αύριο, ίσως μεθαύριο.

Μεθαύριο!... Ή σκέψις αυτή τον άνακούφιζε. Έξαναγύρισε στο αυτοκίνητό του κι' επέστρεψε σαν άστραπή στην πόλη.

Πόσο άργησαν να περάσουν αυτές οι δυο μέρες! Ο Ζώρζ έμετρούσε τις ώρες και αγαπούσε εξαιρετικά τή νύχτα, γιατί του έσυντόμεινε τό διάστημα που τον έχωριζε από την εύτυχία.

Έκείνο τό πρωί έξύπνησε πιο δροσερός και χαρούμενος. Στις ένδεκα, έπηρε τό αυτοκίνητο κι' επέράβηξε για τό Κογκολέν. Στις ένδεκα και πέντε θα κρατούσε τό μυρωμένο χακελλάκι που θάξε τό χρώμα των ματιών της!

Αλλά δεν θα τάνοιγε άμέσως. Θα τό κρατούσε πολλήν ώρα στα χείρια του, όπως θα κρατούσε την καρδιά της, θα παρατηρούσε τό γραμματόσημο και τις σφραγίδες που θα τό έλεγαν την ημέρα και την ώρα κατά την όποιαν η Ζακελίνα τον είχε σκεφθεί. Και την φανταζόταν καθώς έπήγαινε να ρίξει στο κουτί αυτό τό γράμμα, που ήταν φαιτεινό σαν τ' όνομά της, σαν τό πρόσωπο και τό χαμόγέλο της.

Όταν ξφθασε στο ταχυδρομείο, η εύτυχία του ήταν άπερίγραπτη. Και τόσο ήτανε θαμνωμένος από τον ήλιο, ώστε δεν μπόρεσε να βρή άμέσως την θυρίδα του πότε-ρεσάν. Έστάθηκε λιγάκι για να συνηθίσουν τ' άτια του στο θαμπόφωτο και μετά έπροχώρησε κατ' εύθειαν στην περίφημη θυρίδα.

Ή υπάλληλος έπηρε ένα μάτσο γράμματα, τάψαξε διαστικά και τάδαλε πάλι στη θέσι τους. Δεν υπήρχε τίποτε.

—Είσαστε βέβαια, δεσποίνις;

Και η φωνή του ήταν γλυκειά, χαϊδευτική, σάμπως αυτό ήταν άρκετό για να του φέρη αυτό που περιμένε.

Ή υπάλληλος δεν έλαβε καν τον κόπο ν' άπαντήσει. Δεν υπήρχε γράμμα! Μα γιατί λοιπόν; Έν τούτοις αυτή του είχε υπόσχεθι πως θα γράψει. Την τελευταία φορά που ιδωθήσαν, αυτή του είχε πη: «Μα ναι, βέ-

βαια και θα σου γράφω, Ζώρζ. Σου τ' υπόσχομαι».

Τότε, λοιπόν, τί συνέβαινε; Τό άτέλειωτο, τρυφερώτατο γράμμα που της έστειλε άμέσως μόλις ξφθασε έδώ, θα τό είχε λάβει, άσφαλώς. Και θα τό διάβασε. Ή Ζακελίνα έγνώριζε, λοιπόν, πόσο την αγαπούσε, πόσο την λαχταρούσε!...

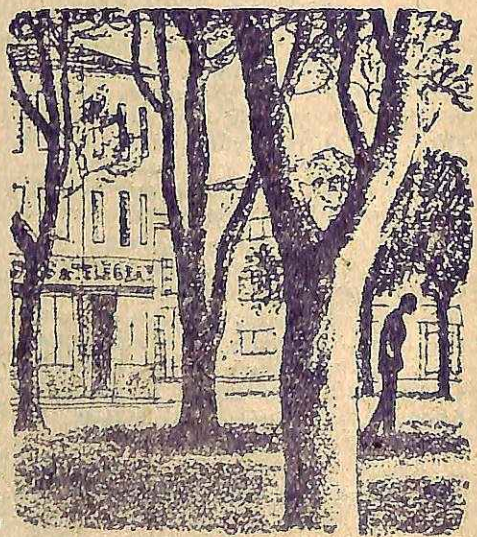
★

Μία εβδομάδα είχε περάσει από τότε που πήγε για τελευταία φορά στο ταχυδρομείο, και τώρα ξανάκανε τον ίδιο δρόμο, με την βεβαιότητα πως τρέχει προς την εύτυχία.

Ή υπάλληλος, αφού είχε πάει τόσες φορές, τον έγνώριζε πιά. Και χωρίς να κιντάξη τ' άγράμματα, τού είπε όταν ξφθασε μπροστά στην θυρίδα:

—Τίποτε. Δεν έχετε τίποτε, κύριε.

Ο Ζώρζ ένοιωσε σαν μία μαχαίρα στην καρδιά και άναγκάστηκε να καθήσει σ' ένα παγκάκι σιμά στην πόρτα. Έξω, τ' άτρίχια, οι μέλισσες, τ' άλουλούδια και τό έκτυφλωτικό φώς του ήλιου



... ΔΕΝ ΕΠΕΡΙΜΕΝΕ

Διήγημα του ΖΑΝ ΝΤΕΠΡΕΛ

Ήταν τόσο χαρούμενα, που ο Ζώρζ ένοιωσε κάποιο μίσος κατά της διάχυτης αυτής εύτυχίας, που βρισκόταν σε αντίθεση με την στενωρία και τή θλίψη του.

Πάνε, λοιπόν, έτελείωσαν όλα! Ή Ζακελίνα τον είχε ξεχάσει. Και όμως, πόσα όνειρα είχε πλάσει, πόσες έλπίδες είχε στηρίξει σ' αυτήν την αγάπη.

«Άργότερα, σκεφτόταν συχνά, θα είμαστε οι δυο μας μονάχοι, και αυτή θα χαροποιή με τή λεπτή της χάρι τό σπιτάκι μας, όπου θα ζούμε εύτυχισμένοι, ένωμένοι με μιάν άπέραντη αγάπη».

Ξαναγύρισε στην πόλη και ξαπλώθηκε στην άμμουδιά που ήταν μπροστά στη μικρή βίλλα που είχε νοικιάσει.

Έπειτα από μερικές ημέρες, τού πέρασε απ' τό νου μία σκέψη:

—Αν ήταν άρρωστη... Τώρα θα έγινε καλά... Άσφαλώς θα βρώ ένα γράμμα της.

Ξαναπήγε στο ταχυδρομείο, με την πεποίθηση ότι αυτή τή φορά θα έπαυρε γράμμα της. Όλα ήταν ώραία γύρω του: τ' άπία, οι δρόμοι, ο κόσμος, τ' άδένδρα, η πρασινάδα...

Γιατί, λοιπόν, τόση όμορφιά ν' άποτελή την διακόσμηση των θλιβερών του σκέψεων; Όστόσο ήταν βέβαιος πως θάβρισκε ένα γράμμα.

Ή υπάλληλος έπηρε ένα μάτσο φακέλλους, τούς έδαλε μπροστά της και άρχισε να ψάχνει:

—Τό μικρό σας όνομα, παρακαλώ; Ζώρζ, δεν είν' έτσι;

Θεέ μου! Μα ήταν λοιπόν δυνατόν! Ύπηρε ένα γράμμα γι' αυτόν! Μετά ένα λεπτό, μετά ένα δευτερόλεπτο και τό κρατούσε στα χείρια του, θα τώσφιγ-γε στην καρδιά του, που ήταν πλημμυρισμένη από εύτυχία.

Τί άδικος που ήταν άπέναντί της! Θα της ζητούσε συγγνώμη για όλες τις άμφιβολίες του...

Σε λίγο κρατούσε τό γράμμα, που έκανε ένα έλαφρό τρίξιμο στα χείρια του. Και όταν βρέθηκε στο δρόμο, άποφάσισε επί τέλους να τό άνοίξει.

Αλλά όταν είδε την έπιγραφή, έμεινε σαν κεραυνόπληκτος. Τό γράψιμο δεν ήταν της Ζακελίνας!...

Με κινήσεις αυτομάτου, δίχως να καταλαβαίνει τί κάνει, έσχισε τό φάκελλο, έβγαλε από μέσα τό γράμμα, τό ξεδίπλωσε κι' έδιάβασε:

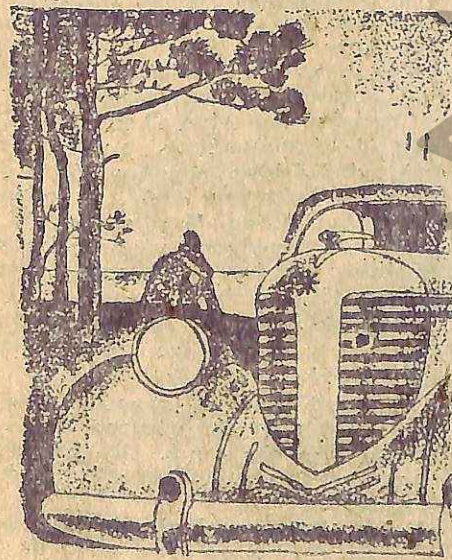
«Αγαπητέ μου Ζώρζ,

Με συγχωρείς που σου γράφω. Δεν έπρεπε να τό κάνω αυτό, αλλά στενωχούμε για σένα και ξέρω ότι αυτό που περιμένεις δεν πρόκει-

ται ναρβή ποτέ.

Γνωρίζω από καιρό τό ψυχικό σου μαρτύριο. Από καιρό ξέρω πως είσαι δυστυχής. Στο Παρίσι, προτού φύγωμε, ήθελα να σου μιλήσω γι' αυτό, και να σου πώ: «Μείνε, μείνε μαζί της, αφού τό θέλεις!»

Αλλά δεν βρήκα τό θάρρος να στο πώ, γιατί σκέφτηκα τ' ά παιδάκια μας, που είναι τόσο άθια και δεν μπορούν να καταλάβουν.



»Ετσι, λοιπόν, Ζώρζ, δεν θα πηγαινες καθόλου στο αυτό τό διάστημα που βρισκόμαστε στις Κάννες, στο ταχυδρομείο του μικρού αυτού γειτονικού χωριού, νομίζοντας πως θα βρής την άνταπόκριση μιάς καρδιάς καλύτερης, πιστότερης και πιο άφοτισμένης από τή δική μου...

Δεν είμαι έγωίτρια κι' ούτε τό παρελθόν με άπέδεις ποτέ τέτοιαν άπέναντί σου. Έ-

νωστά είν' εκείνοι που δεν συν-

χαρούν, άδιάφορο έν κινδυνεύη ή εύτυχία τόσων άπάρξεων έξω από την δική τους... Κι' άκριβώς επειδή δεν είμαι έγωίστρια, σ' άφήνω να κρίνεις μόνος σου πού βρισκεται ή δική σου ή εύτυχία, —έκει που έχεις λησμονηθή ή εκεί που δεν σε έμψισαν...

»Τό γράμμα που έπεριμένες δεν ήταν εκείνο που δεν ήθελε—γιατί αυτό ποτέ δεν θάρχόταν, όπως τώξερα εγώ καλά και θάπρεπε κι' εσύ να τό είχες καταλάβει. Τό γράμμα που έπεριμένες είναι άκριβώς από τό έδώ που... δεν τό περιμένες. Είναι τό γράμμα που θάπρεπε να περιμένεις—αυτό που θάπρεπε να είχες καταλάβει ότι έπρε-

πε να περιμένεις...

»Ζώρζ! Δεν σου άπευθύνει έκκλησι μία άνεύθυνη γυναίκα, που έκλιπαρεί την αγάπη σου για την άτομική της ίκανοποίηση. Σου στέλνει ένα γράμμα μία μητέρα, μία σύζυγος και μαζί μία γυναίκα που έκλιπαρεί τό γυρισμό σου για την ίκανοποίησή—έξόν από τή δική της—και τών παιδιών σου και τή δική σου τήν ίδια...

»Συχώρεσέ με που σου τ' είπα όλα αυτά. Μη σήλεις αυτό τό γράμμα. Για να τό γράψω, υπέφερα πολύ περισσότερα από όσο υπέφερες εσύ περιμένοντάς...

»Και τώρα ξαναγύρισε. Ο Πιεργό και η Ζαννέτ σε περιμένουν και δεν καταλαβαίνουν γιατί άργείς τόσο πολύ. Ξαναγύρισε σ' έμένα που είμαι και θα είμαι πάντα ή καλή σύντροφός σου και φίλη. Ξαναγύρισε δίχως να πής τίποτε σ' αυτήν που δεν πρόκειται τίποτε να σου πη...

Το έγραψε ΖΑΝ ΝΤΕΠΡΕΛ



ΖΩΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑ ΨΑΡΙ... ΤΕΤΡΑΠΟΔΟΙ

Ανάμεσα στην Αμερική και στην Κούβα, στα νερά του Ειρηνικού ώκεανού, ζή ένα ψάρι που έχει πολύ περίεργο σχήμα. Τό ψάρι αυτό έχει τέσσερα πόδια. Αυτά μικρά βρίσκονται στο έμπροσθ μέρος του σώματός του και δυο πολύ πιο μεγάλα κοντά στην ουρά. Αυτά τα τέσσερα πόδια επιτρέπουν στο ψάρι να περπατά στην άμμουδιά και στον πυθμένα της θαλάσσης. Στο κεφάλι του έχει ένα κέρατο και τό σώμα του έχει μπρος μικρό περίπου μέτρο και είναι σκεπασμένο από άγκάθια. Οι ίθαμενείς ψαράδες τό φοβούνται πολύ αυτό τό ψάρι γιατί είναι δηλητηριώδες.

ΤΟ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟ ΘΗΛΑΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Είνε ο άραχνοποντικός που ανέκαλύφθη και έμελετήθη στο 1833 από τον καθηγητή Πάολο Σάσι της Πίζας. Πράγματι, αυτό τό ζώο έχει διαστάσεις μόλις τεσσάρων εκατοστομέτρων. Τό κεφάλι του μοιάζει με τό κεφάλι του συνηθισμένου ποντικού, τ' άτία του μικροσκοπικά και τ' άτια του είναι τόσο μικρά που είναι άδύνατον να διακρίνη κανείς την κόρη τους. Ζή σ' άρισμένες περιοχές της Ιταλίας και τρώγει έντομα, ένφ τ' άπραγματικά ποντίκια είναι τρωκτικά και τρώγουν σπόρους, φρούτα και χόρτα. Ο άραχνοποντικός έχει έναν άδενά που βγάξει ένα ύγρο τό όποιον είναι τόσο δύσσομο ώστε άπομακρύνει ακόμη και τ' άλλα ζώα από κοντά του. Οι γάτοι που κυνηγούν τούς άραχνοποντικούς, μόλις τούς πιάσουν, τούς σκοτώνουν, αλλά δεν τούς τρώγουν. Οι χωρικοί της Πίζας θεωρούν τό ζώο αυτό ως γρουσουζίκιο και όταν τό βρίσκουν στα χωράφια τους τό σκοτώνουν άμέσως.

ΡΕΚΟΡ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΥΦΟΥΣ

Τό ταχύτερο απ' όλα τ' άπιδά είναι τό χελιδόνι. Μεταξύ των τετραπόδων, τό ταχύτερο είναι τό έλάφι, που καταρβώνει να τρέξη μ' ένενήντα χιλιόμετρα την ώρα. Ο έλέφας, παρ' όλα όσα λέγουν γι' αυτόν, ποτέ ν' άναγνώσκει στην ταχύτητα ή να μετακινεί άπεσπαστικά—τρέχει μ' έξηντα χιλιόμετρα τήν ώρα!

Ένα άριστούργη-
μα περιπετειών,
ήρωϊσμών και
έρωτος



(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.—
Ο Νότης προσβεβλημένος θαθεία από τον
Αβδελ Κερίμ, πρώτα γιατί του πήρε τη Φα-
τμά και ύστερα γιατί έγραψε στην αδελφή
του Έλέγκω ότι διαλύει τους άρραβωνάσ του
δρακίτζη να έκδικηθί σκληρά τον Αιγύπτιο.
Και για να το επιτύχῃ αυτό έρχεται σε
συνεννοήσεις με τον ληστή Φίτ Ντεμπεούντ
στον οποίο υπόσχεται πλουσιωτάτη άμοιβή
άν του παραδώσῃ τον Αιγύπτιο αντίπαλό του
ζωντανόν ή σκοτωμένον.

Πράγματι, ο ληστής, αναλαμβάνει την ύ-
πόθεσι και πηγαίνει με την συμμορία του
στην κατασκήνωσι των Αιγυπτίων όπου εί-
σχωρεί, παρ' όλα τα έμποδια, στη σκηνή του
Αβδελ Κερίμ, στον οποίο λέει ότι έρχεται
έκ μέρους της Φατμάς, εκείνος όμως φαίνεται
ν' αμφιβάλῃ.

—Και γιατί σου φαίνεται παράξενο; εί-
πε ο Φίτ Ντεμπεούντ!

δον

—Η Φατμά έχει σκλάβους στην
διάθεσί της και μπορούσε να στείλῃ
έναν απ' αυτούς.

—Και όμως έπροτίμησε να στείλῃ
έμένα.

—Μήπως ξέρεις τί με θέλει; Μή-
πως κινδυνεύει; έρώτησε με άγωνία
ο Αιγύπτιος.

—Δέν ξέρω τίποτε. Τό μόνο που
ξέρω είνε ότι πρέπει νάρθῃς άμέ-
σως στο Χασανί. "Όταν μ' έστειλε
ήταν πολύ ταραγμένη.

Ο Αβδελ Κερίμ εκύτταξε τον Χα-
σάν που δέν ξεκολλούσε τά μάτια
του από τό πρόσωπο του σείχη.

—Τί λές εσύ Χασάν; τόν ρώτησε.

—Δέν καταλαβαίνω τί κίνδυνο δια-
τρέχει ή Φατμά τώρα που ο Νότης
δέν υπάρχει πιά. Φαντάζομαι όμως
βῃ μπορείς να πᾶς να ιδῇς τί συμ-
βαίνει.

Ο Αβδελ Κερίμ έξωσε τό σπαθί
κι' εφόρεσε τό φέσι του.

Ο Χασάν τόν έσταμάτησε τή στι-
γμή που έτοιμαζόταν ν' ακολουθήσῃ
τόν ληστή.

—Αβδελ Κερίμ, του είπε σιγά.
Πρόσεχε.

—Τί φοβάσαι; Είμαι καλά άρματω

μένος και αυτός ο σείχης δέν μου
φαίνεται ικανός να ριψοκινδυνεύσῃ
τή ζωή του έναντιόν του.

—Μπορεί. Έγώ όμως θά έχω τό
νομό μου.

Ο σείχης και ο άξιωματικός έδῃ
καν έξω. Ήταν πολύ σκοτεινά και
ο άέρας φυσούσε πάντα μανιασμένα
σάν νάθελε ν' άρπάξῃ όλες τις σκη-
νές του στρατοπέδου.

Στόν ούρανό, ροδολούσαν πελώ-
ρια σύννεφα και οι θρονιές άρχι-
ζαν ν' ακούγονται όλο και πιό σιμά.

Ο Φίτ Ντεμπεούντ τραβούσε μπρο-
στά, ώς που έφθασε στις προφυλα-
κές. "Αλλ' απ' εκεί έπροχώρησε δι-
πλα στόν άξιωματικό, έχοντας πάν-
τα τό χέρι στη λαβή του σπαθιού
του.

—Φυσάει ο σιμούν, είπε σε λίγο.
—Τόν ακούω, άπάντησε ο άξιωμα-
τικός άφηρημένα.

—Καλά θά κάναμε να περάσουμε
πίσω απ' τούς λόφους για να νῃ
στραβωθοῦμε από την άμμο.

—"Όπως θέλεις.

Μιά άστραπή έφώτισε την πεδιά-
δα, και κάτω από τά δένδρα όπου
ήταν κρυμμένοι οι μπεντουίνοι έλαμ-
ψαν μερικά σπαθιά. Ο Αβδελ Κε-
ρίμ έσταμάτησε.

—Ποιοι είνε αυτοί εκεί πέρα; έρώ-
τησε.

—Μερικοί βασιβουζοῦκοι, άπάντη-
σε ο ληστής. Τούς είδα όταν έρχό-
μουν.

—Είσαι θέβαιος πως δέν άπατήθη-
κες; Γιατί έμαθα ότι τή νύχτα γυ-
ρίζουν επαναστάτες σ' αυτά έξω τά
μέρη.

—Τούς μίλησα και με καλησπερί-
σανε. Μή φοβάσαι, ύπολογαγέ. Πά-
με πιό γρήγορα.

Είχανε φθάσει σε άπόστασι λίγων
δημάτων από τά δέντρα. Ο Φίτ Ντε-
μπεούντ άρχισε να σφυρίξῃ έναν ά-
ράπικο σκοπό. "Επειτα, εαφνικά, έ-
πήδησε πίσω από τον Αιγύπτιον, τόν

άρπαξε απ' τούς ώμους κι' έπροσπά-
θησε με μιάν άπότομη κίνησι να τόν
ρίξῃ κάτω.

Ο Αβδελ Κερίμ, που είχε πάντα
τό νοῦ του, έπροσπάθησε να έλευθε-
ρωθῇ μ' ένα γερό τίναγμα και να
κάμῃ ένα πήδημα πρὸς τά πίσω.

—Προδότῃ!, εφώναξε τραβώντας
τό σπαθί του.

Ο σείχης του έπετέθη με τό για-
ταγάνι, πηδώντας πὸτ' έδῶ και πὸτ'
έκει, με την προσπάθεια να τόν χτυ-
πήσῃ απ' τά νῶτα. Ο άλλος όμως
κρατούσε καλήν άμυνα και σε μιá
στιγμή τόν έτραυμάτισε έλαφρά
στόν ώμο.

—Έδῶ μπεντουίνοι!, εφώναξε τρι-
ζοντας τά δόντια του απ' τό κακό
του ο σείχης.

Όλη ή συμμορία έπήδησεν έξω
από την κρύπτη της και έπετέθη κα-
τά του Αιγυπτίου, προσπαθώντας να
τόν περικυκλώσουν.

—Βοήθεια Χασάν! εφώναξε ο Α.
βδελ Κερίμ, προσπαθώντας να τούς
άποκρούσῃ.

Τρεις-τέσσερις ντουφεκιές ακού-
στηκαν στην κατασκήνωσι και οι
φωνές των φρουρῶν που έκαλούσαν
στά όπλα. Με μιá δευτερη όμοθρον-
τία έπεσαν δύο μπεντουίνοι.

Δέν έπρεπε να χάσουν ούτε στι-
γμή. Μιά διμοιρία Αιγυπτίων προ-
χωρούσε τρέχοντας με έφ' όπλου
λόγχην, και μερικοί βασιβουζοῦκοι
έσέλλωναν βιαστικά τά άλογά τους.
Ο Φίτ Ντεμπεούντ έγώθηκε ανάμε-
σα στα πόδια του άξιωματικού, που
έπεσε και τό σπαθί του ξέφυγε απ'
τά χέρια.

—Πιάστε τον! Δέστε τον!, εφώνα-
ξε ο ληστής καθώς τόν κρατούσε
απ' τόν ζωστήρα.

Ο Αβδελ Κερίμ έκανε μιάν άπε-
γνωσμένη προσπάθεια για να σηκω-
θῇ. Αλλά ένας από τούς μπεντουί-
νους τοῦδωσε στο κεφάλι μιá με τόν
υποκόπανο του όπλου του και τόν έ-
ζάλισε.

Σε μιá στιγμή οι άλλοι τόν έδε-
σαν σφικτά και τόν έτραβήξαν μα-
κριά, ένῶ από την κατασκήνωσι έρ-
ριχναν μιάν άλλη όμοθροντία. "Ε.
νας άκόμη ληστής έπεφτε νεκρός.

Οι μπεντουίνοι με έπί κεφαλῇς
τόν Φίτ Ντεμπεούντ, έπέρασαν σάν
άστραπή απ' τή μικρή πεδιάδα, έ-
τρεξαν πρὸς τούς λόφους κι' έ-
φθασαν στο μέρος που είχαν αφήσει
τις καμήλες.

Ο Ντεμπεούντ έπήδησε άπάνω στη
δική του καμή με τόν αλχμάλωτον,
που ήταν άκόμη ζαλισμένος απ' τό
χτύπημα και δέν μπορούσε να φέρῃ
τήν παραμικρήν αντίστασι.

—Υστερα από λίγα λεπτά της ῶ-
ρας, όλη ή συμμορία είχε χαθῇ μέσ'
στο πυκνό δάσος, που θρισκόταν σε
άρκετην άπόστασιν από τό μέρος
της αλχμάλωσις. Μερικοί βασιβου-
ζοῦκοι έπροσπάθησαν να τούς κατα-
διώκουν, ὅχι όμως για πολύ, γιατί
έχασαν τά ίχνη τους.

—Μπράβο παιδιά!, εφώναξε ο Φίτ
Ντεμπεούντ στους δικούς του. Δρό-
μο, δρόμο!..

Τό σκοτάδι και ο ίσχυρότατος έ-
νεμος που έσήκανε σύννεφα άμμου
διευκόλυναν την φυγή. Οι καμήλες
κατεβρόχιζαν κυριολεκτικῶς τις ά-
ποστάσεις.

Καθώς έτρεχαν με την άφάνταστη

εκείνη ταχύτητα, ο Φίτ Ντεμπεούντ
έσκυψε άπάνω στον Αβδελ Κερίμ,
τόν όποιον κρατούσε σφιχτά στην
αγκαλιά του και του κέντησε τό πρό-
σωπο με τή μύτη του γιαταγανιού
του. Μιά σταγόνα αίμα εκύλισε. Ο
Αιγύπτιος άνοιξε τότε τά μάτια και
τά κάρφωσε άπάνω του.

—Μπράβο! του είπε τότε ο λη-
στής. Φαίνεται γερὸς και παρ' όλι-
γο να με σκοτώσῃς. Με γνωρίζεις
ποιὸς είμαι;

—Περιμένω να μου τό πῇς, άπάν-
τησε ψυχρά ο άλλος.

—Λέγομαι Φίτ Ντεμπεούντ, αλλά
σε όλη τή χώρα είμαι πιό γνωστός
με τό όνομα "Υαίνα του Σουδάν".
Ίσως να τ' άκούς για πρώτη φορά
αυτά τά όνόματα.

—Ναί. Και φαίνεται πως είσαι λη-
στής.

—Πως τό ξέρεις; Είμαι ο σείχης
αυτῶν των μπεντουίνων.

—Για νάρθῃς στο στρατόπεδο, να
με πάρῃς απ' εκεί, να μου έπιτεθῇς
προδοτικά και να με αλχμάλωτισῃς;
θα είσαι ή ληστής ή κανένα από τά
σκυλιά του Μαχντί. Πόσα θέλεις για
να μ' αφήσῃς έλεύθερο;

—Φαίνεται πως είσαι έξυπνος,
σκύλε. Αλλά κράτησε την έξυπνάδα
σου γι' άργότερα: Θα σου χρεια-
στῇ!..

—Γιατί μ' αλχμάλωτισες; έρώτησε
περιφρονητικά ο Αβδελ Κερίμ.

—Σε λίγο θα τό μάθῃς, άπάντησε
ο σείχης.

Κι' έκλεισε τό στόμα του αλχμάλω-
του με μιá γροθιά που του αϊμάτω-
σε τά δόντια. Μετά σηκώθηκε λίγο
στην καμήλα του κι' εφώναξε:

—Κατ' ευθείαν στα έρείπια του
'Ελ Γκάρτς, παιδιά!

Η συμμορία είχε φθάσει τότε
στην άρχή του μεγάλου δάσους, τό
πελώρια δέντρα του όποιου συντα-
ραζάντουσαν στο δυνατό φύσημα
του σιμούν.

Ο Φίτ Ντεμπεούντ έσπρωξε την
καμήλα του στο στενό μονοπάτι που
περνάει μέσα απ' τό δάσος, κι' έστα-
μάτησε μπροστά στο 'Ελ Γκάρτς, τά
έρείπια του όποιου έμοιαζαν με θεώ-
ρατα φαντάσματα στο πυκνό σκο-
τάδι.

—Σταματάτε!, εφώναξε στους άν-
θρώπους του.

Έγονάτισε την καμήλα του, έφορ-
τώθησε στους ώμους τόν Αβδελ Κε-
ρίμ και άφού τόν έτύλιξε καλά με
τόν μανδύα του, τόν παρέδωσε στους
άνθρώπους του.

—Κατ' ευθείαν στο ύπόγειο, τούς
είπε, "Αν σᾶς φέρῃ την παραμικρήν
αντίστασι να του στρίψετε τά χέρια
ως που να τά στρεβλώσετε.

Εμπῆκε στη σκηνή του, όπου θρη-
κε τόν Νότη ξαπλωμένον άπάνω
στά χαλιά, να λαγοκοιμάται. Με έ-
να σφύριγμα τόν έκαμε και τινάχτη-
κε όρθος.

—Ήρθαι, του είπε.

—Τόσο γρήγορα; Έκανε ο Νότης.

Λοιπόν, τί άπέγινε;

—Τό κόλπο έπέτυχε περίφημα, ά-
πάντησε ο ληστής. Έχασα τρεις άν-
θρώπους, αλλά θα μου τούς πληρώ-
σῃς με ξη καμήλες.

—Σύμφωνοι. Τόν έφερεις λοιπόν;

—Ναί. Και χωρίς να τόν τραυμα-
τίσω καθόλου.

—Α, τό σκυλί! εφώναξε ο Νότης
με άγρια χαρά. "Αν δέν ήταν ή Έ-
λέγκω στη μέση θα τόν έφερνα έξω
και θα τοῦδγαζα όλο τό αίμα που
έχει στο κορμί!

—Θέλεις να του τό θγάλω έγώ;
Θά διασκεδάσω πολύ μαζί του.

—"Όχι. Δυστυχῶς δέν μπορώ να
τό κάνω αυτό. Γιατί δέν πρέπει ακό-
μη να πεθάνῃ.

—Μπορούμε να του θγάλουμε τό
μισό, επέμεινε ο σείχης.

—"Ακούσε πρώτα, του είπε ο ρω-
μηὸς με θυμό. Ο άνθρωπος αυτός
ήτανε κάποτε άρραβωνιασμένος με

την αδελφή μου, και την αγαπούσε
τρελλά, όπως κι' αυτή. Υστερα πα-
ρουσιάστηκε ή Φατμά, και πρὸς χά-
ριν της έέχασε την άρραβωνιαστι-
κιά του.

—Αυτό σημαίνει πως είναι προδό-
της κι' έπιόρκος. Πρέπει λοιπόν να
τόν βασανίσουμε πολύ προτού πε-
θάνῃ.

—Και ή αδελφή μου;.. Η Έλέγ-
κω τόν αγαπάει, και ίσως πιό πολύ
από πριν.

—Η υπόθεσις μπερδεύεται. Τί θέ-
λεις να γίνῃ λοιπόν;

—Μετά δυό ή τρεις ήμέρες ή Έ-
λέγκω θα είνε έξω. Αλλά προτού
έλθῃ πρέπει να του ξεριζώσω απ'
τήν καρδιά την άγάπη του για την
Φατμά.

—Δέν βλέπω άλλον τρόπο παρά
να του ξεριζώσω απ' ευθείας την
καρδιά, είπε ψύχραιμα ο ληστής.

—Μά άφού σου λέω ότι δέν πρέπει
να πεθάνῃ!

—Για στάσου. "Αν παρουσιαστῶ
έγώ ως έραστής της Φατμάς;

—Και τί μ' αυτό;

—"Αφησέ με να τά κανονίσω έγώ,
και θα ιδῇς πως θα τόν κάμω να ξε-
χάσῃ την Φατμά και να θεωρήσῃ την
Έλέγκω ως σωτήρα του. Και ο ίδιος
ο Προφήτης δέν θα τά καταφέρῃ κα-
λύτερα.

—"Αν τά καταφέρῃς, θα πάρῃς
τόσο άσχημο όσο είναι τό θάρος της
Φατμάς.

—Και δέν ζητώ παραπάνω. Πάμε
τώρα να τόν θρούμε για να θάλουμε
σ' έφαρμογή τό σχέδιό μας.

Ο σείχης έθρεξε τά χείλη του μ'
ένα φλυτζάνι «μπρισάχ», άναψε ένα
μεγάλο κομμάτι δαδί, έδῃκε απ'
τή σκηνή κι' εμπῆκε σ' έναν ύπόγειο
διάδρομο που άνοιγόταν κάτω από
μιá χαλασμένη πυραμίδα κι' έπρο-
χωρούσε στα έγκατα της γῆς.

Υστερα από λίγα λεπτά έσταμά-
τησε μπροστά σε μιá χαμηλή, σιδε-
ρένια πορτοῦλα. "Ετεινε την άκοή
του: "Απ' έξω άκούγόταν τό μούγ-
κρισμα του άνέμου και τῶν κεραυ-
νῶν και στο ύπόγειο οι θλαστήμιες
και τά βογγητά του αλχμάλωτου.

—Ενα σατανικό χαμόγελο εφάνηκε
τότε στα χείλη του σείχη.

—Ο άνθρωπός μου δέν φαίνεται
και τόσο ευχάριστος άπ' την
τύχη του, έμουρμούρισε σαρκαστι-
κά. "Εκεί κάτω θα λυσσάξῃ άσφα-
λῶς.

—"Ανοιξε την πόρτα κι' εμπῆκε στο
ύπόγειο δωμάτιο, ένα είδος σπη-
λιάς, όπου θρισκόταν ο αλχμάλω-
τος.

Με τό τρίξιμο της πόρτας, ο Αιγύ-
πτιος έκαμε να τινάχτῃ άπάνω, άλ-
λά δέν τά κατάφερε γιατί ο άλλος
είχε προτείνει τό πιστόλι του.

—Πρὸ παντός μὴν κουνήθῃς καθό-
λου, του είπε, αν θέλῃς να κουβεν-
τιάσουμε σάν καλοί φίλοι. Είμαι ο
σείχης Φίτ Ντεμπεούντ και άγαπῶ
μέχρι τρέλλας την ίδια γυναίκα που
αγαπᾷς και σύ.

—Ποιόν;.. Την Φατμά;..

—Ναί! "Αγαπῶ την Φατμά και με-
χρι τρέλλας, όπως σου είπα. Κατα-
λαβαίνεις τί σημαίνει αυτό!.. "Ε-
μαθα ότι την αγαπᾷς και σύ, και
ώρκιστήκα να θγάλω κάθε έμπόδιο



Ο Σείχης άνοιξε την πόρτα κι' εμπῆκε στο ύπόγειο δωμάτιο, ένα είδος σπηλιάς όπου
θρισκόταν ο Αβδελ Κερίμ αλχμάλωτος.

Επὶ τῇ μέσῃ. Σ' αἰχμαλώτισα λοιπὸν καὶ σ' ἔφερα ἐδῶ κάτω γιὰ νὰ πεθάνῃς ἀπ' τῇ ζήλια σου, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἀπὸ τὴν πείνα.

— Δὲν μπορεῖς!... Δὲν θὰ τὸ κάνῃς αὐτό!, ἐφώναξε ὁ Ἀδὲλ Κερίμ.

— Ἀφοῦ ὠρκίστηκε ὅτι θὰ εἶναι γιὰ πάντα δική σου, θὰ σὲ στεῖλω νὰ κάνῃς παρέα τὸν Προφήτη. Τότε, αὐτὴ θὰ μ' ἀγαπήσῃ, θέλοντας καὶ μὴ.

— Ἡ Φατμὰ μονάχα ἐμένα ἀγαπάει καὶ μοῦ ὠρκίστηκε πὼς θάναί μονάχα δική μου.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε.

— Σκύλε!...

— Μὴν ἀφρίζῃς τόσο πολὺ. Δὲν ὀκτίζει παρὰ ἓνα μέσον γιὰ ν' ἀποκτήσῃς τὴν ἐλευθερία σου.

— Ποιό; ἐρώτησε μὲ κάποια ἐλπίδα ὁ Αἰγύπτιος.

— Νὰ πᾶς στὴν Φατμὰ καὶ νὰ τὴν ἰσχύσῃς, κατὰμουτρα, μὲ περιφρόνησι.

— Σώπα, κακοῦργε!... Προτιμῶ νὰ πεθάνω ἐδῶ μέσα!...

— Τότε λοιπὸν νὰ φύγω, ἔκανε ὁ μπεντούινος. Θὰ φύγω σήμερα γιὰ τὸ Χαρτοῦμ μὲ τὴν Φατμὰ καὶ σὺ θὰ μείνῃς σ' αὐτὸ τὸ ὑπόγειο πού θά-ναι καὶ ὁ τάφος σου.

— Ἐνα οὐρλιάσιμα ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ στήθη τοῦ Αἰγυπτίου, πού ἔκανε νὰ ριχθῇ ἀπάνω στὸν ληστή. Ἀλλ' αὐτὸς εἶχε τὸ νοῦ του. Ἐκανε ἓνα πήδημα πρὸς τὰ πλάγια καὶ τοῦ κατὰφερε μιά τέτοια γροθιά στὸ κεφάλι, πού τὸν ἔρριξε ἀναίσθητον.

— Γειά σου, παλληκάρι μου!, εἶπε μὲ σαρκασμό.

Τοῦ πέταξε μιά χούφτα χουρμάδες, κι' ἔφυγεν ἡσυχᾶ, κλείνοντας τὴν πόρτα πίσω του.

Ἐπὶ δέκα λεπτά ἦταν ἀδύνατον στὸν Ἀδὲλ Κερίμ νὰ κινηθῇ, τόσο δυνατὴ ἦταν ἡ γροθιά πού ἔφαγε στὸ κεφάλι. Μετὰ σηκώθηκε μὲ μίαν ἀπεγνωσμένη προσπάθεια, κι' ἐπροχώρησε, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ φθάσῃ στὴν πόρτα. Ἀλλὰ τὸ σκοτάδι ἦταν τόσο βαθὺ ἐκεῖ μέσα, πού δὲν κατάφερε παρὰ νὰ χτυπήσῃ σ' ἓναν τοῖχο, μουσκεμένο ἀπὸ τὴν ὑγρασία.

— Βοήθεια!... Βοήθεια!... ἐφώναξε τότε μὲ σβυσμένη φωνή.

Μονάχα ἡ ἡχώ τοῦ υπογείου ἀπάντησε στὴν ἀπελπισμένη κραυγὴ του. Ἀρχισε τότε νὰ τρέχῃ γύρω σὰν τρελλός, οὐρλιάζοντας καὶ βλαστημώντας, ἐπικαλούμενος τὴν Φατμὰ, πού τὴν φανταζόταν τώρα στὴν ἀγκαλιά τοῦ τρομεροῦ ἀντιζήλου, σκοντάβοντας σὲ κάθε θῆμα, πέφτοντας καὶ πάλι σηκώνομενος.

Βρῆκε τὴν πόρτα, τὴν ἐτίναξε μὲ ὅλη τὴ δύναμή του, ἐλπίζοντας νὰ τὴν ξεκαρφώσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατάφερε φυσικά. Τότε οἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του σηκώθηκαν, ἡ ἀπελπισία τὸν κατέλαβε καὶ γιὰ μιά στιγμὴ ἐσκέφθηκε νὰ σπάσῃ τὸ κεφάλι του στὸς τοίχους.

— Βοήθεια!... Φατμὰ, βοήθεια!... ἐφώναξε ἀκόμη.

Ὁπισθοχώρησε τρικλίζοντας σὰν μεθυσμένος καὶ ἔτεινε τὴν προσοχή του. Ἐξῶ ἐπεφταν διαρκῶς ἀστροπελέκια καὶ ἀκουγόταν τὸ μούγκρισμα τοῦ ἀνέμου πού ἔμπαινε μὲ ὀρμὴ στὸν ὑπόγειο διάδρομο.

— Ποῦ θρίσκομαι; ἐρώτησε μὲ μιά φωνὴ πού δὲν εἶχε πιά τίποτε τὸ ἀν.

Θρώπινο. Τί μοῦ συνέβη; Γιατί μ' αἰχμαλώτισαν; Γιατί μ' ἔχουν κλεισμένον ἐδῶ μέσα; Πού εἶναι ἡ Φατμὰ, ἡ ἀγαπημένη μου Φατμὰ, ἡ δυστυχισμένη ἐκείνη ἀλμιά; Μήπως εἶναι ἐφιάλτης αὐτός;

Ἐτριψε τὰ μάτια του, ἐπέσθηκε πὼς ἦταν πραγματικά ζῦπνιος καὶ αἰχμαλώτος μέσα στὸ φοβερὸ ἐκεῖνο ὑπόγειο. Τότε θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ σείχη.

— Θεέ μου!, Θεέ μου!, ἐφώναξε μὲ φρίκη. Εἶναι λοιπὸν ἀλήθεια ὅτι ὁ ἀνθρώπος αὐτός εἶναι ἀντιζήλος μου! Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὴν ἔκλεψε, παρ' ὅλη τὴν ἐπίβλεψι τοῦ Χασάν;

«Φατμὰ! Φατμὰ!...», ἐξακολούθησε σὰν νὰ ἦταν δυνατόν νὰ τὸν ἀκούσῃ αὐτῇ. Τί θὰ κάνω τώρα κλεισμένος στὴν τρομερὴ αὐτὴ φυλακή, χωρὶς ἐλπίδα νὰ βγῶ, χωρὶς κανένα ὄπλο γιὰ ν' ἀμυνθῶ, μόνος, θαμμένος μέσα στὰ ἔγκατα τῆς γῆς;... Ἀρχίζω νὰ φοβοῦμαι, κοντεύω νὰ τρελαθῶ!...

Δυὸ δάκρυα ἐκύλισαν στὰ μάγουλά του. Ἐσωριάστηκε στὸ χῶμα, ἔκρυψε τὸ κεφάλι στὰ χέρια καὶ ἀρχισε νὰ κλαίῃ. Οἱ ὠρες περνοῦσαν ἀργές, καὶ κανεὶς δὲν κατέβηκε κάτω στὸ ὑπόγειο, κανένας θόρυβος δὲν ἀκούστηκε ἀπ' ἐξῶ ἐκτός ἀπὸ τὸ οὐρλιάσιμα τῆς καταιγίδος.

Πόσον καιρὸ ἔμεινε ἐκεῖ κάτω; Δὲν ἤξερε οὔτε ὁ ἴδιος, πάντως ὅμως θὰ πέρασαν μερικὲς ἡμέρες.

Εἶχε πιά χάσει κάθε ἐλπίδα ὅτι θάβγαίνει ἀπ' ἐκεῖ μέσα ζωντανός, καὶ ἦταν σωριασμένος σὲ μιά γωνιά τῆς φυλακῆς, τσακισμένος ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴν ἀγωνία, περιμένοντας τὸν θάνατο, ὅταν ἓνα παρατεταμένο σφύριγμα τὸν ἔκαμε νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του.

Σηκώθηκε μὲ μίαν ἀπεγνωσμένη προσπάθεια κι' ἔρριξε μιά ματιά τριγύρω. Ἐνα ἀμυδρότατο φῶς ἐρχόταν ἀπὸ μιά μικρὴ ρωγμὴ στὸς ὕψους τοίχους. Ἐσύρθηκε ὡς ἐκεῖ κι' ἐκάλεσε βοήθεια.

Ἀκουσε ἓνα νέο σφύριγμα, κι' εἶπετα μιά φωνή. Ἦταν ὁ ἀρχιληστής Ντεμπεούντ πού ἔλεγε:

— Ἐμπρός, παιδιά, νὰ φύγωμε! Ἐρχεταί ἡ Ἑλέγκω!

Ἐνας σωστὸς βρυχηθὸς ἐβγήκε ἀπ' τὰ στήθη τοῦ Ἀδὲλ Κερίμ. Ἀμέσως τὰ κατάλαβε ὅλα. Καὶ ὠρμησε στὴν πόρτα γιὰ νὰ τὴν σπάσῃ καὶ νὰ βγῇ ἀπ' ἐκεῖ μέσα. Ἀλλὰ δὲν εἶχε πιά δυνάμεις καὶ σωριάστηκε στὸ χῶμα μὲ τίς γροθὶές σφιγμένες, ἐνῶ τὸ στόμα του ἐγέμιζε ἀφρούς.

Ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Νότη ἔφθανε στὰ ἐρείπια τοῦ Ἑλ Γκάρτς.

Η ΕΛΕΓΚΩ

Ἡ Ἑλέγκω, πιδ γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα «ἡ ὁμορφὴ Ἑλληνίδα», ἦταν τὸ γοητευτικότερο καὶ τὸ πιδ φλογερὸ πλάσμα ὅλης τῆς Ἀνω Αἰγύπτου.

Ἀν ἔκρινε κανεὶς ἀπὸ τὸ παρυσιαστικὸ τῆς, θὰ ἦταν ὡς δεκαοχτὼ χρονῶν. Ἦταν μάλλον ψηλὴ, λυγρὴ, μὲ λεπτὴ μέση, περήφανη στὶς κινήσεις καὶ στὴν ὁμιλία.

Τὰ μαλλιά τῆς ἦταν κατάμαυρα, μὲ μίαν ἀπόχρωση μεταλλικὴ καὶ τῆς ἐπεφταν στοὺς ὤμους σὰν βελούδινοι μανδύες. Τὸ μέτωπό τῆς μάλλον χαμηλὸ καὶ τὰ μάτια πού ἔπαρ-

ναν κάποτε παραξενεὲς ἀποχρώσεις, μὲ τὴν κανονικώτατη μύτη, πού ἀνοίγε ὑπερβολικά τὰ ρουθούνια ὅταν ἐθύμωνε, ἀποτελοῦσαν ἓνα τόσο χαριτωμένο σύνολο, ὥστε τὸ σατανικὸ χαμόγελο πού φαινόταν κάποτε στὰ κοραλλένια χεῖλη τῆς, ἦταν κι' αὐτὸ γοητευτικὸ.

Μόλις ἔφθασε στὸ Χαρτοῦμ ἀπὸ τὸ Κάρο, δυὸ χρόνια πρὶν, μαζί μὲ τὸν ἀδελφὸ τῆς, ἐξετρέλλανε ἀμέσως ὅλους τοὺς Αἰγυπτίους, τοὺς ἀραπάδες καὶ τοὺς Τούρκους τῆς πόλεως.

Πασάδες, καδῆδες, ἀξιωματικοὶ καὶ ἔμποροι ἀρχισαν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ νὰ ἐρωτοτροποῦν μαζί τῆς. Ἀλλὰ ἡ ἰδιότροπη καὶ περήφανη ἐκείνη γυναῖκα ἄλλους περιφρόνησε καὶ ἄλλους ἐκοροΐδεψε, ὥστε ἀπελπιστήκαν ὅλοι.

Ἐνας μονάχα, ἀπ' ὅλους αὐτοὺς, ἔμεινε ἀκλόνητος στὴ θέσι του, σὰν βράχος, ἀποφασισμένος μὲ κάθε θυσία ν' ἀνοίξῃ δρόμο καὶ νὰ φθάσῃ ὡς τὴν ἀπρόσιτη καρδιά τῆς. Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ Αἰγύπτιος ἀξιωματικὸς Ἀδὲλ Κερίμ.

Ἐνα πάθος γιγαντιαῖο εἶχε γεννηθῇ στὴν ψυχὴ του, ἓνα πάθος πού, ὅπως ἐπίστευε, δὲν θὰ μπορούσε νὰ σβύσῃ οὔτε μὲ τὸν θάνατο.

Τὴν ἀκολούθησε μὲ πείσμα παντοῦ, ἐπὶ μῆνες, ἀψηφώντας τὴν ἀδιαφορία τῆς καὶ τὴν κοροΐδια τῶν ἀντιζήλων, περιμένοντας ὑπομονετικὰ τὴν κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ ριξῇ τὸ πρῶτο βέλος.

Μιά μέρα, ἡ βάρκα πού μετέφερε τὴν Ἑλέγκω στὴν Κοναλάγκκα ἀναποδογύρισε μέσα στὸν Νεῖλο. Ὁ Ἀδὲλ Κερίμ, πού τὴν ἀκολουθοῦσε παντοῦ ἔπesse στὸ νερὸ καὶ τὴν ἔσωσε τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πού ἐκόντευε νὰ πνιγῇ.

Καὶ δὲν ἄκουσε οὔτε ἓνα εὐχαριστῶ, δὲν εἶδε οὔτε ἓνα χαμόγελο, οὔτε μιά ματιά ἐκ μέρους τῆς. Ὁ ποιοσδήποτε ἄλλος θὰ ἔχανε κάθε ἐλπίδα γιὰ νὰ κατακτήσῃ τὴν περήφανη ἐκείνη καρδιά. Ἀλλὰ ὁ Αἰγύπτιος δὲν ἀπελπίστηκε, καὶ μόλις τὰ ἀγάπη του ἐθέρειψε πιδ πολὺ, ἐκόντεψε νὰ γίνῃ τρέλλα.

Ἐνα βράδυ πού ἡ Ἑλέγκω ἐπέστρεφε ἀπὸ τὸ χωριὸ Οὐντουρμάν τῆς ἐπέτεθῃ μιά ληστοσυμμορία Σενναρέζων.

Ὁ Ἀδὲλ Κερίμ, πού ἔτρεχε πάντα πίσω τῆς, ἔσπευσε νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ, ἐσκότωσε τοὺς μισοὺς ληστές καὶ ἔτρεψε εἰς φυγὴν τοὺς ἄλλους. Ἐνας τὸν ἐπλήγωσε στὸ στήθος, ἀλλὰ τί σημασίαν εἶχε αὐτό; Τὸ σπουδαῖο ἦταν ὅτι τὸ πρῶτο βέλος του εἶχε πληγώσει τὴν καρδιά τῆς περήφανης Ἑλληνοπούλας.

Ἡ Ἑλέγκω ἀρχισε πρῶτα νὰ τὸν θαυμάζῃ. Μετὰ ἡ καρδιά τῆς ἀρχισε νὰ χτυπᾷ πιδ δυνατὰ, ἔβγαλε μιά σπῖθα καὶ ἡ σπῖθα αὐτὴ ἀναψε ὁλόκληρη πυρκαϊά.

Τὸν ἀγάπησε στὸ τέλος τὸν Αἰγύπτιον, καὶ τὸν ἀγάπησε μὲ μανία, τρομερά, ὥστε πρὸς χάριν του θὰ ἔπεφτε καὶ στὴ φωτιά. Ἐτσι ὠρκίστηκαν αἰώνιον ἀγάπη.



Ἀστράλαχανόκητος

Ἐνας Ἀμερικανὸς—τί ἄλλο;—ἐκκεντρικὸς γλύπτης ἀναπαρέστησε τὰ πρόσωπα τῶν γνωστοτέρων καλλιτεχνῶν τοῦ Χόλλυγουντ, χρησιμοποιώντας ὡς πρώτῃν ὕλην—ἀντὶ πηλοῦ ἢ μαρμάρου—τὰ προϊόντα ἐνὸς λαχανόκητου: πατάτες, κρεμμύδια, σκόρδα, σέσκουλα, γογγύλια κ. λ. π. Καὶ ἰδοὺ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐκκεντρικότητός του.

Ἀδόλφος Μανζού

Γκρέτα Γκάρμπο

Τζόαν Κράουφορντ

Κλαρκ Γκέιμπλ

Κλωντὲ Κολμπερ

Χονδρός Λιγνός

Ουίλλιαμ Πάουελ



Η ΗΜΕΡΑ ΠΡΑΚΤΙΚΗΣ

Γυναίκα

Από την ώρα που θα ξυπνήσει, πρωί - πρωί, κάνοντας την τουαλέτα της, αρχίζει να σκέπτεται με ποιόν καλύτερο τρόπο δεν θα σπαταλήσει ούτε τον καιρό της, ούτε το χρήμα.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ...

Κάνει στην αγορά τον πρωινό της περίπατο. Ξέρει ν' αγοράσει ό,τι είναι χρήσιμο κι' οικονομικό, καθώς και ό,τι διατηρείται περισσότερο.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ...

Γυρίζοντας σπίτι της, επιβλέπει τα πάντα και έχει πεποίθηση στον εαυτό της. Είναι μια αληθινή οικοδέσποινα. Τίποτε δεν διαφεύγει από τη νοικοκυροσύνη της.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ...

Μετά το γεύμα, σαν φρόνιμη γυναίκα, ανασταίνεται για λίγο με τη συντροφιά ενός ευχάριστου βιβλίου.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ...

Σέβεται τις καλές παραδόσεις. Μπροστά στη ντουλάπα ή τη σιφονιέρα, λύνει μόνη της τα προβλήματα του ρουχισμού όλης της οικογενείας.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ...

Μετά μεσημβριαν θα κάνει τη βόλτα της. Αλλά ξέρει εν τών προτέρων τι θέλει και δεν αγοράζει παρά μόνο πράγματα ωραία και πρακτικά.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ...

Ξέρει να διαλέγει και γνωρίζει τα καλά πόστα, όπως ξέρει επίσης και τον τρόπο ν' αδειάζει αδύναμα το πορτοφόλι.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ...

Τ' απόγευμα, κάνει ή ίδια αυτό που θα στοίχιζε ακριβώς αν το αγόραζε έτοιμο.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ...

Προτού βγεί, το βράδυ, πέντε λεπτόν άναπνοισι, για να ξαναβρεί την όμορφη της, να φρεσκαρισθή και να την... εκτιμήση ο σύζυγος.

Θα βγεί... Το βεστιάριό της δεν είναι βέβαια υπερπλήρες, αλλά πάντως κατά τέτοιον τρόπο υπολογισμένο, ώστε να βρεθ' σ' αυτό ό,τι θέλει.

Έκτενές

Δορυνομικό διήγημα



Του Άγγελου συγγραφέως
ΝΤΑΝ ΡΙΤΣΑΡΝΤΣ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΧΗΜΕΙΟΥ

Στις 29 'Ιουλίου του 1936 κατά τις δέκα το πρωί ο Ινσπέκτορ Φίντλιγκ της αστυνομίας του Λονδίνου καθόταν στο χάλ του μεγάρου Σέμπουρν "Αβεν" αριθ. 6. Το μέγαρο ανήκε στον καθηγητή Ουίλιαμ Λόκιγκ, σ' έναν σοφόν με παγκόσμια φήμη, που είχε εγκαταστήσει στη μοναξιά του μεγάλου αυτού σπιτιού το χημείο του, για να μην ενοχλήται στην εργασία του.

Το πρωινό εκείνο κατά τις έννεα περίπου ο σοφός καθηγητής θρέθηκε νεκρός από την υπηρέτριά του την κυρά Μέλοθ.

Έκτος από τον Ινσπέκτορ, στην άλλη μεριά του τραπεζιού καθόταν ο άνεμος και συνεργάτης του δόκτορος Λόκιγκ, ο "Αντον Β. Χάλλ, ένας ρωμαλέος νέος, με ώχρο και ήσυχο πρόσωπο. Ως τρίτη καθόταν η κυρά Μέλοθ. Αυτή είχε μόλις απαντήσει σε μια έρωτησι του αστυνομικού και είχε βάλει το χέο πάνω στην καρδιά της, για να μην ακούγονται οι δυνατοί κύβοι της, που τούς είχε προκαλέσει η μεγάλη ταραχή και συγκίνησις της.

"Ασφρα ακούστηκαν δυνατά χτυπήματα στην πόρτα. Ο σκοπός αστυφύλακας άνοιξε και ο διευθυντής του εγκληματολογικού τμήματος Θωμάς Μπράκς μπήκε μέσα.

"Ήταν ένας κοντόχονδρος άνδρας με στρογγυλό και κόκκινο πρόσωπο. Τα μικρά ξυπνά μάτια του φάνερωναν μια δραστηριότητα ασυνήθιστη. Οι ύψιστάμενοι του τον αγαπούσαν και τον εθαύμαζαν μαζί.

Ο Ινσπέκτορ Φίντλιγκ, αντικρύζοντας τον έσπευσε χαρούμενος να τον υποδεχτή.

— Γεια σου Φίντλιγκ, του είπε ο διευθυντής. Μόλις τώρα έρχομαι από το τμήμα σου, όπου και έμαθα τα συμβαίνοντα, με τον καθηγητή Λόκιγκ. Πού έχετε φτάσει λοιπόν, στην ανάκρισι;

— Οι πρώτες ανακρίσεις έγιναν μίστερ Μπράκς, είπε ο Φίντλιγκ. Ο άνηψός του καθηγητού κύριος "Αντον Β. Χάλλ και η οικονόμος κυρά Μέλοθ ανακρίθηκαν. Όπως φαίνεται, ο δόκτωρ προκάλεσε μόνος του το θάνατό του. Μπορούμε δέ να πούμε ότι έγινε κάποιο δυστύχημα. Πάντως ή ύποθεσις έχει ως εξής: Ο δόκτωρ, επειδή εργαζόταν ως άργα τη νύχτα, κοιμήταν σ' ένα ντιβάνι μέσα στο χημείο του. Όταν ή κυρά Μέλοθ,

σήμερα το πρωί, ανέβαινε τη σκάλα με το πρόγευμα, αισθάνθηκε μία δυνατή μυρωδιά.

Η πόρτα του χημείου ήταν κλειστή. Αλλά στη μέση έχει ένα παραθυράκι από χοντρό γυαλί. "Ετσι μπόρεσε να δει μέσα. Ο καθηγητής ήταν πεσμένος στο πάτωμα. Το ηλεκτρικό έκαινε ακόμα και...

Η κυρά Μέλοθ όμως τον διέκοψε και εξακολούθησε αυτή την αφήγησι:

— Άνοιξα την πόρτα. Ένα θήμα δεν είχα κάνει ακόμα, και κόντευα να πνιγώ από τον καπνό και την φριχτή μυρωδιά. Αισθάνθηκα ζάλη, ο δίσκος με το πρόγευμα μούφυγε από τα χέρια. Βούλωσα τη μύτη μου με την ποδιά μου και θιαστικά άνοιξα το παράθυρο. Ο καυμένος ο κύριος καθηγητής είχε τα χέρια του απλωμένα και το πρόσωπό του ήταν... άχ!... Και όλα αυτά τα έπαθε γιατί δεν πρόσεχε σ' αυτά τα διαβολικά πράγματα. Έγώ του το έλεγα πάντα οτι...

— Καλά, καλά, κυρά Μέλοθ, την διέκοψε ευγενικά ο διευθυντής. Δυστυχώς είχατε δίκιο σε ό,τι του λέγατε. Αλλά δς αφήσουμε τώρα να μιλήσει και ο Ινσπέκτορ.

— Η κυρά Μέλοθ — συνέχισε ο Φίντλιγκ — έσπευσε να ξυπνήσει τον μίστερ Χάλλ, και αυτός ελδοποίησε άμέσως την αστυνομία. Ο μίστερ Χάλλ λέγει ότι άμέσως κατάλαβε πως ήταν νεκρός ο θεός του, και γι' αυτό, εϋτω, χώς, δεν άγγίχτηκε τίποτα. "Ίσως μίστερ Χάλλ, εάν μορρήτε να...

— Παρακαλώ, μπόρε να εξακολουθήσω, είπε ήσυχα ο Χάλλ. Και πρδτ' απ'

δλα πρέπει να ξέρετε ότι κατ'οίκον κούσαμε μόνοι στο σπίτι ο θεός μου κι' εγώ. Η κυρά Μέλοθ έρχόταν μόνον στις όκτώ το πρωί.

— Η κυρά Μέλοθ έχει κλειδί του σπιτιού; ρώτησε ο διευθυντής.

— Όχι. Μόνον ο θεός μου κι' εγώ είχαμε. Έγώ της άνοιγα πάντοτε. Τις δύο τελευταίες ημέρες έλειπα στο Μάντσεστερ για δουλειά του θεού μου. Γύρισα σήμερα το πρωί κατά τις πέντε παρά τέταρτο. "Ήμουνα όμως πολύ κουρασμένος και έπεσα άμέσως να κοιμηθώ. Στις όκτώ άνοιξα της κυρά Μέλοθ. Όταν στις έννεα ακριβώς ήλθε και με ξύπνησε, είδα πως ο θεός μου είχε πάθει άσφυξία από άναθυμιάσεις κυανιούχου χλωρίου. Το έξηγώ δέ αυτό ως εξής: Τον τελευταίο καιρό κάναμε έρευνες για τις πολύπλοκες συνθέσεις του κυανίου. Καθώς φαίνεται, ο θεός μου θα εργάστηκε γι' αυτό, ως άργα χθές το θράδυ, όπως άλλωστε ήταν και η συνήθειά του. "Ήταν καρδιακός, αλλά δεν άκουγε τις συστάσεις μου να φυλάγεται. Πιστεύω, ότι μέσα σε κάποιες δοκιμαστικές σωλήνα θα έβρισκε χλωριούχο κυάνιο και από τις άναθυμιάσεις του έπαθε άσφυξία...

— Τι είναι το χλωριούχο κυάνιο; — Παράγεται από την ένωση του χλωρίου με υδροποιημένο κυάνιο. Είναι ένα θαυό υγρό που θράζει στους δεκαπέντε βαθμούς, και άναδίδει δηλητηριώδεις άτμούς, με άποπνικτική όσμη. Όσο ο θεός μου ήταν άναίσθητος, το χλωριούχο κυάνιο θα εξατμίστηκε σιγά-σιγά, και οι άναθυμιάσεις του γέμισαν ολόκληρο το δωμάτιο.

— Πώς λοιπόν δεν άισθανθήκατε τη μυρωδιά όταν ήρθατε στις πέντε παρά τέταρτο; Τόσο καλά κλείνει η πόρτα του;

Ο Χάλλ κούνησε καταφατικά το κεφάλι.

— Οι άτμοι είπα, μυρίζουν πολλά, αλλά η πόρτα κλείνει τόσο καλά, ώστε ήταν άδύνατο να ξεφύγουν από μέσα. "Αλλωστε, δλο το σπίτι μυρίζει φάρμακα.

— Μίστερ Μπράκς, έκαμε ο Ινσπέκτορ Φίντλιγκ, χάρις σε μία σύμπτωση, γνωρίζουμε ακριβώς την ώρα που πέθανε ο καθηγητής. Γιατί στην πώ-



Το ρολόι θρέθηκε σταματώντας στην 1 παρά τέταρτο.

σι του, όχι μόνον χτύπησε τὸ κεφάλι του σὲ μιὰ σιδερένια ἄκρη, ἀλλὰ χτύπησε καὶ τὸ χέρι του σὸ πᾶτωμα. Ἐπειὶ ἔσπασε τὸ γυαλί τοῦ ρολοιοῦ του, καὶ οἱ δείκτες ἔμειναν ἀκίνητοι. Δείχνουν μία παρά δεκά. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι πέθανε κατὰ τὴν μία.

Βαρεῖα θήματα ἀκούστηκαν στὴ σκάλα, καὶ ὁ Ιατροδικαστὴς μῆλκε μέσα.

Γειά σου μίστερ Μπράκς εἶπε, ζήσθη σήμερα; ἔ;

Ἐπειὶ στράφηκε καὶ πρὸς τὸν ἱνσπέκτορ:

— Λοιπὸν νὰ σὰς πῶ τώρα καὶ τὰ πορίσματα τῆς ἐξετάσεώς μου. Ὁ καθηγητὴς πέθανε ἀπὸ ἀσφυξία, πού τοῦ προξένησαν οἱ ἀτμοὶ τοῦ χλωρίου. Κατὰ τὸ διάστημα πού ἦταν ἀναίσθητος, ἐπῆλθε ἐσωτερικὴ αἱμορραγία, γιὰτὶ, ὅπως φαίνεται κατὰ τὴν ἀπότομη πτώση του, θὰ χτύπησε σὲ κάποιο σιδερένιο ἀντικείμενο. Ἐὰν θέλετε τὸν ἐξετάσω καλύτερα, θὰ στείλω νὰ τὸν πάρω σὲ καμμιὰ ὥρα.

— Μάλιστα — εἶπε ὁ διευθυντὴς — νὰ τὸν πάρετε, καὶ νὰ μᾶς στείλετε γρήγορα τὴν ἔκθεσίν σας. Ἀῤῥιο θὰ γίνη ἡ νεκροψία... Καὶ τώρα, μὴ ἐρώτησι: Πρὶν ἀπὸ πόσες ὥρες πέθανε;

— Πέθανε πρὸ πέντε ὥρων περίπου.

— Λοιπὸν, γιὰτρέ μου, φώναξε θριαμβευτικὰ ὁ Φιντλινγκ ὑπολογίζοντας ἀσχημα. Ἐμεῖς ξέρουμε καλὰ ὅτι πέθανε κατὰ τὴν μία. Πρὸ ἐννέα ὥρων. Πῶς γίνεται νὰ πλανιέσθε σεις, πού εἶσθε ἕνας παληός...

— Σιωπὴ νεαρέ μου, ἔκαμε ὁ Ιατροδικαστὴς. Αὐτὰ πού λὲς δὲν τὰ λογαριάζω. Γιατὶ ὅμως μ' ἐρωτήσατε, ἀφοῦ ξέρετε καλύτερα ἀπὸ ἐμένα;... Πρὶν ἀπὸ ἐννέα ὥρες;... Πολὺ περιέργω....

Ὁ Ἄντων Β. Χάλλ, σήκωσε τὸ φάλι του καὶ εἶπε:

— Ἰσως γιὰτρέ μου, νὰ μὴν δώσατε σημασία, σὸ δ,τι ὁ θάνατος ἀπὸ ἀσφυξία σ' αὐτὴ τὴν περιπτώσει μερικές φορές ἐπέρχεται ἀργά. Καὶ γι' αὐτὸ νὰ μὴν μπορέσατε ἴσως νὰ υπολογίσετε εὐκόλα...

— Μοῦ εἶναι γνωστὰ αὐτὰ, κύριε, εἶπε γιὰτρέ. Δὲν λέω ὅμως τίποτε περισσότερο. Καὶ τώρα... σὰς ἀποχαιρέτω καὶ αῤῥιο πάλι τὰ λέμε.

Πῆρε τὸ πιστόλι του, ἀποχαιρέτησε μὲ χειραψία τὸν μίστερ Μπράκς καὶ ἔφυγε.

ΣΤΟ ΧΗΜΕΙΟ

Ὁ διευθυντὴς σηκώθηκε καὶ αὐτὸς.

— Θὰ ἤθελα νὰ δῶ τὸ χημεῖο, εἶπε. Ἐλάτε ὅλοι μαζί μου παρακαλῶ. Ἰσως θὰ χρειαστῇ νὰ κάνω καμμιὰ ἐρώτησι ἀκόμα.

Ἀνέβηκαν τὴ σκάλα. Ἡ πόρτα σὸ εἶδος τοῦ διαδρόμου ἦταν ἀνοιχτή, καὶ παρ' ὅλο τὸν ἀερισμὸ πού εἶχε γίνεῖ σὸ μεταξύ, ὕψιρχαν ἀκόμα ἴχνη ὁσμῆς χλωρίου. Τὸ χημεῖο ἦταν ἕνα δωμάτιο εὐρύχωρο. Τὸ παράθυρο πού ὀρισκοῦσαν ἀπέναντι στὴν πόρτα ἦταν ἀνοιχτό. Ἡ χοντρή μαύρη κουρτίνα του ἦταν τρανηγμένη. Ἡ ὅλη ἐγκατάστασις του, ἔδειχνε πῶς ἦταν ἀπὸ τίς τελευταίες. Μεγάλοι πίνακες ἦσαν τοποθετημένοι στίς γωνίες καὶ οἱ λοετοὶ τοῖχοι ἦσαν σκεπασμένοι μὲ διαγράμματα γεμάτα ἀριθμοί. Ὁ διευθυντὴς κύτταξε τριγύρω του προσεχτικὰ.

— Ἦταν πλούσιος ὁ θεὸς σας; ρώτησε τὸν Χάλλ.

— Ἦταν ἀρκετὰ εὐπορος, ἀπάντησε.

— Εἶχε ἄλλους συγγενεῖς, ἐκτός αὐτοῦ;

— Ὁχι.

Ἀπάνω σὸ ντιθάιν ἦταν τοποθετημένο τὸ πᾶτωμα τοῦ καθηγητοῦ καὶ σκεπασμένο μ' ἕνα σεντόνι. Ὁ διευθυντὴς περιεργαζόταν τὸ δωμάτιο. Σὲ μιὰ γωνία τοῦ χημεῖου, ἦταν τοποθετημένος ἕνας μεγάλος κλίβανος. Σ' ἕνα μπρούτζινο βάζο κρέμονταν τὰ ἐργαλεῖα τοῦ κλιβάνου. Μέσα σὸ εὐρύχωρο καμίνι του, ἦταν χαμένο ἕνα μακρὸ φτυάρι. Τὸ μικρὸ παραθυράκι σὸν λοετὸ τοῖχο ἦταν κλειστό. Ὁ μίστερ Μπράκς ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὸ μέρος ὅπου εἶχε πέσει ὁ καθηγητὴς. Ἐνας μεγάλος κλίβανος ἦταν τοποθετημένος ἐκεῖ. Στὸ τραπέζι ἀπάνω, ἀνάμεσα σὲ διάφορα ἐργαλεῖα, ἦταν ἀκουμπισμένο τὸ σπασμένο ρολόι του. Τὸ ἔπιασε σὰς χέρια του, καὶ εἶδε ὅτι ἔδειχνε μία παρά δεκά.

— Περιέργη σύμπτωση, μουρμούρισε. Ἐπειὶ τράβηξε τὴν προσοχή του κατὰ ἄλλο: Τὶ πολλές μύγες, εἶπε καθὼς τις ἔπιανε σὰς χέρια του. Καὶ εἶναι ψόφιες... Κι' αὐτὲς δὲν μπόρεσαν ν' ἀνθέξουν στοὺς ἀτμοὺς τοῦ χλωρίου. Δὲν νομίζετε, μίστερ Χάλλ;

— Ὁχι βέβαια, εἶπε. Πεθαίνουν εὐκόλα. Πηγαίνουν κοντὰ σ' ὅποιο φῶς θροῦνε, ἀλλὰ πέθουν νεκρὲς μόλις αἰσθανθοῦν τὴ δηλητηριώδη μυρωδιά.

Ὁ Χάλλ μὲ τὴν κουβέντα ὅλο καὶ ζωήρευε περισσότερο. Φαίνονταν πῶς ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις τὸν εἶχε ἐρεθίσει, καὶ τοῦ εἶχε λύσει τὴ γλώσσα.

— Ἐχω μιὰ παράξενη ἀγάθη στίς μύγες εἶπε, δὲν μπορῶ νὰ τις σκοτώσω. Βρίσκει ὅτι δίνουν ζωὴ σὲ σιωπὴ πού κυριαρχεῖ σ' ἕνα δωμάτιο, ὅταν ἐργάζεται κανεὶς. Ὁ δόμος τους βοηθεῖ τὴν πνευματικὴ ἐργασία καὶ κοκκίνισαν σὰν νὰ ντρεπόταν γι' αὐτὰ πού ἔλεγε.

— Εἰσαπτε πολὺ εὐαίσθητος μίστερ Χάλλ. Ἐμένα ὅμως μ' ἐμποδίζουν σὲ τὴ δουλειά μου, καὶ γι' αὐτὸ τις σκοτώνω, παρετήρησε ὁ κυρὰ Μέλοβ.

Ὁ διευθυντὴς, πού φαίνονταν ὅτι δὲν πρόσχε καθόλου σὲ τὴν συζήτηση, προχώρησε μέσα σὸ δωμάτιο. Στάθηκε κοντὰ σὸ μικρὸ παράθυρο καὶ παρατηροῦσε ἔξω. Τὸ βλέμμα του ἔπεφε μακριὰ. Κάμποι καὶ χωράφια μὲ μερικὰ σπιτάκια φαίνονταν σὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος.

— Γιατὶ, ρώτησε χωρὶς νὰ στραφῇ, δὲν ἔχει αὐτὸ τὸ παράθυρο κουρτίνα, ὅπως καὶ τ' ἄλλο;

— Τὸ μεγάλο παράθυρο κυττάζει πρὸς τὸ δρόμο, εἶπε ὁ Χάλλ καὶ ὁ θεὸς μου, ἔπειδὴ ἐργαζόταν τὴ νύχτα, δὲν ἤθελε νὰ φαίνεται τὸ φῶς ἀπὸ τὸ δρόμο, ἐνῶ τὸ μικρὸ βλέπει ἀκριβῶς ἀνατολικὰ. Τοῦ ἄρεσε πολὺ νὰ κυττάζῃ τὴν ἀντολή τοῦ ἡλίου, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἀλόκληρη νύχτα ἐργασίας.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε, πότε ἀνέτειλε ὁ ἥλιος σήμερα; ρώτησε ὁ διευθυντὴς.

Ὁ Χάλλ τὸν κύτταξε ἐκπληκτος, ἐνῶ ὁ ἱνσπέκτορ Φιντλινγκ περιεργαζόταν καλὰ τὸν διευθυντὴ του, καὶ ἔλεγε ἀκόμα, πῶς ὅταν ἀρχίζε τις παράξενες ἐρωτήσεις του, καὶ πῶς ὅταν σὸ πρόσωπό του ζωγραφίζονταν μιὰ θαρσευσμένη ἐκφρασις, τότε

σημαίνει πῶς κάτι δὲν ἦταν ἐν τάξει.

— Ἀμέσως νὰ σὰς πῶ, εἶπε ὕστερα ἀπὸ λίγο ὁ Χάλλ. Εἶναι πολὺ ἐδῶλο. Καὶ ξεκρέμασε ἀπὸ ἕνα διάγραμμα ἕνα μικρὸ μαῦρο χαρτονάκι μὲ πολλὰς ἀσπρες τελείες.

— Τί εἶναι αὐτό; ρώτησε πλησιάζον.

— Τὸ διευθυντὴς.

— Ἐνα ἀστρικό διάγραμμα, ἀπάντησε πρόθυμα ὁ Χάλλ. Γερμανικὸ μόντελο. Δείχνει τὸ βόρειο τμήμα τοῦ οὐρανοῦ. Εἶναι αὐτὸ πού βλέπουμε ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἐδῶ σ' αὐτόν, τὸν μεγάλο κύκλο ἀπάνω, εἶναι σημειωμένες οἱ τριακόσιες ἐξήντα ἡμέρες καὶ οἱ δώδεκα μῆνες. Σήμερα ἔχομε 29 Ἰουλίου. Φέρνω, λοιπὸν, ἀπὸ αὐτὴ τὴν τελεία μιὰ γραμμὴ σὲ μέση τοῦ διαγράμματος. Στὸ σημεῖο ὅπου ἡ εὐθεῖα αὕτη συναντᾷ τὴν ἐκλειπτικὴ, δηλαδὴ τὴν τροχιά τοῦ ἡλίου, ἐκεῖ καὶ νὰ ἔνα σημάδι, μὲ τὸ μολύβι. Τώρα μιτατοπιζῶ τὸν ἐσωτερικὸ κινούμενο κύκλο τοῦ ὁρίζοντος, πού εἶναι σημειωμένες οἱ εἰκοσιτέσσερις ὥρες, ἔως ὅπου τὸ δυτικὸ του σημεῖο θῇ τὸ σημάδι πού ἔκανα μὲ τὸ μολύβι. Καὶ τώρα ξέρω πότε ἀνέτειλε ὁ ἥλιος. Γιατὶ ἐπάνω ἀπὸ τί, 29 Ἰουλίου θρίσκειται ἡ ὥρα τέσσερις καὶ μισή.

— Θαυμάσια! ἔκαμε ὁ διευθυντὴς. Ἐνα τέτοιο διάγραμμα θὰ προμηθευτῶ κι' ἐγώ. Ὡστε λοιπὸν ὁ ἥλιος ἀνέτειλε σήμερα στίς τέσσερις καὶ μισή;

Ἐπειὶ ἄφησε πάλι τὸ βλέμμα του νὰ πλανηθῇ μέσα σὸ δωμάτιο.

— Μοῦ κάνει ἐντύπωση — εἶπε — πόσο ἀσυνήθιστα καθαρὰ καὶ ταχτικά, εἶναι ὅλα ἐδῶ μέσα. Ὅλα τὰ γυαλιὰ ἀστράφουν, καὶ τὰ μέταλλα γυαλίζουν. Ἀσφαλῶς αὐτὸ εἶναι ἔργον τῆς κυρὰ Μέλοβ.

— Βέβαια ἔκαμε ὁ Χάλλ, χαμογελῶντας. Ὁ θεὸς μου μάλλον πάντα μαζί της, γιὰτὶ ἤθελε ὅλα νὰ τὰ καθαρίσῃ. Καὶ φυσικὰ μερικές φορές...

— Μπα δὲ θαυμάστε, διέκοψε ὁ κυρὰ Μέλοβ, θύμωνα λιγάκι ὁ καλὸς μου καθηγητὴς, ἀλλὰ μ' ἄφηνε νὰ καθαρίζω. Καὶ χθὲς μάλιστα τοῦ ἔκανα γενικὸ καθαρισμὸ. Ἦταν εὐκαιρία, γιὰτὶ ὁ καθηγητὴς εἶχε κατέβει σὲ τὴν πόλι καὶ δὲ γύρισε παρὰ στίς ἐννέα τὸ θράδυ. Τὰ τραπέζια τὰ ἔτριψα, ἔπλυνα ἐπίσης καὶ τὰ παράθυρα. Καὶ ὅλη τὴν ἡμέρα τὰ εἶχα ἀνοιχτά γιὰ ν' ἀερίζεται τὸ δωμάτιο.

— Τὸ μικρὸ παράθυρο ἦταν κι' αὐτὸ ἀνοιχτὸ κυρὰ Μέλοβ; ρώτησε ὁ διευθυντὴς.

— Ὅλη τὴν ἡμέρα, ἀπάντησε ὁ κυρὰ Μέλοβ.

Ὁ διευθυντὴς χαμογέλασε λίγο καὶ ἄρχισε πάλι νὰ πηγαίνει μέσα σὸ δωμάτιο. Ἐξαφνα στάθηκε καὶ κύτταξε ἕνα μικρὸ καθράκι. Γιά νὰ τὸ δῇ καλύτερα. Θέλησε νὰ τὸ ξεκρεμάσῃ, ἀλλ' ἡ κίνησις του ἦταν κάπως βίαση, γιὰτὶ μὲ τὸ τράβηγμα θύγηκε τὸ καρφὶ καὶ ἔπεσε σὸ πᾶτωμα.

— Δὲν πειράζει, εἶπε, σηκώνοντάς το. Θὰ τὸ ξαναβάλω σὲ τὴν θέσι του.

Ἡ κυρὰ Μέλοβ σηκώθηκε.

— Νὰ φέρω τὸ σφυρί; ρώτησε.

— Μπα, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κάνετε αὐτὸν τὸν κόπο, εἶπε ὁ διευθυντὴς. Θὰ θρίσκειται ἀσφαλῶς ἐδῶ τίποτα βαρὺ, πού θὰ μπορέσῃ κανεὶς νὰ τὸ χτυπήσῃ.

— Πάρτε τὸ φτυάρι ἀπὸ τὸ καμίνι, εἶπε ὁ Χάλλ.

Ὁ μίστερ Μπράκς διευθύνθηκε

πρὸς τὸ καμίνι καὶ τράβηξε ἔξω τὸ φτυάρι. Τὸ ἔπιασε ἀπὸ τὴ μέση χωρὶς ν' ἀγγίξῃ τὴν μπρούτζινη λαβὴ του.

— Χυ! ἔκανε. Μ' αὐτὸ μπορεῖ κανεὶς νὰ κτυπήσῃ γερὰ.

Περιεργαζόταν μ' ἐνδιαφέρον τὴν μωτὴ ἄκρη τοῦ καὶ τὴν μπρούτζινη λαβή.

— Θὰ τὸ καθαρίσατε κι' αὐτὸ χθὲς, κυρὰ Μέλοβ, εἶπε.

— Βέβαια, ἀπάντησε ἐκείνη πειραγμένη, πῶς μποροῦσα νὰ τὸ ξεχάσω;

— Καὶ ξέρετε, εἶπε γελαστός ὁ διευθυντὴς, τὸ περιέργω εἶναι, ὅτι ὁ πάρχουν σὲ τὴν λαβὴ δακτυλικά ἀποτυπώματα. Θὰ εἶναι ἀσφαλῶς τοῦ καθηγητοῦ, ἴσως νὰ τὸ χρειάστηκε πὴ νύχτα... Ἐσεῖς δὲν τὸ ἀγγίζατε καθόλου μίστερ Χάλλ;

— Ὁχι! ἀπάντησε ἀπότομα ὁ Χάλλ, γιὰ ποῖο λόγο;

— Βέβαια, εἶπε ἡσυχὰ ὁ διευθυντὴς. Τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα ὅμως πάντα μ' ἐνδιαφέρουν. Εἶναι ἡ ἀδυναμία μου. Φιντλινγκ, δώστε σὰς παρακαλῶ νὰ τὰ ξεσηκώσουν....

— Ἀ! τώρα θυμήθηκα, εἶπε ὁ Χάλλ νευριασμένος. Ἰσως νὰ εἶναι δικὰ μου. Νομίζω ὅτι ἔπιασα τὸ φτυάρι σήμερα τὸ πρωτὶ. Ἦθελα...

— Ἀλλὰ, μίστερ Χάλλ, ἀπάντησε ὁ Μπράκς, αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία. Τὸ κάνω ἀπλῶς, ὅπως σὰς εἶπα, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσω μιὰ ἰδιοτροπία μου. Ἐπειτα τὸν ρώτησε ξαφνικά, κυττάζοντάς τον κατὰματα:

— Σὰς ἐνδιαφέρει μίστερ Χάλλ ἡ ἐγκληματολογία; Θὰ μπορούσα, ἂν θέλατε βέβαια, νὰ σὰς δείξω πῶς μπορεῖ νὰ σχηματισθῇ κανεὶς ἀπὸ τὸν τυχαῖο θάνατο τοῦ θεοῦ σας, ἕνα ἐγκλημα μὲ ἀποδείξεις.

— Αὐτὸ θὰ εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον, ἀπάντησε ὁ Χάλλ.

— Θὰ πρέπει ὅμως νὰ σὰς χρησιμοποιοῦν ὡς ἀντικείμενο τὸν ἀποδείξω ἐξών μου. Λοιπὸν μπορῶ ν' ἀποδείξω ὅτι ἐσεῖς σκοτώσατε τὸ θεοῦ σας!...

Στὸ ἀκουσμα αὐτῶν τῶν λέξεων ἡ κυρὰ Μέλοβ ἔβγαλε μιὰ δυνατὴ φωνή, καὶ ὁ Χάλλ τὸ εἶπε θυμωμένος:

— Μήπως τὸ νομίζετε αὐτὸ γιὰ ἀστεῖο... Κύριε; Αὐτὸ εἶναι...

— Ἀλλὰ μίστερ Χάλλ, εἶπε ὁ διευθυντὴς, γιὰτὶ θυμώνετε; Ἐμεῖς κάνουμε ἀπλῶς ἕνα πείραμα. Ἡ ἐγκληματολογία, εἶναι ὅπως εἶπαμε πολὺ ἐνδιαφέρουσα. Τώρα ἂς πᾶμε σὰς γεγονότα. Πρῶτον: Ἀπουσιάζατε δυο ἡμέρες καὶ ἐπιστρέφατε σήμερα ἀπὸ τὸ Μάντσεστερ μὲ τὸ θραδυνὸ τοαῖνο. Φθάσατε σὸ σπίτι κατὰ τίς πέντε παρὰ τέταρτο. Δεύτερον: Εἰσαπτε μὲ τὸ θεοῦ σας μόνον σὸ σπίτι. Τρίτον: Μόνον ἐσεῖς καὶ αὐτὸς εἶχατε κλειδί. Τέταρτον: Τὰ δακτυλικά σας ἀποτυπώματα σὲ τὴν λαβὴ τοῦ χειροῦ δὲν ἔγιναν, παρὰ σήμερα τὸ πρωτὶ, γιὰτὶ ἡ κυρὰ Μέλοβ χθὲς καθάρισε ὅλα τὰ πράγματα. Πέμπτον: Στὴ μύτη τοῦ φτυαριοῦ θρίσκονται δύο ἀσπρες τρίχες, πού ὅπως εἶναι φανερό ἀνήκουν σὸν θεοῦ σας. Ἐκτον: Εἰσαπτε ἕνας ἀνθρώπος δυνατὸς καὶ νέος. Ἐξδοκον: Ἀνεβήκατε σήμερα τὸ πρωτὶ κατὰ τίς τέσσερις καὶ μισή σὲ τὸ χημεῖο, κτυπήσατε ἀπὸ πίσω μὲ τὸ φτυάρι τὸν θεοῦ σας σὸ κεφάλι. Τοποθετήσατε σὲ τὴν φωτιά τὸν σωλῆνα μὲ τὸ χλωριόχο κυάνιο. Ὑστερα θύγηκατε καὶ κλείσατε καλὰ τὴν πόρτα, παρατηρήσατε ἀπὸ τὸ τζαμάκι ἂν θγαίνουν ἀφθονοὶ ἀτμοὶ

καὶ μετὰ πῆγατε νὰ κοιμηθῆτε. Καὶ τέλος ἡ αἰτία: Ὁ θεὸς σας ἦταν ἀρκετὰ εὐπορος, καὶ σεις ὡς μοναδικὸς του συγγενὴς εἰσαπτε ὁ κληρονόμος του. Λοιπὸν τί λέτε τώρα;

ΟΙ ΜΥΓΕΣ ΠΟΥ ΠΡΟΔΙΔΟΥΝ

Στὴ σιωπὴ πού ἐπακολούθησε δὲν ἀκούγονταν, παρὰ ἡ λαχανιασμένη ἀναπνοὴ τῆς κυρὰ Μέλοβ. Ὁ Χάλλ κύτταξε τὸν διευθυντὴ μὲ διαπεραστικὸ βλέμμα.

— Πολὺ ἐνδιαφέροντα πράγματα, εἶπε, οἱ ἀποδείξεις ἦσαν πολὺ τεχνικά καμωμένες. Καὶ πολὺ ἐξυπνο ἦταν τὸ κόλπο μὲ τὸ νὰ μὲ κάνετε νὰ δώσω σημασία σ' ἀποτυπώματα τῆς λαβῆς. Λοιπὸν τώρα θὰ σὰς ἀπαντήσω κι' ἐγώ, γιὰ νὰ δῆτε πόσο πραγματικὲς εἶναι οἱ ἀποδείξεις σας. Πρῶτον οἱ ἀσπρες τρίχες δὲν εἶναι καμμιὰ ἀποδείξις...

— Ὁ θεὸς σας, τὸν διέκοψε ὁ μίστερ Μπράκς, ἴσως νὰ ἔξυσε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ φτυαριοῦ τὸ κεφάλι του κι' ἔτσι οἱ τρίχες νὰ ἔμειναν ἀπάνω σὸ ἀντικείμενο αὐτό. Καλὰ... παρακάτω!...

— Δεύτερον, ἐξακολούθησε ὁ Χάλλ, τώρα ἔχω μιὰ ἀδίσαιστη ἀπόδειξις ὅτι ὁ θάνατός του ἐπῆλθε κατὰ τὴν μία!

— Τὸ φῶς ἔκαψε ὡς σήμερα τὸ πρωτὶ, εἶπε σκεπτικὰ. Ἀ! Τώρα θυμήθηκα τί μοῦ εἶχατε πῆ προηγουμένως γιὰ τίς ἀγαπημένες σας μύγες μίστερ Χάλλ!

— Ὅτι πετοῦν πρὸς τὸ φῶς διωγμένες ἀπὸ τοὺς ἀτμούς. Λοιπὸν τὸ μεγάλο παράθυρο ἔχει μιὰ χοντρή κουρτίνα, ἀλλὰ τὸ μικρὸ δὲν ἔχει. Ἐκτός αὐτοῦ, ἡ κυρὰ Μέλοβ καθάρισε τὰ παράθυρα καὶ δὲν τὰ ἔκλεισε παρὰ στίς ἐννέα τὸ θράδυ. Ἐπειδὴ ὅμως ἀπάνω σὸ τζάκι δρέθηκαν ψόφιες μύγες, σημαίνει ὅτι, διωγμένες ἀπὸ τοὺς ἀτμούς, ἔφυγαν πρὸς τὸ φῶς. Καὶ τὸ παραθυράκι εἶναι ἐντελῶς ἀνατολικόν. Τί ὥρα εἶπατε μίστερ Χάλλ πῶς ἀνέτειλε ὁ ἥλιος;

Ὁ Χάλλ εἶχε γίνεῖ κίτρινος σὰν νεκρός. Μηχανικὰ ψιθύρισε:

— Τέσσερις καὶ μισή.

— Λοιπὸν, τοῦ εἶπε ὁ διευθυντὴς, διαβάσατε μόνον σας σὲ ἀστρικό διάγραμμα, τὴν ὥρα τοῦ θανάτου τοῦ θεοῦ σας. Τὸ παράθυρο μόλις εἶχε ἀρχίσει νὰ φωτίζεται ἀμύδρα, ὅταν οἱ μυατηριώδεις ἀτμοὶ ἀρχισαν νὰ ξεχύνονται μέσα σὸ δωμάτιο, κι' ἔτσι οἱ μύγες πέταξαν πρὸς τὰ ἐκεῖ. Αὐτὸ δείχνει πῶς ὁ θεὸς σας πέθανε κατὰ τίς πέντε τὸ πρωτὶ.

Ὁ Χάλλ εἶχε σηκώσει τὸ κεφάλι του καὶ γελοῦσε, τὰ δόντια του χτυποῦσαν καὶ τὸ πρόσωπό του εἶχε ἀλλοιωθῇ.

— Ἐνας ἀστυνομικὸς μῆλκε μέσα καὶ τοῦ πέρασε τίς χειροπέδες. Ἡ κυρὰ Μέλοβ ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της μέσ' τὴν ποδιά της καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ δυνατὰ.

— Ἡ κυρὰ Μέλοβ, — ψέλλισε ὁ Χάλλ μὲ κόπο — ἡ κυρὰ Μέλοβ εἶχε δίκην. Τὶς μύγες πρέπει κανεὶς νὰ τις σκοτώνῃ. Ἡμουν ἐδαίσθητος σ' αὐτὲς καὶ ἐκεῖνες μὲ πρόδωσαν...

— Λοιπὸν ἔλεγε ὁ μίστερ Μπράκς σὸν ἱνσπέκτορ Φιντλινγκ καθὼς κατέβαιναν τὴ σκάλα. Πρέπει νὰ ζητήσετε συγγνώμην ἀπὸ τὸν καλὸ γιὰτρέ, οἱ πέντε ὥρες πού ἔλεγε ἦταν σωστές.

ΝΤΑΝ ΡΙΤΖΑΡΝΤΣ

— Δεσποινίς, παίξτε μου ἕνα ολιόηποτε κομμάτι.

— Μὰ σὰς ἀρέσει τόσο πολὺ ἡ μουσική;

— Ὁχι, ἀλλὰ θέλω νὰ ἐκδικηθῶ τὴν ἀπέναντι οἰκογένεια πού μ' ἔχει ταραξεί μετ' ὁ ραδιόφωνο.

— Ἄντε, πᾶμε, δὲ βλέπετε πῶς τὸν σκώτουμε;

— Ἐνα λεπτό, ἕνα λεπτό. Ἡ μονομαχία ἦταν μέχρι τελευταίας ρανίδος καὶ θέλω νὰ ἴδω ἂν τοῦφυγε ὅλο τὸ αἷμα.

— Δεσποινίς, παίξτε μου ἕνα ολιόηποτε κομμάτι.

— Μὰ σὰς ἀρέσει τόσο πολὺ ἡ μουσική;

— Ὁχι, ἀλλὰ θέλω νὰ ἐκδικηθῶ τὴν ἀπέναντι οἰκογένεια πού μ' ἔχει ταραξεί μετ' ὁ ραδιόφωνο.

— Ἄντε, πᾶμε, δὲ βλέπετε πῶς τὸν σκώτουμε;

— Ἐνα λεπτό, ἕνα λεπτό. Ἡ μονομαχία ἦταν μέχρι τελευταίας ρανίδος καὶ θέλω νὰ ἴδω ἂν τοῦφυγε ὅλο τὸ αἷμα.

— Δεσποινίς, παίξτε μου ἕνα ολιόηποτε κομμάτι.

— Μὰ σὰς ἀρέσει τόσο πολὺ ἡ μουσική;

— Ὁχι, ἀλλὰ θέλω νὰ ἐκδικηθῶ τὴν ἀπέναντι οἰκογένεια πού μ' ἔχει ταραξεί μετ' ὁ ραδιόφωνο.

— Ἄντε, πᾶμε, δὲ βλέπετε πῶς τὸν σκώτουμε;

— Ἐνα λεπτό, ἕνα λεπτό. Ἡ μονομαχία ἦταν μέχρι τελευταίας ρανίδος καὶ θέλω νὰ ἴδω ἂν τοῦφυγε ὅλο τὸ αἷμα.

— Δεσποινίς, παίξτε μου ἕνα ολιόηποτε κομμάτι.

— Μὰ σὰς ἀρέσει τόσο πολὺ ἡ μουσική;

— Ὁχι, ἀλλὰ θέλω νὰ ἐκδικηθῶ τὴν ἀπέναντι οἰκογένεια πού μ' ἔχει ταραξεί μετ' ὁ ραδιόφωνο.

— Ἄντε, πᾶμε, δὲ βλέπετε πῶς τὸν σκώτουμε;

— Ἐνα λεπτό,

Η ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΚΡΥΨΩΝΑ

Μιά δραματική θαλασσινή αφήγησης
Υπό Κάπταιν-ΚΡΑΜΠ

Βρισκόμασταν σαράντα μίλια έξω από τη Μάγχη με το παρικό μου «Πότγουωλ» με το σκοπό να ρίξω με τὰ δίχτυα μας. Τὸ ψάρεμα εἶναι ἕνα πάθος, ὅπως καὶ τὸ κυνήγι. Κι' ὅταν ψαρεύη κανεὶς μετὰ τὸ δικό του πλοῖο, ὁ εὐχαρίστησις εἶναι πρὸς μεγάλην. Ὁ ὕψος κάμπος εἶναι πλούσιος σὲ προϊόντα.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΝΤΟΥΛΑΠΙ

Ὅλη τὴν ἡμέρα ἐκείνη τὴν πέρασα στὸ ψάρεμα καὶ τὸ θράδυ κατέβηκα στὴν καμπίνα μου γιὰ νὰ ξεκουρασθῶ. Ἀναψα τὴν πίπα μου καὶ γδύθηκα νὰ ξαπλώσω. Γιὰ μιά στιγμή, ὅμως, μοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ πῶ ἕνα πετηράκι οὐίσκυ, ἔτσι γιὰ νὰ νοιώσω τὴν ἀπόλαυσί του. Ἔβαλα τὸ κλειδί στὴν κλειδαριὰ ἐνὸς μικροῦ ντουλαπιῦ πρὸς θρισκόταν κοντὰ στὸ κρεβάτι μου, τὸ γύρισα καὶ τράθηξα. Τὸ ντουλαπάκι ὅμως δὲν ἀνοίξε. Εἶχαμε φρεσκομυγιατίσει τὸ πλοῖο καὶ ἀσφαλῶς ἡ πορτίτσα τοῦ ντουλαπιῦ θὰ εἶχε κολλήσει. Δοκίμασα νὰ ξαναγυρίσω τὸ κλειδί, ἀλλὰ τοῦ κάκου. Τράθηξα τέλος δυνατὰ, ὁπότε ὅχι μόνον ἀνοίξε τὸ ντουλάπι, ἀλλὰ ἔφυγε ὁλόκληρο ἀπὸ τὴ θέσι του, ἀφήνοντάς μου νὰ ἰδῶ ἕνα μαῦρο ἀνοιγμα πίσω ἀπ' αὐτό. Δὲν ἄρρησα νὰ καταλάβω πῶς θὰ ἦταν μιά ἀπὸ τίς κρυφῶνες ἐκείνες πρὸς φτιάχνουν μερικὸν καταπὰνοι γιὰ νὰ κρύβουν τὰ λαθραῖα.

Η ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ

Δὲν εἶχα καὶ τόσο κέφι νὰ ἐρευνῶ τὴν κρυψώνα. Ξανάβαλα τὸ ντουλαπάκι στὴ θέσι του, ἔπεσα στὸ κρεβάτι μου, κι' ἀποκοιμήθηκα. Ξύπνησα ὅμως ἀπτόξα ἀπὸ κάποιον συναίσθημα: μοῦ φάνηκε πῶς κάποιος ἢ κάτι τὸ μακάβριο

κρυβόταν κοντὰ μου. Καὶ τὴν ἴδια στιγμή μοῦ φάνηκε πῶς ἔρχονταν μιά κακὴ μυρωδιά, σὰν ἀπὸ σάρκα σὲ ἀποσύνθεσι. Ἀνασηκώθηκα κι' ἀναψα ἕνα κερί.

Ἀσυναίσθητα, τὰ μάτια μου καρφώθηκαν στὸ μυστικὸ ἀνοιγμα. Ἦταν ὁρθάνοιχτο γιὰ μὲ τὸ σκαμπανέβασμα τοῦ πλοῦ τοῦ ντουλαπιῦ εἶχε φύγει ἀπὸ τὴ θέσι του. Καὶ τὸ μαῦρο ἐκεῖνο στόμα φαίνονταν σὰν νὰ θέλει νὰ μὲ καταπιῇ...

Ντύθηκα στὰ γρήγορα, πλησίασα ἐκεῖνο τὸ ἀπαίσιο στόμα κι' ἀντίκρυσα ἄμέσως μὴν ὄρθια σκάλα πρὸς χανόνταν στὸ σκοτάδι. Δὲν ἐδίστασα. Κατέβηκα, καὶ θρόνηκα σ' ἕνα καμαράκι, σὲ μιά γωνία τοῦ ὁποῦ ἐλευκάει ἕνα πτώμα.

Τὸ πτώμα αὐτὸ ἦταν σχεδὸν ἀποσκελετωμένο καὶ τυλιγμένο ἀκόμη στὸ κοστούμι του. Ἀσφαλῶς, στὴ θέσι ἐκείνη θὰ θρισκόταν ἀπὸ μῆνες, γιὰ τὴ διάρκεια τῆς σύντομης παραμονῆς τοῦ πλοῦ στὴ δεξαμενὴ γιὰ ἐπιδιόρθωσι, κανεὶς δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τὰ μακάβρια ὑπολείμματα πρὸς τῶρα θρισκόταν μπροστὰ μου.

Ποιὸς ἦταν ὡστόσο ἐκεῖνος ὁ νεκρὸς; Πῶς θρισκόταν ἐκεῖ; Ποιὸς τὸν σκότωσε καὶ γιὰτί;

Ἡ λύσις τοῦ μυστηρίου ἦταν δύσκολη. Κάποτε, σ' ἕνα ταξίδι τοῦ καραβιοῦ, οἱ δύο πλοῖοι τοῦ, ὁ ἕνας ὁ πρῶτος πρὸς ἦταν κι' ὁ πλοιοκτῆτης πρὸς ἀγροσύνα ἐγὼ τὸ «Πότγουωλ», κι' ὁ ἄλλος ὁ θ' εἶχαν χαθῇ κατὰ τὴν διάρκεια μιάς καταγίγδος καὶ τὸ πλοῖο ξαναγύρισε στὸ λιμάνι ὁδηγούμενο ἀπὸ τὸν τρίτο πλοῖο. Τὸ πτώμα λοιπὸν θ' ἦναι στὸν ἕναν ἀπὸ τοὺς δύο χαμένους.

Ἡ σκέψις αὐτὴ μοῦ ἦρθε ξαφνικά, γιὰ τὴν ἡμέρα ἡ μάλλον εἶχα ἀκούσει πῶς ὁ δεύτερος πλοῖοι κορτάριζε τὴ γυναῖκα τοῦ πρώτου πλοῖοι. Κι' ἀσφαλῶς ἡ ἀντιζήλια αὐτὴ θὰ

κατέληξε σὲ ἔγκλημα, γιὰ τὴν γυναῖκα τοῦ πλοῖοι θρισκόταν πάντα ἔπάνω στὸ πλοῖο. Τὰ ροῦχα τοῦ πτωματος, πρὸς τὰ ἔψαξα μετὰ προσοχή, δὲν μοῦ ἀπεκάλυψαν τὴν ἀλήθεια. Δὲν εἶπα τίποτα ὅμως σὲ κανένα γιὰ τὴν ἀνακάλυψί μου. Κι' ἐκάρφωσα τὸ ντουλαπάκι στὴ θέσι του.

ΤΟ ΔΡΑΜΑ

Τὴν ἄλλη μέρα πῆγα στὴ χίρα τοῦ προκατόχου μου. Ἦταν μιά γυναῖκα, πρὸς τὰ νειάτα τῆς ἔκαψε καρδιὲς μετὰ τὴν ὁμορφίαν τῆς καὶ τῶρα, μετὰ λευκά τῆς μαλλιά, διατηροῦσε ἀκόμη μιά φρεσκάδα στὸ πρόσωπό τῆς. Μπροστὰ, λοιπὸν, στὴν ἐπιμονή μου, μοῦ διηγήθηκε τὸ δρᾶμα.

— Καθὼς ξέρετε, ταξίδευα πάντα μετὰ τὸν ἄνδρα μου. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος τίμιος, τολμηρὸς, θαυμάσιος ναυτικός, καὶ τρελλαινόμενος κυριολεκτικὰ σὰν τὸν ἔβλεπα νὰ κυβερνᾷ τὸ πλοῖο μέσα στὴ θύελλα. Στὶς στιγμὲς ἐκείνες μοῦ φαίνονταν σὰν τὸν θεὸ τῆς θαλάσσης. Εἶχε ὅμως ἕνα φερό ἐλάττωμα. Δὲν ἔβλεπε ποτὲ τὸ κακὸ τῶν ἄλλων, δὲν πίστευε πῶς ὁ πῆρχαν κακοὶ ἄνθρωποι.

Κι' ὅμως ὁ δεύτερος ἀκριβῶς πλοῖοι τοῦ «Πότγουωλ» ἦταν πραγματικὰ κακός. Μὲ εἶχε ἐρωτευθῇ κι' ὅταν μοῦ ἐξωμολογήθηκε τὸν ἔρωτά του, τὸν ἀπέληξα πῶς θὰ τὸν μαρτυροῦσα στὸν ἄνδρα του. Δὲν τὸ ἔκαμα ὅμως. Κι' αὐτὸ μοῦ θγήκε σὲ κακὸ.

Μιά μέρα, ἐνῶ ἐμαίνετο μιά τρομακτικὴ καταγίγδα, ὁ ἄνδρας μοῦ ἀνέθηκε στὸ κατάρτι γιὰ νὰ διορθώσῃ μιά θλάση, ὅταν γιὰ μιά στιγμή ἀντίκρυσα καὶ κάποιον ἄλλον ν' ἀνεβαίνει πίσω του. Στὴν ἀρχὴ νόμισα πῶς ἦταν κανένας ναυτῆς, πρὸς ἦθελε νὰ βοηθήσῃ τὸν καπετάνιο του, ἀλλὰ δὲν ἄρρησα νὰ διαπιστώσω πῶς ἦταν ὁ δεύτερος πλοῖοι. Τότε μετὰ κυρίως τρόμος. Ἀνάμεσα στὴ θορυχία καὶ στὴν ὁμίχλη, ἀντίκρυσα μιά φερό πάλι. Φώναξα βοηθία, ἀλλὰ κανεὶς δὲν μετὰ ἀκούσε. Εἶδα τότε νὰ πέφτῃ ἕνας ἄνθρωπος καὶ λιποθύμῃ. Σὰν συνήλθα, θρισκόμουν στὴν καμπίνα μου. Ἀπὸ τὰ τραντάγματα τοῦ πλοῦ κατὰλαβα πῶς ἡ θύελλα ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη. Ὁρθίος κοντὰ μου θρισκόταν ὁ δεύτερος πλοῖοι καὶ μετὰ κύτταζε μετὰ ἕνα πρόστυχο βλέμμα.

Τότε, κύριε, ἐξεδίκησα τὸ ἄντρα μου. Κανεὶς δὲν ἀκούσε τοὺς πυροβολισμούς. Ἐξακολούθησα νὰ πυροβολῶ ὡς πρὸς ἀδειασα τὸ ὄπλο. Ὑστερὰ, γνωρίζοντας πῶς ὁπῆρχε μιά κρυψώνα, πρὸς ἐχρησίμευσα στὸν προκάτοχο τοῦ «Πότγουωλ» γιὰ νὰ κρύβῃ τὰ λαθραῖα, ἔρριξα μέσα σ' αὐτὴν τὸν δολοφόνο... Τὸ πῆρωμα νόμισα πῶς κι' οἱ δύο ἀξιωματικοὶ χάθηκαν μέσα στὴ θύελλα!

Ἡ γυναῖκα μοῦ διηγήθηκε τὸ δρᾶμα μετὰ ἡρεμῆ φωνῇ. Κι' ὅταν τελειώσε, σηκώθηκα νὰ φύγω.

— Κύριε, μοῦ εἶπε. Κάνετε ὅ, πρὸς θέλετε. Καταγγελάτε μετὰ Τώρα πρὸς ἡ ζωὴ δὲν ἔχει καμμιὰν ἀξία γιὰ μένα. Ἔσκυπα γιὰ νὰ τῆς φιλήσω τὸ χέρι.

— Κανεὶς δὲν θὰ μάθῃ τίποτα, τῆς εἶπα. Τὸ πῆρωμα ἐκεῖνο θὰ χαθῇ μέσα στὰ κύματα, στὸ ἐρχόμενο κίόλας ταξίδι μου.

Καὶ κράτησα τὸ λόγο μου.
ΚΑΠΤΑΙΝ - ΚΡΑΜΠ



Αυτοτελής αισθηματική νουβέλλα με εὐχάριστη λύσι

Ἔνα λεπτό ἐπ'ἀνγελμα

ΝΕΝΤ ἔλλαξε ἕνα λάστιχο στὸ αὐτοκίνητο κατὰ καθυστέρημένον διαβατὸν, πρὸς εἶχαν σ' ἀματήσῃ τὴ θραυτὴν ἐκείνη ὥρα ἐξὸ ἀπὸ τὸ μαγαζὶ του. Τὸ μαγαζὶ τοῦ Νένε θρισκόταν στὸν δημόσιο δρόμο καὶ πρὸς οὐλοῦσε βενζίνη καὶ ζυτταλακτικά.

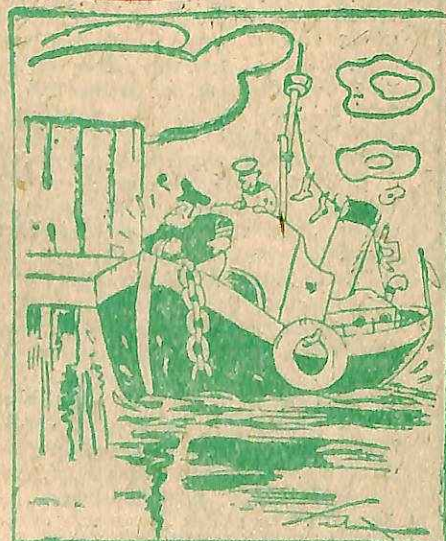
Ἔξω ὅτι θλαστικοῦσε μέσα του τὴν πελατεία πρὸς τοῦ ἦθε τόσο καθυστέρημένον κι' αὐτὸ γιὰ τὸ Σάββατο συνήθιζε νὰ κλείνῃ ὡρὴς τὸ μαγαζὶ του. Ἡ μέρα αὐτὴ ἦταν μιά ἀπὸ τίς ἐλάχιστες τῆς βδομάδας πρὸς ἐγὼ μποροῦσα νὰ ἐπιστρέψω ἀργότερα στὸ σπίτι.

— Φοβάμαι ὅτι εἶνε πολλὰ ἀργὰ πρὸς γιὰ νὰ πάμε σὲ κανένα θέατρο, Τζίνου, μοῦ εἶπε ὅταν τελειώνοντας τὴ δουλειὰ του πλησίασε τὴν κοίτη μου, μέσα στὴν ὁποία ἐγὼ τὸν περιμένα ἦδη. Τί θάλεγε ἂν σοῦ πρότεινα νὰ κάνουμε ἕναν περίπατο

καὶ μετὰ νὰ φάμε σὲ κανένα κέντρο; — Ὁλέγα ὅτι εἶνε θαυμάσια ἡ ἰδέα σου, ἀπήντησε χωρὶς κέφι. Ἄθελά μου θυμήθηκα ἕνα ἄλλο πρόγραμμα πρὸς σχεδίασε κάποιος, γιὰ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο θράδυ. Τὰ λόγια τοῦ ἀντηχοῦσαν ἀκόμη σ' αὐτιά μου: «Θὰ πάμε πρῶτα νὰ πάρουμε ἕνα κοντέινερ στὴ Λέσχη καὶ μετὰ θὰ δειπνούσαμε στὸ Πάιν Γκράβ...»

Ὁ Πάιν Τόμας ἦταν ἐκεῖνος πρὸς εἶχε κάνει τὴν πρότασι αὐτὴ, ἐκεῖ, στὴν καμαρούλα μετὰ τὴν ἰδιότροπη καὶ χαριτωμένη ἐπιπλοῦ, πρὸς ἦταν τὸ μπουντουάρ τῆς γυναῖκας του, τὴν ὥρα πρὸς ἐγὼ ἐτοίμαζα τὰ διάφορα καλλυντικά γιὰ τὸ μακιγιάζ τῆς.

Εἶχαν περάσει δύο μῆνες πρὸς, ἀπὸ τότε πρὸς προσελήφθηκα στὸ σπίτι τοῦ Ν. Τόμας ὡς ἰδιαιτέρη καμαριέρα τῆς συζύγου του, δύο μῆνες γεμάτες προσπάθεια γιὰ νὰ προσαρμόθῃ ὅσο τὸ δυνατόν τελειότερα μετὰ τίς ἀπαιτήσεις τοῦ καινούργιου περιβάλλοντος



ΝΑΥΤΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

— Βρὲ τὸν ἀλιτῆριο τὸν καπετάνιο μας. Αὐτὴ τὴ φορά ἔβαλε ἐνέχειρο τὴν ἀγκυρά!



Ὁ ρ ἡ τ ω ρ — Κυρία... δεσποινίς... — Ὁ ἀ κ ρ ο α τ ῆ ς — Ἀκούσ' ἐδῶ! Νὰ προσέχῃς τὰ λόγια σου, μὴ σοῦ φύγω κι' ἐγὼ!

—Θα σ'ας προσλάβουμε ως ιδιαίτερη καμαριέρα, που ελ-
πει όταν μία μέρα πηγαίει απελευθεμένη να τους ζητήσει δουλειά.
—Μπορούν προθυμώς ν' αναλάβω εργασία κάθε είδους, φτάνει να
μπορούσα μ' αυτήν να κερδίζω το ψωμί μου. Δυστυχώς για την
ώρα μόνο αυτήν τη θέσι έχουμε κενή. Άλλωστε βρίσκουμε ότι
έλαθε πολύ κατάλληλη, μικροκαμωμένη και ευκίνητη...

Τον περασμένο χρόνο είχα τελειώσει τη σχολή στην οποία
φοιτούσαν όλα κορίτσια προετοιμάζονται για να εργασθούν, ήμουν
δυναμικά άτυχη και δεν μπόρεσα να βρω πουθενά δουλειά ά-
νάλογη με τις γνώσεις μου. Να περιμένω έως ότου βρεθεί θέσι
κατάλληλη, μου ήταν αδύνατο· τα χρήματα που μου είχε δώσει
ο πατέρας μου για να ζήσω όσον καιρό θα ζητούσα θέσι, είχαν
τελειώσει και ήξερα ότι η εξεύρεσίς τους άπληγες μεγάλες θυ-
σίες στην οικογένειά μου, ώστε θα ήταν αναίδεια να ζητήσω
κι' άλλα. Αποφάσισα λοιπόν ν' αναλάβω οποιαδήποτε εργασία.
Ευτυχώς τη φορά αυτή στάθηκε τυχερή. Τό έπαγγελμα δέδωκε
της ιδιαίτερης καμαριέρας εινε αρκετά δύσκολο, αν λάβω κανείς
την όψιν τις χίλιες δυό ιδιοτροπίες που μπορεί νάχη μία κυ-
ρία. Η Άννα Τόμας όμως φάνηκε από την αρχή πολύ ευγενι-
κή μαζί μου παραβλέποντας την άπειρία μου και δείχνοντάς
μου μία συμπεριφορά μάλλον φιλική, όταν είμαστε μόνες.

Μια ένοχλητική συνάντησις

ΣΤΟ σπίτι του κ. Τόμας, γνώρισα τον Νέντ. Τό μαγαζί του
βρισκόταν σε πολύ μικρή απόστασι από την ομορφή, έξοχι-
κή βίλλα του Τόμας, και συχνά περιπαιώταν το αυτοκίνητό
τους όταν ελχαν ανάγκη από τίποτα.

Πρώτη φορά τόν είδα κάποια Πέμπτη, την ώρα που έρχόταν
στο σπίτι για να σιάξη το αυτοκίνητο της κ. Τόμας που είχε
πάθει κάποια βλάβη. Όταν τελείωσε την έπισκευή, η κυρία
βγήκε στην πόρτα και τόν φώναξε:

—Νέντ, πηγαίνετε, σ'ας παρακαλώ, τη Τζιούντυ ως τη στάσι
των λεωφορείων με τ' αυτοκίνητό μου, γιατί διάζεται να κατε-
βή στην πόλη.

Αυτή ήταν η αρχή της γνωριμίας. Ομιλούμε τον Νέντ Κοκκ
να με περιβάλλει με το βλέμμα των γαλανών του ματιών μέσα
από τα τζάμια του πολυτελούς αυτοκινήτου και μετά να μου
λέη χαμογελώντας:

—Ήταν εξαιρετική τύχη για μένα που έλαθε τη μικρή αυτή
βλάβη το αυτοκίνητο της κ. Τόμας. Και τί συμπάσας να εινε
η μέρα ακριβώς που θέλατε να κατεβήτε στην πόλη...

Κάτιιο δρόμο που πρότεινε να βγούμε μαζί έξω. Όταν μετά
με συνόδευσε στο σπίτι, μου είπε:

—Μ' άρεσις πάρα πολύ, Τζιούντυ. Είσαι ακριβώς ο τύπος
της γυναίκας που προτιμώ. Πες μου: Θάχαρσαι τα βράδια που
είσαι ελεύθερη να τα περνάμε μαζί;

—Ω, αυτό εινε πολύ μεγάλη άπαιτήσις, δεν βρίσκες; α-
πήντησα γελώντας.

—Αμέσως όμως παρατήρησα ότι ο Νέντ δεν γελούσε. Η θα-
θεία συγκίνησις που διάβασα στο πρόσωπό του έκοψε και το
δικό μου γέλιο απότομα.

—Αν το θέλεις πολύ, Νέντ, θα προσπαθήσω, απήντησα με
φωνή αδέσβητη.

Κι' έτσι συνεχιζόταν η γνωριμία μας.

Τό βράδυ εκείνο ήταν αρκετά περασμένη ή ώρα όταν ο Νέντ
φρενάρησε μπροστά στην πόρτα κάποιου ρεστοράν. Τίποτε δεν
άγαπούσε περισσότερο στον κόσμο από το να σωφάρη. Ήταν
μεγάλη απόλαυσις γι' αυτόν ν' ακούη τον ήχο του μοτέρ, να
βλέπη να ξετυλίγεται μπροστά του ή κορδέλλα του δρόμου
και τα διάφορα τοπία να εξαφανίζονται με ιλιγγιώδη ταχύτητα
μπρός από τα μάτια του. Όπως πάντα, και τη φορά εκείνη, ελ-
χαμε διανύσει πολλά χιλιόμετρα, πριν σταματήσουμε μπρός στο
μικρό ρεστοράν.

—Τα μαλλιά μου έγιναν άνω - κάτω, είπα την ώρα που μπαί-
ναμε στη μικρή, συμπαθητική αίθουσα.

Ξαφνικά, τράβηξε την προσοχή μου ένα ζευγάρι που καθό-
ταν στο άπεναντι τραπέζι. Τά πολυτελή βραδυνά ενδύματα
που φορούσαν, δεν είχαν καθόλου τη θέσι τους στο άπλό εκείνο
περιβάλλον. Όταν κύτταξα τα πρόσωπά τους καλύτερα, έμεινα
σάν άπολιθωμένη...

—Ο κ. Τόμας, μουρμούρισα στον Νέντ.

Πραγματικά ο Πόλ Τόμας, με τό άφελές, σχεδόν παιδιατικό
έφος του, χαριτωμένος μέσα στο άηχογο φράκο του, βρισκόταν
εκεί μαζί μ' ένα ψηλό, λεπτό κορίτσι, ντυμένο με μία κομψή,
πρόστινη τουαλέτα.

Εκείνη καθόταν πολύ κοντά του και φαίνεται ότι ο καθά-
λιερός της θα της έλεγε πολύ ενδιαφέροντα πράγματα γιατί τόν
άκουγε κυττώντας τον με προσοχή στα μάτια και ξεπούσε κάθε
τόσο σε σιγανά γέλια.

Χρειάστηκε να περάσουν αρκετά λεπτά για να προσέξη την
παρουσία μας ο Πόλ άμέσως μ'ας χαιρέτησε με τό συνησμέ-
νο του τρόπο.

—Γειά σας, παιδιά, "Όστε είσθε κι' εσείς εδώ;

—Ενοιώσα ν' ανεβαίνω το αίμα στα μάγουλά μου καθώς άρ-
ταπέδιδα τόν χαριετισμό του. Μέσα μου αισθανόμουν ένα είδος
μίσους εναντίον του μετά την άποκάλυψι αυτή. Δεν περίμενα
ποτέ να δω τόν κύριο μου με την παράξενη εκείνη γυναίκα...
Χωρίς να θέλω, θυμήθηκα την Άννα Τόμας καθώς στεκόταν
μπροστά στον καθρέπτη της τουαλέτας της.

—Πώς με βρίσκετε σήμερα, Τζιούντυ; μ' είχε ρωτήσει. Εινε
αρκετά δρασερό το πρόσωπό μου; Φαίνομαι νάχω κέφι; Θά
πάμε, έξερτε, σε μία επίσημη δεξίωσι άπόψε. Πιθανόν να συ-
ναντηθούμε εκεί κάποια φιλική παρέα του Πόλ και...

Δεν άποτελείωσε τη φράσι της, εγώ όμως κατάλαβα τη συ-
νήθεια. Μέσα στη φιλική συντροφιά που θα συναντούσαν, θα
ύπηρεχαν χωρίς άμφιβολία κορίτσια νέα και χαριτωμένα που
καμμία θλίψις δεν θα είχε χαράξει ρυτίδες στα δροσερά προ-
σωπάκια τους ούτε θα είχε αφήσει ίχνη άπογοητεύσεως στις
νεανικές καρδιές τους. Αυτή ή συνάντησις και ή συγκρίσις ίσως
εάν τό δροσερά εκείνα πλάσματα, ήταν που τήν τρώαζε...

Μόλις ανέλαβα τα χρέη της ιδιαίτερης καμαριέρας της κ.
Τόμας, άντελήφθηκα ότι οι σχέσεις τών δύο συζύγων δεν ήταν
άπολύτως όμαλές. Κάτι ύπηρεχε μεταξύ τους, κάτι που δεν ήταν
ή λύπη μονάχα για τό γεγονός που μου είχε διηγηθεί ή κυρία
μου την πρώτη μέρα που πήγα: ότι ελχαν δηλαδή ένα παιδί, ένα
ίγροάκι, δυό χρονών, τό οποίο πέθανε πριν από έναν χρόνο.

—Υστερα από έξη χρόνων γάμο, άπόντησα τό παιδί αυτό,
μου είχε πει. Φαντασθήτε τί τρομερό ήταν να τό χάσω... Και
δυστυχώς ο γιαιρός μου είπε ότι δεν πρόκειται να ξαναγίνω
ποτέ πιά μητέρα... Γι' αυτόν τόν λόγο δεν θα είμαι για σ'ας πο-
λύ... εύθυμη κυρία. Αυτό να τόχετε υπ' όψιν σας.

—Ετσι εξηγούταν ή μεγάλη της ώχρότης και οι ρυτίδες που
ελχαν σχηματισθή γύρω από τό στόμα της. Ο φόβος όμως που
διακρινόταν καθαρά μέσα στο γλυκό βλέμμα τών καστανών
της ματιών, μου έμεινε άνεξήγητος.

Πολύ γρήγορα κατάλαβα κι' αυτό: ήταν ο φόβος μήπως χάση
τόν άνδρα της όπως έχασε και τόν γυιό της... Ο Πόλ είχε
αρχίσει ν' άπομακρύνεται από την γυναίκα του. Φαινόταν έλ-
λωστε νεώτερος από εκείνην και ήταν ένας πολύ εύθυμος τύπος.

Αυτό λοιπόν ήταν τό κ'άτι που ύπηρεχε μεταξύ τους.
—Ας φύγουμε, Τζιούντυ, είπε ο Νέντ όταν είχαμε πιά τε-
λειώσει. Ήταν αρκετά κουραστικό να προσπαθούμε όλόκληρο
τό δείπνο να μη ρίξουμε ούτε μία ματιά στο άντικρυνό τρα-
πέζι.

—Τί ένοχλητική συνάντησις, αλήθεια! είπα στενοχωρημένη
όταν είχαμε φτάσει πιά μπροστά στο αυτοκίνητο.

Και άμέσως προσέθεσα:

—Ω, Νέντ, πώς μπορεί να τό κάνη αυτό, ενώ ή γυναίκα του
είνε τόσο άξιαγάπητη και τόσο συμπαιθητική για τη λύπη της;

Ο Νέντ πήρε στα χέρια του τό βολάν και δεν μου απήντησε
παρά άφού ξεκινήσαμε.

—Δεν προσπαθώ να τόν δικαιολογήσω, φυσικά. Τό δυστύ-
χημα όμως του τελευταίου χρόνου ήταν μεγάλο γι' αυτόν. Ά-
γαπούσε τρολλά τόν γυιό του. Συνήθιζε να τόν φέρην συχνά
στο μαγαζί του. Ήταν ένα σωστό άγγελούδι... Μετά τόν θάνατό
του, ή κ. Τόμας δεν δούθησε καθόλου τόν άνδρα της στη λύπη
του. Βέβαια, δεν λέω, τό κτύπημα ήταν τό ίδιο βαρύ και για
την. Θάχαρτε όμως να φροντίση να φέρη τόν άνδρα της
περισσότερο κοντά της κι' έτσι να θρούν παρηγοριά ο ένας
στον άλλον. Εκείνη άντι γι' αυτό, τόν άφησε στον πόνο του
και πήγε μόνη της ένα ταξίδι. Κι' έτσι άνοιξε ή ίδια ένα χά-
σμα μεταξύ τους, που σιγά - σιγά, με τόν καιρό μεγάλωσε...

Αδηγούσε νευρικά, σιωπηλός και είδα ότι τό πρόσωπό του
ήταν ώχρο, κάτω από τις αδύνατες ακτίνες τω φηνοκυρινού
φαναριού. Δεν έβγαλε λέξι από τό στόμα του ως την ώρα που
σταμάτησε τη μηχανή. Τότε γύρισε προς έμένα:

—Δεν μπορεί κανείς να άποδώση όλόκληρο τό σφάλμα στον
Τόμας, είπε. Τό πρόστειο έδώ εινε γεμάτο από γυναίκες του
είδους αυτής, που είδαμε άπόψε μαζί του: ελεύθερες, άναίσθη-
τες, χωρίς να λαμβάνουν υπ' όψει κανένα κοινωνικό νόμο, έ-
τοιμες να όρμήσουν στη λεία τους, σάν άρπακτικά πουλιά, μόλις
άντληφθούν ότι κάτι δεν εινε εν τάξει...

Πρώτη φορά ή φωνή του Νέντ είχε πάρει ένα σκληρό τόνο
και πρώτη φορά ένοιώσα να με σφίγγη τόσο άγρια στην άγκα-
λιά του.

—Δεν θάθελα ποτέ να γίνης έσθ σάν κι' αυτές, είπε και ή-
στερα προσέθεσε διστακτικά: Άκουσε, Τζιούντυ. Τόν ερχό-
μενο μήνα θα δώσω την τελευταία δόσι του χρέους που έχω
στην Τράπεζα από τότε που άνοιξε τό μαγαζί. Υστερα σέπτο-
μαι να κτίσω ένα ακόμα πάτωμα σ' αυτό τό σπίτι που έχω. Σ'
άρεσει τό στέδιο αυτό; Πες μου, Τζιούντυ.

—Νέντ... άρχισα. Άμέσως όμως κατάλαβα ότι δεν είχα να πώ
τίποτα. Τά χείλη μου έκαίγαν από τό παράφορο φιλή του και
νομίζω ότι οι σκέψεις μου ήταν πολύ μπερδεμένες. Ποτέ ως
τόώρα ο Νέντ κι' εγώ, δεν είχαμε μιλήσει για γάμο και γι' αυτό
τό σήμα ή κουβέντα εκείνη μ' άφησε άναυδη. Ο Νέντ ήταν
χαριτωμένος που δεν άφησε να έξωτερευθούν ποτέ τα αισθή-
ματά του. Πας' όλο που τελευταίως βρισκόμουν τόσο συχνά

μαζί του, είχα την έντύπωσι ότι δεν τόν έξερω καθόλου. Κατα-
λάβαινα καλά ότι ή νύχτα εκείνη μπορούσε νάνε ή τελευταία
άν του έδωνα μία διαφορετική απάντησι. Ήμουν δεβιαία ότι
εκείνος θα μου έλεγε άμέσως με άπότομο τρόπο ότι δεν ύπηρε-
χει σήμερον συνεννόησεως μεταξύ μας κι' ότι τό καλύτερο που έ-
χουμε να κάνουμε εινε να χωρίσουμε.

Να χωρίσουμε; Να μην άκούσω ποτέ πιά τη φωνή του που
κούπε κάποτε: «...είσαι ο τύπος της γυναίκας που προτιμώ...»;
Να μην άντικρύσω ποτέ πιά τό βλέμμα του που καμμία φορά
έξέφραζε τόσο θερμή; Να μην νοιώσω ποτέ πιά τη γλυκειά ά-
νατριχίλα που προκαλούσαν τα φιλή του στο κορμί μου; Όχι,
ήταν αδύνατο, δεν μπορούσα να τό χάσω όλ' αυτά...

—Νέντ, πρόφερα σιγά. Νέντ, όταν έξοφλήσης τό χρέος σου
κι' εγώ θα μπορέσω να έπιστρέψω στον πατέρα μου τα χρήμα-
τα που τού χρωστώ, τότε θάχουμε όλον τόν καιρό, να συζητή-
σουμε για τό μέλλον μας.

Ο Νέντ δεν πρόφερε λέξι, ή φυσιογνωμία του όμως ήταν
άπολύτως ήρεμη. Υστερα τα χείλη του άγγιξαν τα δικά μου.

—Ξέρεις ότι σ' αγαπώ, Τζιούντυ; ψιθύρισε.

Ήταν ή πρώτη φορά που πρόφερε τη λέξι αυτή και την πρό-
φερε με τέτοιο πάθος που χωρίς να θέλω, ένοιώσα συγκίνησι.

—Ναί, τό έξερω, Νέντ, ψιθύρισα.

Μάταιες προσπάθειες

ΤΟ κλειδί της πίσω πόρτας του σπιτιού του Τόμας τό κρα-
τούσα εγώ, για να μπορώ να μπαίνω μέσα όταν γύριζα άργά.
Τή νύχτα εκείνη τό είχα βάλει πιά στην κλειδαριά και
έτοιμαζόμουν να ξεκλειδώσω, όταν τό αυτοκίνητο του κ. Τόμας
σταμάτησε αθόρυβα δίπλα μου.

Οι Τόμας δεν κρατούσαν σωφεί—προτιμούσαν και οι δυό
να οδηγούν οι ίδιοι—και όταν κύτταξα στο έσωτερικό της κούρ-
σας, είδα ότι ήταν μόνος.

—Τζιούντυ, άκουσα μ' έκπληξι, να προσφέρη τ' όνομά μου και
άπόρρητα ακόμα περισσότερο όταν τόν είδα να πηδή από τ' αυ-
τοκίνητο και να πλησιάζη προς τό μέρος μου.

—Ω! ο κ. Τόμας, είπα ψυχρά.

—Ξέρω ότι δεν έπιδοκιμάζετε καθόλου την άποψινή διαγο-
γή μου, δεν είν' έτσι; είπε προσπαθώντας να χαμογελάση ενώ
τό πρόσωπό του, όπως διέκρινα στο άμφιβολό φως τω φανα-
ριού, είχε μία έκφρασι κουρασμένη και γεμάτη πίκρα...

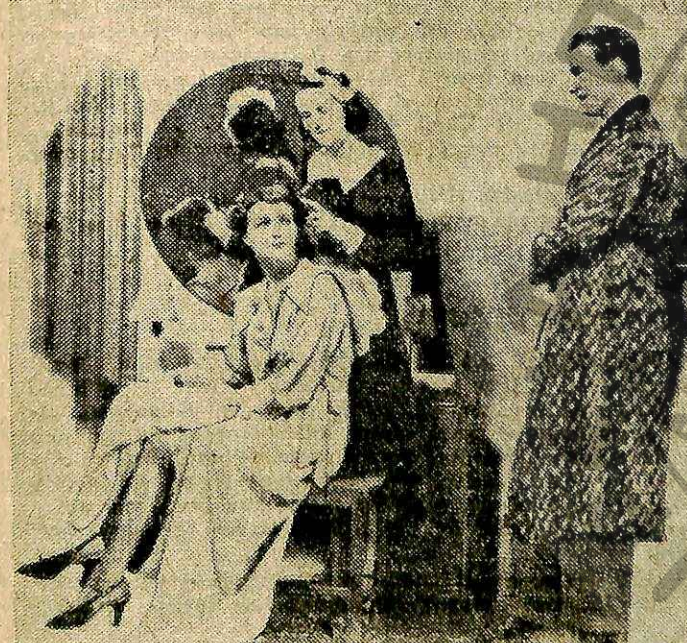
—Η Άννα όμως, συνέχισε, παραπονέθηκε τό βράδυ ότι ύ-
ποφέρει από πονοκέφαλο και έξέφρασε την έπιθυμία να έπι-
στρέψω χωρίς στο σπίτι. Μ' άφησε μόνο πώς έπρεπε λοιπόν να
περάσω τη βραδυά μου; Ξέρω ότι δεν έχω καμμία ύποχρέωσι
να σ'ας δώσω τις εξηγήσεις αυτές, όμως...

Διέκοψε τη φράσι του και κύτταξε προσεκτικά μία πολύτιμη
καρφίτσα που έλαμπε στο στήθος μου, άποτελώντας έτσι μία
παραφρονία με τό άπλούστατο σπέρ φόρεμά μου. Γέλασε σιγανά.

—Ποιές ήταν οι άσχολίες σας, Τζιούντυ, πριν νάρθητε σε
μάς;

—Φοιτούσα σε μία έπαγγελματική σχολή, δυστυχώς όμως
στάθηκε άτυχη και δεν μπόρεσα να βρω άνάλογη δουλειά.

—Εσείς σταθήκατε άτυχη, έμεις όμως πολύ τυχεροί που σ'ας



—Ετοιμάσου και πάμε πρώτα στη λέσχη να
παιχτέψω και μετά θα βουτήξουμε στο είλιν Γκράντ.

δοήκαμε. Είσαθε πραγματικά μία πολύ καλή συντροφος για την
Άννα. Άν άποφάσιζε μόνο να ξαναγίνη ή παλιά...

—Απότοια άπομακρύνθηκε λίγα δήματα από κοντά μου.
—Θα παρατηρήσατε πολλά περίεργα στο σπίτι μας, Τζιούντυ.
Εινε ή αλήθεια ότι ο περασμένος χρόνος ήταν πολύ θλιβερός;
Ο γυιός μου ήταν μόλις δυό χρονών, έξερτε, που έμοιαζε όμως
καταπληκτικά...

—Ω, κ. Τόμας, λυπάμαι τόσο πολύ, είπα συγκινημένη. Σας
καταλαβαίνω άπόλυτα.

Τά λόγια του έδιναν την έντύπωσι ενός άτελειμένου παι-
διού. Καταλαβαίνα την μεγάλη ανάγκη που αισθανόταν ν' απαλ-
λαγή έστω και για λίγο από τις στενοχώριες της ζωής του και
άθελα ένοιώσα έναν βαθύ οίκτο και μία μεγάλη συμπάθεια να
γεννιόνταν γι' αυτόν στην καρδιά μου...

Ετρεμα όλόκληρη όταν μπήκα στην κουζίνα. Έμεινα εκεί
μερικά λεπτά ως την ώρα που άκουσα τόν ήχο του μοτέρ ν' ά-
πομακρύνεται και τέλος να σβύνη στο γκαράζ.

—Όταν τό πρωί έφερα τό πρόγευμά της στην Άννα, ή κυρία
μου ήταν χλωμή και είχε ένα ύφος πολύ κουρασμένο.

—Δεν πιστεύω να μπορέσω να σπρωθώ σήμερα, Τζιούντυ, μου
είπε. Η σημερινή μέρα άλλωστε προημνύεται πολύ εύθυμη για
να λάβω κι' εγώ μέρος.

Ο φόβος που έκυρθε τό βλέμμα της, την ήμέρα εκείνη, ήταν
πιο έντονος παρά ποτέ. Μία σκέψις πέρασε από τό μυαλό μου,
άν τόν έχανε δεν θα μπορούσε ν' άνθεξη περισσότερο, κι' όμως
δεν έκανε τίποτα για να τόν συγκρατήση, άπειναντίας, ή όλη
συμπεριφορά της τόν άπομάκρυνε από κείνην. Ίσως εγώ να
μπορούσα να βρω κάποιον τρόπο για να την βοηθήσω... Θά
μ' άφηνε όμως;

—Μά κ. Τόμας, σήμερα τό πρωί όλη ή συντροφιά θα πά-
ει Ιτασία, της είπα. Ο κ. Τόμας θα δυσανεστήθη πολύ αν λεί-
ψετε.

Επρεπε με κάθε τρόπο να φροντίσω να της ξεπνήσω τό εν-
διαφέρον για την ζωή. Δεν ήταν δυνατόν να βρίσκειται δια-
σκις έαυλωμένη και να στενοχωριέται γιατί ο άνδρας της την
πληγμή εκείνη θα βρισκόταν σε διάφορες διασκέδασεις μ'
λες γυναίκες. Έπρεπε να ζωηρέψη, να πηγαίνη παντού, να πα-
ρειποιηθή τόν έαυτό της για ν' άποκτήση τα όπλα που θα την
βοηθούσαν να πολεμήση για την εύτυχία της...

—Θά πάω να ετοιμάσω τό κοστούμι της Ιτασίας, είπα μα-
λακά, και διάσθηκα να βγώ από τό δωμάτιο πριν προλάβη να
διαμαρτυρηθή.

Χωρίς άμφιβολία, γυναίκες κομψές και χαριτωμένες όπηρεχαν
πολλές, δεν είχαν όμως όλες ζωηρότητα, εύθυμία, δεν ήταν παν-
γνιδιάρες. Η γυναίκα με την οποία είχα δει χθές την νύχτα τών
κ. Τόμας, ήταν ακριβώς ένας τύπος ζωηρός, γελαστός, γεμάτη
από τη χαρά της ζωής. Αυτό ακριβώς ζητούσε και ο κ. Τόμας.
Η διαρκής θλίψις, ή μελαγχολία, τό χλωμό πρόσωπο της γυ-
ναίκας του, τόν έπλητταν! Είχε ανάγκη από μία αλλαγή...

—Με την τουαλέτα αυτή χρειάζεται περισσότερο ρούζ, είπα
στην κ. Τόμας όταν εκείνη άπομακρύνθηκε από τόν καθρέφτη.
Αυτό έδώ, και άνοιγοντας ένα συρτάρι, έπηρε ένα πράσινο μπε-
ρέ που είχα δει εκεί κάποτε, θα πηγαίνη περίφημα με την καφ-
ζαρέτα που φοράτε, γιατί λοιπόν να μην τό βάλετε;

—Πράσινο; είπε σφιγγοφρονίζοντας τό μπερέ στα χέρια της.
—Αν είνε, ο Πόλ νομίζω ότι έγαπά τό χρώμα αυτό...

Και ξαφνικά, προς μεγάλη μου έκπληξι, έπεσε στο μικρό
σκαμνάκι της τουαλέτας και ξεσπασε σε άδάκρυα...

Όταν τέλος ήσυχασε και έτοιμάστηκε να φύγη, κατάλαβα
ότι όλες οι προσπάθειές μου γι' την καταστροφή όσο τό δυνα-
τόν πόν έλυνστική, έπληγαν χαμένες. Τό ζωηρό μακαγιάς που
της είχα κάνει ήταν φυσικώτατο! Τί ώφελοσος όμως αυτό, ό-
ταν τό πρόσωπό της ήταν κρύο και άψυχο και τα μάτια είχαν
μία κουρασμένη έκφρασι;

Τις έπόμενες μέρες συνέχισα τις προσπάθειές μου. Την έ-
πεισα ν' αγοράση καινούργιες τουαλέτες, να δοκιμάση ένα δια-
φορετικό κτένισμα, την συμβούλεψα ακόμα να έπισκεφθή έναν
γιατρό για να της δώση κανένα δυναμωτικό, που θα τη βοή-
θούσε να συνέλθη από την ήθική της κατάπτωσησι. Τίποτα όμως
από όλα αυτά δεν είχε σοβαρό άποτέλεσμα. Την λυτώμουν πολύ
και ήθελα με κάθε τρόπο να της δείξω ότι δεν έπρεπε να ύπο-
ταχθή στο μοιραίο χωρίς καμμία αντίστασι, χωρίς να φροντίση
ν' όλη της τη δύναμι να κρατήση αυτό που ήθελε.

—Αν ο Πόλ Τόμας ήταν δικός μου άνδρας, σκεπτόμουν, καλ
άν έβλεπα ότι κινδυνεύω να τόν χάσω, θα μεταχειριζόμουν κά-
θε μέσον για να μη γίνη αυτό και είμαι βεβαία ότι στο τέλος
θάβρισκα κάποιον τρόπο να νικήσω!

—Υστερα από λίγον καιρό, μου δόθηκε ή ευκαιρία να διαπι-
στώσω ότι ή υψηλή εκείνη νέα με την οποία είχα δει τότε τόν
κ. Τόμας, δεν ήταν ή μόνη γυναίκα της οποίας ζητούσε την
συντροφιά.

Οι Τόμας είχαν φύγει για ένα μαλλί - μασκε που δινόταν
στο Λεύκοντον Πάβιγτον, κι' έτσι εγώ ήμουν για όλο τό βρά-
δυ ελεύθερη. Ετρεξα άμέσως στο μαγαζί του Νέντ.

—Πάμε με τ' αυτοκίνητο στο Πάβιγιοι να δούμε τον χορό; πρότεινε. Όλοι θα είνε μασέ και το θέαμα θα είνε πολύ όμορφο.
—Όπως θέλεις, είπε καλόβολα ο Νέντ και άμέσως ξεκίνησε προς το Πάβιγιοι.

★
Ήταν μια ζεστή, φθινοπωρινή νύχτα. Η μεγάλη αίθουσα του χορού έλαμπε κατάφωτη και τα φαρδιά παρτέριά της ήσαν δλιανόχλια.

Σταθήκαμε σ' ένα μέρος από το όποιον βλέπαμε θαυμάσια ολόκληρη την αίθουσα.

—Ω, Νέντ, πόσο είνε όμορφα όλα μέσα, είπα κατάπληκτη. Η Άννα είχε άρνηθί να μεταμφιεσθή. Φορούσε όμως κάτι Μήπως βλέπεις τους Τόμας;

Θαυμάσια κόκκινα τριαντάφυλλα που της είχε στείλει ο άνδρας της το πρωί. Μια μικρή συγκίνησης με κατέλαβε, καθώς θυμήθηκα την άνατριχίλα που μου είχε προξενήσει ή έπαφή με τα λουλούδια εκείνα όταν με δάκτυλα που έτρεμαν τάχαζα από το πολυτελές, άσπρο κοντί τους.

—Όταν θαχέτε αυτά, είνε περιττή κάθε μεταμφίεσις, είπα στην κ. Τόμας. Είνε τα ωραιότερα και τα πιο ζωηρά λουλούδια που έχω δει ποτέ μου.

Όταν όμως ξαναείδα τα κόκκινα τριαντάφυλλα στην αίθουσα του χορού, διεπίστωσα ότι δεν είχαν μεταδώσει τίποτα από τη ζωηρότητά τους, σέ κείνην που τα φορούσε.

Η κ. Τόμας στεκόταν σέ μια γωνιά, ανάμεσα σέ κάτι ήλι-κιωμένες κυρίες. Παρατηρούσε προσεκτικά τον άνδρα της που χόρευε και βλέποντάς την στην σιάσι αυτή, θα νόμιζε κανείς ότι έχει μπροστά του την Ήττα προσωποποιημένη.

Δεν μπόρεσα να δω καλά τη ντάμα του κ. Τόμας, παρά μονάχα όταν σταμάτησε ή μουσική. Τότε το ζευγάρι πλησίασε σ' ένα από τ' ανοικτά παρτέρια, άκριβώς απέναντί μας.

Εκείνη ήταν ένα πολύ νέο κορίτσι, μικροκαμωμένη, με ύφος προκλητικό και ωραία ζωηρά μάτια.

Δεν μπορούσα ν' άκούσω τί άκριβώς έλεγε στον Πάω, έδλεπα μόνο ότι έκλινε το κεφάλι της χαδιάρικα στον όμο του, ενώ τα χείλη της καθώς του μιλούσε, έπαιρναν άκόμα πιο προκλητική έκφρασις. Καθώς ο κ. Τόμας έσκυψε προς το μέρος της, τσάκωσα ένα βλέμμα μου. Το βλέμμα αυτό εξέφραζε ταραχή, έλπίδα, πόθο... Ήταν σάν νάλεγε: «άρά γε θα βρω σ' έσένα αυτό που γυρεύω»; «άρά γε θα μπορέσης να με παρηγορήσης»; «άρά γε θα με κάνης να ξεχάσω»;

—Νέντ, ψιθύρισα. Δεν μπορώ να τ' υποφέρω α τ' ό περισσότερο. Άς φύγουμε. Άς άπομακρυνθούμε άπ' εδώ.

—«Πάω, είμαστε τρελλοί»

ΚΟΜΑ διερωτώμαι αν ο Νέντ είχε προαίσθησι για όσα έπρόκειτο να συμβούν την νύχτα εκείνη. Δεν μπορώ να είμαι δεβία γι' αυτό, το γεγονός πάντως είνε ότι όταν μ' άφησε ήταν πολύ άησυχος: μ' έσφιγγε δυνατά στο στήθος του, τα φιλία του ήσαν πιο τρελλά παρά ποτέ και ζητούσε μ' έπιμονή ν' άπαντήσει στις έρωτήσεις του.

—Τζιούντ, γιατί... δεν μου τ' έλες επί τέλους; ρώτησε με ύφος λυπημένο. Ποτέ δεν μου είπες ότι... μ' άγαπάς. Γιατί, Τζιούντ; Γιατί δεν μου τ' έλες;

Τι άπάντησι μπορούσα να του δώσω έφ' όσον κι' εγώ ή ίδια δεν ήμουν ίκανή ν' αναλύσω τα αίσθημά μου; «Ένοιωθα ένα είδος ταραχής όταν βρισκόμουν κοντά του και μια μεγάλη έπιθυμία να σχίσω την μάσκα της έπιφυλακτικότητας που φορούσε για να μπερέσω να διαβάσω ελεύθερα ό,τι έκρυβε στην καρδιά του, για να μάθω επί τέλους τις έπιθυμίες, τα όνειρά του».

Ένοιωσα έναν τρελλό πόθο να ενώσω τα χείλη μου με τα δικά του, όταν όμως του ψιθύρισα:

—Σ' άγαπώ, Νέντ, κατάλαβα άμέσως ότι τα λόγια μου δεν ήσαν αθώροια όπως θάπρεπε νάνε σέ μια τέτοια περίστασι.

—Νά μη τ' ξεχάσης ποτέ! Να μη τ' όλο τον ύπόλοιπο δρόμο δεν άνταλλάξαμε παρά έλάχιστες λέξεις, ως την ώρα που φτάσαμε μπροστά στο σπίτι. Με καληνύχτησε τότε και άπομακρύνθηκε χωρίς να προσθέσει τίποτε άλλο.

Καθώς ήμουν έτοιμη να βάλω το κλειδί στην κλειδαριά, είδα το αυτοκίνητο του κ. Τόμας, σταματημένο δίπλα στο πεζοδρόμιο: ο ίδιος καθόταν μόνος στο μπροστινό κάθισμα.

Ήμουν πολύ νυσταγμένη και γι' αυτό, κάνοντας πως δεν τον άντελήφθηκα, έτοιμάσθηκα να πω μέσα, όταν τον άκουσα να μου λέει να περιμένω ένα λεπτό.

—Ήθελα να σάς πω, Τζιούντ, ότι ή κ. Τόμας θα λείψη για δυό μέρες από το σπίτι, μου είπε όταν πλησίασε. Κάτι φίλοι της άπο την πόλι που ήρθαν στον χορό, την έπεισαν να πάει άπόψε μαζί τους στο σπίτι τους.

Η φωνή του μου φάνηκε νάχη έναν παράξενο νευριασμένο

τόνο. Ξαφνικά, έντελώς άπροσδόκητα, πήρε το χέρι μου στα δικά του.

—Τζιούντ, έλάτε να κάνουμε μαζί έναν περίπατο άπόψε... σάς παρακαλώ. Μη με κυττάτε περίεργα, δεν είμαι τρελλός... Πέστε μου, Τζιούντ, θάρητε;

Ένοιωσα ένα κύμα συμπάθειας να με καταλαμβάνη για τον Πάω και χωρίς κι' εγώ καλά-καλά να το καταλάβω, ψιθύρισα:

—Ναί, άφού τ' θέλετε τόσο πολύ...

Κατάλαβα ότι είχε άνάγη ν' άνοίξη σέ κάποιον την καρδιά του και γι' αυτό τον άφησα να μιλά, να μιλά άτέλειωτα, παρά τη συνήθειά του, και να μου εξιστορή όλη την άγάπη που έτρεφε για το μικρό του γυιό, τα παιγνίδια του, και τέλος τα σχέδια και τις έλπίδες που είχε γι' αυτόν. Η συγκίνησης έκανε τη φωνή του, να τρέμει, παρ' όλ' αυτά ένοιωθα ότι ή έξομολόγησις εκείνη τον άνακούφιζε...

—Συγχαράστε με, Τζιούντ, που σάς πονοκεφάλω με τις στενοχώριες μου, είπα τέλος. Ξέρω ότι όλ' αυτά σάς είνε άδιάφορα και άλλωστε δεν είνε καθόλου εύχάριστα συνέχεια του άπογεύματος που περάσατε, άλλα...

—Τί είν' αυτά που λέτε; τόν διέκοψα θυμωμένη. Είμαι πρόθυμη να κάνω ό,τι μπορώ για να σάς άνακουφίσω λίγο...

—Εύχαριστώ. Είσατε πολύ καλή, ψιθύρισε ενώ σταματούσε άπότομα τη μηχανή. Με άνακουφίσατε περισσότερο άπό όσο φαντάζεσθε. Έχετε έναν ιδιαίτερο τρόπο να νοιώθετε τον ξένο πόνο, Τζιούντ...

Δεν θυμάμαι τί άκριβώς συνέβηκε ύστερα. Τό μόνο που ξέρω είνε ότι σέ μια στιγμή, χωρίς καλά-καλά να τ' νοιώσω πως, δρόθηκα στην άγκαλιά του...

Θέλεγε κανείς πως ή συμπάθεια που είχε άναπτυχθή μεταξύ μας παίρνοντας τη μορφή ενός τρελλού πόθου, μάς τραβούσε τον έναν κοντά στον άλλον.

Για λίγα λεπτά δεν ένοιωθα τίποτε άλλο έκτός από την έπιτακτική άνάγη των φιλιών του... Ύστερα συνήλθα λίγο και είπα με κομμένη φωνή:

—Πάω... Πάω, είμαστε τρελλοί... Δεν ξέρουμε τί κάνουμε... Η καμιαρέρα στην άγκαλιά του κυρίου της!... Τί προστυχιά, είπα μέσα μου.

Φαίνεται ότι εκείνος κάτι κατάλαβε από την σιγή μου, γιατί μου είπε άμέσως διασπαστικά, λαχανιασμένα:

—Όχι, Τζιούντ, δεν είνε έτσι όπως τ' νομίζεις. Οι στιγμές αυτές που περνάμε είνε τόσο ύπεροχες, ώστε δεν μπορούν νάχουν στο βάθος τους κανένα ίχνος προστυχιάς. Δεν καταλαβαίνεις ότι ή άλλόκοτη αυτή έλξις που νοιώθουμε ο ένας για τον άλλον, είνε κάτι παραπάνω από ένα στιγμιαίο πόθο;

—Μά, Πάω, ψιθύρισα. Πρέπει να την καταπνίξουμε. Δεν βλέπεις ότι κάθε αίσθημα μεταξύ μας είνε αδύνατον να υπάρξη; Τα χέρια του έσφιξαν με πείσμα το βολάν, σάν με τον τρόπο αυτό να προσπαθούσε να δώση μια διέξοδο στην νευρική όλητη που τον κατείχε... Ωδηγούσε άμήλιτος όπου φτάσαμε μπροστά στην πόρτα του σπιτιού του. Τη στιγμή που ήμουν έτοιμη να βγω από τ' αυτοκίνητο, μου είπε:

—Άurio είνε Πέμπτη, θα κατεβής στην πόλι, δεν είν' έτσι; Τζιούντ; Θα σέ περιμένω λοιπόν να δειπνήσουμε μαζί. Ύπαρχει ένα μικρό ρεστοράν στην όδω Ρόντολφ...

—Πάω, τόν διέκοψα. Ξέρεις καλά ότι δεν μπορώ νάρθω. Γιατί δεν μπορείς; ρώτησε σιγά πιάνοντας το χέρι μου που είχα άπλώσει για ν' άνοίξη την πόρτα του αυτοκινήτου.

—Αν σέ είχα προσλάβη στο γραφείο μου—όταν τελειώσες το σχολείο—άν ήσουν γραμματέας π.χ. ή δακτυλογράφος μου, δεν θα θεωρούσες τόσο τρομερό τ'ό να δειπνήσης μαζί μου. Ποιά διαφορά υπάρχει τώρα και τί σέ κάνει να διστάξης; Λοιπόν θα σέ περιμένω στο Κάντλ Φλάμ, στις έπτá. Σε παρακαλώ, Τζιούντ, έλα, δεν μπορείς να νοιώσης τί σημασία θάχη αυτό να μένα...

—Σύμφωνοι. Θάρθω, είπα. Είχα όμως όλη την συναίσθησι ότι αυτό που θάκανα ήταν φανερό τρέλλα.

—Μου είσαι άπαραίτητη στη ζωή!»

ΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στο Κάντλ Φλάμ, την άλλη μέρα, διεπίστωσα ότι ο Πάω είχε ένα θαυμάσιο γούστο. Η αίθουσα ήταν πολύ συμπαθητική, ζεστή, στρωμένη με μαλακά, κίτρινα χαλιά και ήταν κατά τέτοιο τρόπο διαρρυθμισμένη, που το κάθε τραπέζι φαινόταν να βρίσκεται χωριστά από τα άλλα. Τό περιβάλλον εκείνο, στο όποιο βρισκόμουν για πρώτη φορά έκανε να εκδηλωθί ή μεγάλη κλίσις που είχα στην πολυτέλεια την όποια ποτέ ως την στιγμή εκείνη δεν είχα ύποπτευθί.

Ο Πάω είχε παραγγείλει κόκκινα τριαντάφυλλα για τ'ό τραπέζι μας. Μπροστά στα λουλούδια αυτά εγώ έμεινα κατάπληκτη.

—Ξέρω ότι τ' άγαπάς. Σε παρατηρούσα μια μέρα που άνοιγες στο σπίτι ένα κουτί με λουλούδια τα καίθευες άπαλά και τα

κυττούσες με λαχτάρα, είπα εκείνος βοηθώντας με να βγάλω το παλτό μου.

Χάιδενα τα λουλούδια που είχε φέρι για τη γυναίκα του! Ζωηρό χρώμα έβαψε τα μάγουλά μου, εύτυχως όμως εκείνος δεν πρόσεξε την έντύπωσι που μου είχαν προξενήσει τα λόγια του κι' έτσι ξέχασε γρήγορα τ'ό έπεισόδιο. Άλλωστε ήμουν κυριολεκτικά θαμνωμένη από τ'ό περιβάλλον: ή μουσική, τ'ό πλούσιο γεύμα, τα φίνα σερίτσια, τα ποτήρια από λεπτό κρύσταλλο, τα γεμισμένα με σαμπάνια... όλα αυτά μ' έκαναν να νοιώθω μια περίεργη συγκίνηση, που ως τώρα άκόμα, δεν μπορώ να εξηγήσω. Ύστερα από λίγο, εκείνος είπε εύθυμα:

—Πόσο μ' άρέσει ο θαυμασμός σου αυτός. Είνε πραγματικά άνεκτίμητος για μένα. Μεταβάλλω σέ άνειρώδη περιπέτεια, ένα άπλούστατο γεύμα. Ω, Τζιούντ, είνε τόσο όμορφα να βρίσκεσαι κανείς κοντά σου!

Η πίστα ήταν πολύ μικρή, για μένα όμως αυτό δεν είχε καμιά σημασία. Μου έφτασε ότι βρισκόμουν στην άγκαλιά του Πάω... Ήταν άφάνταστα γλυκό να νοιώθω τον έαυτό μου σφιγμένο πάνω στην καρδιά του, ενώ ή μουσική έπαίξε γύρω μας ένα παθητικό μοτίβο, και τα φώτα είχαν χαμηλώσει, ενώ τ'ό στόμα του μου ψυθίριζε άκατάπαυστα:

—Τζιούντ, Τζιούντ, μου είσαι άπαραίτητη στη ζωή!

Τού ήμουν άπαραίτητη στη ζωή! «Ω, ή φράσις αυτή γέμιζε με άγρια χαρά την καρδιά μου και μου φαινόταν ότι ή εύτυχία ύψωνόταν σάν ένα πελώριο κύμα γύρω μου... Ένοιωθα μια μεγάλη έπιθυμία να χαϊδέω τις ρυτίδες που είχε χαράξει ή θλίψη στο πρόσωπό του, να φιλήσω τα παιδιάρικα μάτια του και σάν άπάντησι στα λόγια που μου είπε, να τ'ό ψιθύρισω: «Τό ξέρω, Πάω... τ'ό ξέρω... Και μην άνησυχείς, είμαι εδώ κοντά σου, όλοτελα δική σου και δεν θα σ' έγκαταλείψω ποτέ...!»

Άντι για όλα αυτά όμως, τ'ό είπα διασπαστικά όταν τελειώσε ο χορός:

—Πρέπει να φύγω, Πάω, για να προλάβω τ'ό τελευταίο αυτοκίνητο που φεύγει στις δώδεκα... Δεν θα δεχθώ με κανένα τρόπο να γυρίσουμε μαζί στο σπίτι...

Κι' έτσι είπαμε καληνύχτα, σάν άπεραντο σκοτεινό σταθμό των λεωφορείων που ήταν έντελως έρημος την ώρα εκείνη. Τα χέρια του δέθηκαν σφιχτά γύρω μου και κόλλησε τα χείλη του στα δικά μου... Τό φιλί εκείνο ήταν γεμάτο λαχτάρα, πόθο, άτελεισία...

★
Όταν ξεκίνησε τ'ό αυτοκίνητο συνήλθα λίγο. Βύθισα τ'ό βλέμμα μου έξω από τ'ό παρτέριο, στη σκοτεινή νύχτα και άρχισα να σκέπτομαι πως άφησα να συμβούν όλ' αυτά, πως επέτρεψα στον έαυτό μου να παρασυρθί τόσο εύκολα!

Τις ύπόλοιπες μέρες έβγαλα τ'ό συμπέρασμα ότι είχα δημιουργήσει στον έαυτό μου, την πιο γελοία και συγχρόνως την πιο προσβλητική θέσι, που μπορούσε να υπάρξη ποτέ για ένα κορίτσι.

Η θέσις μου κοντά στην κ. Τόμας, μου δημιουργούσε την ύποχρέωσι να είμαι πιστή σ' εκείνην και να την βοηθώ όσο τ'ό δυνατόν περισσότερο... να την βοηθώ να συγκρατήση τον άνδρα της! Τό είχα ύποσχεθί στον έαυτό μου... Όταν έδωσα όμως την ύπόσχεσι αυτήν, άγνοούσα ότι ή αντίζηλος εναντίον της όποιας έπρεπε να την βοηθήσω να πολεμήση, θα ήμουν εγώ ή ίδια! Έν τούτοις θέλησα και πάλι να συνεχίσω τον ρόλο μου.

Ήταν βέβαια σκληρό, πολύ σκληρό για μένα να προσπαθώ να την κάνω ν' άρέσει όσο τ'ό δυνατόν περισσότερο στον άνδρα που κι' εγώ έπιθυμούσα, στον άνδρα που έν τούτοις ήταν σύζυγός της... Παρ' όλ' αυτά ή συνειδήσις μου δεν μου επέτρεπε να ένεργήσω διαφορετικά.

Λέγοντάς της: «Θά προσπαθήσω να δώσω στα μαλλιά σας έναν έλαφρό κυματισμό», θυμίζονταν τα λόγια που μου είχε πει ο Πάω την νύχτα εκείνη στο Κάντλ Φλάμ: «Τί όμορφα που είνε τα μαλλιά σου, Τζιούντ. Τόσο μαλακά και σχηματίζουν φυσικές σκάλες!»

Καθώς της έβαφα τα χείλη της με ζωηρό χρώμα, τα χέρια μου έτρεμαν. Θυμίζονταν πάλι τα λόγια του Πάω: «Πόσο μ' άρέσουν τα χείλη σου, Τζιούντ. Είνε τόσο κόκκινα χωρίς να έχουν άνάγη από κανένα βάμμα...»

Έβίασα τόν έαυτό μου να έφαρμόσω πάνω της κάθε τι που είχε θαυμάσει εκείνος σέ μένα.

Όλες όμως οι προσπάθειές μου δεν έκαναν καμιά έντύπωσι στην κ. Τόμας.

Όσο περνούσε ο καιρός τόσο γινόταν πιο άδιάφορη και φαινόταν άπιστολημένη άλλου. Κατέβαινε συχνά στην πόλι, έέστρεφε άργά στο σπίτι και τόσο κουρασμένη που πήγαινε κατ' εύθειαν στο κρεβάτι της αφήνοντας τόν Πάω να δειπνά μόνος του.

Μερικές φορές καθώς της έφερνα ένα δίσκο στο κρεβάτι, την έδρανα άκουμπημένη στα μαξιλάρια, μ' ένα ύφος τόσο βαρεμένο από όλα, που χωρίς να θέλω μουχόταν να της φωνάξω:

«Δεν βλέπεις τις προσπάθειες που κάνω για να σέ βοηθήσω; Βγάξω τα πιο γλυκά μυστικά από την καρδιά μου: τα λόγια που μου είπες εκείνος και έχοντάς τα γιό οδηγό, φροντίζω



Ο Πάω Τόμας, χαριτωμένος μέσα στο άψογο φρόκο του, έμεινε σκόταν εκεί μ' ένα ψηλό λεπτό κορίτσι.

να σε φτιάξω σύμφωνα με τ'ό γούστο του κι' εσύ μένεις άδιάφορη, δεν καταβάλλεις καμιά προσπάθεια, ένεργείς άκριβώς με τόν τρόπο που τόν άπομακρύνεις από κοντά σου».

Ο Πάω δεν έμεινε τώρα ποτέ στην κάμαρα της γυναίκας του, την ώρα που ήξερε ότι βρισκόμουν εγώ εκεί. Καί άκόμα, από την νύχτα εκείνη τ'ό μπάλ-μασκέ, δεν της είχε ξαναφέρει ποτέ λουλούδια.

Εγώ δεν τόν συναντούσα, παρά τυχαία μόνο, στο σπίτι και πάντα διάβαζα στα μάτια του μια βαθύ ήκεσία, που μου ξέσκιζε την καρδιά... Τα λόγια του: «μου είσαι άπαραίτητη στη ζωή...», είχαν μείνει άξέχαστα για μένα. Είνε τα μόνα λόγια που μια γυναίκα δεν μπορεί να ξεχάση ποτέ!

Τό δικαίωμα της χαράς στη ζωή...

Η ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΗ συνάντησις της Πέμπτης με τόν Νέντ, ήταν ένα σωστό μαρτύριο για μένα.

Ήμουν νευριασμένη, έτοιμη να ξεσπάσω σέ κλάματα από την συναίσθησι της ένοχής μου απέναντί του. Ήθελα να εξομολογηθώ τα πάντα στον Νέντ, άλλα δεν μπορούσα ούτε κι' εκείνος με βοηθούσε καθόλου. «Άς μου μιλήση επί τέλους, σκεπτόμουν καθώς διασχίζαμε με τ'ό αυτοκίνητο τ'ό πυκνό σκοτάδι της νύχτας. Άν μου πη έστω και μια λέξι, θα τ'ό πω όλα».

Ύστερα από μια μεγάλη βόλτα που κάναμε, με συνώδεψε ως τ'ό σπίτι.

—Νομίζω ότι αυτό τ'ό μαντήλι είνε δικό σου, Τζιούντ, είπα ήσυχα, και έδγαλε ένα μικρό κομμάτι ύφασματος από την τσέπη του. Έχει στη γωνιά τ'ό μονόγραμμά σου κι' έτσι τ'ό γνώρισα άμέσως, όταν τ'ό βρήκα κάτω από τ'ό κάθισμα τ'ό αυτοκινήτου τ'ό Πάω Τόμας, καθώς καθόριζα την μηχανή πρδ ήμερών.

Η δροσερή, φθινοπωρινή νύχτα, μου φάνηκε σάν να με τζάλιζε ξαφνικά στο ψυχρό πέπλο της. Ένώ πρδ όλίγου ζητούσα εύκαιρία για να τ'ό εξηγήσω όλα στον Νέντ, τη στιγμή αυτή δεν σκεπτόμουν παρά μόνο τί είδους ψέμα να βρω, για να δικαιολογήσω την παρουσία τ'ό μαντηλιού μου στο αυτοκίνητο τ'ό Τόμας.

—Φαντάζομαι ότι θα σούπεσε καμιά φορά που είχες συνωδέψει τόν Τόμας στην πόλι με τ'ό αυτοκίνητο... συνέχισα.

Για ένα λεπτό δεν μπορούσα να πιστέψω στ' αυτά μου! Έκει που περιμένα μια άγρια σκληρή ζηλοτυπία, δεν είδισα παρά την πιο άνυποπτη εξήγησι και μου φάνηκε ότι άνειρευόμουν, όταν ένοιωσα να με τραβά στην άγκαλιά του.

—Καληνύχτα, Τζιούντ, μουμούρισε και τα χείλη τ'ό εύκολα κόλλησαν στα δικά μου, που ήσαν παγωμένα.

Όμολογώ ότι ο τρόπος με τόν όποιο μου φέρθηκε, δεν ήταν εκείνος που περιμένα να συναντήσω στην περίπτωση αυτή. Θά προτιμούσα, τ'ό θυμό, τ'ή ζήλεια, τις κατηγορίες τ'όν άνδρα, όχι όμως την ήλιθια αυτή εύπιστία. Ήμουν νευριασμένη και λυπημένη μαζί, γι' αυτό όταν παίρνονταν στην κουζίνα άκουσα

κάποιον να προφέρει τ' όνομά μου, γύρισα με δυσφορία. Μόλις όμως είδα εκείνον που με καλούσε, δεν μπόρεσα να συγκρατήσω μια κραυγή, μέσα στην οποία άνακατευόταν έκπληξις, χαρά, φόβος...

—Μήπως σε τρώαξα, Τζιούντυ; ρώτησε ο Πώλ και ή φωνή του άντηχε παράξενη στ' ατιά μου. "Ήθελα να σου μιλήσω όμως και δεν θάρη άλλον τρόπο για να σε ιδώ. Άκουσε, Τζιούντυ. Δεν μπορεί να παραταθή περισσότερο αυτή ή κατάσταση. Μου κάνει πολύ κακό ή ιδέα ότι και οι δυο βασανίζομαστε και υποφέρουμε. Πρέπει να συναντηθούμε και να μιλήσουμε... να μιλήσουμε σοβαρά, έννοω και όχι με μισόλογα, όπως κάναμε ως τώρα...

—Πώλ, ήταν το μόνο που μπόρεσα να πώ.

Η συνομιλία αυτή χτύπησε άσχημα στα τεταμένα από την συνάντησή με τον Νέντ, νεύρα μου και με συγκίνησε σε βαθμό που με δυσκολία συγκρατούσα τα δάκρυά μου.

—Τζιούντυ, έξηκολούθησε εκείνος, ή Άννα θα φύγη αύριο για το Ούικ - Έντ κι' εγώ θα πάω να περάσω το Σάββατοκύριακο μόνος στο κυνηγετικό περίπτερο. Ξέρεις που είναι, είχες έρθει μια φορά μαζί μας, δεν είν' έτσι; Ύπαρχει συγκοινωνία για κεί από την πόλη. Λοιπόν θα πάω το αυτοκίνητο των 9 μ.μ., κι' εγώ θα σε περιμένω στον δημόσιο δρόμο.

—Πώλ, ψιθύρισα πάλι. Δεν μπορώ νάρθω.

—Σε παρακαλώ, Τζιούντυ. Πρέπει νάρθης.

Η φωνή του έτρεμε και τα χέρια του έσμιγαν με θέρη τα δικά μου.

—Άλλωστε θα μπορείς να έπιστρέψης με το λεωφορείο των 12, αν δεν θέλεις να μείνεις... Τό δείπνο θα είναι έτοιμο για τους δυο μας, θ' ανάβω το τζάκι καιθα υπάρχουν λουλούδια παντού... θα είναι θαύμα, Τζιούντυ, σε παρακαλώ, έλα...

—Θάρθω, είπα υποχωρώντας όπως και την άλλη φορά.

Όταν έμεινα μόνη, ή σκέψις μου γύρισε στην Άννα. Είχα προσπαθήσει να της δώσω να καταλάβω τον τρόπο με τον οποίο θα μπορούσε να ξαναεξετάσει τον άντρα της, εκείνη όμως δεν τον μεταχειρίστηκε. Επομένως έγώ ήμουν έντελώς άνευθυνη για ό,τι θα συνέβαινε στο μέλλον, και άλλωστε... είχα κι'έγώ δικαίωμα να χαρώ τη ζωή... Έξ' άλλου έμένα ποθούσε τόσο πολύ...

Ονειρά
που σβύνουν

Η ΕΠΟΜΕΝΗ μέρα όμως διέφευσε όλες τις ελπίδες μου και τα όνειρά μου και έφερε το τέλος ένα τέλος θλιβερό.

Η κ. Τόμας είχε κατεβεί το πρωί στην πόλη, αφήνοντας μου οδηγίες σχετικά με τα πράγματα που θάπαιρνε μαζί της. Ήθελε νάχω έτοιμη την βαλίτσα της χωρίς τ' άπόγευμα, όποτε θα γύριζε ή ίδια από την πόλη και θάφευγε για το Ούικ - Έντ.

Μόλις κατά τις έξι την άκουσα νάρχεται. Εσπρωξε την πόρτα της κρεβατοκάμαρας πριν προλάβω να την άνοιξω εγώ και μπήκε με όρη στο δωμάτιο. Δεν θα ξεχάσω ποτέ την έκφραση που είχε το πρόσωπό της καθώς στάθηκε άπέναντί μου. Παρ' όλο που δεν ήταν καυγαρισμένη, τα μάγουλά της είχαν ένα ζωηρό κόκκινο χρώμα, ένα χρώμα φυσικό που για πρώτη φορά έβλεπα σ' αυτήν. Ή χαρά και ή έλπίδα που καθρεφτιζόνταν στο πρόσωπό της το μεταμόρφωσαν τελείως, ένψ τα μάτια της είχαν μια λάμψη άγνωστη ως τώρα.

—Τζιούντυ, μου είπε και ή φωνή της δεν ήταν άτονη σαν πάντα. Τζιούντυ, θα σάς πώ κάτι: μόνο σε σας θα το έμπιστευθώ, γιατί έσεις είσθε ο μόνος άνθρωπος που έχει καρδιά και με νοιάζει... Θυμάστε που με συμβουλεύατε να πάω σ' έναν γιατρό για να μου δώσει κανένα τονωτικό; Λοιπόν πήγα σ' έναν νέο γιατρό. Αυτός μου έδωσε ώρισμένες οδηγίες και σήμερα που τον έπεσκέφθηκα πάλι, μου άνήγγειλε... μου άνήγγειλε ότι... ότι... θα ξαναγίνω μητέρα!...

Δεν ξέρω τί ένοιωσα τη στιγμή εκείνη, ούτε και θυμάμαι άκριβώς τις σκέψεις που πέρασαν από το μυαλό μου, το μόνο που ξέρω είναι ότι άπήνησα μηχανικά:

—Χαίρομαι πολύ, κυρία Τόμας.

—Σας εύγνωμονώ, Τζιούντυ, γιατί έσεις σταθήκατε ή ατία της ευτυχίας μου. Με τις συμβουλές σας μ' έπεισατε να πάω στο γιατρό...

Τι τραγική ειρωνεία! Πραγματικά, έγώ ήμουν ή μόνη υπεύθυνη για την ευτυχία της, την οποία θα έκτιζε πάνω στα έρείπια της δικής μου...

Γύρισα κι' έβριξα μια ματιά στο μικρό ρολόι της τουαλέτας. Περαισμένως έξι. Ήταν πολύ άργά για να είδοποιήσω τον Πώλ, ότι δεν θα πήγαινα να τον δω το βράδυ. Θα είχε φύγει πιά. Τόσο το χειρότερο. Θα περίμενε άδικα. Μου ήταν άδύνατο όμως να υποφέρω άπόψε μια συνάντησι μαζί του. Όχι, δεν μπορούσα ύστερα από την χαρά που είχα δει ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της, ύστερα από την άτέραντη έλπίδα που είχα διαβάσει στα μάτια της.

—Τα πράγματά σας είναι έτοιμα, είπα απλά. Ύποθέτω ότι θα φορέσετε αυτό το σκοτεινό κοστούμι...

—Τζιούντυ, με διέκοψε, πιάνοντάς με ξαφνικά από το μπρά-

τσο. Έχω μια μεγάλη ιδέα. Θα ματαιώσω το Ούικ - Έντ μου και θα πάω να κάνω μια σουρπρίζ στον Πώλ. Πήγε στο περίπτερο μόνος του... Θέλω νάρθω και σεϊς μαζί μου και μετά μπορείτε να έπιστρέψετε με το τελευταίο λεωφορείο νομίζω ότι φεύγει ένα στις δώδεκα...

—Μάλιστα, κυρία Τόμας, άπήνησα μηχανικά.

Στ' αυτή μου συνεχώς άντηχούσαν τα λόγια της: «πήγε στο περίπτερο μόνος...»

Μόνος! Όταν θα πήγαινε όμως εκεί θάβλεπε ότι το τραπέζι είναι στρωμένο για δυο άτομα, ότι το τζάκι ανάβει χαρούμενα, ότι ή σαμπάνια είναι παγωμένη, ότι παντού υπάρχουν λουλούδια κι' ότι το αυτοκίνητό του κι' εκείνος μαζί, με περιμένουν στο δημόσιο δρόμο...

Όχι, αυτό δεν ήταν δυνατόν να γίνη' αν τάβλεπε όλα αυτά δεν μπορούσε παρά να καταλάβη ότι... Επρεπε άπαραίτητως να δω έναν τρόπο για να προλάβω αυτήν την άποικάλυψι.

Η κ. Τόμας δείχνισε στην κάμαρά της. Ζήτησε να βγάλω τα πράγματά της από τη βαλίτσα και να βάλω τα φορέματα στη θέσι τους. Δεν μπόρεσα ν' άπομακρυνθώ από κοντά της, παρά μόνο τη στιγμή που είμαστε έτοιμες να ξεκινήσουμε. Στο κάτω κάτω, στο μικρό χώλλ, ύπηρχε ένα τηλεφώνον για τη χρήση της ύπηρεσίας. Γρήγορα άρπαξα το άκουστικό και με χέρι που έτρεμε σχημάτισα στο καντράν τον άριθμό του Νέντ. «Είσαι άκριβός ο τύπος της γυναίκας που προτιμώ...», μια μέρα είχα περάσει πολλές καιρός από τότε—μου είχε πει ο Νέντ και την περασμένη νύχτα, με την ιστορία εκείνη του μαντηλιού, μου έδωσε την εύκαιρία να βεβαιωθώ γι' αυτό. Ή ιδέα που είχε σχηματίσει για μένα του άφαιρούσε κάθε προσβλητική ύποψια... Ω, τώρα ένοιωθα καλά εκείνο που μια τρέλλα, ένα μεθύσι της στιγμής με είχαν έμποδίσει να καταλάβω πριν: "Αν πραγματικά άποτελούσα τον τύπο που προτιμούσε ο Νέντ, θα είχα φανή πιστή, συγκρατημένη, άξιοπερήτης..."

Την περασμένη νύχτα, βασίζόμενος στα προτερήματα αυτά, με τα οποία με στόλιζε στη φαντασία του, δεν καταδέχθηκε καν να μου άπευθύνη καμιά ύποψια. Ή άπίθανη εξέγησι που έδωσε στην παρουσία του μαντηλιού μου μέσα στο αυτοκίνητο του Τόμας, δεν προερχόταν—όπως φαντάστηκα τότε—από ήλιθότητα ή από έλλειψι άνδρισμού, αλλά άπλως από την μεγάλη έμπιστοσύνη που είχε στον χαχακτήρα μου... Τώρα θα μάθαινε από μένα την ίδια, πόσο είχε γελαστή...

Δεν θυμάμαι πώς—συγκρατώντας τους λυγμούς μου και προσπαθώντας να κάνω την φωνή μου σταθερή—κατώρθωσα να του το διηγηθώ όλα... Που βρήκα τα κατάλληλα λόγια!... Το μόνο που θυμάμαι είναι ότι κατέληξα με τα έξις: «Δεν ύπαρχει τηλεφώνον, πρέπει όμως να τον είδοποιήσω άπωσδήποτε, Νέντ. Θα με περιμένει άπόψε και πρέπει να μάθω ότι δεν θα πάω, να νά... για να ματαιώση την ύποδοχή που μου προετοιμάζει» πρέπει να τα μάθω όλα...»

Μιλούσα έντελώς άναίσθητα.

—Άραδή θέλεις να πάω εγώ, να είδοποιήσω τον Τόμας; ρώτησε.

Η ερώτησίς του μ' έκανε να συνέλω. Με τα λόγια αυτά σαν να μου λέγε: «Θέλεις να πάω να τον δω στο μέρος που σε περιμένει; Θέλεις να δω τα λουλούδια που είναι άγορασμένα για σενα; Θέλεις να ιδώ τα σπινθηρίσματα της φωτιάς που ζεσταίνει την κάμαρα, μέσα στην οποία εκείνος όνειρεύεται να σε κάνει δική του;»

—Ναι, Νέντ, άπήνησα με άδύνατη φωνή.

Και τότε άκουσα να μου άπαντά άπότομα:

—Πολύ καλά, Τζιούντυ. Θα φροντίσω να βρίσκωμαι πρώτος στο περίπτερο για να προλάβω να τον είδοποιήσω.

Περμένα από τον Νέντ την άπάντησι αυτή, Ήταν τόσο καλός, ώστε θα προτιμούσε να ύποστη τη μεγαλύτερη θυσία, φτάει να μου άπομακρύνη ένα πόνο...Και τώρα ήμουν βεβαία ότι θα προσπαθούσε με κάθε τρόπο να σώση την κ. Τόμας κι' έμένα από την δύσκολη θέσι την οποία θα μας δημιουργούσε ή τερατώδης άποκάλυψις μιας καταστάσεως, για την οποία έγώ ήμουν ή μόνη υπεύθυνη. Ο τόνος της φωνής του όμως, όταν μου μιλούσε, ήταν άποφασιστικός. Καταλάβαινα ότι αυτό ήταν ή τελευταία χάρη που έκανε για μένα, κι' ακόμα ότι ούτε σ' έμένα θάδινε ποτέ την εύκαιρία να κάνω κάτι για κείνον στο μέλλον.

Τώρα που στη δύσκολη αυτή περίστασι της ζωής μου, έδειξε όλη την μεγαλοφυχία του και την άγάπη που είχε για μένα, ένοιωθα τον πόθο να του δώσω κάθε τι που πριν λίγη ώρα άκόμα, ήμουν έτοιμη να προσφέρω στον Πώλ Τόμας... Ήθελα να του χαρίσω όλη την άγάπη και την άφοσίωσί μου: να τον βοηθήσω να φτιάξη τη ζωή του όπως άκριβώς την όνειρευόταν. Τον πόθο αυτόν δεν τον είχα νοιώσει πριν, γιατί ποτέ ο Νέντ δεν είχε φανή όρμητικώς άπέναντί μου, ποτέ δεν φάνηκε να ήληψη, ποτέ δεν έδειξε διάθεσι να με κρατήσει κοντά του με κάθε θυσία... Ή άγάπη που μοσδιειχνε ήταν λογική και ήρεμη κι' έτσι ποτέ δεν μπόρεσα να νοιώσω ότι ήμουν και σ' αυτόν άπαραίτητη όπως και στον άλλον...

Τώρα τάνοιωσα όλα. Ήταν όμως πολύ άργά πιά... Ο Νέντ όταν χαμίνε για μένα...

Στο κυνηγετικό περίπτερο

ΠΥΚΝΗ όμίχλη είχε άπλωθ ή γύρω την ώρα που διασχίζαμε με την κ. Τόμας, τον δημόσιο δρόμο.

—Ευτυχώς που ξέρω καλά το δρόμο, είπε ή κ. Τόμας που καθόταν στο βολάν. Ή όμίχλη αυτή εινε τρομερά επικίνδυνη για τους σωφέρ.

Στα λόγια της, μια σκέψις πέρασε σαν άστραπή από το μυαλό μου: ο Νέντ δεν ήξερε τον δρόμο; Ήταν ή πρώτη φορά που πήγαινε εκεί... Ασφαλώς λόγω του καιρού θα καθυστέρούσε και θα φθάναμε έμεις πρώτες...

Περνούσαμε μέρη όπου ο δρόμος έκτεινόταν ολοκάθαρος μπροστά μας και άλλα πάλι όπου ή πυκνή όμίχλη δεν μας άφηνε να διακρίνουμε ούτε σε άπόστασι ενός δήματος. Έβλεπα τα χέρια της Άννας να σφίγγουν νευρικά το βολάν όταν το σύγνεφο της όμίχλης μας τύλιγε ξανά.

—Πριν από καιρό ερχόμουν άφοβα στο περίπτερο του Πώλ, είπε με σιγανή φωνή. Σαν όνειρο μου φαίνεται ο καιρός εκείνος, ένψ δεν μας χωρίζουν παρά έλάχιστοι μήνες από τότε... Δεν ξέρω γιατί, αλλά τον τελευταίο καιρό έγινα πολύ δειλή.

Μου έκανε κατάπληξι ή ψυχραιμία της. Φαινόταν άπολύτως άφωσιωμένη στο σωφάρισμα και όλη ή προσοχή της ήταν συγκεντρωμένη στις κακοτοπιές του δρόμου που διαγραφόταν βολά μπροστά μας. Θάλεγε κανείς ότι καμιά άλλη σκέψις δεν άπασχολούσε το μυαλό της...

—Έδώ είναι ή στροφή, είπε έπί τέλους.

Μου φάνηκε ένας δολόκληρος αιώνας ή ώρα που χρειάστηκε για να διανύσουμε τα λίγα χιλιόμετρα, ως την στιγμή που τα φώτα του μικρού περιπτερου άρχισαν να τρεμοσβύνουν μέσα στην όμίχλη. Όταν πλησιάσαμε διέκρινα το αυτοκίνητο του Νέντ σταματημένο στην πόρτα.

—Φαίνεται ότι ο Πώλ έχει κάποιον μαζί του. Περιέργο, μου είχε πει ότι θα εινε μόνος του, είπε ή Άννα με έκπληξι.

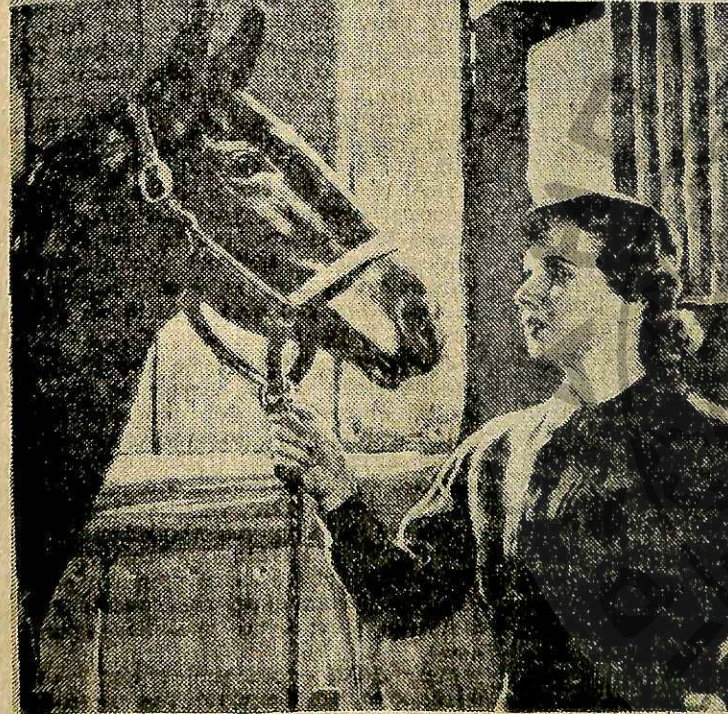
—Εινε ο Νέντ, μουρούρια. Αναγνωρίζω το αυτοκίνητό του. Προχώρησα προς την πόρτα του περιπτερου και με μια σιγανή σπρωξιά την άνοιξα. Και τότε τους άντικρυσα... άντικρυσα τους δυο άνδρες, που έξ αιτίας μου βρίσκονταν άντιμέτωποι τη νύχτα εκείνη!... Οι μεγάλες γλώσσες της φωτιάς που σπινθίριζε χαρούμενα, φώτιζαν το δωμάτιο και μια γλυκειά ζεστασία ήταν άπλωμένη παντού...

—Εσύ, Άννα; Τί έκπληξις! είπε ο Πώλ.

Ήταν κατάγλωμος και τα χέρια του έσφιγγαν νευρικά το στήριγμα μιας πολυθρόνας.

—Ο Νέντ κι' εγώ, συνέχισε, έτοιμαζόμαστε τη στιγμή αυτή να φάμε... Προσκάλεσα τον Νέντ να με συντροφέψη στο κυνήγι...

Ο Νέντ, έν τούτοις, δεν φορούσε ρούχα κυνηγιού. Ήταν ντυμένος με την συνηθισμένη μιλούζα της δουλειάς με την όποία τόσο συχνά τον είχα δει εκεί, στο μαγαζί του. Μόνο τη νύχτα εκείνη μου φάνηκε πιο ψηλός και ή άντανάκλασις της



Όταν την είδα που έφευγε με τ' όλογο της κατάλαβα ότι όλες οι προσπάθειές μου, να την καταστήσω έλλογιστή, πήγαν χαμένες.

φωτιάς που έσπευτε στο πρόσωπό του, έκανε τα μάτια του να λάμπουν περιέργα...

—Δεν πειράζει, είπε ο Νέντ ήσυχα. Μπορούμε ν' αναβάλουμε το κυνήγι για μια άλλη μέρα. Τώρα έγώ θα όδηγήσω τη Τζιούντυ πίσω με τ' αυτοκίνητό μου, αν δεν έχετε άντιρρηση, κυρία Τόμας.

—Όχι, καμία. Άλλωστε αυτό είναι το καλύτερο, άπήνησε ή Άννα και πλησιάζοντας τον Πώλ, έβαλε χαϊδευτικά το χέρι της στον ώμο του. Έφερα κι' εγώ ό,τι μου χρειάζεται για το κυνήγι, Πώλ. Θα περάσω το ούικ - έντ εδώ, μαζί σου...

Το πρόσωπό της καθώς τον κύτταζε, έλαμπε από χαρά και πόθο μαζί και στα μάτια της μάντευε κανείς μια δουδή ίκεσία να την νοιώση...

—Πριν φύγουμε, πρέπει κάτι να φάτε, έσεις οι δυο, είπα με χαμόγελο γυρίζοντας προς τον Νέντ. Θα είστε πεινασμένοι.

—Ω, όχι, ευχαριστώ. Μπορούμε να δειπνήσουμε σε κανένα ρεστωράν καθώς θα περνούμε από τον δημόσιο δρόμο, είπε ο Νέντ και τα μάτια του έπεσαν άελα στο τραπέζι που ήταν στρωμένο μπροστά στη φωτιά...

—Ναι, ναι, αυτό είναι προτιμότερο, διάσθηκα να προσθέσω.

Μου έκανε πολύ κακό ή ιδέα να καθήσω στο τραπέζι εκείνο, που με τόσο προσοχή είχε έτοιμασθή για μένα.

Μια λεπτή κι' εύγενική ψυχή

ΕΞΩ ο καιρός ήταν ύγρος και έκανε ένα κρύο οιαπεραστικό. Τα φώτα του περιπτερου άρχισαν να σβύνουν σιγά - σιγά πίσω μας και μεταξύ μας είχε άπλωθ μια σιωπή γεμάτη στενοχώρια. Να ζητήσω από τον Νέντ συγγνώμη, σκεπτόμουν, θα ήταν έντελώς άνώφελο. Δεν θα συναντούσα παρά μόνο την περιφρόνησί του. Χίλιες δυο άναμνήσεις πλημμύριζαν το μυαλό μου. Συμώμον όλα τα τρυφερά λόγια που μου είχε πει ως τώρα και στα όποια τότε δεν είχα δώσει καμιά σημασία... Κι' όμως τη στιγμή εκείνη θα ήμουν εύτυχης αν τ' άκουγα ξανά από το στόμα του...

Ο δημόσιος δρόμος, όταν άρχισα να τον διασχίζουμε, ήταν κατασκοτεινός. Ή όμίχλη είχε διαλυθ ή αφήνοντας στη θέσι της ένα σκοτάδι πυκνό και άδιαπέραστο.

—Στο πίσω καθίσμα του αυτοκινήτου, ύπαρχει ένα κουτί με λουλούδια, ήσαν τα πρώτα λόγια που μου είπε ο Νέντ. Ο κ. Τόμας τα είχε φέρει στο περίπτερο για σενα... Έπειδή δεν ήξερα που να τα κρύψω για να μη τα δ ή γυναίκα του, τάβαλα εδώ... Πάντως σου άνήκουν...

Ήσυχα πήρα το άσπρο κουτί στα χέρια μου και το πέταξα χωρίς κανένα διαταγμό, έξω από το παράθυρο του αυτοκινήτου. Δεν μπόρεσα όμως να συγκρατήσω ένα λυγμό. Ήταν το τέλος... Τζιούντυ, έθαλε μια πνιγμένη φωνή ο Νέντ ένψ έσφιγγε δυνατά το μπράτσο μου.

Τα δάκρυα ξεχείλισαν από τα μάτια μου κι' ένας δυνατός πόνος έσφιξε την καρδιά μου. Ο Νέντ φρενάρισε άπότομα.

Σφίχθηκα με άπελπισία πάνω του, ξεχνώντας όλες τις άποφάσεις που είχα πάρει πριν, να μη ρίξω τον έγωισμό μου... Μου ήταν άδύνατο να μη του ζητήσω να με συγχωρήση...

—Νέντ, είπα κλαίγοντας. Αναγνωρίζω ότι δολόκληρο το σφάλμα είναι δικό μου. Προσπάθησε όμως να με νοιώσης λίγο... Μου έλεγε ότι του ήμουν άπαραίτητη στη ζωή... Τώρα όμως καταλαβαίνω πόσο ήμουν γελοία...

Τη στιγμή εκείνη, περισσότερο παρά ποτέ, κατάλαβα πόσο λεπτή ψυχή και τί εύγενικά αισθήματα κούβονταν κάτω από την φαινομενική ψυχρότητα του Νέντ. Αν προσπαθούσα, όλα αυτά θα τα είχα νοιώσει πολύ πριν...

Άπαλά με τράβηξε στην άγκαλιά του, χαϊδεύοντάς μου τα μαλλιά σαν να ήμουν μικρό παιδί.

—Δεν είναι δολόκληρο το σφάλμα δικό σου, άγάπη μου, είπα. Ή ζωή φάνηκε άδικη άπέναντί σου τα τελευταία χρόνια. Ύπέφερες πολύ και στο τέλος βρήκες μια δουλειά άνάξια σου. Αυτά όλα είχαν κάποια άσχημη επίδρασι πάνω σου...

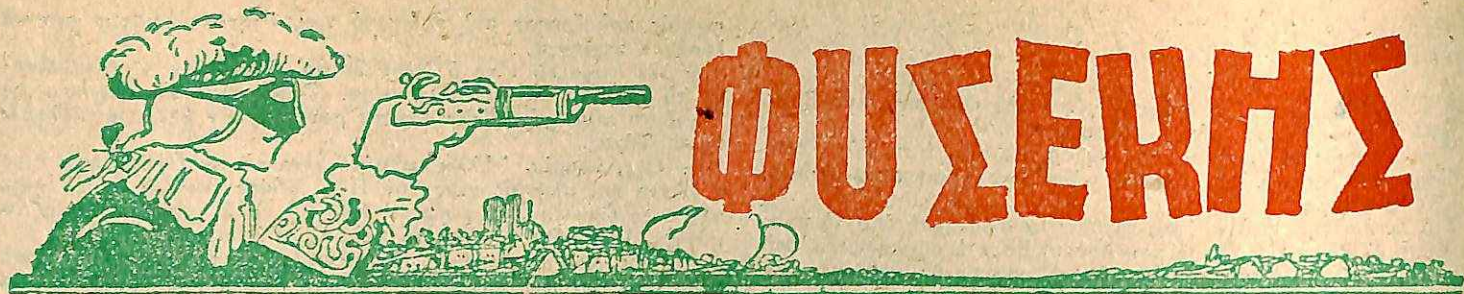
Άρχισα να κλαίω πιο πολύ. Πόσο καλός ήταν! Κι' έδω άκόμα ζητούσε να μου βρή δικαιολογία.

Τα δάκρυά μου όμως σταμάτησαν γρήγορα. Ο Νέντ άρχισε να με σφίγγει και να με φιλά τρελλά... Με μιας έέχασα ότι έξω ο καιρός ήταν κρύος, ύγρος, όμιχλώδης... Ζούσα με τον Νέντ σ' έναν έντελώς ιδιαίτερο κόσμο, σ' έναν κόσμο όμορφο, ζεστό, φωτεινό...

—Σ' άγαπώ, Νέντ, ψιθύρισα και αυτή τη φορά ήμουν βεβαία ότι δεν έπρόκειτο να ξεχάσω ποτέ πια αυτά τα λόγια...

ΤΕΛΟΣ

Μεταφράσις:
Π. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ



Ο θρυλικός τρομοκράτης τών Παρισίων. - 'Ο ιπποτικός αρχισυμμορίτης

Στά 1721, τὸ Παρίσι ἦταν κυριολεκτικῶς τρομοκρατημένο ἀπὸ τὸν φοβερὸν ἀρχισυμμορίτη καπετὰν Φυσέκη. Μόλις ἐβράδυαζε, κανέναν παριζιάνο δὲν τολμοῦσε πιά νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ σπίτι του. Ἀλλά κι' ἐκεῖ ἀκόμα δὲν ἦταν ἀσφαλισμένος.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη Ποασονιέρ, ἦταν μιά καλλιεργημένη ἔκτασις πού τὴν ἔλεγαν Κουρτίγ, μὲ λίγα σπιτάκια.

Σ' ἓνα λοιπόν, ἀπὸ τὰ σπιτάκια αὐτὰ γεννήθηκε στὰ 1693 ὁ Λουδοβίκος Δομένικος Μπουργκινιόν, αὐτὸς πού ἀργότερα ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ὁ τρομερὸς «Καρτούς» — δηλαδή ὁ καπετὰν Φυσέκης. Ὁ πατέρας τοῦ τέρατος αὐτοῦ δὲν ἦταν ἔμπορος κρασιῶν, ὅπως λέει ὁ θρύλος, ἀλλὰ ἕνας φτωχὸς βαρελοποιός, πού δὲν κατάρθωνε ποτὲ νὰ χορτάσῃ τὰ τέσσερα παιδιά του.

Ὁ Δομένικος ἦταν ὁ μεγαλύτερος. Ὁ πατέρας του ἤθελε νὰ τὸν μάθῃ μιά τέχνη, ἀλλὰ ὁ μικρὸς τεμπέλης καὶ χασομέρης, ἐπρωτιμοῦσε νὰ γυρίξῃ ὅλη τὴν ἡμέρα στὴν ἐξοχὴ μαζί μὲ τ' ἄλλα τὰ παιδιά. Μιά μέρα ἐπὶ γὰρ πολὺ μακρυὰ καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ σπίτι. Ἡ νύχτα τὸν ὄρθηκε στὸ δάσος σιμὰ σὲ μιά κατασκήνωσι τσιγγάνων πού τὸν ἐκράτησαν μαζί τους. Κι' ἐκεῖ ἔμαθε νὰ κλέβῃ.

Ἐνῶς ἀπὸ τοὺς βιογράφους τοῦ τὸν περιγράφει ὡς ἑξῆς:

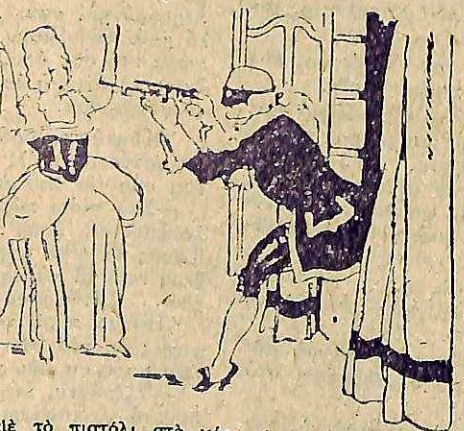
«Ἀλήτης καὶ κλέφτης. Αὐτὰ ἦταν τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικά του. Καὶ τὰ συμπλήρωνε ἡ τόλμη, ἡ πονηρία, ἡ ἐφευρετικότητα, ἡ εὐκινησία, ἡ ἱκανότης τοῦ ταχυδακτυλουργοῦ καὶ τοῦ ἀκροβάτου, ἡ τεμπελιά, ἡ ἀντοχὴ σὲ παντὸς εἶδους σπερήσεις».

Ἀφοῦ ἔμεινε κάμποσα χρόνια μὲ τοὺς τσιγγάνους, ὁ Φυσέκης τοὺς ἐγκατέλειπε μιά μέρα στὴ Ρουσέν. Ἐα-

ναγύρισε στὴν οἰκογένειά του, ἀλλὰ δὲν ἔμεινε πολὺ. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν περιπέτεια, τὸν ἀνάγκασε πάλι νὰ φύγῃ καὶ γίνῃκε λωποδύτης.

Ἐνῶς λοχίας, ἀπ' αὐτοὺς πού ἐμάζευαν ἐθελοντὰς γιὰ τὸν στρατό, τὸν κατέταξε μιά μέρα σχεδὸν διὰ τῆς βίας καὶ ὁ Φυσέκης θρέθηκε σ' ἓνα σύνταγμα, ὅπου ὄρθηκε πολλὰ κακοποιὰ στοιχεῖα ἀπ' ἃ ὁποῖα καθήρτισε τὴν συμμορία του.

Ὅπως ἦταν ἐπόμενον, γρήγορα τὸν ἐδίωξαν ἀπ' τὸν στρατό μαζί μὲ μερικοὺς ὁμοίους του. Τότε ὁ Φυσέκης ὠργάνωσε μιά μεγάλη ληστο-



Μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, ὑποχρέωσε τὴν ἀρὰ κυρία νὰ κατεβῇ καὶ νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα.

συμμορία, κατὰ τὸ πρότυπο τῶν στρατιωτικῶν μονάδων, μὲ ἀξιοματικούς, ὑπαξιωματικούς, συνήματα καὶ παρραυθνήματα.

Δὲν ἦσαν καθόλου εὐκολο νὰ προσληφθῇ κανεὶς στὴν συμμορία του. Ἐπρεπε νὰ ὑποβληθῇ σὲ αὐστηρὲς ἐξετάσεις καὶ νὰ δώσῃ δείγματα ἐξαιρετικῆς ἱκανότητος.

Καὶ νά, πῶς γίνονταν οἱ ἐξετάσεις: Σὲ μιά μεγάλη σπηλιά, ὅπου ἦταν συγκεντρωμένη ὅλη ἡ συμμορία, ἦταν κρεμασμένο ἓνα ἀνδρεῖκο, ντυμένο ὡς ἄνθρωπος. Καὶ σὲ ὅλο τὸ φόρεμα εἶχε κρεμασμένα μικρὰ κουδουνάκια, ἐνῶ στὶς τσέπες εἶχε διάφορα ἀντικείμενα.

Ὁ ὑποψήφιος λοιπὸν συμμορίτης ἔπρεπε νὰ τοῦ πάρῃ τὰ πράγματα αὐτά, προσέχοντας νὰ μὴ χτυπήσῃ κανένα κουδουνάκι. Γιὰ νὰ γίνῃ κανεὶς θαυμοφόρος, ἔπρεπε ὅχι μόνον νὰ πάρῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ ξαναβάλῃ στὴ θέσι τους τὰ πράγματα αὐτά. Καὶ μόνον αὐτὸν τὸ κατάρθωναν, δίχως νὰ χτυπήσουν τὰ κουδούνια.

Ὁ Φυσέκης ἔκανε καὶ κάτι παραπάνω: Ἐκοῦμπωνε καὶ ἐξεκοῦμπωνε τὸ ἀνδρεῖκο μὲ καταπληκτικὴν ἐπιδεξιότητα, ὥστε καὶ οἱ σύντροφοί του τὸν ἐθαύμαζαν. Καὶ ἡ ἱκανότης αὐτῆ, μαζί μὲ τὴν τόλμη, τὴν ἐφευρε-

τικότητα, τὴν πονηριά, τὴν καταπληκτικὴ τέχνη, τὴν δεινότητα τοῦ ξιφομάχου καὶ τοῦ σκοπευτοῦ, προκαλοῦσαν ἕναν θρύλο γύρω του.

Οἱ νυκτερινὲς ἐπιθέσεις τῆς συμμορίας του πολλαπλασιάζονταν. Καὶ ἐγίνονταν πάντα κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο: ἕνας νυκτερινὸς διαβάτης δεχόταν ἓνα χτύπημα στὸν αὐχένα μὲ σιδερένιο μπασιτόνι καὶ σώριαζόταν κάτω. Ἀμέσως τότε οἱ κακοποιοὶ τὸν ἐλήστευαν καὶ ἐξαφανίζονταν. Τὸ χτύπημα αὐτὸ στὸν αὐχένα ἦταν τὸ «σημὰ κατατεθέν» τῆς συμμορίας Φυσέκη.

Τὰ μέλη τῆς συμμορίας αὐξάνονταν διαρκῶς. Καὶ ὑπῆρχαν μέλη τῆς καὶ μέσα στὴν ἀστυνομία καθὼς καὶ μέσα στὸν στρατό, κατὰσκοποι καὶ καταδότες. Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1720, ὁ Φυσέκης διέθετε περισσότερους ἀνδρες ἀπὸ τὴν σωματοφυλακὴ τοῦ βασιλέως καὶ τὴν ἀστυνομία μαζί.

Ὁ τρόμος πού προκαλοῦσε ἡ συμμορία του δὲν εἶχε ὅρια. Μόλις ἐβράδυαζε, ἡ πόλις ὀλόκληρη ἀνῆκε στοὺς ληστές. Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1720 ὁ Φυσέκης ἐπισκέφθηκε προσωπικῶς τὴν ἰσπανικὴ πρεσβεΐα, στὴν ὁδὸν Τουρνόν, ἀπ' ὅπου πῆρε περίφημα κοσμήματα καὶ ὅλο τὸ ἱματιοφυλάκιο τοῦ πρεσβευτοῦ.

Στὴν Τράπεζα Λῶ, πού ἔκανε τότε χρυσὲς δουλειές, ὁ ἀρχιληστής ἔκανε τίς μεγαλύτερες ἐπιχειρήσεις του. Μιά μέρα ἐπῆρε ἓνός λόρδου διάφορα χαρτιά ἀξίας δώδεκα ἑκατομμυρίων. Εἶχε καὶ τοὺς ἀνθρώπους του μέσα στὴν Τράπεζα: ὁ θυρωρὸς καὶ ὁ ταμίας ἦσαν μέλη τῆς συμμορίας του.

Ἐνῶ ἡ συμμορία του μεταχειρίζονταν τὴν βία, ὁ Φυσέκης ἐθριάμβευε μὲ τὴν πονηρία. Χάρis στὴν καταπληκτικὴν ἱκανότητά πού εἶχε νὰ μεταμφιέζεται, περνοῦσε ἀπαράτητος μπροστὰ στὰ μάτια τῶν ἀστυνομικῶν.

Πολλὲς φορές ἔκανε ἐπιδειξίμους μορφώσεως, εὐγενείας καὶ φιλανθρωπίας. Ὅταν ἔβρισκε στὶς τσέπες τῶν θυμάτων τοῦ κανένα ἐρωτικὸ γράμματάκι, κανένα πορτραῖτο, κανένα ἐνθύμιο, τὸ ἔστελνε μετὰ στὸ σπίτι του, ἢ τὸ ἐπῆγαινε ὁ ἴδιος.

Τὰ χρονικά τῆς ἐποχῆς του ἀναφέρουν ἀπειρεστές τέτοιες ἐπιδειξίμους χειρνομίες. Μιά νύχτα, ἐνῶ τὸν κυνηγοῦσαν ἀστυνομικοί, σκαρφώθηκε στὴν στέγη ἑνὸς σπιτιοῦ, μπῆκε στὴν καπνοδόχο καὶ ὄρθηκε στὸ δωμάτιο μίας ὠραίας κυρίας, τὴ στιγμή πού ἐπρόκειτο νὰ πάῃ νὰ πλαγιασῇ. Μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, τὴν ὑποχρέωσε νὰ κατεβῇ καὶ νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα. Καὶ τὴν ἐπομένη, τῆς ἔστειλε ἓνα εἰσάμντι ἀξίας δέκα χιλιάδων φράγκων!

Μιὰν ἄλλη φορὰ, μπῆκε κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο στὸ δωμάτιο τῆς γηραιᾶς μαρκησίας ντὲ Μπουφλέρ, τὴν ἐπρόσταξε νὰ τοῦ σερβίρῃ ἓνα καλὸ γεύ-

μα μὲ σαμπάνια καὶ τὴν ἐπομένη τῆς ἔστειλε εἴκοσι μπουκάλια καλὸ κρασί.

Ἐνα βράδυ, πάλι, καθὼς περνοῦσε ἀπὸ μιά γέφυρα, διέκρινε ἓναν ἄνθρωπο πού ἐτοιμαζόταν νὰ πέσῃ στὸ ποτάμι γιὰ νὰ πνιγῇ. Τὸν ἄρπαξε καὶ τὸν ἐμπόδισε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ἀπελπιστικὸ αὐτὸ διάδημα. Ὁ ἄγνωστος τοῦ ἐξιστόρησε τὴν κατάστασί του: ἦταν ἔμπορος καὶ ἤθελε ν' αὐτοκτονήσῃ, γιὰτὶ εἶχε πάρα πολλὰ χρεῖ, τὰ ὁποῖα δὲν μπορούσε νὰ πληρώσῃ.

— Πόσα χρωστᾷς; τὸν ρώτησε ὁ Φυσέκης.

— Εἴκοσι χιλιάδες φράγκα.

— Καλὰ. Αὐριο νὰ καλέσῃς ὅλους τοὺς πιστωτὰς σου. Θὰ τοὺς πληρώσω ἐγώ.

Τὴν ἐπομένην, ἦρθε καὶ τοὺς ἐπληρώσε πράγματι ὅλους. Μόλις ὁ μὴς ἔβγαιναν ἕνας-ἕνας ἀπ' ἐκεῖ, οἱ συμμορίτες του τοὺς ἐπετίθεντο, τοὺς ἐλήστευαν καὶ τὰ λεφτὰ ξανάμπαιναν πάλι στὸ ταμεῖο του.

Ἐπὶ τρία χρόνια ὁ καπετὰν Φυσέκης μὲ τὴν συμμορία του τρομοκρατοῦσε τὸ Παρίσι καὶ τὰ περίχωρα. Χωρὶς προδοσία ἡ ἀστυνομία δὲν θὰ κατάρθωνε ποτὲ νὰ πιάσῃ τὸν ἀρχισυμμορίτη αὐτόν, τὸν ὁποῖον ὅλοι ἐθεωροῦσαν ἀσύλληπτον.

Ἐνῶς ὁμῶς ἀπὸ τοὺς ὑπασιπιστὰς του, στὸν ὁποῖον ἡ Κυβέρνησις εἶχεν ὑποσχεθῇ ἀμνηστία, ἐπρόδωσε τὸν Φυσέκη, πού συνελήφθη σ' ἓνα δωμάτιο ἐξοχικοῦ ξενοδοχείου μὲ τρεῖς συντρόφους του.

Ἀκόμη καὶ σ' αὐτὴν τὴν περίστασι, ὁ Φυσέκης εἶχε τὴν ἐτοιμότητα πνεύματος νὰ παίξῃ τὸν ρόλο τοῦ ἀριστοκράτου. ἤξερε ὅτι ὅλος ὁ κόσμος στὸ Παρίσι τὸν θεωροῦσε ὡς κομψοῦμένο καὶ θεωροῦσε ὑποχρεωσίν του νὰ δικαιολογήσῃ τὸν τὸν θρύλον.

Ὅταν τὸν συνέλαβαν ἦταν ἀκόμη στὸ κρεβάτι καὶ παρακάλεσε νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ ντυθῇ.

— Δὲν μπορείτε νὰ μὲ πάρετε ἔτσι, ἐφώναξε. Τί θὰ εἶπῃ ὁ κόσμος ὅταν ἴδῃ τὸν καπετὰν Φυσέκη σ' αὐτὰ τὰ χάλια;

Τὸν πήραν ὥστόσο μὲ τὸ πουκάμισο καὶ ἐνπλόητο. Καὶ αὐτὸ τὸν ἐστενοχώρησε περισσότερο ἀπὸ τὴν σὺλληψί του. Ὁ δικηγόρος Μπαρμπιέ ἀναφέρει πῶς ἦταν τόσο θυμωμένος, ὥστε σ' ὅλο τὸ δρόμο ἔτριζε τὰ δόντια.

Ὅταν μαθεύθηκε ἡ σύλληψίς του, τὰ πλήθη ἔσπευσαν νὰ ἐκδηλώσουν τὴν ἱκανοποίησί τους καὶ ὁ τύπος ἀσχολήθηκε ἀρκετὰ μὲ τὴν δρᾶσί του.

Μετὰ τὴ δίκη, τὸν πέρασαν ἀπ' τὸ βασανιστήρια γιὰ νὰ ὁμολογήσῃ τὰ ἐγκλήματά του, ἀλλὰ ὁ Φυσέκης δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα του. Μόνο τὴν ἡμέρα τῆς ἐκτελέσεώς του ἀποφάσισε ν' ἀπαριθμήσῃ ὅλα του τὰ κακούργηματα. Κι' εἴπαιτα πῆθαν ἐπὶ τὸν «τροχὸ» μὲ καταπληκτικὴν ἡρεμία.

Μετὰ τὸν θάνατό του, ἡ συμμορία του διαλύθηκε. Περισσότερο ἀπὸ ἓκατὸ συμμορίτες ἔπεσαν στὰ χεῖρὰ τῆς ἀστυνομίας. Οἱ γυναῖκες καταδικάστηκαν στὴν κρεμάλα καὶ οἱ ἄντρες στὸν «τροχὸ».

Ἐπὶ ἐτελείωσε ἡ φοβερὴ ἐκείνη ἐγκληματικὴ ὀργάνωσις, πού εἶχε τρομοκρατήσει τὸ Παρίσι ἀπὸ τὸ 1720 καὶ ἐντέθεν,



ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ

ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Ἡ Μία Γουέστ, παρ' ὅλες τίς σεξαστὲς διαστάσεις τῆς, ἔχει πολλοὺς θαυμαστὰς. Ὅταν τὴν ἐρώτησαν: «πῶς κατορθώνει καὶ γονιτεύει τοὺς ἀνδρες», εἶπε:

— Τὸ μυστικὸ τῆς γονιτείας μὴς γυναῖκα εἶναι νὰ εἶναι πάντοτε καλόδοξη. Οἱ ἄνδρες εἶναι ὡς μικρὰ παιδιά... Μιά ἔκπλη γυνῆκα μπορεῖ πολὺ εὐκολὰ νὰ τοὺς κάνῃ ὅ,τι θέλει.

Ἐν τῷ μεταξὺ πληροφοροῦμεθα ὅτι τὸ τελευταῖο θυμὰ τῆς παρυσάρκου στὰς εἶναι ὁ πᾶμπλουτος Χουτὶ Σμιθ, ὁ βασιλεὺς τῶν καρφοδελοῶν!

ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ

Ἡ Κλωντὲ Κολμπέρ ἐξηφανίσθη! Τὴν Τετάρτη τῆς περασμένης ἐβδομάδος ἡ Κλωντὲ ἐμπήκε σ' ἓνα ταξὶ μὲ μιά βαλίτσουλα κι' ἐξηφανίσθη.

Ἐνα γκαρσόν τοῦ «Μετροπόλιταν Καζινὸ» εἶπε ὅτι τὴν εἶδε κατὰ τὰς 11 ἡ ὥρα νὰ μπαίνει στὸ κατὰστήμα του μ' ἓναν ἀγνωστὸν νεὸ κι' ἔφυγε κατὰ τὴν μιά μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ἀπ' ἐκεῖ καὶ πέρα δὲν εὗρεθῃ κανένα τῆς ἰχνός.

Πιστεύεται ὅτι πρόκειται περὶ αἰσθηματικῆς ἀπαγωγῆς!

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ

Οἱ ἀστέρες τοῦ Χόλλυγουντ εἶναι οἱ ἄνθρωποι μὲ τίς μεγαλύτερες ἰδιότητες καὶ προλήψεις.

Ἡ περίφημη Γκρέτα Γκάρμπο δὲν ἐννοεῖ νὰ «γυρίσῃ ἐρωτικὴ σκηνή», ἐὰν παρευρίσκονται θεαταὶ ξένοι πρὸς τὸ φιλμ. Ἐπίσης ἐννοεῖ νὰ ἐπικρατῇ ἀπόλυτὴ ἡσυχία. Ὅταν δὲ ξεκουράζεται ἀνάμεσα στὸ γύρισμα δυὸ σκηνῶν, ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον πού θὰ τῆς μιλήσῃ.

Ἡ Κλωντὲ Κολμπέρ ἐννοεῖ νὰ περιφέρεται χωρὶς κάλτσες καὶ παπούτσια μέσα στὰ στούντιο.

Ἡ Κάθριν Χέμπουργκ διαβάσει τὴν ἀλληλογραφία τῆς καθισμένη χάμω στὸ πεζοδρόμιο, ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι τῆς.

Ἡ Χαῖν Φράνσις ἔχει στὸ στούντιο, κατὰ παλιὰς παντοφλίας, τίς ὁποῖες φορεῖ πάντα, ὅταν παίζῃ ἐκτός, βέβαια, ἀπὸ τίς σκηνῆς πού φαίνονται τὰ πόδια τῆς.

Ἡ Τζόαν Κράουφορντ θέλει νὰ ἀκούῃ μουσικὴ πρὶν ἀρχίσῃ νὰ παίζῃ, ἀναλόγως τῆς σκηνῆς, εὐθυμῇ ἢ μελαγχολικῇ.

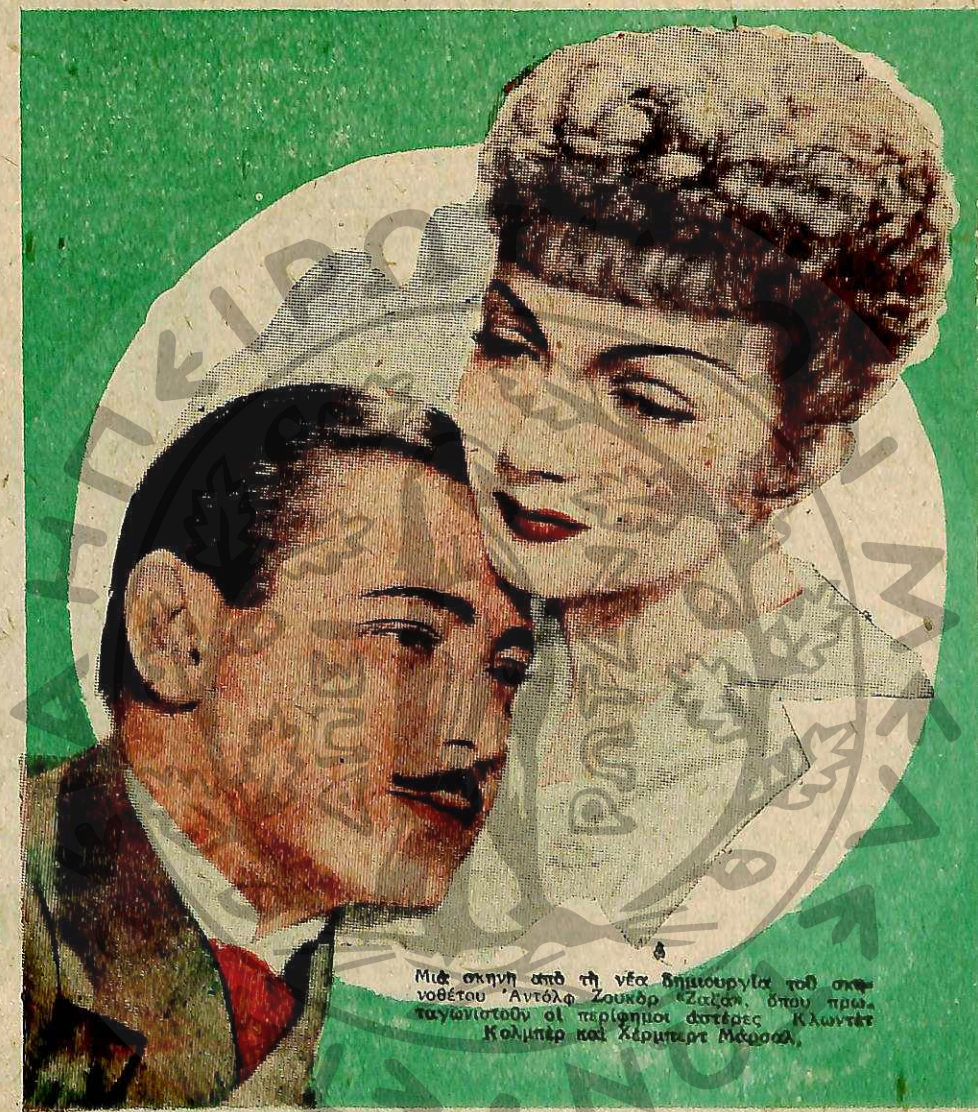
Ἡ Σὺλδια Σίντνεϋ ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὸν καιρὸ. Τῆς εἶναι ἀδύνατον νὰ παίζῃ εὐδαμῶς ρόλους ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι μελαγχολικὸς.

Ἡ Καρόλ Λομπάρντ φορεῖ πάντα ἓνα παλὸ κομπινάζον, ὅταν παίζῃ, γιὰτὶ αὐτὸ, λέει, «τῆς φέρνει τύχη».

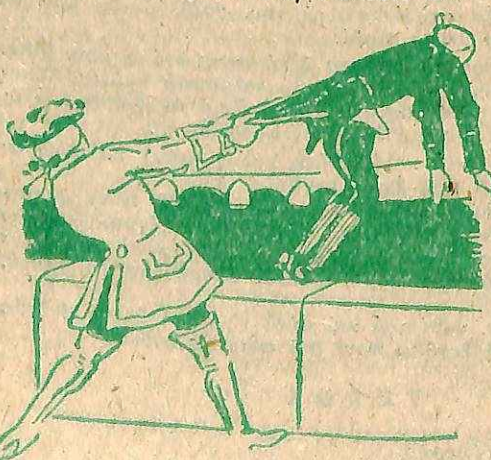
ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ

Ἡ Μάρλεν Ντῆτριχ βεβαίωι ὅτι ἡ κόρη τῆς ἔμμα θὰ ἐμφανισθῇ προσεχῶς σ' ἓνα μουσικὸ ἔργο.

Λέγεται ὅτι ἡ Τζόαν Κράουφορντ τὰ ἔξω νάφτασε μὲ τὸν Φρανσὺς Τόν. Ὁ Τόν, ὁμῶς, ὅταν ἐρωτεύθηκε, ἔδινε αὐτὸ ὅλην τὴν διὰ ψεύσε καθηγορηματικά!

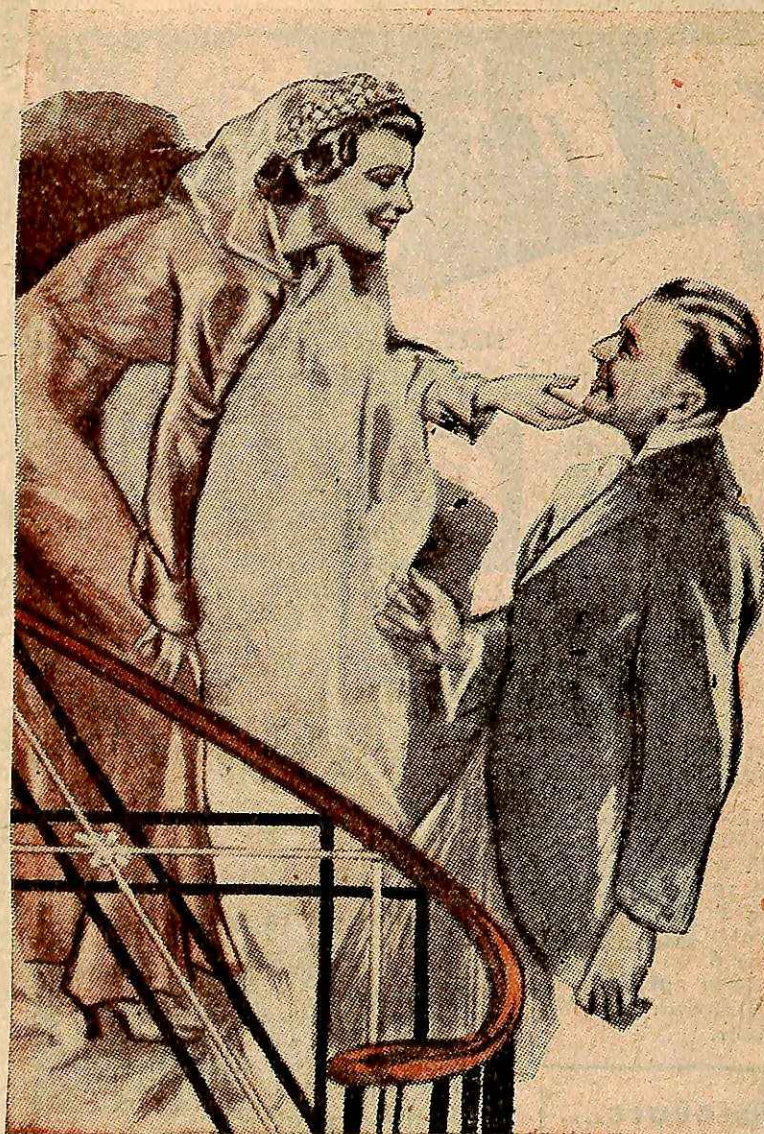


Μιά σκηνὴ ἀπὸ τὴν νέα δημιουργία τοῦ σκηνοθέτου Ἀντόλφ Ζουκὸρ «Ζαῖα», ὅπου πρῶτα γυμνάζονται οἱ περίφημοι ἀστέρες Κλωντὲ Κολμπέρ καὶ Χάριεττ Μάρσαλ.



Ὁ Φυσέκης ἄρπαξε καὶ ἐμπόδισε τὸν ἀγνωστο νὰ προβῇ στὸ ἀπελπιστικὸ αὐτὸ διάδημα.

Μ. ΖΕΠΟΣ



ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ

Μιά πρώτη τάξεως συμβουλή σ' αυτούς που χτίζουν πολυκατοικίες: να μην κάνουν μεγάλα διαμερίσματα. Είναι τελείως περσιτά. "Οχι γιατί τα μεγάλα διαμερίσματα δεν νοικιάζονται τόσο εύκολα, επειδή το νοίκι είναι ακριβό, αλλά επειδή το μικρό σπίτι είναι βαρόμετρο της συζυγικής ευτυχίας και της γαλήνης.

Οι έρωτευμένοι, καθώς ξέρετε, ξεκινούν πάντα από το «την καρδιά σου και μίαν καλύβην». Μετά σκέπτονται ότι καλόν είναι να έχουν και κάποιον άνεσιν παραπάνω και νοικιάζουν ένα μικρό σπιτάκι για να περάσουν τον μήνα του μέλιτος. Και το σπιτάκι αυτό το λένε «φωλιά».

"Επειτα, ο μήν του μέλιτος περνάει, η φωλιά άρ-

χίζει να γίνεται μικρή και ζητούν μεγαλύτερο σπίτι. Τα έσοδα αυξάνουν και οι ανέσεις έπισης. "Αλλά που το φθάσουν στο μεγάλο σπίτι, οι έρωτευμένοι περνούν από τα έξης τρία διαδοχικά στάδια:

ΣΤΑΔΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

"Ε κ ε ι ν ο ς: Λυποῦμαι, αγαπητή μου, αλλά έδω μέσα δεν χωρεί παρά το γραφείο μου!

"Ε κ ε ι ν ο ς: Μά αυτό είναι ευχάριστο! Για σκέψου: Τα θράδσα του χειμώνα, που είναι ατελείωτα, έσύ θά κάθσαι από το ένα μέρος του γραφείου, να γράφης ή να διαβάξης, κι έγω από το άλλο, να ράβω. Θά σου κάνω συντροφιά...

"Ενα φίλι, δυο χαμόγελα, πολλή ευτυχία,

ΣΤΑΔΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

"Ε κ ε ι ν ο ς: Μου χρειάζεται ένα δωμάτιο για να θάζω τα πράγματά μου και να εργάζωμαι... Εκτός του ότι σ' ενοχλώ με την παρουσία μου, όταν εργάζεσαι έσύ...

"Ε κ ε ι ν ο ς: Τί λές, καλέ!... Δεν μ' ενοχλείς ποτέ. Τώρα, θέβαια, αν μπορούσα να συγκεντρωθώ καλύτερα... Ξέρεις, μερικές φορές άρκει ένα τίποτα για να μου φύγουν οι καλύτερες ιδέες!...

"Ε κ ε ι ν ο ς: "Επειδή τα καταλαβαίνω όλ' αυτά, δεν μπορώ να κινηθώ ελεύθερα κοντά σου και το θράδυ στενοχωρούμαι...

"Ε κ ε ι ν ο ς: Καταλαβαίνω: μάς χρειάζεται μεγαλύτερο σπίτι.

ΣΤΑΔΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Η σκηνή στην κρεβάτο κάμαρα.

"Ε κ ε ι ν ο ς: Καπνίζεις και στο κρεβάτι;

"Ε κ ε ι ν ο ς: "Ενα τσιγαράκι μου φέρνει τον ύπνο.

"Ε κ ε ι ν ο ς: Ναι, αλλά μ' αυτό το τσιγαράκι θρωμίζεις όλο το δωμάτιο!

ΛΙΓΑΚΙ ΑΡΓΟΤΕΡΑ

"Ε κ ε ι ν ο ς (στριφοβρίζοντας στο κρεβάτι): "Ακόμα διαβάξεις;

"Ε κ ε ι ν ο ς: "Αχ, αυτή η άπνία! "Αν δεν διαβάσω λιγάκι, μου είναι αδύνατον να κοιμηθώ.

"Ε κ ε ι ν ο ς: Κι' έγω δεν μπορώ να κοιμηθώ γιατί δεν μ' αφήνει το φως.

"Ε κ ε ι ν ο ς: Το φως σε πειράζει, και όχι η μυρωδιά του τσιγαρού;

Συμπέρασμα: χωριστά δωμάτια.

"Ετσι, από την καλύβα, που μεταβλήθηκε για μία στιγμή σε φωλιά, έφθάσαμε σε δυο κρεβατοκάμαρες, σε δυο σαλονάκια και δυο γραφεία. Τα δυο αρχικά δωμάτια έγιναν τέσσερα, όκτώ, δώδεκα, ανάλογως της οικονομικής άντοχής του συζύγου. Είναι σίτια σαν αυτά που βλέπομε στον κινηματογράφο, γεμάτα έπιπλα, και αξίας κάποτε. "Αλλά είναι πολύ προτιμότερα σίτια έπιπλωμένα με περισσότερη αγάπη και λιγότερα έπιπλα.

Δεν είναι ανάγκη να είναι μεγάλο το σπίτι για να αγαπιέται και να συμφωνή το άντρόγυνο. Μέσα στο μικρό σπίτι, η οικογένεια βρίσκεται πάντα καλύτερα, γιατί στο μεγάλο, πια περισσότερα δωμάτια

μένον σχεδόν έρημα.

"Όταν δεν υπάρχει αγάπη και αρμονία, το μικρό σπίτι γίνεται κόλασις, και το μεγάλο χωρίζεται σε δύο, όπως οι δύο πόλοι της γής. Γίνονται δυο σίτια χωριστά και οι δυο σύζυγοι ζούν χωριστά. "Ο καθένας ζή για τον εαυτό του, έν αγνοία του άλλου. Θέλετε μερικά παραδείγματα; "Ας αρχίσωμε:

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΣΠΙΤΙ

"Ε κ ε ι ν ο ς (φωνάζει τον ύπνρητή): Νικόλα, ο κύριος είναι στο σπίτι;

Ν ι κ ο λ α ς: Μάλιστα, κυρία.

"Ε κ ε ι ν ο ς: Πές του ότι τον παρακαλώ νάρθη στο σαλόνι μου. "Ηρθε ο έπιπλοποιός.

"Ο Νικόλας διασχίζει δυο σαλόνια, έναν διάδρομο, τέσσερα δωμάτια, παρουσιάζεται στον κύριο και του λέει:

—Σας ζητεί η κυρία...

"Ε κ ε ι ν ο ς: "Εχω δουλειά! Πές ότι ως πού νάρθης έγω είχα φύγει.

Και πραγματικά τρέπεται εις φυγήν χωρίς να γλή αντιληπτός από την γυναίκα του.

Δεύτερο παράδειγμα:

ΣΠΙΤΙ ΜΙΚΡΟ

Τραπεζαρία (δίπλα στην κουζίνα) που χρησιμεύει και για σαλόνι. "Ενα μωρό στην κούνια... "Ενα παιδάκι μεγαλύτερο, καθάλαστα γόνατα του πατέρα του. "Εκείνη πηγαίνονέχεται, έτοιμάζοντας το δείπνο.

"Ε κ ε ι ν ο ς (σκύβει και λέει σιγά του παιδιού): Τώρα θά κάνωμε μίαν έκπληξη της μαμάς. "Εσύ μη μιλάς καθόλου.

Πηγαίνει στην κρεβάτο κάμαρα, έπιστρέφει με μιά γούνα, την απλώνει άπανά στο ντιβάνι και κάνει νόημα του μικρού να μη μιλήση.

"Ε κ ε ι ν ο ς (έρχεται από την κουζίνα με δυο πιτάμακαρόνια, βλέπει τη γούνα, κάνει ένα πήδημα και μετά θίας κατορθώνει να κρατήσει τα πιτάα): "Αχ, τί ωραία που είναι!...

"Ε κ ε ι ν ο ς: Δεν πιστεύω να ρίξης τα πιτάα και να μ' αφήσης ησθικό! Δεν είναι και τόσο σπουδαία, όπως την ήθελες, αλλά τί να γίνη!...

"Ε κ ε ι ν ο ς: Μά είναι ύπεροχη!... Ευχαριστώ. Τί καλός που είσαι!...

"Ενα φίλι... Γι' αυτό, λοιπόν, πρέπει να χτίζονται σίτια μικρά για να μπορεί να κατοική μέσα η αγάπη, η σιτοργή, η αρμονία!

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

Είναι πολύ δύσκολο να γνωρίση κανείς καλά την "Αφρική. Είναι τόσα τα μυστήρια που περικλείει αυτή η χώρα, με τις παράξενες φυλές της, που τίποτα δεν μάς ξαφνίζει. από όσα ακούμε παράδοξα και μυστηριώδη γι' αυτήν.

Από τις πιο παράξενες και ένδιαφέρουσες περιγραφές, είναι και το ρεπορτάζ ένδός Γάλλου ταξιδιώτου έμπορου μεταξωτών, από τη Λυών, ο οποίος διηγείται μερικά πολύ χαρακτηριστικά έπεισόδια από το ταξίδι του, σε πόλεις και χωριά που βρίσκονται στα

πιο μακρινά βάθη αυτής της "Ηπείρου. Διέσχισε μιά περιφέρεια από νότον προς βορράν της "Αφρικής, και κατευθυνόταν προς το Τετέ, γύρω από μίαν όρεινη περιοχή του Μοζαμβίκη.

Σκοπός του ταξιδιού του ήταν, τόσο να εισαγάγη τα γαλλικά μεταξωτά στην άφρικανική αγορά, όπου τα συναγωνίζονται τα αγγλικά ύφασματα του Μάντσεστερ, όσο και να γνωρίση τον τόπο.

"Όταν έφθασε με το καραβάνι του κοντά σ' ένα χωριό, στους πρόποδας του

Ντομπο, που οφώνεται 2.000 μέτρα έπάνω από την πεδιάδα, οι όδηγοί του έκαναν σταμάτο και μέσα σε ένα περιεργό φτωχό-πάζαρο, τους άκουσε να διαπραγματεύονται ζωηρά και με χειρονομίες ατελείωτες, με τους ιθαγενείς.

"Είναι η φυλή των Μπαμπουτζά, του έξηγησαν ύστερα και σύμφωνα με το νόμο, έπρεπε να πληρώσουν φόρο διαβάσεως.

"Ο έπί κεφαλής όδηγός ανέλαβε να εισπράξη πέντε σελλίνια, ποσόν που συνεφώνησε, αφού παζάρεψε άρκετά με τον εισπράκτορα των φόρων.

—Και τί είχε αυτοί οι «Μπαμπουτζά»; ρώτησε ο ταξιδιώτης, του οποίου είχε κινηθή τρομερά η περιέργεια.

—"Α! Είνε ήσυχοι άνθρωποι, του έξηγησαν. Δεν πειράζουν κανέναν. Είναι οι «ξεχασμένοι άνθρωποι», με γάλοι άρχηγοί, που φροντίζουν να έμποδίζουν το πέραςμα από ώρισμένα σημεία.

"Ο ταξιδιώτης είδε τον εισπράκτορα που τους έδωκε το διαβατήριό, να χαράξη έπάνω στην άμμο το δρομολόγιο που έπρεπε να ακολουθήσουν και να έξηγη, στην παράξενη γλώσσα τους, στον όδηγό τα σημεία από τα οποία δεν έπρεπε να παρεκκλίνουν.

—«Είνε ο φύλακας του «βουνοῦ το μάτι», έξηγησε ο όδηγός δείχνοντας τον εισπράκτορα, που τους κυτούσε παράξένα, καθισμένος σταυροπόδι!

Τώρα κανείς δεν θά τους ζητούσε να πληρώσουν, άλλο τίποτα.

"Ήσαν έλεύθεροι να περάσουν.

Καθώς το καραβάνι τους περνούσε ανάμεσα από κάτι στενά μονοπάτια του βουνοῦ, κάτω από μιά βαρεία ατμόσφαιρα δμύχλης αντίκρουσαν μερικά χωριά, μίος άλλης φυλής λευκότερης.

Οι άνθρωποι—δταν τους πλησίασαν—τους φάνηκαν σοβαρότεροι, με ύφος που έδειχνε άρχοντιά, αξιοπρέπεια και μιά ήρεμιά, που τους έκανε τόσο διαφορετικούς, από τους φλύαρους και φωνακλάδες ιθαγενείς των άλλων φυλών!

"Εξαφνα, λίγο πιο πέρα διέκριναν ψηλά, κάτω από μιά βραχώδη πλαγιά του βουνοῦ, μέσα σε ένα κάδρο από σκουρωπές πρασινάδες ένα κάτασπρο χωριουδάκι με χαρτωμένες καλύβες. "Ο ταξιδιώτης ζήτησε να πλησιάσουν.

—"Α! Απαγορεύεται, του έξηγησε ο όδηγός. Είναι το βουνό της Χαροούας! "Απαγορεύεται έναπεί-

λαβε με έπιμονή, κουνώντας χαρακτηριστικά το κεφάλι.

"Ο ταξιδιώτης, που ήξερε ότι η φιλοξενία στην περιφέρεια όλη ήταν γνωστή και ότι οι λευκοί που ταξίδευαν με κάθε ασφάλεια, έγινονταν δεκτοί άνόχι με έξαιρετική χαρά πάντως με μίαν ευχάριστη άδιαφορία έκ μέρους των ιθαγενών, παραξενεύθηκε.

Πού να ώφελετο αυτή η απαγόρευσις; Ποιό μυστήριο ήταν άρα γε κρυμμένο σ' αυτό το σημείο της παράξενης χώρας; σκέφτονταν ο ταξιδιώτης.

Με το πρόσχημα, ότι ήθελε να άνανέωση τις τρομήειές του, από νωπό κρέας, ζήτησε να σταματήσει λίγο περισσότερο, με το καραβάνι του, και άρχισε να κυκλοφορή μέσα στο χωριό, με ύφος ποιηγιοῦ.

Μιά κοπέλλα έως δώδεκα χρόνων, άρχισε να τον ακολουθή και να τον περιεργάζεται. Μιλούσε λίγα πορτογαλικά και με άρκετή δυσκολία του έδωσε να καταλάβη ότι ήταν σκλάβας σ' έναν από τους άρχοντες, που την είχε άγοράσει, λίγον καιρό πριν, σ' ένα λιμάνι. Φαινόταν να μην έχη άλλη έννοια παρά πως να χαίρεται τον ζεστό ήλιο της "Ανατολής.

Τα χείλη της ήσαν συνεχώς άνοιγμένα σε ένα πλατύ χαμόγελο, που άφηνε να φαίνονται τα κατάλευκα δόντια της.

—Τί είναι η Χαροούα; τη ρώτησε ο ταξιδιώτης, με την οικειότητα που πήρε σε λίγο μαζί της.

—"Η βασίλισσα των Μπαμπουτζά!», είπε η μικρή μαύρη και το ύφος της έγινε σοβαρό.

Μιά βασίλισσα μέσα σε μιά χώρα που η έξουσία είναι κατ' έξοχην στα χέρια των άνδρων; Αυτό έκίνησε τόσο πολύ την περιέργεια του ξένου, ώστε με τη βοήθεια της σκλάβας, κατέφυγε στον άρχηγό, άφέντη της μικρής μαύρης, για να λάβη περισσότερες πληροφορίες.

—«Χαροούα», του έξηγησαν, δεν είναι κύριο όνομα αλλά γενεαλογικό της Θεάς—βασίλισσας, η οποία δεν είναι κόρη της προκαιτόχου βασίλισσας, και η έκλογη της θυμίζει τα άρκαία ήθη των μεγάλων άσιατικών λαών. "Επου οι γυναίκες κυβερνούσαν και είχαν κάθε έξουσία.

"Όταν γεννιέται μιά κόρη, σε κάθε άριστοκρατική οικογένεια της φυλής, που άριθμεί 80.000 ύπηκόους, υποβάλλεται σε έξέτασι από τους ήρεμους πατριάρχες.

"Εάν έχη άρισμένα πο-



ΜΙΑ ΝΕΑ ΑΝΤΙΝΕΑ

"Η μυστηριώδης άόρατη βασίλισσα της φυλής των «ξεχασμένων ανθρώπων»

αίτερα χαρακτηριστικά, όπως η λευκότης του όρεματος, καταλληλά για να προορισθώ μία μέρα για βασιλίσσα του τόπου, στέλνεται στο βουνό της Χαραούας και όταν μεγαλώσει προσλαμβάνεται στην ακολουθία της βασιλίσσας από την όποιαν κατόπιν, αφού πεθάνη ή θεία-βασιλίσσα, θα εκλεγεί ή διάδοχος της.

Ο λαός δεν βλέπει ποτέ τη Χαραούα. Ακόμα και το βουνό που είναι ή κατοικία της, είναι απαγορευμένο.

Μόνο σε ώρισμένες περιπτώσεις, δέχεται τους πατριάρχες, που είναι εξουσιοδοτημένοι, εν όνόματί της, να άσκούν την έξουσία. Τους καλεί για να τους διαβιάσει τις επιθυμίες της, οι όποιες πιστεύεται ότι διαβιβάζονται σύμφωνα με τις προσταγές των Θεών, γιατί ή βασιλίσσα θεωρείται ως ή μόνη μεσάζουσα των ανθρώπων με τις θεότητες.

Ο ταξιδιώτης έμεινε κατάπληκτος με τα παράξενα και άπιστευτα πράγματα που άκουγε σχετικώς με την Χαραούα, τη νέα Αντίερα της Αφρικής.

Αποφασισμένος να κάνει κάθε τι, για να ελχώρηση στο άντρον της περιεργής θεάς, συνέχισε μόν το ταξίδι του, αυτή τη φορά έως το Ζαμπέκ, αλλά σε λίγον καιρό, άργότερα, ξεκίνησε για νέα περιδεία, από άλλο σημείο της περιφέρειας, με το σχέδιο να καταφέρει να διαφύγη την προσοχή των Ιθαγενών φυλάκων και να φθάση στο βουνό της Χαραούας, για να πιστοποιήσει την αλήθεια των όσων είχε άκούσει, γι' αυτήν.

Η τύχη τον βοήθησε και ύστερα από ένα κουραστικό ταξίδι, μέσα από δύσβατα μονοπάτια και απότομες ανωφέρειες, κατόρθωσε να φθάση στο βουνό της Χαραούας.

Στην άρχή δεν συνήντησε κανένα εμπόδιο, μπαίνοντας στο χωριό της Χαραούας και άπορούσε, πως κανείς δεν έρχόταν να το άπαγορεύση την διαμονή. Ήταν ή πρώτη φορά που αντίκρυζον ξένον και χωρίς την έντολή της Χαράουας, δεν μπορούσαν να λάβουν καμμία απόφασι.

Τόν κύτταζαν μόνον κατάπληκτοι. Ύστερα όμως από λίγες ώρες, πρὸς το βράδυ, το μικρό του καραβάνι, βρέθηκε περικυκλωμένο από πολεμιστάς με ύφος που τους έκανε να πιστέψουν πρὸς στιγμήν, ότι θα τουφεκίζονταν άμαδικά!

Ο ταξιδιώτης έσπευσε



ΤΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΤΑ ζώα παίζουν παιχνίδια ίδιούς τους επινόησεως, όπως κάμουν τα παιδάκια. Το πλείστον των νεαρών ζώων τρελλαίνεται έξαιρετικά για την... διελκυστίνδα! Σ' αυτό το είδος το σπὸρ είναι ιδιαίτερος έπιρρεπής οι νεαρές άλεπούδες, τραβώντας ή μία την άλλη με δύναμη. Το ίδιο παιχνίδι παίζουν τα έρωτευμένα σκυλιά και ιδίως τα κυνηγετικά.

Οι φυσιοδίφαι μās άποκαλύπτουν ότι οι σκύλοι παίζουν με χάρη τον «Βασίληα του Κάστρου», όταν

να επιδείξη τα χαρτιά της λευθέρας κυκλοφορίας, που είχε πάρει από τις άρχές της Ρωδεσίας. Εκείνοι δὲν έλαβαν καν τον κόπο να τα κυττάξουν.

Τότε το ήλιε ή φαινή ιδέα να ξεμαλλάρη και να απλώση τα μεταξωτά ύφασματα που είχε μέσα στα όποια ύπνηχαν και στόφες πριγκηπικές, μεγάλης αξίας, κατάλληλες για μία βασιλίσσα.

—Είπε για τη Χαραούα, είπε ο ξένος.

Στο άκουσμα της λέξεως, οι πολεμιστάί άλλαξαν ύφος. Κάθε τι, που άφωρούσε την Ιερή ύπαρξή της βασιλίσσας τους, τους επέβαλλε σεβασμό. Έξ άλλου ή θεία των μεταξωτών τους έθάμψωσε. Ο άρχηγός άφού έδίστασε πρὸς στιγμήν, έδωσε ύστερα έντολή, να τους κρατήσουν υπό περιορισμόν, όλη τη νύχτα και την έπομένη ξαναήλθε και διέταξε να τους άφήσουν ελεύθερους.

Ο ταξιδιώτης δεν έγνωβήκε τα μεταξωτά ταί, αλλά εις αντίταλλαγμα του έδωσαν ένα χρυσό περιδέραιο, σκαλισμένο. Η Χαράουα τὸν εύχαριστήσενι τα δώρα του, αλλά τὸν παρακάλεσε να εγκαταλείψη το βουνό, άπο μπόρουσε γρηγορώτερα.

Σ. ΛΗΜΝΙΟΣ

είναι πανσέληνος. Ο ένας σκύλας άνεβαίνει στην κορυφή ενός λοφίσκου και τὸν υπερασπίζεται έναντιόν όλων των επιδρομέων, ώσπου να χάση τη θέσι αυτή από έναν άλλον σκύλο.

Οι γάτες και οι σκύλοι παίζουν το κρυφτό. Έται μία γάτα και ένας σκύλος που κατοικούν στο ίδιο σπίτι θα παίζουν μαζί, αλλά πάντα ή γάτα κρύβεται και τη «φυλάει» ο σκύλος. Επίσης, είναι γνωστόν ότι οι έλέφαντες άποσώρουν σε ώρισμένα μέρη της ζούγκλας και χορεύουν.

13 ΧΡΟΝΙΑ ΑΥΠΝΟΣ

Ο ΜΙΣΤΕΡ ΠΩΛ Κέρν, ήλικίας 54 χρονών και ο όποιος κατοικεί με τη γυναίκα του και τα τρία παιδιά του σ' ένα προάστειο της Βουδαπέστης δεν έχει κοιμηθί ούτε ένα δευτερόλεπτο από τὸν Ιανουάριο του 1915: όταν δηλαδή τραυματίσθηκε στο κεφάλι από ένα θραύσμα όβιδος.

ΦΥΛΕΣ ΚΑΙ ΝΟΣΟΙ

ΤΟ Υπουργείο Υγείνης στην Ιαπωνία, άνεκοίνωσε ότι ή χώρα του Ανατέλλοντος Ηλίου έχει τους όλιγώτερους θανάτους από καρδιακές προσβολές και από καρκίνο. Αντιθέτως έχουν τους περισσότερους θανάτους που προκαλούνται από διάφορες άλλες άρρώστειες, και ιδίως από παθήσεις των όστων και την φυματίωσι. Κι' αυτό εξ αίτίας της άσχημης διαίτης που άκολουθεί ή Κιτρίνη Φυλή από αιώνας. Στην πραγματικότητα κάθε φυλή που κρατεί μία μονότονη διαίτα άποφέρει από μία ώρισμένη και μόνιμη άρρώστεια. Στις Ινδίες εκατομμύρια Ιθαγενών που τρώγουν μόνον ρύζι ύποφέρουν από την άρρώστεια μπέρμπι. Οι Αιγύπτιοι, οι Κινέζοι, οι Ιουδαίοι, οι Ιθαγενείς της Πολυνησίας, και οι Άραβες ύποκείνται σε ώρισμένες παθήσεις τοῦ

νευρικού συστήματος: γι' αυτό οι χειρουργοί διστάζουν να προβοῦν σ' ένχειρήσεις.

ΣΑΡΙΚΟΛΟΓΙΑ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ πολλών ειδών σαρίκια και το κάθε είδος έχει τη σημάσια του. Ένα σαρίκι φανερώνει τη τάξι, το έπαγγελμα, και την καταγωγή εκείνου που το φορεί. Ποτέ δὲ δεν άλλάζει σχηματισμό και χρώμα. Μεταξύ των Μωσαμεθανών π. χ., το πράσινο σαρίκι φοριέται μόνον από τοῦς «χατζήδες», δηλαδή εκείνους που έχουν έπισκεφθί τη Μέκκα. Οι χοτζάδες της Βομβάης φοροῦν ένα σαρίκι από χρυσές μεταξωτές κλωστές τυλιγμένες γύρω από έναν κώνο. Έται μπαίνει και βγαίνει από το κεφάλι όπως μία ρεμπούπλικα.

Επίσης οι Πέρσαι φοροῦν το ίδιο σαρίκι, αλλά με μαῦρες μεταξωτές κλωστές. Το σαρίκι αυτό όμως το φοροῦν σε τελετές, ενώ για καθημερινή χρήση έχουν ένα μαῦρο φέσι.

Οι Ινδοί άπασχολούνται με τόσο ένδιαφέρον και προσοχή με τα σαρίκια τους, όπως οι γυναίκες με τα μαλλιά τους.

Οι άριστοκράτες και άξιωματοῦχοι, ποτέ δεν θάζουν το σαρίκι τους μπροστά σε γυναίκες και ξένους. Το θεωροῦν δὲ Ιερό και άμίαντο. Στους φτωχούς αντίθετως το σαρίκι μεταχειρίζεται για τσέπη, όπου τοποθετούνται διάφορα μικροαντικείμενα και λεπτά.

ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΧΡΗΣΙΣ ΣΦΗΚΩΝ

Η έπιστήμη μās έδίδαξε ότι τίποτε δεν ύπάρχει που να μη μπορούμε να κάμουμε, ή να το συσκευάσουμε όπως στην προκειμένη περίπτωση π.χ. κατά την όποιαν συσκευάσθηκαν σε άφθονία ζωντανές σφήκες!

Στη νέα Ύερσέη οι γεωπόννοι διατηροῦν πάντα σε μία νάρκη 30.000 σφήκες. Κάθε έντομο είναι τοποσέτημένο μέσα στο γυάλινο δοχείο του, που αερίζεται και διατηρείται σε μία σταθερή θερμοκρασία. Κάθε σφήκα — όπως στα νοσοκομεία — έχει την κάρτα της ταυτότητος και της ύγείας της, ή όποια άναγράφει το είδος της, την ήμερομηνία της γεννήσεως της (1), το φύλο της και άλλες πληροφορίες.

Οι σφήκες αυτές διατηροῦνται ως έφεδρικά στρα

τεύματα σε περίπτωση που θα παρουσιαστή στην περίπτωση αυτής της πολιτείας ένα θλαθερό έντομο που καταστρέφει τοῦς καρπούς των όπωροφόρων δένδρων. Τελευταίως 1.500.000 σφήκες έστάλησαν άεροπορικώς από τη Βουδαπέστη στο Λονδίνο, με την έλπίδα να έξοντώσουν έναν καταστρεπτικό κώνο που είχε εισβάλει στην Άγγλία από το Κολοράδο.

ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟ... ΚΑΠΝΙΣΜΑ

ΕΧΟΝΤΑΣ την γνώμη ότι ο τρόπος του καπνίσματος δεν μετέβληθη και πολύ από της έποχής των Ερυθροδέρμων, ένας κάτοικος της Μέμφιδος, στην Άμερική, ο Ότο Μύλλερ, επένωσε και έφήρμοσε κάτι νέο στην περίπτωση αυτή. Είς το έξη οι ποιηται δεν θα είναι οι μόνιμοι που θα μιλοῦν για τὸν «μπλε καπνό» του τσιγάρου, για τὸν λόγο ότι σε όλα τα σαλόνια που θα καπνίζονται τσιγάρα του Ότο Μύλλερ θα θγάζουν χρωματιστούς καπνούς.

Εκείνους που γοητεύει αυτός ο νεωτερισμός είναι οι γυναίκες έπειδή τοῦς επιτρέπει να διαλέγουν τα τσιγάρα τους όχι σύμφωνα με τη γεῦσι του καπνού, αλλά και σύμφωνα με το χρώμα του καπνού που πηγαίνει με τὸν χρωματισμό της τουαλέτας τους.

Η ΝΕΑΡΩΤΕΡΗ ΓΙΑΓΙΑ

Η κυρία Μίχαελ Ράπα από τη Δυτική Μελβούρνη έπαντρεύτηκε

ταν ήταν 13 χρονών και 11 μηνών. Η μεγαλύτερη της κόρη γεννήθηκε έπειτα από 10½ μήνες, παντρεύτηκε σε ήλικία 16 ετών και έκαμε το πρώτο της παιδί ένα χρόνο μετά το γάμο της και μία μέρα πριν ή γιαγιά Ράπα κλείσει τα τριάντα της χρόνια. Έται σήμερα ή Μίχαελ Ράπα διεκδικεί τὸν τίτλο της νεαρώτερης γιαγιάς.

Η ΧΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΙΩΝ

ΟΛΑ τα διαμάντια που εξαγονται από τα άδαμαντωρυχεία των Ινδιών δεν εισέρχονται στα παλάτια των μαχαργιάδων ούτε στολίζουν τοῦς λαιμούς και τα δάκτυλα των δούκισσών και τὸν άστέρον του κινηματογράφου. Τὸν περσμένο μόνον χρόνο άδάμαντες αξίας τοῦλάχιστον ενός εκατομμυρίου λιρών έγιναν ταπεινοί θεράποντες της συγχρόνου βιομηχανίας. Αυτοί οι άψυχοι σκλάβοι όμως του έμπορίου, μολονότι είναι ταπεινοί, είναι άστοί και πολύτιμοι. Το διαμάντι υπορεί να κοπεί μόνον με διαμάντι, αλλά το διαμάντι κόβει κάθε άλλο μέταλλο και ούσια. Έται μία άναριθμητή ποσότης άπ' αυτές τις πολύτιμες πέτρες, κακοσχηματισμένες και με νερά ώστε να είναι ακατάλληλες για κοσμήματα, τοποθετοῦνται σε ειδικά εργαλεία που κόβουν πέτρες, μάρμαρα κ.λ.π.

Στην Αφρική και ιδίως στο Τράνεβαλ συναντά

νεις τρυπάνια και πριόνια όπλισμένα με δόντια από πολύτιμα διαμάντια που άξιζουν όλόκληρη περιουσία.

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΤΡΑΥΜΑ

ΣΕΝΑ νοσοκομείο της Βαλένθιας μετέφεραν τὸν περασμένο μήνα έναν νεαρό στρατιώτη, ο όποιος είχε τραυματισθί στὸν ώμο. Εκεί έδήλωσε ότι κανείς τραυματίας ποῦ μου δεν έδέχθηκε παρόμοιο τραῦμα όπως το δικό του. Όταν δὲ τὸν έρώτησαν οι γιατροί σχετικώς ειπε ότι έχει μέσα στὸν ώμο του μία όπλοδομβίδα, ή όποια δεν έχει έκραγχι!

Οι γιατροί έξέτασαν το τραῦμα και άκροάστηκαν τὸν ώμο του. Πράγματι με την έπαφή των δακτύλων τοῦς διαπίστωσαν την ύπαρξή της όβιδος, ή όποια βρισκόταν σφηνωμένη στο κρέας του με το καψύλι της δυναμίτιδος άνεπαφο.

Το άλλο πρωί, έκοίμισαν τὸν στρατιώτη πάνω στην τράπεζα της έγχειρήσεως και ο χειρουργός άνοιξε το τραῦμα για να άπαλλάξη τελείως την όβιδα από την πιασι των σαρκών. Τότε άντελήφθησαν ότι έπρεπε πριν βγάλουν την όβιδα, να καλέσουν ένα πυροτεχνουργό για να άπαλλάξη την όβιδα από το επικίνδυνο καψύλι της. Όταν δὲ έγινε αυτή ή επέμβασις μ' έπιτυχία, συνεχίσθη η έγχειρήσις και ή εξαγωγή της όβιδος.



ΑΚΟΜΗ... ΕΛΠΙΖΕΙ!

Ο π ρ ό ε δ ρ ο ς:—Τ θ νομά σου; Η μ ά ρ τ υ ς:—Μαρία Παπαδοπούλου. Π.—Τί δουλειά κάνεις; Μ.—Πλύστρα. Π.—Πόσο χρονών εισαι; Μ.—Έβδομήντα τεσσάρων. Π.—Παντρεμένη; Μ.—Όχι άκόμη.

ΕΥΣΕΒΗΣ ΠΟΘΟΣ

Σε κάποιο κατάστημα διατηροῦσαν ένα θιβλίο, στο όποιο άνέγραφαν οι ύπάλληλοι τις εκάστοτε αλιτίες που ένας πελάτης έγκάτελλεπε το κατάστημα χωρίς να κάμη καμμία άγορά.

Μία μέρα, μία πελάτις άπησχόλησε πολλή ώρα τὸν ύπάλληλο κυττάζοντας τις μαῦρες τουαλέτες, και στο τέλος έφυγε χωρίς να αγοράσθί τίποτε.

Ο νέος ύπάλληλος άνοιξε με σοβαρότητα τότε το θιβλίο και κατεχώρισε τα έξησις:

«Η πελάτις μόνον έκπαιταξε τις μαῦρες τουαλέτες, χωρίς να αγοράσθί καμμία. Ο σύζυγός της δεν πέθανε άκόμα».

ΠΩΣ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ

—Μαμά, άν ήμουνα μās γος θα μετέτρεπα όλα τα πράγματα σε σοκολάτες, ειπε ή μικρή Λιλή.

—Πρὸς Θεού!, έκαμε ή μητέρα της. Και πὸς θα μπορέσης να φας τόσες πολλές σοκολάτες; —Θά μπόρεσω. Θά κάμω τὸν εαυτό μου, έλέφαντα.

ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

(Η θιαστική κυρία στην ύπηρέτριά της): — Σήμερα είναι Δευτέρα πρωί, και άβριο Τρίτη, και μεθαύριο Τετάρτη. Δηλαδή πέρασε μισή εβδομάδα κι άκόμα δεν έγινε τίποτε!

ΟΤΙ ΤΟΥΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ

—Πὸς τα καταφέρετε να δθητε τη Ρώμη σε τρεις μέρες;

—Ω! να σας έξηγήσω: Η γυναίκα μου ειπε τις εκκλησίες και τα καταστήματα, ή κόρη μου έπεσκέφθη με μουσεια, και εγώ έπεσκέφθηκα τις ταβέρνες!



Στις μεγάλες κοσμικές πλάξ της Καλιφορνίας, όπου ή άδιάλειπτη καλοκαιρία έπιττει στους έκκεντρικούς να παροτρίζουν άκόμη και τὸν χειμώνα, εξακολουθοῦν οι έπιδείξεις των μαγεί και των λοιπών έξατημάτων της θερμής μόδας. Και ιδού ένα χαριτωμένο γκαρλ νεαρὸν χορευτρίαν με μαγικά, ισοπανικά τουρμπάνια και μεξικάνικα «σομπρέρο», που άποτελοῦν ένα... άρμονικώτατον έξωφρενικό σύνολο!



Τό πεπρωμένον φουγείν αδύνατον

ΤΟ ΦΩΞ είναι ξαπλωμένος μέσα σ' έναν κήπο. "Ήθελε να διασκεδάσει αλλά είναι μόνος. Πώς να διασκεδάσει μόνος; Ξαφνικά τεντώνει τ' αυτιά του, κι' αναστηλώνει τη μύτη του: απ' τόν γειτονικό κήπο, βλέπει ναρχεται ένα ωσειδές πράγμα, που σέρνεται με κόπο επάνω στα τέσσερα μικρά ποδαράκια του. Ο ΦΩΞ άνησυχεί).

Ο ΦΩΞ: — Γάβι Γάβι Τι είναι πάει αυτό; Μιά μπάλα που βαδίζει! Ποτέ μου δεν ξανάειδα παρόμοιο πράγμα. Ξέρω, βέβαια, το μηχανικό τραϊνάκι του νεαρού μου κυρίου, ένα επικίνδυνο εργαλείο! Μιά φορά το πήρα ανάμεσα στα πόδια μου... Πά! Πά! τρομάρα μου! Το πράγμα όμως αυτό φαίνεται άβλαβες και είναι τόσο άργο, ώστε έχω όλο τόν καιρό να σωθώ. Γάβι Γάβι Ποιός είσαι;

Η ΧΕΛΩΝΑ: — Είμαι η χελώνα! Ο ΦΩΞ: — Μιά χελώνα! Τι περιέργο! (Δυσπιστώντας ακόμα): Λοιπόν, είσαι ένα ζώο κι' όχι μηχανικό παιχνίδι;

Η ΧΕΛΩΝΑ: — Βέβαια και είμαι ζώο... Κι' εσύ;

Ο ΦΩΞ (έκπληκτος από την ερώτησι): — Έγώ! είμαι όπως όλος ο κόσμος..., ένα φώξ.

Η ΧΕΛΩΝΑ: — Συγχώρεσέ με, δεν είδα ποτέ κανένα πρόσωπο του είδους σου. Είναι η πρώτη φορά που βγαίνω από τόν κήπο μου.

Ο ΦΩΞ: — Στύν κήπο σου, λοιπόν, δεν υπάρχουν παρά μόνον χελώνες;

Η ΧΕΛΩΝΑ: — Μάλιστα. Είμαστε πολλές οικογένειες και για να μη χαθούμε, ο κύριός μας έβαλε κάγκελλα ένα γύρω. (Μσοκλείνοντας τó μάτι): Έγώ όμως βρήκα τόν τρόπο να περάσω ανάμεσα απ' αυτά.

Ο ΦΩΞ (γελώντας): — Είσαι μία μουσίσσα!

Η ΧΕΛΩΝΑ (σοβαρά): — "Ετσι φαίνεται!

Ο ΦΩΞ: — Δεν σε στενοχωρεί αυτό τó σκληρό πάπλωμα που έχεις επάνω στη ράχη σου; Έμένα, όταν τόν χειμώνα μου βάζουν κανένα σκέπασμα δεν μπορώ να τó υποφέρω.

Η ΧΕΛΩΝΑ: — Είναι τó σπίτι μου.

Ο ΦΩΞ: — "Αί κουβαλάς μαζί και τó σπίτι σου; "Αστεία ιδέα! Δεν μπορώ να καταλάβω πώς θα φορτωνόμουν κι' εγώ τó δικό μου. "Ας είναι, καθέννας με τά γούστα του. Και τί κάνετε όλες μαζί εσείς οι χελώνες;

Η ΧΕΛΩΝΑ: — Σπύρ.

Ο ΦΩΞ: — Και τί σπύρ;

Η ΧΕΛΩΝΑ: — Κυρίως... δρόμο να χύτης. "Η γιαγιά μου, που είναι πολύ μορφωμένη, μου διηγήθηκε πώς κάποτε πετούσαμε.

Ο ΦΩΞ (έκπληκτος): — Είχατε φτερά;

Η ΧΕΛΩΝΑ: — "Οχι ακριβώς. Μόνο, μία απ' τις προγόνους μου μεταφέρθηκε στón αέρα από έναν αετό. Κατά τά άλλα, η περιπέτεια τελείωσε πολύ άσχημα.

Ο ΦΩΞ: — Τι συνέβη;

Η ΧΕΛΩΝΑ: — "Ο αετός άφησε τη χελώνα να πέσει επάνω στο κεφάλι ενός μεγάλου "Ελληνας ποιητού, τού Αισχύλου και να τού σπάσει τó κεφάλι. Από τήν εποχή εκείνη παραϊτήθήκαμε από τήν αεροπορία.



Ο ΦΩΞ: — Αυτό είναι πιδ φρόνιμο.

Η ΧΕΛΩΝΑ: — Αυτό όμως δεν μάς εμποδίζει να είμαστε σπορτίβ. ("Αγέρωχα). Και, μεταξύ μας, εγώ είμαι πού σπάζω όλα τά ρεκόρ. Τη περασμένη εβδομάδα, έφθασα πρώτη στη διαδρομή τών δέκα μέτρων. Πριν δεκαπέντε μέρες, εκάλυψα τó μέτρο μου σε τριάντα λεπτά, πού σημαίνει δυό ωραία μέτρα τήν ώρα.

Ο ΦΩΞ (ειρωνικά): — Σωστός, σίφουνας, άγαπητή μου!

Η ΧΕΛΩΝΑ: — "Ασφαλώς. Και είμαι ευχαριστημένη. "Όλος ο κόσμος προβλέπει σε μένα ένα λαμπρόν μέλλον. Οι σύντροφοί μου ζηλεύουν τις επιτυχίες μου. Μ' εξέλεξαν μάλιστα πρόεδρο τού "Χελών-Κλάμπ" και τούς αντιπροσωπεύω σ' όλα. "Επειτα, καταλαβαίνεις, μη βρίσκοντας αντιπάλους της δυνάμεώς μου, απέφασα να έκπαρισθώ, για να λάβω μέρος στους διεθνείς άγώνες. Μου μίλησαν για λαγούς πού, φαί-

νεται, τρέχουν κομψότατα. "Αλλωστ' θυμάμαι μία λαμπρή νίκη μιάς απ' τις δικές μας, έναντίον ενός πρωταθλητού της κατηγορίας αυτής.

Ο ΦΩΞ: — "Α-προπό... δέ μου λές, θέλεις να τρέξωμε μαζί;

Η ΧΕΛΩΝΑ (περιφρονητικά): — Δεν είσαι ένας πρωταθλητής. "Όσοσο δέχομαι να Ικανοποιήσω τήν πρότασί σου, μία και είμαστε γειτόνοι. Ποιό είναι τó τέμμα;

Ο ΦΩΞ: — "Εκείνο εκεί τó παλουκί.

Η ΧΕΛΩΝΑ (γελώντας, μέσα της): Τό παλουκί αυτό απέχει άσφαλώς πενήντα μέτρα απ' εδώ. "Ο δυστυχισμένος θέλει να μου κάνει εντύπωσι. Καί δεν ξέρει πώς θα πεθάνη από πνευστίσι στó μισό δρόμο. Τέλος, τόσο τó χειρότερο γι' αυτόν. (Δυνατά): Σύμφωνοι.

Ο ΦΩΞ: — "Εν, δύο, τρία, εμπρός! (Ξεκινά με μεγάλα πηδήματα, ενώ η χελώνα μόλις αρχίζει να βαδίζει).

Η ΧΕΛΩΝΑ: — "Ε, εκεί! "Ε, εκεί! "Αγαπητέ φώξ! Είσαι τρελλός! Δεν είναι δυνατόν! Σταμάτα! (Κατ' Ιδίαν). Δεν ακούει κιόλα. "Επεσα επάνω σ' ένα φαινόμενο.

Ο ΦΩΞ ("Αφού έφθασε στó τέμμα, επιστρέφει χοροπηδώντας): "Ε λοιπόν, πρωταθλητά, να πού βρίσκεσαι ακόμα στη γραμμή εκκινήσεως.

Η ΧΕΛΩΝΑ (ντροπισμένη): — Δεν... δεν... ήμουνα σε φόρμα. Πές μου όμως, κ. φώξ, όλοι οι όμοιοί σου τρέχουν έτσι γρήγορα;

Ο ΦΩΞ: — Μερικοί και γρηγορότερα.

Η ΧΕΛΩΝΑ: — Τότε, εγώ...

Ο ΦΩΞ (μεγαλοφύχως): — "Εσύ, γελώνα, γύρισε στούς δικούς σου και συνέχισε να μετριέσαι με τούς όμοιούς σου. Δεν πρέπει κανείς ούτε να δοκιμάζει να ξεφεύγει από τη θέση πού τόν έποθετουμε τó Πεπρωμένον, γιατί: «τó Πεπρωμένον φουγείν αδύνατον», έλεγαν και οι "Αρχαίοι "Ελληνες πού ανέφερες κι' εσύ...

(Διασκευή ΕΠΗΣ)

Η βιογραφία της μύτης

"Ενας ηλικιωμένος και Ιδιοτροπος τζέντλεμαν είχε αντίσκητική μύτη και τούτο γιατί όταν ήταν νέος τήν είχε χτυπήσει κάπου και τó σημάδι είχε μείνει. "Όταν, λοιπόν, ένας διάκριτος φίλος τόν ρώτησε πού και πώς παραμορφώθηκε έτσι η μύτη του ο τζέντλεμαν τού απάντησε:

"Αφού έχετε τήν περιέργεια να μάθετε τή βιογραφία της μύτης μου, σού λέω ότι τó πάθημά μου αυτό όφειλεται στó ότι... τήν έχωνα παντού!

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΜΠΑΛΟΝΙ

"Ενα άστυνομικό διηγημάκι
τού Β. ΑΡΜΣΤΡΟΓΚ

Η αούλη της φυλακής πού άπλωνόταν ανάμεσα από τó έπιβλητικό κτίριο και δυό ψηλούς τοίχους, ήταν έντε λώς έρημη εκείνο τó φωτεινό άνοιξιάντικο άπόγευμα. Μόνοι, ο Τζών Στέρν, ο διευθυντής της φυλακής και ο φίλος του "Ολιβερ Ράπσον, έκαναν βόλτες κουβεντιάζοντας και παρακολουθώντας μηχανικά τó μικρό παιδάκι τού Ράπσον, πού έπαιζε μ' ένα κόκκινο μπαλόνι.

— Λοιπόν, άγαπητέ μου Τζών, τί σκέπτεσαι για τήν μετάθεσί σου αυτή; ρώτησε ο Ράπσον άνάδοντας τó τσιγάρο του. Είσαι πιδ καλά εδώ στó Λονδίνο ή θα σάρεσε νάμενες στó Ντάρμουρ;

Ο Στέρν έσήκωσε τούς ώμους με άδιαφορία:

— Τό ίδιο μου κάνει, άπήντησε. Για μάς και για τούς κρατούμενους μας, παντού υπάρχει ή ίδια άυστηρότης, μία σιδερένια πειθαρχία.

Τήν στιγμή εκείνη παρουσιάθηκε ένας φύλακας, ο όποιος, πλησιάζοντας τόν Στέρν, τού άνέφερε κάτι τó ύπερφυσικό:

— Με συγχωρείς, άγαπητέ Ράπσον. Θα ξαναγυρίσω άμέσως.

— Πολύ καλά. "Αλλά μην άφήσεις τή δουλειά σου για μένα. Έγώ θα σε περιμένω όσο κι' άν άργήσης.

Κι' ο Ράπσον, σάν άπομακρύνθηκε ο φίλος του, άρχισε να παίζει με τó μπαλόνι τού παιδιού του.

Καθώς όμως έπαιζε, ξαφνικά τó μπαλόνι ξεφυγε από τά χέρια του κι' άρχισε να ύψώνεται στόν αέρα τραβώντας μαζί του ένα ξύλο πού ήταν δεμένο στήν άκρη της κλωστής. Τό μπαλόνι πήρε τόν δρόμο τού τοίχου της φυλακής, ως πού έφθασε στήν προεξοχή της στέγης. "Εκει, άφού χτύπησε έλαφρά δυό-τρεις φορές, σταμάτησε τελείως. "Εν τώ μεταξύ τó παιδάκι άρχισε να κλαίει και να ζητά τó μπαλόνι του.

— Θέλω τó μπαλόνι μου! Θέλω τó μπαλόνι μου! φώναζε.

— Μην κλαίς, μην κλαίς, παιδί μου. Θα σου άγοράσω άλλο μπαλόνι, τού έλεγε ο πατέρας του.

Λίγες στιγμές κατόπιν, ενώ εξακολουθούσε να κυττάζει τó μπαλόνι, ο Ράπσον είδε να θγαίνει από τó σιδηρόφραγμα ενός κελιού ένα γυμνό χέρι και να πιάνη τó μπαλόνι, δένοντάς το από τήν κλωστή του σ' ένα σίδερο τού παραθύρου.

— Έν τάξει! μουρμούρισε με καταφανή Ικανοποίησι και εξακολούθησε τις βόλτες του στήν αούλη της φυλακής.

Λίγο άργότερα, ξαναγύρισε κι' ο Στέρν, ο όποιος μόλις είδε τó παιδάκι να κλαίει για τó μπαλόνι του, διέταξε άμέσως να τó πιάσουν και να τó φέρουν κάτω. Κι' όταν ξανάφεραν τó μπαλόνι, ο Ράπσον παρετήρησε πώς δεν ύπήρχε πιδ τó ξυλάκι πού ήταν δεμένο στήν κλωστή.

★ "Όστόσο, εκεί ψηλά στó κελλάι, κοντά στó όποιο είχε σταθί τó μπαλόνι, ένας κατάδικος, κατασυγκινημένος, έδιάβαζε και ξαναδιάβαζε ένα μπιλιέτο:

«"Όλα είνε έτοιμα για ν' άποδράσης. Θα θρής κρυμμένη, στó χόμα, και κοντά στόν τοίχο, κάτω άκριβώς από τó παράθυρο τού κελλιού σου, μία λίμα πού θα σε βοηθήσει να κόψης τά σίδερα της φυλακής σου. "Η λίμα αυτή έτοποθετήθηκε στó μέρος πού σου γράφω από τó ίδιο πρόσωπο πού ενδιαφέρεται για τήν άπόδρασί σου. "Εσύ δεν θα κάνης τίποτε άλλο παρά θα καθήσης στó μέρος αυτό και ψάχνοντας με τά δάχτυλά θα θρής τó εργαλείο. Πρόσεξε όμως μήπως σε δούν! "Από αύριο, θα έλέπης καθημερινώς, μεταξύ τών έντεκα και δώδεκα τó πρωί, έναν πωλητή μπαλονιών πού θα περνά από τó άπέναντι σου πεζοδρόμιο. "Ο άνθρωπος αυτός είναι φίλος κι' όταν θάχης κόψει τά σίδερα τού κελλιού σου, θα τού κάμης σινιάλο με τó μαντίλι σου. Τήν άκόλουθη νύχτα θα έτοιμασής να πηδήσης στήν αούλη και θα πλησιάσης στόν τοίχο στήν κατάλληλη στιγμή. "Υστερα θα ρίξης μία μικρή πέτρα για σινιάλο, έξω στόν δρόμο κι' άμέσως θα σου ρίξουν ένα σχοινί με κόμ-

βους, τó όποιο θα χρησιμοποήσης για να έλευθερωθής».

Ο κατάδικος, σάν άπεστήθισε τó περιεχόμενο τού μπιλιέτου, τó έσχίσε και τó κατάπιε.

Τήν άλλη μέρα, κατά τήν ώρα τού καθημερινού περιπάτου, θρήκε τήν εύκαιρία

διασημότερος διαρρήκτης της Αγγλίας. Τελευταίως είχε κλέψει τó κοσμηματοπωλείο τού Χόλντιγκ και είχε εξαφανίσει τά κλοπιμαία πού ή άξία τους υπερέβαινε τά πέντε εκατομμύρια.

Τή στιγμή όμως εκείνη, ή πόρτα τού γραφείου του



να ψάξει και να θρή τη λίμα, τήν όποια έκρυψε άμέσως μέσα στó παπούτσι του. Τήν ίδια νύχτα άρχισε τó έργο του.

... .. Δυό μέρες άργότερα, όταν είδε να περνά από τó άπέναντι πεζοδρόμιο τόν πωλητή τών μπαλονιών, τού έκαμε τó συνηματικό σινιάλο και τήν άλλη νύχτα — μία νύχτα θυελλώδη και μαύρη σάν τó στόμιο τού "Αδου — έπραγματοποίησε τήν άπόδρασί του βοηθούμενος από τούς συνενόχους του.

Μόλις βρέθηκε έλεύθερος στó δρόμο, δυό άνθρωποι, ο "Ολιβερ Ράπσον και ο γαμβρός του Τζωρτζ Μπέλ τόν έπερίμεναν.

— Ελα άμέσως!, τού ψιθύρισαν σ' αού τραβώντας τον μέσα σ' ένα αυτοκίνητο πού έστάθμευε λίγα δέματα πιδ μακρυά.

★ "Όταν ο Τζών Στέρν, τó άλλο πρωί έμαθε πώς τó κελλάι τού Ρόμπερτ Μάρνεϊ ήταν άδειο και πώς ο κατάδικος έδραπέτευσε κατά τó διάστημα της νύχτας, σωριάστηκε σε μία καρέκλα σάν κεραυνόπληκτος.

— Χάθηκαν!, μουρμούρισε σκουπίζοντας τόν ιδρώτα τού μετώπου του. Είναι ή μεγαλύτερη καταστροφή, πού μπορούσα να πάθω!

Αυτός ο Ρόμπερτ Μάρνεϊ μ' έκανε να σκεφθώ πώς δεν έπρεπε να τήν χάσω και ή τύχη μ' έβοήθησε ως τó τέλος, καθώς έλέπεις.

Β. ΑΡΜΣΤΡΟΓΚ

Ἡ μνημειώδης διάλεξις τοῦ ὑφυπουργοῦ κ. Νικολοῦδης στὸν «Παρνασσό»

Περὶ τοῦ ἔθνικοῦ Κράτους

ὡς πολιτικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ συστήματος

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μετὰ τὸν Φίλιππον τὸν Μακεδόνα ὁ ἑλληνισμὸς συσσωματοῦται, ὡς γνωστὸν, κατὰ τὰ μέσα τοῦ 4ου αἰῶνος γύρω ἀπὸ τὸ ἰσχυρὸν μακεδονικὸν βασίλειον καὶ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου κατακτᾷ ὁλόκληρον τὴν Ἀνατολήν. Ἡ κατάκτησις αὕτη προκαλεῖ τὴν δημιουργίαν καὶ ἄλλων μεγάλων ἑλληνικῶν βασιλείων, ὅπως τῶν Πτολεμαίων εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ τῶν Σελευκιδῶν εἰς τὴν Συρίαν.

Κατὰ τὸν 3ον ὄμιον καὶ 3ον αἰῶνα εἰς τὴν κυρίως Ἑλλάδα συνεχίζεται ἡ παρακμή. Ἡ ἀνάγκη τῆς ἀμύνης κατὰ τῶν Ῥωμαίων δημιουργεῖ εὐρύτερας πολιτικές συννομοποιήσεις, τὰς λεγομένας «συμπολίτεας», ἢ «κοινὰ». Ἡ σπουδαιότερα αὐτῶν, ἡ Ἀχαϊκὴ κυβερνᾶται ὀλιγαρχικῶς. Ἐξακολουθεῖ ἡ ρωμαϊκὴ κατὰ τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας ἡ Ἑλλάς δὲν εἶναι παρὰ μία ρωμαϊκὴ ἐπαρχία χωρὶς αὐτὸν αὐτονομίαν πολιτικὴν συγκρότησιν. Ἀλλὰ φθάνομεν εἰς τοὺς χρόνους τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας καὶ διαπιστώνομεν, ὅτι καθ' ὅλην τὴν ὑπερχιλιετή λαμπρὰν περίοδον αὐτῆς πολιτικῶν πᾶν Βυζαντινῶν Ἑλλήνων ἦτο ὁ ἀπόλυτος καὶ συγκεντρωτικὴ μοναρχία, μέχρι τοῦ ἡ Ἑλλάς ἔχασεν καὶ πάλιν τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς, διὰ δευτέραν φοράν ἐν ἔτει 1453.

Μελετώντες μετὰ ταῦτα τὴν ἱστορίαν τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, παρατηροῦμεν ὅτι οἱ λαοὶ τῆς Εὐρώπης μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας συνεκροτήθησαν εἰς διάφορα κρατίδια, ὑπὸ βασιλικὸν καθεστῶς. Τὸ σημαντικώτερον ἐξ αὐτῶν ὑπῆρξε τὸ βασίλειον τῶν Φράγκων εἰς τὴν Γαλιαν. Ὁ Βασιλεὺς Κάρολος, ὁ Μέγας, ὅστις συνήνωσε ὑπὸ τὸ σκήπτρον τοῦ πολλὰς χώρας τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος μέγας βασιλεὺς τῆς Δύσεως. Ἐκατὸν ἑτη θραδύτερον, περὶ τὸ 900 μ. Χ., ὁ Γερμανὸς βασιλεὺς Ὁθωνὸς Α' συνεκρότησεν ἐπίσης μέγα βασίλειον, τὸ ὀνομασθὲν «Ἅγιον Ῥωμαϊκὸν Κράτος τοῦ Γερμανικοῦ Ἑθνους».

Γενικῶς, ὅμως, ἡ μεσαιωνικὴ φεουδαλικὴ Εὐρώπη δὲν εἶχεν ἀκόμη συγκροτηθῇ εἰς μεγάλα ἐθνικὰ κράτη, ἀλλὰ ἦτο διεσπασμένη εἰς πολυάριθμα μικρά, ἡμιανεξάρτητα κρατίδια. Διὰ τοῦτο ἡ δύναμις τῆς κεντρικῆς βασιλικῆς ἐξουσίας ἦτο ἐξηλασμένη. Πάντως καὶ τὰ κρατίδια ταῦτα, δοκῶντα, κομιτεῖαι, βαρωνίαι, ἐκυβερνῶντο ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς ἡγεμόνας τῶν ἀπολυταρχικῶς, καθὼς καὶ αἱ ἰσχυραὶ ἰταλικαὶ πόλεις Βενετία, Φλωρεντία, Γένουα καὶ ἄλλαι.

Ἀπὸ τοῦ 12ου αἰῶνος γίνεται θαθεῖα μεταβολὴ εἰς τὴν κοινωνίαν τῆς Δύσεως μετὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐμπορίου, τῆς βιομηχανίας, τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν. Μετὰ τὴν ἀποκλιθεῖσαν «Αναγέννησιν» ἐτέθη τέρμα εἰς τὴν μεσαιωνικὴν διάσπασιν τῆς κεντρικῆς ἐξουσίας. Τότε μετὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀρχῆς τῶν ἐθνότητων, ἐδημιουργήθησαν τὰ μεγάλα νεώτερα ἐθνικὰ κράτη, ὡς ἡ Γαλλία, ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Ἰσπανία. Τοῦτο καὶ ἐπέφερε τὴν ἐνίσχυσιν τῆς κεντρικῆς βασιλικῆς ἐξουσίας. Τοιοῦτο τρόπον, κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τῶν νεωτέρων χρόνων, ἐπεκράτησεν εἰς τὴν Εὐρώπῃ ὁ ἀπόλυτος μοναρχία. Εἰς τὴν Γαλλίαν ἰδίως οἱ Βασιλεῖς, ὅπως ὁ Φίλιππος Αὐγούστος, ὁ Ἅγιος Λουδοβίκος, ὁ Φίλιππος ὁ ὦρατος, ἀπέκτησαν ἑνωρὶς μεγάλην δύναμιν καὶ κατὰ τὴν ἑπ' αὐτῶν τὴν Γαλλίαν εἰς τὴν θέσιν τοῦ καλύτερου ὀργανωμένου Κράτους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἀργότερα, περὶ τὸ 1600 οἱ Ρισελιὲ καὶ Μαζαρέν τὴν ἀπόλυτον μοναρχίαν καὶ ἡ Γαλλία ἐφθασεν εἰς τὸ ἀπόγειον τῆς ἰσχύος καὶ τῆς λαμπρότητος αὐτῆς ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΔ'.

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἀντιθέτως, ἀνεπτύχθη ἑνωρὶς ἡ συνταγματικὴ μοναρχία, ἰδίως ἀπὸ τοῦ Βασιλέως Ἰωάννου τοῦ ἀκτῆμονος. Εἰς ἀκμὴν ἐφθασεν ἡ Ἀγγλία ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆς Ἐλισάβετ κατὰ τὸ ἔτος 1600. Τὸν 17ον ὄμιον αἰῶνα διήλθε περίοδος ἀναστατώσεως μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Κρόμβελ. Τέλος, τὸ πολίτευμα τῆς ἐπαγνώθη εἰς τὸν γνωστὸν τύπον τῆς κοινοβουλευτικῆς μοναρχίας ὁ ὁποῖος υἱστηρεῖται μέχρι σήμερον.

Εἰς τὴν Ἰσπανίαν ὁ Φερδινάνδος καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ἡλευθέρωσαν τὴν χώραν

τὴν ἀπὸ τοῦ Ἀραβῆ κατὰ τὸ 1500. Μετὰ ταῦτα συγκεντρώσαντες ὅλην τὴν ἐξουσίαν εἰς χεῖρας τῶν ὠδήγησαν τὴν πατρίδα τῶν εἰς ἀκμὴν καὶ πρόοδον. Ὁ ἔγγονός των Κάρολος ὁ Ε' ἐγένεν ὀνομαστὸς αὐτοκράτωρ Ἰσπανίας καὶ Γερμανίας καὶ μετεχειρίσθη τὴν μεγάλην του δύναμιν διὰ νὰ καταστήσῃ τὴν Ἰσπανίαν κοσμοκράτειραν. Ἡ μοναρχία ἐν Ἰσπανίᾳ διετηρήθη μέχρι τῶν ἡμερῶν μας. Εἶνε γνωστὴ ἡ κατάστασις ἥτις ἐπηκολούθησεν τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς Δημοκρατίας ἐν Ἰσπανίᾳ.

Ἡ πολιτικὴ ἀνάπτυξις τῆς ἀνατολικῆς Εὐρώπης ἐπροχώρησε πολὺ θραδύτερον. Τὸν 17ον αἰῶνα τὰ κράτη τῆς Ἀνατολῆς καὶ Εὐρώπης, εἶχον ἀκόμη τὸν μεσαιωνικὸν φεουδαρχικὸν χαρακτῆρα καὶ χαλαρὰν τὴν κεντρικὴν ἐξουσίαν. Σιγαίᾳ ὅμως ἐπῆλθε ὁ πολιτισμὸς καὶ οἱ Βασιλεῖς τῶν ἀπέκτησαν δύναμιν καὶ ἐπέβαλον τὴν ἀπόλυτον μοναρχίαν. Εἰς τὴν Ῥωσίαν ὁ ἀπόλυτος μοναρχία ἦλθε μετὰ τὸν Μεγάλον Πέτρον, τοῦ ὁποῖου ἦν πολυπράγμονα καὶ δημιουργικὴν πολιτικὴν συνέχισεν ἡ αὐτοκράτειρα Αἰκατερίνη. Ἐκτοτε, ἀπὸ τοῦ 1700, δηλαδή, ἡ Ῥωσία ἐκυβερνᾶτο ἀπολυταρχικῶς ὑπὸ τῶν Τσάρων μέχρι τῆς μολοσεικῆς ἐπανάστασεως. Ποία κατάστασις ἐπηκολούθησεν καὶ ἐν Ῥωσίᾳ εἶνε γνωστὸν.

Εἰς τὴν Πρωσίαν τὴν διοικητικὴν συγκέντρωσιν καὶ τὴν πρόοδον τῆς χώρας ἐπέτυχεν ἰδίως ὁ Μέγας Φρειδερίκος καὶ εἰς τὴν Αὐστρίαν ἡ Μαρία Θηρεσία καὶ ὁ υἱὸς τῆς Ἰωσήφ ὁ Β'. Ἀντὶθέτως, κατὰ τοὺς ἰδίους χρόνους, περὶ τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος ἡ Πολωνικὴ Δημοκρατία κατεστερημένη μεσαιωνικὸν κράτος καὶ μετὰ χαλαρὰν διοίκησιν, ἐστάθη ἀνίκανος νὰ προστατεύσῃ ἑαυτὴν καὶ διεμελίσθη.

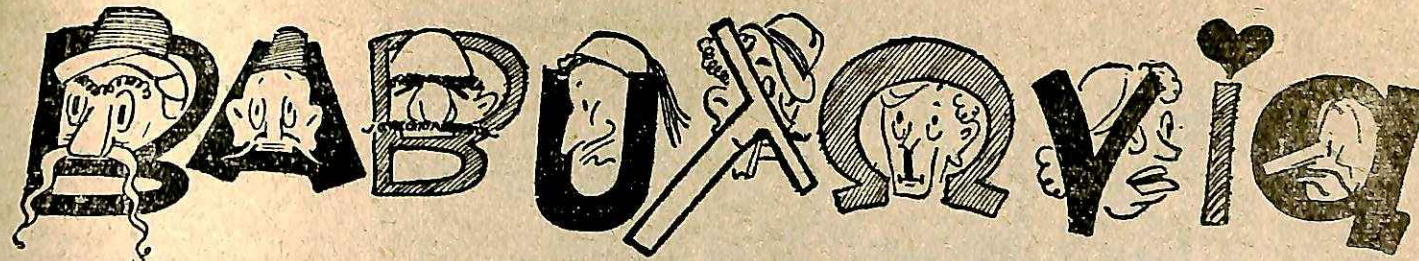
Περὶ τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος εἰς τὴν Γαλλίαν τὴν μοναρχικὴν καθεστῆκαὶ τὰς ἐξῆς ἀνέτρεψεν ἡ Ἐπανάστασις τοῦ 1789. Ἰσχυρῶς ὅμως ἐκ τῶν τάξεων τῆς ἐξελήθη ὁ Ναπολέων ὁ Α' διὰ νὰ ρυθμίσῃ τὸ ἐπαναστατικὸν χάος καὶ ἰδρύσῃ τὴν Ἀ' Γαλλικὴν Αὐτοκρατορίαν. Μετὰ τὴν συντριβὴν τοῦ Ναπολέοντος εἰς τὸ Βατερλώ, εἰς ὁ

λόκληρον τὴν Εὐρώπῃ κατὰ τὰς πρώτας δεκαετίας τοῦ 19ου αἰῶνος ἐπιβάλλεται ἡ ἀπόλυτος μοναρχία, δημιούργημα τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας καὶ τῆς ἐπιβολῆς τῆς ἰσχυρᾶς προσωπικότητος τοῦ Μέντερνιχ. Οὕτω καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν ἐπραγματοποιήθη ἡ παλινόθεσις τῆς δυναστείας τῶν Βουρβόνων. Ἡ Βασιλεία αὕτη μεταρρυθμίσθησεν ἀπὸ τὸ συνταγματικώτερον, διετηρήθη μέχρι τοῦ 1848. Σημειώτεον ὅτι καὶ τὰ βαλκανικά κράτη εὐθὺς μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν καθ' ἑωρὶς τῶν μοναρχικῶν πολιτευμάτων μετὰ τινὰς διαφορὰς ὑποχρεώσεων. Ἡ Τουρκία ἐπίσης καθ' ὅλους τοὺς χρόνους διεβίωσεν ὑπὸ ἀπόλυτον μοναρχικὸν ἢ δικτατορικὸν καθεστῶς.

Ἡ ἀνάπτυξις τῶν δημοκρατικῶν ἰδεῶν χρονολογεῖται μόνον ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ 19ου αἰῶνος. Ἡ θρησκεία δὲ αὕτη τῆς ἀνθρωπότητος, ὡς ἤθελον τὴν παρουσιάσουν οἱ δημοκρατικοί, δὲν ἦν ἡ πραγματικὴ παρά ἐπὶ μίαν δεκαεπταετίαν μόνον. Τὸ δημοκρατικὸν δόγμα ἐγεννήθη εἰς μίαν ἀντιδρασὶς κατὰ τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας, ἡ ὁποία ἤθελε νὰ ὁπισθοδρομῇ τὴν Εὐρώπῃ καὶ ἐκείθεν τοῦ 1789 καὶ ἐφθασεν εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ κατὰ τὸ 1848, ὅταν καὶ ὁ Πάπας Πῖος ὁ ΙΧος ἐξεδιπλώθη ὡς φιλελεύθερος. Ἀλλὰ ἡ παρακμὴ ἤρξατο ἀμέσως ἀπὸ τοῦ ἐπομένου ἔτους, κατὰ τὸ ὅποιον ἡ Δημοκρατία τῆς Ῥώμης συνετρίβη ἀπὸ μίαν ἄλλην Δημοκρατίαν, τὴν γαλλικὴν. Τὸ ἴδιον ἔτος ὁ Κάρολος Μάρξ ἐξέδιδε τὸ περίφημον μανιφέστο του, ποὺ ἀπετέλεσε τὸ Εὐαγγέλιον τῆς σοσιαλιστικῆς θρησκείας.

Εἰς τὸ 1851 Ναπολέων ὁ Γ' διακόπτει τὰς φιλελευθέρους ἰδέας του, ἔδρυσεν τὴν δευτέραν γαλλικὴν Αὐτοκρατορίαν, βασιλεύσας μέχρι τοῦ 1870. Ἐάν ἐπεσε τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν μεγάλην ἦτταν ποὺ ὑπέστη κατὰ τὸν γαλλογερμανικὸν πόλεμον εἰς τὸ Σεβάν.

Ἡ ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στὸ ἐρχόμενο.



Ἡ Συμυρία καὶ ὁ...

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ

Χρυσή, κῶνα Ντουντοῦ μου, με ἴκανε προχτές ἡ Δέσποινα ἡ Μπουτζαλιά, τοῦ Παναγιῶ τοῦ Φραγκολεβαντίνου, νὰ πάμε νὰ δοῦμε στὸ κινηματογράφον τὸ Βαλεντίνο.

— Νὰ δῆς, καλὲ Μαρίτσα, μοῦ εἶπε, ἕνα ἀντρα ποὺ νὰ τρέχουνε τὰ σάλια σου.

— Ντροπῆς, καλὲ σὺ Δέσποινα! τοῖς ἀπάντησα. Ἐμένα δὲν ἰτρέσανε τὰ σάλια μου γιὰ ἀντρηδοὶ καὶ καὶ καὶ θὰ τρέξουνε γιὰ ἕνα τζόβενο ποὺ θὰ δῶ στὸ σεντόνι. Ἐλα, Χριστέ καὶ Πανατῆ μου!

— Ἰτατίστηκες, καλὲ Μαρίτσα;

— Μὰ εἶνε νὰ μὴν τσατιστῶ, Δέσποινα μου; Χολοπερεχούθηκα!

— Δὲν ντέπεις, καλὲ Μαρίτσα; Ἀ, μὰ πιά!

Ἰάναψα καὶ ἰκόρῳσα.

— Ἐγώ, μωρή, νὰ ντραπῶ, γιὰ ἐσὺ, ποὺ ἰσασίρντισες πιά με τοῖς στᾶς; Χαθήκαμε οἱ ἄλλοι ἀντρηδοὶ; Πηγαίνετε καὶ καθεσαστε στὰ κινηματογράφον κι' οὐλο «ἄχ» καὶ «βᾶχ» ἀναστενάζετε. Αὐτά, μωρή, εἶνε μπομπές! Ὅχι ποὺ θὰ μοῦ πῆς ἐμένα, διαόλου σοιόλου. Λοῦ!

— Δὲν τὸ ἤθελα ποὺ τῶπα, Μαρίτσα, μοῦ εἶπε. Μετὰ παρὸν!

— Συχωρεμένη νᾶσαι, τοῖς ἀπάντησα. Πάμε, τώρα στοῦ Βαλεντίνου.

Καὶ ἰπῆαμε, καλὲ κῶνα Ντουντοῦ, καὶ ἀνατράχτηκε ἡ ψυχὴ μου. Αὐτός, καλὲ, εἶνε ὁ μοιραῖος ἀντρας ποὺ γιὰ χάρι του ἰσκότωνόντανε τόσα θηλυκά. Αὐτός, καλὲ, δὲν ἴκανε οὔτε τὸ νυχάκι τοῦ Εὐρυμέδοντα τοῦ γαβουκλῶ μου ποὺ — Θεὸς ὁμορφέστερον — ἰσκότῳθηκε στὸ 97. Ἐκεῖνος ἦταν ἀντρας μετὰ ὅλα μουστάκι, ποὺ ἄμα τὸ ἰσπίδε ἰνόμεζες πῶς ἦταν ἐφοδόχης. Τὸν θυμάσαι, καλὲ κῶνα Ντουντοῦ μου; Μὰ μπορεῖ καὶ νὰ τὸν ἐσχάση κανένας τέτοιο ἀντρας; Μπορεῖ, καλὲ σὺ;

ΜΑΡΙΤΣΑ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ

ΤΗΣ ΜΑΛΛΙΑΡΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

ΤΣΙΓΑΡΟΣΒΥΣΤΡΑ=τὸ τασάκι.

ΜΑΛΛΙΟΓΥΑΛΙΣΤΡΑ=ἡ μπριγιαντίνη.

ΓΕΝΕΙΟΚΟΦΤΗΡΑ=τὸ ξυράφι.

ΦΛΥΤΖΑΝΟΑΚΟΥΜΠΙΣΤΗΡΑ=τὸ πιτάκι.

ΡΟΥΧΟΡΑΦΤΡΑ=ἡ βελόνα.

ΜΑΚΡΟΒΛΕΠΙ=τὸ πλῆ εσκόπιο.

ΠΟΛΕΜΟΧΑΛΑΣΤΡΑ=ἡ εἰρήνη.

ΒΡΟΧΟΡΡΙΧΤΙ=τὸ σὺ νεφρο.

ΜΠΑΜΠΕΣΟΣΚΟΤΩΣΤΡΑΣ=ὁ δολοφόνος.

ΙΣΚΙΟΡΡΙΧΤΡΑ=ἡ τέντα.

ΠΟΡΤΑΝΟΙΧΤΡΑ=τὸ πόμολο.

ΛΕΦΤΟΜΑΖΕΦΤΗΣ=ὁ εἰσπράκτωρ.

ΝΤΟΥΒΑΡΟΣΤΟΛΙΣΤΡΑ=τὸ κάδρο.

ΠΟΝΤΙΚΟΠΙΑΣΤΡΑ=ἡ φάκα.

ΒΙΒΛΙΟΒΓΑΛΤΗΣ=ὁ ἐκδότης.

ΚΡΑΣΟΡΟΥΦΗΧΤΡΑ=ὁ μέθυσος.

ΚΟΛΛΗΤΗΡΑ=ἡ γόμα.

ΖΕΣΤΟΣΚΟΡΠΙΣΤΡΑ=ἡ σόμπα.

ΘΑΛΑΣΣΟΦΑΝΤΑΡΟΣ=ὁ ναύτης.

ΝΤΟΥΜΑΝΟΒΓΑΛΤΡΑ=ἡ καπνοδόχος.

ΠΑΛΑΒΟΔΕΣΤΗΣ=ὁ ζουρλομανδύας.

ΚΡΑΤΟΧΩΡΙΣΤΡΕΣ=τὰ σύνορα.

ΓΛΥΣΤΡΟΧΙΟΝΟΤΑΒΛΕΣ=τὰ σκί.

ΚΟΡΩΝΟΒΓΑΛΤΗΣ=ὁ τενόρος.

Ἄ Μάγκας γιὰ τὸ...

ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΟ

Τὴν περασμένη Κεριακή, τὸ Φροσι δὲ γούσταρε μουνγὸ θέατρο.

— Τάχουμε δὴ ἀπὸ δέκα φορές τὸ καθένα, ρὲ Περικλάκια, μοῦ ἐξηγήθηκε.

— Τὸ λεπὸν;

— Τὸ λεπὸν, νὰ πάμε νὰ δοῦμε πρόξα, χάριν ποικιλίας.

Τὸ ὅποιον, ἀδερφέ μου, συνεφώνησα — μπορεῖς νὰ κάνης κι' ἄλλοιῳς, ἀφοῦ τὸ ἤθελε τὸ σπλάχνον; — καὶ πῆγαμε φοῦλ στὸ Βασιλικό. Ἐκεῖ, ὅμως, σταματήσαμε ἀποτόμως ὅταν εἶδαμε τί ἐπαίξε. «Σκολεῖο κακογλωσσίδας» διάβασε τὸ Φροσι.

— Ἐν τάξει, μοῦ εἶπε ὁ στερς.

— Γιατὶ ἐν τάξει, ρὲ Φρόσω;

— Διότι... περὶ κακογλωσσίδας καὶ κουτσομπολίου ὁ λόγος, Περικλάκια. Ὁμοῖα πράματα!

— Παίξει κι' ἡ κυρά Κατινίτσα;

— Δὲν εἰσαὶ καλὰ! Τὴν γυρεῖ ἡ κυρά Κατινίτσα ἐδῶ πέρα;

Καὶ ἐξηγήσα στὸ Φροσι περὶ Κατινίτσα. Πῶς, τί, γιατί καὶ τὰ λεπὰ καὶ τὰ λεπὰ.

— Ἀμα γούσταρες «Σκολεῖο κακογλωσσίδας» νὰ πάμε γιὰ βίζιτα στὴν Κατινίτσα.

— Μὰ ἐγὼ θέλω νὰ τὸ δῶ κι' αὐτό, Περικλάκια!

— Νὰ τὸ δῆς, ἀφοῦ γούσταρες...

Καὶ μῆκαμε, ἀδερφέ μου, καὶ τὸ εἶδαμε ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Κουτσομπολὶο γενότανε ἀλλὰ περὶ Κατινίτσα οὔτε κουθεντα. Γι' αὐτὸ ἄμα φύγαμε ἑομολογήθηκα στὸ Φροσι πῶς θάγραφα θεατρικὸ ἔργο μαγγιῶρο.

— Ἐσὺ, βρε Περικλάκια;

— Ναι, ἐγὼ. Θὰ γράψω περὶ Κατινίτσα, ποὺ θὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος. Γιατὶ, καταπῶς φαίνεται, οἱ Εὐρωπαιοὶ, ἔχουνε καὶ μυαλὸ καὶ γλώσσα, ἀλλὰ τοὺς λείπουνε οἱ Κατινίτσες. Τὸ ὅποιον κουτσομπολὶο μεδέν. Μῆκα;

© ΠΕΡΙΚΛΑΚΙΑΣ



Μὲ μάτια ὠγρὰ σου ξαναγράψω φίλτιο ἀμικο, πῶς σ' ἀγαπῶ κι' ἔχω σκοπὸ σὲ σένα πιά ν' ἀνῆκα.

Οἱ στεναγμοὶ καὶ οἱ λυγμοὶ πάνε νὰ με φινίρουν, ὁ δὲ πατέ— καὶ ἡ μητέ— θέλουνε νὰ με δέιρουν!

Ἐλα ἐδῶ γιὰ νὰ σὲ δῶ, Νόνιο ἀμικο μισο γιὰτὶ τρελλή— θὰ καταλή— εἰς τὸ ζουρλοκομεῖο!

ΑΝΤΖΟΛΙΝΑ

Ὁ, Ἀντζολί—! Γιὰνα φίλι δικό σου θὰ πεθάνῳ. Καί, ὅμως, τῶ—, μὰ τὸ Χριστό, δὲν ξέρω τί νὰ κάνῳ!

Σπίτι νάρθῳ καὶ νὰ δαρθῳ! Θὰ ἦταν ἀδικία! Καὶ δὲν ἀξί— νὰ τῶς καὶ ἐσὺ— σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία!

Γι' αὐτὸ λοιπόν, ἀποσκοπῶν τὸ μέλλον μας ν' ἀλλάξῃ, θὰ σ' ἔχω ταί— σάν ὁ πατέ— ποὺ ἔχεις, τὰ τινάζῃ!...

ΝΙΟΝΙΟΣ



ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Κουβεντούλες

Τι να σας απαντήσω, αγαπητή μου, άγνωστη φίλη; Νά σας πω ότι δεν πρέπει να ζηλεύετε τους άλλους; Νά σας πω ότι η ζήλεια είναι ένα μεγάλο ελάττωμα που δηλητηριάζει και δεν αφέθηκε να χαρούμε την ευτυχία που έχουμε; Όλα αυτά θα σας φανούν πολύ τετριμμένα και όμως δεν μπορώ παρά αυτά να σας πω. Η ζήλεια είναι ένα αίσθημα που μπορεί να έχει ολόκληρη η ανθρωπότητα και σιγά-σιγά χωρίς να το καταλάβουμε, μας δηλητηριάζει τον χαρακτήρα και μας κάνει έμπαθους. Γινόμαστε κακοί, φερόμεθα με έχθρητητα προς όλους και δεν κατανοούμε τίποτε άλλο παρά να γίνουμε αντίπαδοι σε όλους.

Για να πολεμήσετε το ελάττωμα της ζήλειας πρέπει να δοκιμάσετε διάφορα πράγματα. Πρώτα απ' όλα να σκεπτεσθε καλά: "Αξίζει πραγματικά αυτό που ζηλεύετε στον διπλανό σας; Νομίζετε πως είναι ευτυχής διότι είναι πλούσιος, διότι τον αγαπούν, διότι κατέχει μεγάλη θέση στην κοινωνία. Όλα αυτά είναι καλά και αξία, αλλά εξετάστε να είστε μήπως εκποιάσε για να τ' αποκτήσει όλα αυτά; Και αν εκποιάσε γιατί δεν δοκιμάζετε να κοιτάσετε και σεις, για να τ' αποκτήσετε, αν όχι όλα, τουλάχιστον μερικά από τα προσόντα που ζηλεύετε σ' αυτόν;

"Επειτα μην κρίνετε ποτέ τα πράγματα από την εξωτερική τους εμφάνιση. Η επιφάνεια ξεγελεί κάποτε. Αυτός ο άνθρωπος που σας φαίνεται ευτυχισμένος, μπορεί να είναι ο δυστυχισμένος των θνητών. Μην ξεχνού με ότι όλα είναι σχετικά στη ζωή.

Προσπαθήτε επίσης, για να θεραπευθείτε από την ζήλεια σας, να σκεπτεσθε πάντοτε όχι αυτούς που στέκουν πιο ψηλά από σας, αλλά αυτούς που στέκουν πιο χαμηλά και τότε θα είστε βί, χωρίς να το καταλάβετε, θα θεραπευθείτε από το ελάττωμα αυτό που είναι φοβερό, γιατί φέρνει σιγά-σιγά τον θάνατο.

ΕΣ ΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

ΓΙΑ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΠΟΥ ΧΟΡΕΥΟΥΝ

Τα κοριτσίστικα φουστάνια που χορεύει είναι κατά το πλείστον αρσενικά-στύλα. Έχουν το κορμάκι πολύ εφραμμένο και η φούστα με πολλές σούρες ή πιέτες εν είδει φουσαρμόνικας, ώστε να δίνουν μιάν πλούσια ένταση.

Τα θράσινια που χρησιμοποιούνται είναι πολύ αέθρια, μουσλίνας, τουλίνα ή και ανάμικτα δυο υφασμάτων, ένιστε δε και δυο χρωματισμών έντελως αντίθετων.

μυλ, δένει πίσω.

ΤΑ ΟΜΟΡΦΑ ΠΑΙΣΕ

"Υπάρχουν και θραυνά φορέματα που γίνονται από ζερσεύ πολύ λεπτό έντελως πιασε σολέι, και στους γοφούς εφαρμόζουν με τη βοήθεια δελονιδών.

Στις θραυνές αυτές τουαλέτες παίζουν μεγάλο ρόλο τα άνθη και τα φτερά. Γαρνίρουν χωρίς να φορτώνουν και συγχρόνως έχουν το προσόν να είναι νεανικά. Δεν υπάρχει ωραιότερο πράγμα για μια τουαλετίτσα τουλίνα από μιάν γιρλάντα φτερών που γαρνίρουν το άνοιγμα του λαιμού.

Συνηθίζεται επίσης πολύ το σάτεν σε άπολα χρώματα και τότε η φούστα γίνεται πολύ φαρδιά και το κορμάκι εφραμμένο από μπροσέ χρυσό ή ασήμενο. Τα μανίκια — φουσκές γίνονται από σάτεν και ένας ασήμενος ή χρυσός φιδίος στα μαλλιά συμπληρώνει την ωραία εμφάνιση.

ΟΙ ΝΕΕΣ ΚΥΡΙΕΣ

Οι νέες κυρίες δεν διαφέρουν



Θόρεμα θραυτό, με το ζυγρό του κορσάκι, πολύ ντεκολτέ και χωρίς μανίκια. Ένα μεγάλο μάκ, του λουλουδιών στον άριστο δώμο.

πολύ στο ντύσιμο από τις κοπέλες, με την μόνη διαφορά ότι έχουν μεγαλύτερα ντεκολτέ. Η γραμμή γενικά των θραυτών φορεμάτων μας φέρνει χρόνια πίσω, στα 1900, και μόνον τα ντεκολτέ είναι μεγαλύτερα απ' εκείνη την εποχή.

Τα λαμέ, που συνηθίζονται τώρα, έχουν την ανάποδη από σάτεν και αυτό τα κάνει να φοριούνται ευχάριστα, διότι είναι μαλακά επάνω στο σώμα.

Η δαντέλα επίσης κατέχει πολύ σημαντικό ρόλο στην γκαρνταρόμπα των θραυτών.

Τα διάφορα γαρνιρίσματα παρουνιάζουν μεγάλη ποικιλία: Άνη, φτερά, τσανάτες από δελονίδο, γιρλάντες από λουλουδία, φιδίους από τουλίνα κτλ.

"Όσο για τα ντεκολτέ, είτε ως επί το πλείστον στρογγυλά και συνηθίζονται πολύ αυτά που αντιπροσωπεύουν έχουν κορσάκι με μολάνες και τους ώμους έντελως γυμνούς.

ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ ΒΡΑΔΥΝΑ

Τα χτενίσματα είναι πολλά και ποικίλα. Μερικά νομίζουν ότι οι μπούκλες συντελούν στην μονότονη εμφάνιση μια καλή κρέμα, μην την αλλάξετε πιά. Είναι δύσκολο να σας συστήσω άλλος ποια κρέμα πρέπει να προτιμήσετε, διότι αυτήν θα την βρείτε μόνη σας από δοκιμάστε μερικά.

Μια έντονη καλή και άγνη κρέμα είναι η έξι, που ισορροπεί να την κάμετε μόνη σας: Λανολίνη 25 γρ., Αλβιν στεαρίκ 25 γρ., γλυκερίνη 300 γρ., 75 γρ., τριανταφυλλόνη 120 γρ., λεσβ ντε σούντ 5 γρ., έξτρα γιασεμιού 1 γρ.

Ζεσταίνετε σε μπαιν-μαρί το σύνολο και την γλυκερίνη με το τριανταφυλλόνη. Ανακατεύετε με μια σπατούλα και ρίχνετε την λεσβ. Αποσπείτε από τη φωτιά, αφήνετε να κρυώσει, ύστερα το ζεσταίνετε και το δουλεύετε κάτω από τη φωτιά όπου να στερεοποιηθεί προσθέτοντας το άρωμα.

Αυτή η κρέμα είναι καταπληκτική για όσες εκτίθενται στο κρύο και στα χιόνια. "Όσο για την διατήρησή της επιδερμίδος κάνετε τα έξις α-μολούτρε:

Σε μιά-δυό όκδες νερό που κοχλάζει, ρίξετε (κάτω από την φωτιά) ένα ποτηράκι του λευκού οινόπνευ 90ο, ένα ποτηράκι ανθόνερο και λίγες σταγόνες θάμιας δενόλης. Αγνίστε καλά το πρόσωπό σας και επείτα σκουπισθείτε και ξεβγαλθείτε με παγωμένο νερό.

γυναίκα έχει χίλιους τρόπους για να γοητεύσει.

ΤΟ ΩΡΑΙΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

Το πρόσωπο αντανακλά όλη την ομορφιά της ψυχής, γι' αυτό παίζει μεγάλο ρόλο.

Για να είναι ωραίο το γυναικείο πρόσωπο, πρέπει να είναι συμμετρικό, δηλαδή να έχει τα μάτια τοποθετημένα στην απόσταση που πρέπει από τη μύτη, το στόμα ούτε πολύ μικρό ούτε μεγάλο, τα αυτιά κανονικά, το μέτωπο καμπυλωτό και λείο, την επιδερμίδα ανθηρά και χωρίς ρυτίδες κτλ.

"Υπάρχουν έντονοις γυναικεία πρόσωπα που έχουν πολύ ακανόνιστη χαρακτηριστικά και καθορίζουν έντονοις να παρουσιάσουν ωραίο σύνολο και έκφραση ενδιαφέρουσα.

Απαραιτητών όμως για κάθε πρόσωπο είναι η περιποίηση του. Μόνον αυτή θα μας βοηθήσει να διατηρήσουμε την επιδερμίδα μας ανθηρά και θα δώσει έκφραση στα μάτια μας.

Μη χρησιμοποιήσετε ποτέ καλλυντικά που σας είναι άγνωστα και όταν πετύχετε μια καλή κρέμα, μην την αλλάξετε πιά. Είναι δύσκολο να σας συστήσω άλλος ποια κρέμα πρέπει να προτιμήσετε, διότι αυτήν θα την βρείτε μόνη σας από δοκιμάστε μερικά.

Μια έντονη καλή και άγνη κρέμα είναι η έξι, που ισορροπεί να την κάμετε μόνη σας: Λανολίνη 25 γρ., Αλβιν στεαρίκ 25 γρ., γλυκερίνη 300 γρ., 75 γρ., τριανταφυλλόνη 120 γρ., λεσβ ντε σούντ 5 γρ., έξτρα γιασεμιού 1 γρ.

Ζεσταίνετε σε μπαιν-μαρί το σύνολο και την γλυκερίνη με το τριανταφυλλόνη. Ανακατεύετε με μια σπατούλα και ρίχνετε την λεσβ. Αποσπείτε από τη φωτιά, αφήνετε να κρυώσει, ύστερα το ζεσταίνετε και το δουλεύετε κάτω από τη φωτιά όπου να στερεοποιηθεί προσθέτοντας το άρωμα.

Αυτή η κρέμα είναι καταπληκτική για όσες εκτίθενται στο κρύο και στα χιόνια. "Όσο για την διατήρησή της επιδερμίδος κάνετε τα έξις α-μολούτρε:

Σε μιά-δυό όκδες νερό που κοχλάζει, ρίξετε (κάτω από την φωτιά) ένα ποτηράκι του λευκού οινόπνευ 90ο, ένα ποτηράκι ανθόνερο και λίγες σταγόνες θάμιας δενόλης. Αγνίστε καλά το πρόσωπό σας και επείτα σκουπισθείτε και ξεβγαλθείτε με παγωμένο νερό.

Μικρές συμβουλές

"Όταν περνάτε πίσω από ένα αλγόνο μη φοβάσθε, φθάνετε να έχετε υπ όψει σας να περνάτε όσο το δυνατόν πιο κοντά του, διότι τότε δεν κινδυνεύετε να φάτε κλωστή, πράγμα που μπορεί να συμβεί αν σας χωρίσει απ' αυτό μια μικρή απόσταση.

"Όταν σας δαγκώσει σκυλί τραβάτε το χέρι σας από αίσθημα αυτοπροσυντήσεως, ενώ αν του κοιτάτε σπρώξετε το χέρι σας ελαφρά μέσα στο στομάχι του σκύλου. θ' αναγκασθεί μόνος του να σας αφήσει.

"Όταν πιάνουν φωτιά τα ρούχα σας αντί να τρέχετε πέστε κατά γης και έι δυνατόν τυλίχθείτε σε μια κουβέρτα.

"Όταν τυχόν να έχετε ένα παιδάκι σε κάποιο πεζούλι σπιτιού ή παραθύρου μην αργίσετε τις φωνές, διότι θα τρομάξει και

θα πέσει. Προσπαθήτε το δυνατόν να του δώσετε σχετικές οδηγίες με την μεγαλύτερη ηρεμία και όταν το έβητε πιά σε ασφάλεια τότε το μαλώνετε.

"Όταν πιάση φωτιά σ' ένα σπύτι μην άνοιξετε τα παράθυρα, διότι ο φρέσκος αέρας ζωογονεί την φωτιά.

"Όταν καίτε μη βάλτε ποτέ κρύο νερό στο καμένο σας μέλος. Αλλά βουτήξτε το σε μέλανι.

"Όταν αίσθανθηκε ότι σας έτοιμησε κάτι, αλοιψέτε άμέσως το μέρος με άμωνια.

"Όταν έβητε τα ηλεκτρικά σύρματα της λάμπας σας φάγωμένα μη παραμύχθετε να τ' αλλάξετε α' θέλετε να προλάβετε πολλά δυσάρεστα επακόλουθα.

"Όταν είναι καταιγίς σταματάτε το ραδιόφωνό σας αν δεν θέλετε να φέρετε μέσα στο σπίτι σας κανένα κεραυνό ή να σπάσετε τις λυχνίες του ραδιόφωλίου σας.

"Όταν έχετε στο σπίτι σας ζώα επιθέλετε μόνιμοι σας τα της καθαριότητος των και της τροφής των. Είναι απαραίτητη προφύλαξη για σας.

ΜΗ ΧΑΝΕΤΕ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΣΑΣ
Ένας Αμερικανός φιλόσοφος είχε δημοσιεύσει κάποτε την έξις άγγελαν:

"Απαλώθησαν δύο ώραι χρυσά, περιλαμβάνουσαι έκαστη 60 άδαντα". Δεν προσφέρεται άμωμεί, διότι ταύτα πολύτιμα πράγματα ούδέποτε άνευρίσκονται.

"Υπάρχουν πολλοί τρόποι να χάει κανείς τον καιρό του: φλυαρώντας, κάνοντας κουτσομπολιά, κάνοντας περιττές επίσκεψεις, διαβάοντας βιβλία που δεν άξίζουν, τον χάνει όμως έπισης με το να μην έχη σύστημα στη δουλειά του. Μιά νοικοκυρά χάνει τον καιρό της άσολομυμένη με το νοικοκυριό περισσότερο του θέντος, κάνει δρόμους περιττούς κουράζεται χωρίς λόγο και δεν προσφάνει να κάμει όσα έχει να κάμει. Ένθ μία άλλη που έχει σύστημα, προσφάνει και το νοικοκυριό της και τον περίπατο και το διάβασμα και το έργονεργο. "Όταν δε φθάση στο σπίτι ο σύζυγος την έρσκει ντυμένη και συγυρισμένη. Τόν δέχεται με κέφι και τον κάνει να έρσκη το σπίτι του εύχρηστο.

Από την γυναίκα εξαρτάται να καθιστά το σπίτι της παράδεισο ή κόλαση. Νά μη λησμονήτε ότι ο σύζυγος έρχεται κουρασμένος και θέλει να έρσι στο σπίτι του λίγη έρεοκωμία και καλή διάθεσι, για να ξεχάση τα μικροδυσάρεστα της ζωής.

Η καλή συμπεριφορά

Η ΧΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΓΑΝΤΙΩΝ

"Άλλοτε τα γάντια ήσαν ένα άπλο στολή των χεριών, γιαυτό είχαμε γάντια δαντελλένια, τουλίνα, μεταίλ. Τώρα όμως τα γάντια έχουν καλύτερο ποιοισμό: Νά προστατεύουν τα χέρια. "Ετσι δεν έλέπαμε πιά τα στενά γάντια που έβλεπαμε άλλοτε, αλλά γάντια φαρδιά που δεν έμπδίζουν την κανονική κυκλοφορία του αίματος και αφήνουν στο χέρι όλη την έλευθερία των κινήσεων.

"Όσοι όμως φορούν γάντια, πρέπει να τα ξέρουν να τα φορούν. Είναι από τα έσπρηματα που πέφτουν πιο πολύ στο μάτι για το λόγο αυτόν, πρέπει να είναι άφωνα, καθαρά, καλής ποιότητος και να φοριούνται με σκεπτική άνεση. "Όχι να δείχνει ο σόκος ή αυτή που τα φορεί πως στενοχωρείται από έδέμευσή τα δαγτύλια της.

Φορούμε πάντοτε πρώτα το άριστερό γάντι και έπειτα το δεξί. "Όπως, αντίθετα, όταν κάμετε πρώτα το δεξί και ύστερα το άριστερό.

"Όταν έρσικώμαστε σ' ένα σάλον δεν καθόμαστε ποτέ φορώντας γάντια μας.

"Ο κύριος που δίνει το χέρι πρώτα σε μία κυρία έγάζει πρώτα

το γάντι του έστω και αν έρσικείται στον δρόμο. Γι' αυτό φορεί το δεξί του γάντι με το δεξή γυρισμένο, ώστε να μπορεί να το βάλει εύκολα. Δεν γορεύει ποτέ με γάντια, όπως άλλοτε. Άφου η μόδα του παραδίει πιά μιά ντάμα μισόγυμνη, δεν θάταν εύγενικό ν' άκουμπή γαντοφορεμένο χέρι στη γυμνή μέση. Ο κύριος έπισης που οδηγεί αυτοκίνητο, πάλι ίππασία ή κανει σκι, ποτέ δεν δίνει χέρι γαντοφορεμένο, διότι υποτίθεται ότι το γάντι του δεν είναι άρκετά άμωμο για το άερό χέρι της κυρίας.

Αυτά όλα φαίνονται άστεία όταν έλέπαμε κυρίους να μιλούν σε κυρίες με τα χέρια στις σέπες ή με το ταίγιο στο στόμα, αλλά έπειδή υπάρχουν άγνεεις δεν είναι λόγος να μην ζέρουμε και τί άπαγορεύει το πρωτόκολλον της καλής συμπεριφοράς.

Γιά τα παιδιά σας

Σας φαίνεται πως το παιδί σας είναι χλωμό, δεν έχει κέφι, είναι μελαγχολικό, κουράζεται με το τίποτε και φυσικά σκέπτεσθε άμέσως να καλέσετε τον γιατρό. Προτού το κάμετε όμως, αυτό, πρέπει να κάμετε τα προκαταρκτικά που θα διαφωτίσουν τον γιατρό και θα τον κατατοπίσουν.

Άλλωθι, θα κρατήσετε δυό μέρες την θερμοκρασία του παιδιού σας, θα την γράφετε σ' ένα χαρτί και θα κάμετε και μιάν εξέταση των κενώσεων του, ώστε να μπορέσετε να δώσετε μερικές πληροφορίες στον γιατρό. Αυτό θα σας γλυτώση την πρώτη επίσκεψη που πάει χαμένη πάντοτε και θα έχη άποτέλεσμα ή επίσκεψις του γιατρού που θα γίνη με τα στοιχεία που θα του παρσάχετε. Αν όμως το παιδί σας έχη πόνους στην κοιλιά, αποφύγετε τα καθαρτικά διά τον φόβον σκληροκοιλιδιδος, όπως έπισης πρέπει ν' αποφύγετε τα ζεστά έπιθέματα στην κοιλιά. Αν ύποπτευσθε δυσπείαν, το καλύτερο θεραπευτικό είναι η δίαιτα κατ' αν οι πόνοι συνεχίζονται, καλέτε τον γιατρό.

Μερικές μέρες έχουν την κακή συνήθεια να κρυβουν από τα παιδιά τους την άρρώστειά τους και αυτό είναι πολύ άσχημο. Το παιδί πρέπει να τονίσουν, να έρσι τι έχει και τους κινδύνους από τους όποιους πρέπει να προσφάλλοθι, διότι μόνον έτσι θα γίνη πιο γρήγορα καλά. Άλλες πάλι μέρες κρύβουν τον γιατρό από το παιδί τους και όταν έλθι το παιδί τρομάζει κι' άρχίζει τα κλάματα, ενώ πρέπει να τονίσουν ότι το λέμε με μεγάλη ηρεμία: "Θα φέρουμε τον γιατρό να μάς πηί τι πρέπει να κάμει για να γίνη καλά καλώς". Φυσικά δεν είναι άναγκη να τρομοκρατούμε το παιδί με περιτά λόγια, αλλά πρέπει να το συνηθίσουμε στην ιδέα πως είναι άρρωστο και πρέπει να έλθι ήση κι' αυτό για να γίνη καλά.

ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΥΠΟΧΩΡΗΤΕ

Κανένα παιδί δεν αγαπά τα φάρμακα αλλά έσείς δεν πρέπει ποτέ να υποχωρήτε και με τρόπο κατηγορηματικό να του υποδεικνύετε πως δεν θα γίνη καλά αν δεν πάρη το φάρμακο, όσο δυσάρεστο κι' αν είναι.

"Εκείνο όμως που πρέπει να προσέχετε, είναι να μη λέτε στις γειτονισσές τι σας έπιε ο γιατρός σχετικάς με την άρρώστειά του παιδιού σας. Διότι έσείς μόν έκαταλάστε τι σας έπιε, ενώ η γειτονισσα μπορεί να καταλάθι στραβά, να το πη παρσά πέρα κι' έτοι με το τίποτε να γίνη δόκλαιο σούσουρο εις έάρος του παιδιού σας ή και όλης της οικογενείας σας.

Ένα κάθε φορά

ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΚΥΡΙΑΣ

Τα πιάτα δεν είναι άλογιστάς



Το πρωτότυπο αυτό μοντελάκι καπέλλου, είναι ένα είδος Ψηλού μπαρέ από γκρό-γκραν, γαρνιρισμένο με στίγματα, που σχηματίζουν κώνους όλόγυρα και στο μέσον της κορυφής. Τοποθετείται πολύ πίσω στο κεφάλι, άπακωλύτον έντελως το μέτωπο.

Η κουζίνα μας

ΠΟΝΤΣ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙΩΝ

"Απαιτούνται τα έξις όλικά: 8—10 πορτοκάλια, 3—4 λεμόνια, 100 βρ. ζάχαρη, 5—6 ποτηράκια κονιάκ, 2 όκδες νερό, λίγη φλουδά πορτοκαλλίου φιλοκομμένη.

Βάζομε το νερό με τη ζάχαρη να βράση, εν τώ μεταξύ στίβουμε τα πορτοκάλια και τα λεμόνια μέσα σε μιά σουπέρα, προσθέτουμε το κονιάκ και την φλουδά κομμένη σε ψιλές λουρίδες, χωρίς το άσπρο της και όταν βράση το νερό με την ζάχαρη το ρίχνουμε μέσα και σερβίρουμε.

Η άλλη λογαφία μου

ΕΛΕΝΗΝ ΜΑΚΡΟΠΟΥΛΟΥ, Χαλκίδα.— Το έπάνω χτενίσμα δεν κατηρήθη, αλλά ηγνάνει πιο πολύ στις πολύ νέες. Έντούτοις, σύμφωνα με το πορτοκάλιο που μοι περιγράφετε, έρσικα πως δεν θα σας πηγαίνει άσχημα αυτό το χτενίσμα, φθάνει να κάμετε μια γαρνίστρα στο πλάι και να τοποθετήτε λυγικά στράδα τις μπούκλες.

ΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ.
— Δεν υπάρχει άμφισβησία πως είναι δυσάρεστο αυτό που σας συμβάνει, πρέπει όμως να σας πω ότι η δι' ηλεκτροισμύ θεραπεία μπορεί να σας άρση φοβερά σπασμώδα, αν πέσετε σε γιαντρό που δεν είναι πραγματικός έπιστήμιος. "Όσο για το "Οντονον μην πιστεύετε τα λεγόμενα. Δεν μπορεί να σας ελάνη η χρήση του Θά μπουρδου σε ελάνη την όνεια σας αν έμποδίζατε από όλο σας το σώμα την έλθιρσων.

ΕΣ ΜΕΡΑΛΔΑ

Δοκίμασε μιὰ γυναίκα,
Τώπε στὴ φίλη της,
'Εκείνη σ' ἄλλη...



κι' ἔτσι σήμε-
ρα, ὅλες ἡ γυ-
ναίκες γενικῶς
στὴν Εὐρώπη
καὶ στὴν Ἀμε-
ρική, κατήργη-
σαν πιά τοὺς
ἀηδεῖς πανέ-
νιους ἐπιδέ-
σμούς καὶ τὰ
βαμβάκια καὶ
χρησιμοποιοῦν
γιά τὴν ὑγιεινὴ
πού ἀπαιτεῖται
νὰ κάμουν κά-
θε 28 περίπου
μέρες, ἀποκλει-
στικῶς τὶς σερ-
βιέττες.

διέττες ὑγείας "SANITEX". Καὶ δὲν ἔχουν
ἀδικο. Διότι τὴν σερβιέττες "SANITEX", εἶνε
πρακτικὲς καὶ ὑγιεινές. Μπορεῖτε νὰ τὶς ἀλλά-
ξετε ὅπουδήποτε κι' ἂν βρεθῆτε, πετώντας
τὴ μία καὶ θάζοντας ἄλλη καθαρή. Δὲν εἶνε
ὀγκώδεις καὶ συνεπῶς δὲν σᾶς προδίδουν ὅτι
εἶσατε «ἀδιάδετη», οὔτε σᾶς κάμουν νὰ φαίνε-
σθε χονδρή καὶ νὰ ἀλλοιώνεται ἡ γραμμὴ τοῦ
σώματος καὶ τοῦ «φορέματός» σας. Δὲν σᾶς
ἐμποδίζουν στὸ βάδισμα, οὔτε στὸ κάθισμα
καὶ δὲν προκαλοῦν τοπικὸν ἐρεθισμόν. Εἶνε
καιρὸς νὰ καταργήσετε πιά κι' ἐσεῖς τὰ ἀν-
τιστοιχιστικὰ καὶ ἀνθυγιεινὰ μέσα, τὰ βαμβά-
κια καὶ τοὺς ἀηδεῖς ἐπιδέσμούς καὶ νὰ χρη-
σιμοποιεῖτε τὶς σερβιέττες ὑγείας!

Sanitex

Αὐτὸ ἀπαιτεῖ
ἡ ὑγιεινὴ ἡ ἐξέλιξις καὶ τὸ κομψόν.

Ἡ σερβιέττες ὑγείας "SANITEX", πωλοῦνται εἰς τὰ Κεντρικὰ Φαρμα-
κεία, Μυροπωλεῖα καὶ Καταστήματα εἰδῶν πολυτελείας. Προσέχετε
ὅμως νὰ σᾶς δῶνουν τὴν μάρκα "SANITEX", διότι σερβιέττες ὁὐκ εἶναι
ποιοῦνται τῆς "SANITEX", ἄλλως δὲν ὑπάρχουν.

**ΜΟΔΕΣ
ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ**

Φορέματα, Κοπέλλα, Παλτά, Ταγιέρ κλπ.

ΕΤΟΙΜΑ

καὶ ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ

σύμφωνα με τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς μόδας.
Δεχόμεθα καὶ ὑφάσματα πρὸς ραφήν.

ΤΙΜΑΙ ΛΟΓΙΚΑΙ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ Ἀγίου Μάρκου 18.

Πρώτος ὁροφος. Τηλ. 25-173.

Γιὰ νὰ γνωρίσετε τὸν χαρακτήρα σας



Αἱ ἐπιστολαὶ ποὺ θὰ ἀπευθύνονται «Πρὸς τὴν Γραφολόγον» τοῦ
«Θησαυροῦ» (Λεωχάρους 19, Ἀθήνας), πρέπει νὰ περιέχουν
καὶ συγκεκριμένα ἐρωτήματα. Ἐάν ἡ συμβουλή ζητηθῇ δι'
ἄλλο πρόσωπον καὶ ὄχι γιὰ τὸν γράφοντα, πρέπει ἀπαιτητικῶς
νὰ περιέχεται καὶ ἓνα ἀπόκομμα ἐπιστολῆς ἢ σημειώματός του.
Προσέχετε ὅμως: Ὅταν καθήσετε νὰ γράψετε, προσπαθήστε
νὰ εἰσαθε ἐντελῶς φυσικῶς. Μὴν ἐπιτεθεσθε νὰ μιμηθῆτε αὐτὸν ὃν
ἐκείνον τὸν χαρακτήρα, γιατί αὐτὸ θὰ σᾶς ἐλάττωι χωρὶς νὰ σᾶς
ὠφελῇ σὲ τίποτε. Τὸ σημεῖον αὐτὸ εἶνε κεφαλαιώδες.
Ἀπαραίτητος ἐπίσης πρέπει νὰ περιέχεται στὴν ἐπιστολή σας τὰ
ψευδώνυμον καὶ ὁποῖον θέλετε νὰ σᾶς ἀπαντήσωμεν.
Ἐκάστη ἐπιστολή ἐφεξὲς πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ 5
δραχμὰς εἰς γραμματόσημα, δι' ἐκάστην ἀπάντησιν.

Πολλοὶ ἀναγινώσται καὶ
ἀναγνώστρια παραπονοῦν-
ται διότι θραδύνουν αἱ ἀ-
παντήσεις. Πρέπει νὰ ἔχουν
ὑπομονήν, διότι τὰ γράμμα-
τα ποὺ λαμβάνω εἶναι πάμ-
πολλα καὶ ὁ χῶρος ποὺ
διαθέτει τὸ περιοδικὸν πε-
ριωρισμένος. Ὅπως ἐξήγη-
σα καὶ ἄλλοτε, αἱ ἀπαντή-
σεις θὰ δημοσιεύονται κα-
τὰ σειρὰν λήψεως τῆς ἐπι-
στολῆς.

ΑΤΥΧΗ Ν.Ν.Ε.— Ἡ ἀτυχία
σας προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀνικα-
νότητα τοῦ χαρακτήρος σας νὰ
προσαρμοσθῆτε στὴν πραγμα-
τικότητα. Ἐξέκρινεστε ἀπὸ πολὺ
μεγάλα ὄνειρα, ἀλλ' ἐπεριμένετε
νὰ πραγματοποιηθῶν μόνον τοὺς.
Σεῖς δὲν ἐκάνετε τίποτε γιὰ νὰ
τὰ ἐπιτύχετε. Εἰσαθε δυστυχῶς
μικροψυχία καὶ ἀνικανὸς νὰ κα-
ταστήσῃτε σοφὰ καὶ ὀρθοί.
Τὴν ἀποκατάστασιν σας θρα-
δύνει ἀκόμη. Ἐχετε χάσει μιὰ
μεγάλὴ εὐκαιρία. Πρὸς τὸ παρόν
δὲν ἐλέπω καμμίαν σταθεροποι-
ήσιν τῆς θέσεώς σας. Τὸ πρό-
σωπον γιὰ τὸ ὁποῖον μοῦ γράφε-
τε εἶναι πολὺ φειδωλὸν εἰς σκέ-
ψεις καὶ εἰς αἰσθημάτων. Τοῦ ἀ-
ρέσει ἡ τάξις εἰς ὅλα. Θὰ παρα-
μείνῃ εἰς τὴν ρουτίνα τῆς ζωῆς.
Δὲν ἐλέπω καμμίαν ἐλπίδα ἀνέ-
δου.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΑ, Νιγρίταν.—
Δὲν σπεύδω νὰ σᾶς ἀπαντήσω,
διότι τὸ σημεῖόν σας εἶναι κα-
κογραμμένον καὶ πρόχειρον.
Στεῖτέ μου κάτι καλύτερον.

ΛΙΖΑΝ.— Εἰσαθε ἀνικανὴ νὰ
ἀγαπήσετε πραγματικῶς, διότι ὁ
χαρακτήρ σας εἶναι δύστροπος
καὶ παρουσιάζει πολλὰς ἀνωμα-
λίας. Τὸ πρόσωπό γιὰ τὸ ὁποῖον
μοῦ γράφετε τὸ ξεχωρίζετε θέ-
λαι ἀνάμεσα σὲ πολλὰ ἄλλα.
Ἀλλὰ δὲν σᾶς συγκινεῖ. Εἰσαθε
ζηλότυπος καὶ φιλονεικός. Πολὺ
συχνὰ τὰ εἶσατε μετὰ τὸν ἑαυτὸν
σας. Ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὸν ὁποῖ-
ον μοῦ γράφετε δὲν ἔχει ἀκόμη
μεγάλῃν πείραν ἀπὸ τὴν ζωὴν.
Πολὺ πρὸς καὶ ἀσθενεὺς θελή-
σεως. Τοῦ ἀρέσει ἡ ἐπίδειξις καὶ
ἡ εὐκολία ζωῆς.

ΣΤΕΦΑΝΟΝ ΜΑΚΗΝ, Ἰω-
άννιν.— Εἰσαθε χαρακτήρα πρα-
κτικὸν καὶ πολὺ ὀλίγον αἰσθη-
ματικόν. Δὲν ἐλέπω μεγάλῃν συ-
νοχὴν ἐς τὰς ἰδέας σας. Σὰς
πυρναῖς ἡ σκέψις νὰ δημιουργή-
σῃ καὶ εἰς τὴν ζωὴν, καὶ θὰ
τὸ ἐπιτύχετε διότι εἰσαθε ἄνθρωπος
τῆς ἡμέρας καὶ συνεχὸς προο-
σπάσει. Εἰσαθε ὅμως ἀρκετὰ ἐ-
γωιστής, καὶ ποτε νὰ περιορί-
σῃ τὴν φιλαυτίαν σας. Σὰς ἐν-
διαφέρουν περισσότερο οἱ τύποι
παρὰ ἡ οὐσία. Ἀπὸ τὴν γυναῖκα
σας θὰ ἀπατηθῆτε νὰ προσαρ-
μώσῃ εἰς τὴν δικήν σας ζωὴν.
Θὰ ἀποκτήσετε περισσοτέρην.
Ἡ φιλία σας σὰς ἀγαπᾷ, εἶναι κα-
λὸς χαρακτήρ ὅλα ὀλίγον ζη-
λότυπος. Τῆς ἀρέσει ἡ ἐπίδειξις.

Θὰ γίνῃ καλὴ σύζυγος. Ὁ ἐξέ-
μωσ ἀλλ' ὄχι κακὴ. Τὴν ἐνωσιν
τὴν ἐλέπω καλὴν.

ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙ-
ΑΝ Μακεδονίαν.— Εἰσαθε πολὺ
εὐαίσθητος καὶ ὀνειροπόλος. Φυ-
σὶς κατὰ ἑαυτὸν μελαγχολικὴ ποὺ
παλαίει διαρκῶς μετὰ τὸν ἑαυτὸν
τῆς, τίς πῶ πολλὰς φορές χωρὶς
ἀφορμήν. Ἡμπορεῖ νὰ ἀντιδρά-
σῃ εἰς τὴν τάσιν σας αὐτὴν ἀλ-
λὰ δυστυχῶς δὲν τὸ κάνει. Ἀ-
ποκατάστασιν σας δὲν ἐλέπω
σύντομον. Μετὰ τὸ πρόσωπον ποὺ
μοῦ γράφετε ἐπαναλάβετε τὰς
σχέσεις σας. Τὸ σημεῖόν σας
εἶναι γραμμένον στὸ γόνατόν.
Ὅ, τι μπορῶ νὰ σᾶς πῶ εἶναι
τοῦτο: Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς σᾶς
ἀγαπᾷ μετὰ τὴν φαντασίαν του,
ἀλλὰ πολὺ ὀλίγον μετὰ τὴν καρδίαν
του. Δὲν ἔχει προσγειωθῇ ἀκόμη
εἰς τὴν πραγματικότητα καὶ πολ-
λὸ δύσκολα θὰ τὸ κατορθώσῃ νὰ
τὸ ἐπιτύχῃ. Εἶναι ἀκόμη ζηλό-
τυπος, φιλικός καὶ μικρολόγος.

ΣΟΝΙΑΝ Κ.— Ὁ ἄνθρωπος
αὐτὸς σᾶς ἀγαπᾷ πραγματικῶς.
Τὸν ἐλέπω χαρακτήρος τολμηροῦ
καὶ ἡρωικοῦ. Δὲν ὑπάρχει
καμμίαν προσποίησιν ἐπ' αὐτοῦ.
Εἶναι ὑπερήφανος καὶ ἐγωιστής.
Θὰ ἤθελε νὰ παύσῃ τοὺς ἄλλους
ἀπὸ τὴν προστασίαν του. Αἱ σκέ-
ψεις του ξεπερνῶν πάντα τὰς ἀ-
ποφάσεις του. Ὁστόσο εἶναι ἀ-
πὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ὁρίζουν
εὐκολὰ τὸν δρόμον τοῦς τῆς ζωῆς.

ΖΩΣΕΦΙΝΑ ΜΠΑΙΚΕΡ.— Χα-
ρακτήρ ἄστατος καὶ ἐπιπόλαιος,
αἰσθηματικὸς παροδικός. Σὰς ἀρέ-
σει ἡ εὐθυμία ζωῆς. Ἐν ταῦτοις
συχνὰ ἀπογοιτεύεσθε. Θὰ ἀνα-
πηθήτε ἀλλὰ δὲν θὰ ἀναψήσετε
πραγματικῶς.

ΑΣΠΑΣΙΑΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙ-
ΚΛΕΟΥΣ.— Χαρακτήρ ἐπιθε-
τικὸς, φιλάρεσκος καὶ μεγαλο-
μανής. Ὑψηλὰ ἱδανικά. Αἰσθη-
ματικὴ ψυχρότης. Ἰσχυρὸς ἐγω-
ισμὸς.

ΛΟΥΛΟΥ ΛΕΥΚΗ.— Χαρακτήρ
αἰσθηματικὸς, χωρὶς θέλησιν καὶ
σταθερότητα. Πείρνετε ὅλα τὰ
πράγματα πολὺ ἑλαφρά. Θὰ ἀνα-
πτήσετε μετὰ μεγάλο πάθος καὶ θὰ
ἀποσιωθῆτε εἰς τὸν ἄνθρωπον ποὺ
θὰ διαλέξετε.

ΛΩΡΕΤΤΑ ΓΙΟΥΓΚ.— Ζηλότυ-
πος, ἐγωιστρία, φιλόδοκος. Ἐ-
χετε πολὺ μεγάλῃν ἰδέαν γιὰ
τὸν ἑαυτὸν σας. Πολὺ σκληρὴ
καὶ πείσμα. Ἐχετε τὸ αἰσθημα-
τικὸς κυριαρχίας καὶ θὰ κάμνεται
πολὺ δυστυχισμένη τὸν ἄνθρωπον
ποὺ θὰ σᾶς ἀγαπήσῃ.

ΡΙΡΗΝ.— Ἡ ΜΑΡΘΑΝ ΕΓ-
ΚΕΡ.— Χαρακτήρ ἀναποφάσι-
στος καὶ ὀπολύς. Σκέπτεσθε
πολλὰ ἄλλα καὶ ὀλίγα ἐκτελε-
τε. Διαρκῶς ἀλλάζετε γνώμην.
Ὅχι μετὰ ἀσθημάτων. Συχνὰ
σας καταλαμβάνει μιὰ ἀπογοή-
τευσις τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ
φροντιστε νὰ καταπολεμήσετε.

ΜΠΑΛΥ ΝΤΟΒ.— Αἰσθημα-
τικὸς χαρακτήρ, ἐλπίσας, ἐπιπό-
λαιος. Φιλάρεσκος καὶ ἐπιθετι-
κός. Ἀσπαρῆς εἰς τὰς ἀποφάσεις.
Μετ' ὀλίγου.

Α. Β. ΕΡΑΣ.— Δυστυχῶς
δὲν εἰσαθε τόσο σθερὸς ὅσον θέ-
λετε νὰ εἰσαθε. Δὲν ἐλέπω ἀκό-

μιαν μεγάλην συνέθειαν εἰς τὰς
πράξεις σας. Ἡ ἐλκυστικότης σας
εἶναι συμπτωματικὴ διότι εἰς τὴν
πραγματικότητα σας ἀρέσουν οἱ
σκολιοὶ δρόμοι. Ψυχρὸς δὲν εἰ-
σαθε. Ἐπιτεθεσθε τὸν ἀσπῆ.
Ἐνὶ κατὰ ἑαυτὸν εἰσαθε εὐξέστατος
καὶ νευρικός. Εἰσαθε ἀρκετὰ συμ-
φεροντόλογος. Σὰς ἐνδιαφέρει
νὰ ἐπιτύχετε τὴν ζωὴν. Τὰ μέσα
δὲν σᾶς κάνουν μεγάλῃν ἐντύπω-
σιν. Ὑποφέρετε διὰ τὰς ἐπιτυχί-
ας τῶν ἄλλων. Διὰ νὰ προοδεύ-
σετε πρέπει νὰ διορθώσετε με-
ρικὰ ἐλαττώματά σας.

ΚΡΑΝΑΗΝ, Πειραιᾶ.— Εἰ-
σαθε χαρακτήρ λεπτός, εὐαίσθη-
τος, ἀδύνατος, ἀσθενεὺς θελήσε-
ως. Αὐτεπείθε πολὺ εὐκόλως καὶ
μετὰ τὸ παραμικρόν. Ἀλλάζετε συ-
χνὰ ἀποφάσεις. Ἡ ζωὴ δὲν σᾶς
ἔχει χαμογελάσει ἀκόμη. Θὰ
παντρευθῇ ἀργότερα καὶ θὰ
ζήσετε εὐτυχισμένη. Ὁ φίλος
σας εἶναι τακτικός καὶ ἐπιμελής.
Πολὺ καλὸς χαρακτήρ, ἀλλὰ ὀ-
λίγον βίαιος καὶ ἀπότομος. Σὰς
ἀγαπᾷ καὶ θὰ σᾶς κάμῃ γυναῖκα
του.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ Α. Α.— Χα-
ρακτήρ δειλός, ἀναποφάσιτος
καὶ διατακτικός. Πολὺ εὐαίσθη-
τος, σὰς ἀγαπᾷ πραγματικῶς,
ἀλλὰ δὲν ἔχει ἀκόμη πείραν τῆς
ζωῆς. Ἡ εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴν
ὁποίαν γράφετε δὲν παίξει κα-
νένα ρόλον εἰς τὸ αἰσθηματικόν.

ΜΑΝΙΑΝ Ζ.— Ὁ χαρακτήρ
σας εἶναι εὐαίσθητος καὶ τρυφε-
ρός. Βλέπω σὲ σας μιὰ μεγάλη
ἀδυναμία θελήσεως. Ὑπάρχουν
στιγμὲς ἀντιδράσεως, ἀλλὰ, δυ-
στυχῶς, πολὺ παροδικές. Ἐχετε
ἀκόμη τὸ ἐλαττωματικὸν τῆς ζήλο-
τυπίας. Κατὰ ἑαυτὸν, εἰσαθε πολὺ
εὐθυμὴ καὶ ἡ εὐθυμία σας αὐτὴ
θὰ σᾶς κάμῃ νὰ μὴ δοκιμάσετε
πολλὰς ἀπογοιτεύσεις εἰς τὴν
ζωὴν. Αἰσθηματικῶς θὰ ὑποφέρε-
τε λίγο, γιατί δύσκολα θὰ ἔρῃτε
τὸν ἄνθρωπον ποὺ θὰ ἀνταποκρίνε-
ται εἰς τὸν χαρακτήρα καὶ τὰ
αἰσθηματικά σας. Θὰ ζήσετε βίως
εὐτυχῶς καὶ ἐλέπω σὲ σας τὴν
δυνατότητα ἀποκτήσεως μεγάλης
περιουσίας. Θὰ συνάψετε καλὸν
γάμον, ὄχι ὅμως ἀπὸ ἑρώτα.

ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑΝ Κ.—Βλέ-
πω σὲ σας μιὰ φύσιν ἀτακτὴ καὶ
ἀπειθαρχητὴ. Τὰ αἰσθηματικά σας
εἶναι βίαια, ἀλλὰ παροδικὰ. Δὲν
σᾶς εἶναι δυνατόν νὰ προσαρμώ-
σετε τὴν ζωὴν σας εἰς μίαν ὀρι-
σμένην γραμμὴν καὶ αὐτὸ σᾶς
κάνει νὰ στενοχωρῆσθε. Ἡ αἰ-
σθηματικὴ σας ζωὴ θὰ εἶναι γε-
μίστη ἀπὸ ἔριδος καὶ μικροπρε-
πείας. Ποτέ δὲν θὰ μπορῆτε
νὰ δοθῆτε ἐξ ὁλοκλήρου σ' ἓνα
ἄνδρα. Ἐχετε ἀκόμη μιὰ φυσικὴ
ἀδυναμία νὰ πάρτε μιὰ ἀπόφασι.
Σκέπτεσθε καὶ ἐνασκήτεσθε
διαρκῶς τὸ ἴδιον πρᾶγμα, χωρὶς
νὰ μπορῆτε νὰ καταλήξετε που-
θενά.

ΜΑΡΙΟΝ, Θεοφύκην.— Δὲν
πρέπει ν' ἀπογοιτεύεσθε τόσο
ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν σας. Τὸ μεγάλον
σας ἐλαττωμα εἶναι ὅτι τίποτε
δὲν σᾶς συγκινεῖ πραγματικῶς. Εἰς
κάθε ὁρμὴν σας βρίσκειται κάτι
ποὺ σᾶς ἀνακόμπτει καὶ σὸ τέ-
λος, ἐρίσκετε καὶ σὲς πῶς εἶναι
προτιμότερον νὰ κάθεται κανεὶς
π' αὐτὰ του, παρὰ νὰ μπλέκῃ
σὲ περιπέτειας. Δὲν εἶν' ἔτσι; Αἱ
ἐξάρσεις ποὺ δοκιμάζετε εἶναι πα-
ροδικές, γιατί ὁ χαρακτήρ σας
εἶναι ἀπαλός, πολὺ στρωτός. Σὰς
ἀρέσει ἡ ἑλπίς καὶ τὸ θάρρος.
Εἰσαθε ἀκόμη μετ' ὀλίγου. Πνι-
γνῶσθε μέσα σὲς τὰς λεπτομέρειας
καὶ δὲν ἐλέπετε πῶς πέρα. Ποτέ
δὲν καταπονηθήκατε μετὰ τὴν
δύναμιν. Ἡ ζωὴ σας θὰ κλίσῃ ἡ-
ρεμῇ.

ΛΟΛΑΝ, Μαρούσι.— Χα-
ρακτήρ αἰσθηματικὸς, ἐμετάθετος
καὶ ἀσπῆς. Σὰς ἀρέσει ἡ ἐπι-
δείξις. Θέλετε νὰ σᾶς προσέχουν
καὶ νὰ σᾶς ξεχωρίζουν. Ἐλαχί-
στη θεληματικότης, ἀλλ' ἀρκετὴ
ὁρμὴ καὶ κάποια ἀσυναρπασία.
Μελαγχολεῖτε πολὺ εὐκόλως, ἀλλὰ
ἐναρμόζετε πολὺ εὐκόλως τὴν
αἰσιοδοξίαν σας. Δὲν ἐλέπω τί-
ποτε τὸ ἐξαιρετικὸν σὲ τὴν ζωὴν σας.

Ἡ ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Ζ.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΧΟΡΟΥ

Κυρίες, δεσποινίδες καὶ
κύριοι εἰς τὴν νέαν καὶ μο-
ναδικὴν εἰς τὸ εἶδος τῆς σχο-
λῆν χοροῦ «Ρέξ» τοῦ κ. Μιχ.
Ἰεροπούλου (Χαρ. Τριμυ-
πη 7) μανθάνετε ὅλους τοὺς
Εὐρωπαϊκούς χορούς, ἀπο-
κτώντας συγχρόνως ὠραίας

συλλογὰς καὶ κομψῆς κινή-
σεις. Διὰ κυρίας, δεσποινί-
δας καὶ παιδιά, ἰδιαίτεροι
αἰθοῦσαι καὶ ὥραι. Μαθήμα-
τα καὶ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ. Μα-
θητὰς δεχόμεθα ἀνεξαρτήτως
ἡλικίας. Προσέξαι τὴν δι-
εύθυνσιν: «Ρέξ — Ἰερόπου-
λος — Χαρ. Τριμυπὴ 7.

ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ - ΕΠΙΠΛΑ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ



Με μιὰ μικρὴ προκαταβο-
λὴ καὶ 50 δραχμὰς ἐβδομα-
διαίως ἢ 200 μηνιαίως, ἔ-
χετε:

ΕΝΑ ΩΡΑΙΟ ΓΡΑΜΜΟ-
ΦΩΝΟΝ (ἐπιπλόν),

ΕΝΑ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΚΚΡΕ-
ΜΕΣ, ἢ ΧΕΙΡΟΣ ἢ
ΤΣΕΠΗΣ

Δ. ΦΡΑΓΚΑΝΤΩΝΗΣ

ΚΡΑΤΙΝΟΥ 11 (Μέγαρον
Κιοσπούλου, Γ' δροφος)
ἀριθ. γραφείου 9.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Ἐξεδόθησαν καὶ οἱ 2 τόμοι τῆς μεγάλης «Πρα-
κτικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας», ἐνὸς ἔργου ποὺ ἐλείπειν
ἀπὸ τὸν τόπον μας. Συνταχθεῖσα ἀπὸ ἐπιτελεῖον ὀ-
λόκληρον ἐπιστημόνων, περιλαμβάνει ὑπερτρισχί-
λια ἄρθρα διὰ κάθε ἀπορίαν ποὺ εἶνε δυνατόν νὰ
σας παρουσιασθῇ, ἴτοι:

Ἀλληλογραφίαν ἐμπορικὴν (Ἑλληνογαλλικὴν),
ἀνατροφὴν, ἀσφαλιστικὸν δικαίον, βρεφοκομίαν,
ἀνθοκομίαν, δένδροκομίαν, πρόχειρον δικηγόνον,
ζαχαροπλαστικήν, ἱατρικὰς συμβουλὰς, συνταγὰς
καλλυντικῶν, κηπουρικὴν, κοινωνικὰς ἀσφαλίσεις,
κοινωνικοφίαν, λογιστικήν, μαγειρικήν, μελισσο-
κομίαν, σπητροφίαν, ὀδηγίαν διὰ τὴν ἀεράμυναν,
ὅλα τὰ σχετικά μετὰ τὰς οἰκοδομὰς καὶ ἐνοικιοστά-
σια, πολυαριθμούς πρακτικὰς συμβουλὰς οἰκιακῆς
οἰκονομίας, ὀδηγίαν δι' ἡλεκτρολυσίν, γαλβανο-
πλαστικήν, ἐπινικέλωσιν, ἐπιχρύσωσιν, ἐπιχάλκωσιν
κλπ. κτηνοτροφίαν, πτηνοτροφίαν, τυροκομίαν, ἀλ-
λαντοποιίαν, ὀδηγὸν συμπεριφορὰς διαδικασίαν συν-
τάξεων, πλήρες συγκοινωνιακὸν δίκτυον τῆς Ἑλ-
λάδος, τουριστικὰ, ὀδηγίαν διὰ τοὺς κατόχους ρα-
διοφώνων καὶ τοὺς ἐρασιτέχνους φωτογράφους, φο-
ρολογικά, ὀδηγὸν μεταναστεύσεως, πολυαριθμούς
ὀδηγίαν χειροτεχνίας, κοπτικὴν, ραπτικήν, πλεκτι-
κήν, κεντήματα, ὀδηγίαν διὰ τὰς συναλλαγὰς με-
τὰ τὰς Τραπεζὰς, στρατολογικά, ὑποδείγματα ἀναφο-
ρῶν, ἀτήσεων κλπ.

Σελίδες 700. Τόμοι 2 χρυσοπανόδετοι. Τιμὴ (καὶ
τῶν 2 τόμων) δραχμὰν 250. Αἱ παραγγελίαι ἐκτε-
λοῦνται ἀσθεμερῶν.

Ἐκδοτικὸς Ὄργανισμός «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ»
Πατησίων 8 (πρώτος δροφος) Τηλέφ. 25-331.

Μυστικὸ
Ὁραιοῦς
ὅπου κἀνουν
τὰς Γαλλίδας
Παγμοσμίως
Περιφῆμους



Αἱ κομψαὶ Γαλλίδες εἶναι
ἀναμφιβόλως ἀφαστοι εἰς
τὴν τέχνην τοῦ μακιγιαρί-
σματος. Τὸ τελευταῖον τοῦς
μυστικὸ συνίσταται εἰς τὴν
χρῆσιν μιᾶς νέας πούδρας
«ἀεροποιημένης». Μία πού-
δρα 1^η φοράς λεπιοτέρα
ἀπὸ ὅ,τι θὰ μποροῦσε κα-
νεῖς νὰ φαντασθῇ γιὰ δυνα-
τόν. Παρασκευασμένη κατὰ
ἓνα νέον τρόπον καθίσταται
ταὶ τόσο ἐλαφρά, ὥστε ἀν-
τιπλάνεται κανονικῶς καὶ ἐν-
νιάως ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος
σάν ἓνα ἀδύρατον πέπλον ὡ-
ραϊότητος. Δίδει εἰς τὴν ἐπι-
δερμίδα φυσικὴν ὄψιν ὡ-
ραϊότητος καὶ ἀπὸ τὰς πλέ-
ον κολακευτικὰς, πολὺ δια-
φορετικὴν εἰς τὰ ἀποτελέ-
σματά της ἀπὸ τὰς ὑαεῖας
πούδρας, περασμένης μό-
δας, αἱ ὁποῖαι δίδουν τὴν
ἐντύπωσιν μακιγιαρίσματος.
Αὐτὸς ὁ νέος τρόπος
ἀεροποιήσεως χρησιμοποῖ-
εῖται τῶρα εἰς τὴν παρα-
σκευὴν τῆς πούδρας Τοκα-
λόν... καὶ ἡ πούδρα Τοκα-
λὸν περιέχει poudre de
creme, ἡ ὁποία τὴν κάμνει
νὰ κρατᾷ ὅλην τὴν ἡμέραν.
Ὁ ἀνεμος, ἡ βροχὴ καὶ ἡ
ἐφίδρωσις κατὰ τὸν χορὸν
δὲν δύνανται νὰ χαλάσουν
τὸ θαυμασιὸν χρῶμα ὁποῦ
δίδει ἡ πούδρα Τοκαλόν.
Δοκιμάσατε τὸ μυστικὸν ὡ-
ραϊότητος τῶν Γαλλίδων,
τὴν «ἀεροποιημένην» πού-
δραν Τοκαλόν.



ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΛΕΓΕΙ:
«Η ΜΟΔΑ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ ΑΝΗ-
ΚΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ «MAX FACTOR»



ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΠΟΥΔΡΑΣ

Τελεία έναρμόνισις τοῦ χρώματος μετὰ τὴν ἀποχρῶσιν τοῦ τύπου σας... τοῦτο εἶνε τὸ μυστικὸν τῆς πούδρας τοῦ Max Factor. Τὸ δῆμα σὺ θὰ φαίνεται ὡραιότερον παρὰ ποτὲ ἄλλοτε καὶ θὰ θαυμάσητε τὴν ἀπαλότητα τοῦ δού τοῦ ὁποῖον θ' ἀποκτήσῃ καὶ ἡ ὁποία θὰ διατηρηθῇ ἐπὶ ὥρας.



ΜΑΓΕΙΑ ΤΟΥ ΡΟΥΖ ΠΡΟΣΩ-
ΠΟΥ (ΦΑΡ)

Ἐν τῇ ἐξιδιαιτέρῳ χρωματισμῷ κατὰλληλος διὰ τὴν τὸν ὡμορφίαν ἑκάστου τύπου: ἔαν θῆς, καστανῆς, μελαχροινῆς καὶ πυρόξανθης. Θὰ εὕρητε τὸ γράμμα σας εἰς τὰ ρούζ χεῖλέων Max Factor τὰ ὁποῖα προσοῖδον εἰς τὰ χεῖλη σας τὴν χάριν φυσικῆς ὡμορφίας ἀπαλὰ ὡς κρέμα, ἀπλῶς καὶ ἐναρμονίζονται εὐκόλως.



ΑΝΕΞΙΤΗΛΟΝ ΡΟΥΖ
ΧΕΙΛΕΩΝ

Φαντασθῆτε ἓν ρούζ χεῖ-
λέων τόσον τέλειον ὥστε
νὰ διατηρῇ τὰ χεῖλη σας
εἰς θαυμασίον καὶ ὁμοῖον
φον χρώμα ἐπὶ πολλὰς ὥρας.
Ἐπεὶ ἀνεξίτηλον χωρὶς νὰ
ῆται ἀπὸ τὸν καιρὸν
ῆται νὰ εἰσθε θεάσασθε
ὅτι ἀνθίσταται εἰς πᾶσαν
δοκιμασίαν. Πρόκειται διὰ
τὸ ὑπὲρ ἀνεξίτηλον ρούζ
χευλέων τοῦ Max Factor.

Ἐάν ἐπιθυμῆτε νὰ λάβετε δείγματα ἀποστείλατε δαχμὰς 20 εἰς γαρματοσημα

STUDIO DE MAQUILLAGE MAX FACTOR ΣΤΑΔΙΟΥ 15	ΧΡΩΜΑ ΔΕΡΜΑΤΟΣ	ΧΡΩΜΑ ΜΑΤΙΩΝ	ΧΡΩΜΑ ΜΑΛΛΙΩΝ
Παρακαλῶ ὅπως μοῦ ἀποστείλετε τὸν πίνακα τῆς ἀναλύσεως τῶν φυσικῶν μου χρωμάτων καὶ τοῦ μακιγιάζ τῆς Ἀρμονίας τῶν χρωμάτων, καθὼς καὶ τὸ ἐκ 48 σελίδων εἰκονογραφημένον βιβλίον τοῦ MAX FACTOR «Ἡ Νέα Τέχνη τοῦ Μακιγιάζ».	Πολὺ ἀνοιχτὸν ☐ Ἀνοιχτὸν ☐ Γαλακτώδες ☐ Μέτριον (φυσικόν) ☐ Ζωηρὸν ☐ Ἰσχυρὸν ☐ Μετὰ πάνδε Τ. Ρ. ☐ Ἐλαχίστην ☐	Γαλανά ☐ Γκρι ☐ Πράσινα ☐ Πρασινωγάλανα ☐ Ἰαστανά ☐ Μαύρα ☐	ΞΑΝΘΑ ☐ Ἀνοιχτὰ ☐ Σκοῦρα ☐ ΚΑΣΤΑΝΑ ☐ Ἀνοιχτὰ ☐ Σκοῦρα ☐ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΑ ☐ Ἀνοιχτὰ ☐ Σκοῦρα ☐ ΠΥΡΡΟΞΑΝΘΑ ☐ Ἀνοιχτὰ ☐ Σκοῦρα ☐ Ἐάν εἶνε γκρι, σημειώ- σατε τὸν τύπον τοῦ ἐδῶ καὶ ἀνωτέρω ☐
Ὄνοματεπώνυμον	ΔΕΡΜΑ ☐ Στεγνόν ☐ Λιπαρόν ☐ Κανονικόν ☐	ΒΛΕΦΑΡΙΔΕΣ ☐ Ἀνοιχτές ☐ Σκοῦρες ☐	
Διεύθυνσις		ΗΛΙΚΙΑ ☐	
Ἐφημερίς ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐλάβετε τὸ παρὸν δελτίον			

Γενικοὶ ἀντιπρόσωποι διὰ τὴν Ἑλλάδα: ΑΓΓ. Α. ΑΓΓΑΛΙΩΤΗΣ & ΣΙΑ Σταδίου 15





Ογκυρός